JENNIFER L. ARMENTROUT

TRADUCERE DE DORINA TĂTĂRAN

NEÎNFRICARE

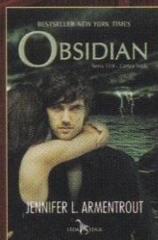
AL TREILEA VOLUM AL SERIEI *WICKED*

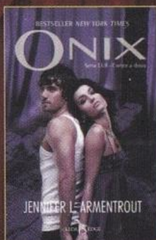
LEDA EDGE

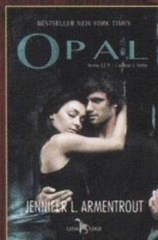
ALTE TITLURI SCRISE DE

JENNIFER L. ARMENTROUT

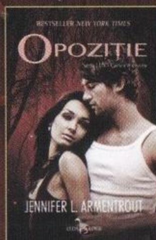
SERIA LUX:

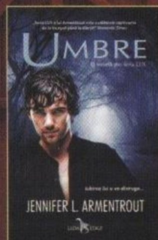

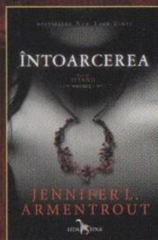

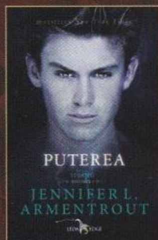

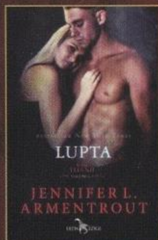

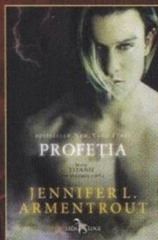

SERIA TITANII:

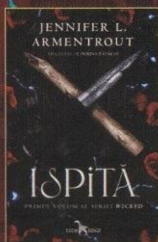

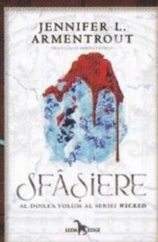

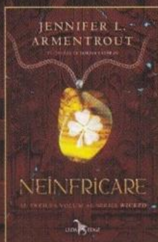
SERIA ORIGIN:

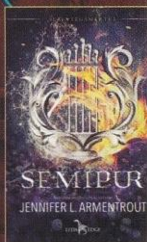
SERIA WICKED:

SERIA LEGĂMÂNTU

JENNIFER L.
ARMENTROUT

NEÎNFRICARE

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI *WICKED*

Imprint coordonat de

Shauki Al-Gareeb

JENNIFER L.
ARMENTROUT

NEÎNFRICARE

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI *WICKED*

Traducere din limba engleză de
Dorina Tătăran

Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER
Neînfricare / Jennifer L. Armentrout; trad. din lb. engleză de Dorina Tătăran. - București: Leda Edge, 2023
ISBN 978-606-9740-31-6

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Capitolul unu

Camera era atât de întunecată, încât nu vedeam nimic, în afară de lumina slabă şi argintie a lunii, care se strecura printre draperiile groase. Aerul era neclintit şi stătut.

Dar ştiam că nu sunt singură.

Aici nu eram niciodată singură.

M-am străduit să desluşesc ceva prin beznă. Metalul rece al curelei îmi apăsa gâtul şi îmi doream ca ritmul inimii să încetinească, dar bătăile ei s-au intensificat, până când presiunea mi-a încleştat pieptul.

Nu pot să respir!

Nu pot respira în această…

Ceva s-a apropiat de pat.

Nu vedeam nimic, dar am simţit o uşoară mişcare a aerului.

Inima mi-a urcat în gât, şi absolut toţi muşchii mi s-au încordat. Acolo! O umbră a acoperit fâşia subţire de lumină.

Era aici!

Oh, Doamne, era *aici* şi nu mai aveam nicio cale de scăpare. Nu puteam face absolut nimic. Acesta îmi era viitorul! Aceasta îmi era soarta!

Am simţit durere în abdomenul umflat, în timp ce m-am tras înapoi, lipindu-mă cu spatele de căpătâiul patului. Lanţul s-a smucit, aruncându-mă într-o parte. Mâinile mi-au zburat în aer. M-am apucat de pat, dar fără folos. S-a auzit un strigăt, care s-a pierdut repede în umbrele camerei. Smucită, am fost târâtă peste pat, spre el. Spre…

Ochii mi s-au deschis brusc, şi am ţâşnit în sus, apoi m-am prăbuşit pe o parte, aproape căzând din pat. M-am prins în ultima clipă, trăgând aer în piept, aer proaspăt, care era

uşor parfumat şi care îmi amintea de toamnele din nord. Imediat, mi-am dat la o parte de pe faţă grămada de bucle şi am cercetat camera, oprindu-mă la fereastră. Draperiile erau trase, exact aşa cum le lăsasem înainte de culcare. Lumina lunii pătrundea înăuntru, revărsându-se peste canapeaua mică şi peste fotolii. Atmosfera şi mirosul îmi erau familiare. O uşurare plăcută mi s-a revărsat prin corp la vederea locului.

Totuşi, trebuia să fiu sigură că ceea ce tocmai trăisem fusese un coşmar şi nu crunta realitate. Că nu mai eram prizoniera prinţului, care era hotărât să mă lase însărcinată, pentru a împlini o profeţie incredibilă, care ar fi deschis toate porţile către Lumea de Dincolo.

Încet, mi-am pus mâna pe abdomen.

Cu siguranţă, nu era umflat.

Cu siguranţă, nu eram însărcinată.

Asta însemna că, *în mod sigur,* nu mă aflam în casa aceea cu prinţul.

Am ridicat o mână tremurândă şi mi-am trecut-o prin păr. Fusese doar un coşmar – un coşmar stupid. La un moment dat, aveam să mă obişnuiesc cu ele. Până la urmă, aveam să nu mă mai trezesc panicată.

Trebuia să ajung şi la momentul acela.

Stomacul mi-a chiorăit, rozându-mă, şi am inspirat adânc. *Foame!* Mi-era foame, dar puteam ignora senzaţia, pentru că deocamdată funcţiona, dacă nu luam în seamă golul acela mistuitor din adâncurile fiinţei mele.

Am expirat uşurată, mi-am lăsat mâinile să cadă pe pat şi am înghiţit greu. Acum mă trezisem de-a binelea. La fel ca în noaptea dinainte… şi în noaptea de dinainte de aceea.

Patul s-a mişcat în spatele meu, apoi, o voce profundă, somnoroasă, a zis pe un ton răguşit:

— Ivy?

Muşchii de pe spate mi s-au blocat. Nu m-am întors când am dat din picioare ca să mă dezvelesc. Căldura mi-a urcat în obraji.

— Îmi pare rău! N-am vrut să te trezesc.

— Nu trebuie să te scuzi.

Somnul a dispărut din vocea lui, patul s-a mişcat din nou şi, fără să mă uit, am ştiut că Ren s-a ridicat în fund.

— E totul în regulă?

— Da!

Mi-am dres vocea. Mă întrebase asta de un milion de ori. „E totul în regulă?" Şi a doua întrebare foarte frecventă: „Te simţi bine?"

— Da! Tocmai… m-am trezit.

A trecut o clipă.

— Mi s-a părut că te-am auzit ţipând.

La naiba!

Căldura care îmi urca în obraji s-a intensificat.

— Nu… nu cred că am ţipat eu.

N-a răspuns imediat.

— Ai avut un coşmar?

Eram sigură că deja ştia răspunsul la această întrebare, ceea ce însemna că ar fi trebuit să îmi fie mai uşor să recunosc. În plus, un coşmar nu era mare lucru. La naiba, dintre toţi oamenii, Ren ar fi înţeles dacă aş fi avut un episod de stres posttraumatic care să se potrivească de minune cu actuala mea stare, descrisă perfect de expresia „lucrurile sunt cam de rahat în clipa asta". Mai ales că şi el petrecuse o perioadă *distractivă* cu prinţul şi gaşca lui veselă de elfi psihotici.

Dar, habar n-am de ce, nu reuşeam să recunosc în faţa lui că am coşmaruri, că uneori, când mă trezeam, credeam că

sunt încă în casa aceea, legată de pat. Ren mă considera neînfricată, şi chiar aşa şi eram, dar în momente ca acelea… nu mă simţeam deloc neînfricată.

— Dormeam, am şoptit, expirând uşor. Culcă-te la loc! Mâine ai de făcut diverse.

Ren urma să iasă din ceea ce numeam eu Hotelul Elfilor Buni ca să vadă dacă poate ajuta la localizarea Cristalului superspecial. Iniţial, acest cristal le aparţinuse elfilor buni, elfilor din Regatul de Vară. Ordinul îl luase de la ei, apoi Val îl furase de la Ordin, iar acum era la prinţ, care, în absenţa lui, nu putea fi închis din nou în Lumea de Dincolo.

— Ivy, scumpo!

Vocea lui Ren s-a înmuiat când a pus o mână pe braţul meu. Atingerea m-a tulburat.

— Vorbeşte cu mine!

— Vorbesc cu tine!

M-am tras, lăsându-mă să alunec de pe pat. În momentul în care picioarele au atins podeaua, m-am ridicat. Golul din stomac s-a adâncit.

— Cred că o să mă duc să fac sport.

— La trei dimineaţa?

Părea neîncrezător şi nu-l puteam învinovăţi pentru asta. Să fac sport în toiul nopţii chiar părea ciudat.

— Da! Simt că nu-mi găsesc locul.

Să mă întind la loc lângă Ren în clipa aceea, când îmi simţeam stomacul cum îl simţeam, iar mintea îmi fugea unde îmi fugea, nu era o opţiune. Lucrurile pe care mi le spusese Faye în noaptea în care mă ajutase să fug de la prinţ au găsit momentul oportun să înceapă să mi se rotească prin minte. „Şi, dacă vei continua să te hrăneşti, vei deveni dependentă. Probabil că deja eşti.”

Ren ştia despre hrănire şi despre faptul că poate

omorâsem pe cineva, dar nu mă învinovăţea. Ba chiar era de părere că lui nu i-aş face rău. Că nu aş ceda acelei părţi din mine care se trezise cât fusesem ţinută captivă, adică acelei părţi din mine care era elf şi care acum ştia cum să se hrănească, dar şi cum putea să mă facă să mă simt.

Şi cât de *uşor* era!

Ren avea încredere în mine, dar eu, nu.

În clipa aceea, nu-mi puteam permite să *am încredere,* pentru că nu mi-aş fi iertat-o niciodată, dacă l-aş fi rănit pe Ren aşa cum ştiam că îi rănisem pe alţii. Aveam gura uscată, în timp ce pumnii mi se încleştau şi se descleştau fără rost.

— Ivy?

Dându-mi seama că rămăsesem căzută pe gânduri, am clipit rapid şi am încercat să mă adun.

— Ai văzut sala de sport pe care o au la subsol? Până şi pe mine mă face să urc pe o bandă de alergare.

Bineînţeles că văzuse sala de sport. Ren nu ar fi avut corpul pe care îl avea fără să se fi apropiat de o sală de sport.

— În loc să te duci la sală la trei dimineaţa, de ce nu te întorci în pat? m-a întrebat. Putem să ne uităm la nişte seriale. Sunt destul de sigur că ai ratat câteva episoade din *The Walking Dead.*

Pierdusem o mulţime de episoade din serialul meu preferat cu zombi, ceea ce era nasol, pentru că, de fiecare dată când îl vedeam pe Tink, era la câteva secunde distanţă de a-mi povesti tot. La fel şi cu *Supernatural.*

Am simţit un val de nostalgie plăcută şi oarecum dureroasă, care aproape a învins pentru o clipă umbrele care nu-mi dădeau pace. Îmi venea să mă prăbuşesc la loc pe pat, să mă cuibăresc lângă Ren şi să adorm în braţele lui, ascultându-l pe Rick Grimes transformându-se din nou în Rick-tator, cel pe care îl ştiam şi îl iubeam cu toţii. Asta ar fi

fost normal să fac, şi Dumnezeu ştie că îmi doream normalitatea de foarte mult timp.

De aceea mă înscrisesem la facultate, chiar dacă aveam deja o carieră. Mă rog, avusesem o carieră în cadrul Ordinului. Cine mai ştie acum? Totuşi, îmi doream să mă trezesc şi să mă duc la şcoală sau la muncă, fără să-mi fac griji că voi muri la locul de muncă sau că voi descoperi că îmi fuseseră omorâţi colegii. Normal însemna să ieşi la restaurant şi la film. Să stai acasă şi să faci un maraton de seriale, fără să îţi baţi capul cu un iminent sfârşit al lumii. Normal însemna ca prietena mea cea mai bună să nu se dovedească a fi o căţea trădătoare, care să moară din cauza acţiunilor şi alegerilor ei.

Normalitatea e atât de subestimată!

Lampa de lângă pat s-a aprins pe neaşteptate. Lumina a inundat camera, ajungând până la locul în care stăteam. Un instinct bizar s-a trezit la viaţă. Nu ştiam de ce, dar nu voiam să fiu *văzută* în clipa aceea. M-am ferit de lumină, dar, în momentul în care privirea mea a întâlnit ochii aceia verzi ca frunza, am îngheţat.

Ren Owens era… Doamne, era frumos, într-un fel sălbatic. Îmi amintea de toamnele din nord, din Virginia, pline de auriu şi de arămiu. Părul îi era o învălmăşeală roşcăţie, care îi cădea pe frunte şi implora să fie dată la o parte. Genele dese şi grele, pe care, recunosc, eram invidioasă, îi încadrau ochii uimitori. Pomeţii îi erau laţi şi se potriveau cu maxilarul ferm, parcă sculptat. Nasul lui Ren era curbat şi, cumva, asta îi sporea frumuseţea feţei. Avea buze pline, care de obicei zâmbeau din colţul gurii, iar, când o făcea, se iveau gropiţele adânci. Acum, colţurile buzelor erau drepte, formând o linie serioasă, şi, categoric, nu era nici urmă de gropiţe.

Înainte de toate cele întâmplate cu prinţul, Ren dormea fără bluză sau gol, şi nu reuşeam să ne ţinem mâinile departe unul de celălalt. Pe bune! Chiar şi atunci când eram răniţi şi trupurile ne dureau, nu reuşeam să ignorăm chimia care scânteia între noi. Dar, de când mă întorsesem, de când ne reîntâlniserăm, purta în pat bluză şi boxeri sau pantaloni de pijama.

Doar ne sărutaserăm.

De trei ori, mai exact, şi fuseseră săruturi caste, plăcute, care aminteau de o nevoie mai profundă, reţinută.

Cred că Ren dormea cu haine pe el din cauza coşmarurilor, care începuseră în prima noapte şi se repetaseră constant după aceea. Iar coşmarurile păreau nişte premoniţii. Un avertisment a ceea ce urma să se întâmple, şi nu puteam scăpa de sentimentul acela, nici măcar atunci când soarele răsărea, şi eram înconjurată de oameni care nu renunţaseră la mine şi cărora le păsa suficient de mult, încât să se întoarcă în iad şi să mă tragă afară de acolo.

Mi-am reprimat un fior.

— Te rog!

Ren a întins o mână spre mine. Privirea mi s-a îndreptat spre viţa-de-vie tatuată pe braţul lui şi care dispărea sub tricoul alb de pe el.

— Întoarce-te aici şi rămâi cu mine!

Respiraţia mi s-a oprit în nodul care îmi creştea în gât. Voiam să fiu acolo cu el. Cu disperare. Dar… aveam nevoie de spaţiu şi de… Nu ştiu de ce anume aveam nevoie. Pur şi simplu, nu puteam să mai stau acolo.

— Poate mai târziu! am zis, mişcându-mă, în sfârşit.

M-am îndreptat spre dulapul mic, unde îmi fuseseră puse câteva dintre haine. Sentimentul de vinovăţie mi-a

urcat în gât, ca o bilă.

— Dacă o să mai fii treaz când mă întorc, putem să ne uităm la ceva.

— Aseară nu te-ai întors.

Am scos o pereche de colanţi.

— N-am reuşit să mai adorm, aşa că n-am vrut să te deranjez.

— Ştii că nu mă deranjezi *niciodată.* Niciodată.

A urmat o pauză.

— Şi nu m-am culcat la loc. Te-am aşteptat.

Genul de răbdare pe care eu nu o am i-a menţinut vocea calmă.

— Pot veni cu tine la sală. Doar lasă-mă…

Întorcându-mă, am văzut că deja îşi dăduse jos picioarele din pat.

— Nu!

Ren s-a oprit şi a făcut ochii mari.

— Nu?

Am strâns pantalonii în mâini.

— Adică, nu vreau să te dai jos din pat şi să simţi că trebuie să-mi ţii companie. Deja te-am trezit. Ar trebui să te întorci la somn.

Umerii i s-au ridicat, respirând adânc.

— Nu e mare lucru! Pot să vin cu tine.

S-a dat jos din pat şi s-a întins, ridicându-şi braţele deasupra capului.

— Putem să ne întrecem pe banda de alergare.

Şi-a lăsat braţele jos.

— Cel care pierde trebuie să se ducă în bucătărie şi să fure cutia de *beignets* care e livrată în fiecare dimineaţă.

Inima a început să îmi bată cu putere când a făcut un pas spre mine şi apoi încă unul. Cum camera nu era foarte

mare, nu a durat mult până să fie chiar în faţa mea.

— Trebuie doar să mă schimb. Sau aş putea să vin aşa? Ce crezi? m-a tachinat el, cu un zâmbet discret. S-ar putea să nu fie cea mai uşoară întrecere.

Sângele îmi vâjâia în urechi, în timp ce privirea mi-a coborât spre gura lui. Am simţit un nod în stomac, când a întins mâna spre una dintre buclele mele. A tras de ea şi i-a dat drumul. Era unul dintre gesturile lui preferate, iar înainte, pe vremea când lucrurile erau normale, era urmat de un sărut. M-a luat cu ameţeală, anticipând momentul, în timp ce pe şira spinării mi-a trecut un fior. O căldură plăcută mi-a invadat venele.

Dar voiam să-l sărut? Sau… sau voiam să mă hrănesc din el?

Însuşi faptul că trebuia să mă întreb asta era înspăimântător.

Am făcut un pas înapoi şi m-am lovit de comodă, zgâlţâind-o. Ren a rămas nemişcat ca o statuie. O tăcere neplăcută a umplut spaţiul dintre noi, în timp ce îl priveam cu ochii mari.

— Nu o să-ţi fac rău, Ivy! Ştii asta, nu-i aşa? Eşti în siguranţă cu mine. Întotdeauna vei fi!

Doamne, credea că sunt îngrijorată că m-ar putea răni? Bineînţeles că se gândea la asta. Cum aş fi putut să-l învinovăţesc că se gândeşte la asta, când eram agitată ca un dependent de cafea ori de câte ori mă aflam în preajma lui?

Faţa îmi ardea, aşa că mi-am ferit privirea.

— Ştiu că nu mi-ai face asta. Îmi pare rău…

— Nu-ţi mai cere scuze, Ivy! La naiba! Nu mai spune că-ţi pare rău.

Am deschis gura şi am închis-o la loc, când mi-am dat seama că sunt pe cale să-mi cer scuze din nou. Ren a făcut un

pas înapoi, lăsându-mi spaţiu.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze!

Totuşi, chiar nu aveam de ce? Mă simţeam de parcă aveam o listă de scuze lungă cât braţul meu, începând cu faptul că nu îl recunoscusem imediat pe prinţ, când se dăduse drept Ren. Şi mai erau şi altele, Doamne, erau atât de multe, iar când mintea îmi fugea la un milion de lucruri, era dificil să-mi amintesc că Ren nu îmi purta pică pentru nimic din toate acelea.

Dar cum era posibil să nu o facă? Cum putea să doarmă aşa cum dormea? Îmi venea să-l întreb cum trecuse peste asta, pentru că şi el fusese capturat. Fusese pus să se hrănească, şi încă în cel mai rău mod, şi mai era şi elful acela femelă. Breena. Pretinsese că ea şi Ren… Pretinsese o grămadă de lucruri, dar ştiam că, dacă ar fi fost adevărat, Ren nu ar fi participat de bunăvoie.

Furia a luat locul fierbinţelii. Îmi venea să-mi înfig din nou degetele în ochii Breenei, şi chiar aveam de gând s-o fac. Înainte s-o omor. Lent. Dureros.

Ren mă privea într-un mod care m-a făcut să mă simt de parcă îmi citea gândurile, iar dacă ar fi fost aşa, probabil că nu i-ar fi plăcut ceea ce vede. Umerii i s-au încordat, apoi a expirat brusc.

— Bine!

Am simţit o mare uşurare. Privirea i-a trecut peste mine şi m-am gândit că poate a văzut cum realmente m-am relaxat, ca răspuns la faptul că a cedat. Bărbia i s-a încordat.

— O să te aştept treaz.

Ştiam că o va face.

Şi ştiam că în adâncul lui îşi dădea seama că nu are rost.

Capitolul doi

Adidașii loveau banda de alergare, zdruncinând-o, de parcă o turmă de vaci ar fi tropăit pe ea, dar ignoram zgomotul. Ţineam pumnii încleştaţi pe lângă corp. Buclele care îmi scăpaseră din coc îmi atârnau la ceafă şi la tâmple. Sudoarea îmi curgea pe gât şi se aduna în zone la care nici nu voiam să mă gândesc.

Alergare.

Bleah!

Uram să alerg, la naiba, uram orice activitate fizică, în general, dar, fiind membră a Ordinului, sortită din naştere să-i vânez pe elfii care se hrăneau din oameni, cam trebuia să fiu în formă. Totuşi, în clipa aceea nu eram pe bandă pentru că eram un fel de protector predestinat al omenirii. Alergam doar pentru că nu aveam altceva de făcut. Eram blocată acolo în arest la domiciliu la Hotelul Elfilor Buni. Din moment ce prinţul nenorocitei de Lumi de Dincolo putea să mă adulmece mai ceva ca un câine de vânătoare, era prea riscant să hoinăresc pe străzile înguste din New Orléans.

Unghiile mi-au intrat în palme.

Faye, care lucrase sub acoperire în casa prinţului, îmi explicase că farmecele care înconjurau Hotelul Elfilor Buni nu îi permiteau nenorocitului să-mi simtă prezenţa. Era genul de putere pe care o aveau elfii descendenţi din Regatul de Vară, un regat despre care Ordinul ne spusese că nu mai există.

Buzele mi s-au subţiat, în timp ce prindeam viteză, fără să mă duc, de fapt, nicăieri. Ordinul minţise în legătură cu foarte multe lucruri. Unii dintre membrii lui ştiau că există elfi buni, care alegeau să nu se hrănească din oameni şi care

duceau vieţi normale, îmbătrâneau şi mureau la fel ca oamenii. Ordinul lucrase alături de ei, la un moment dat.

Daniel ştiuse?

Fiind liderul sectorului New Orléans, Daniel Cuvillier trebuie să fi cunoscut adevărata istorie a Ordinului şi a elfilor. Aşadar, însemna că şi el minţise şi, nu ştiu de ce, mă durea al naibii. De când fusesem trimisă în New Orléans, Daniel îmi fusese ca un tată. Era un nemernic ţâfnos, care îşi petrecea mai mult timp criticându-mă decât lăudându-mă, dar era… era Daniel, şi aveam încredere în el. Toţi cei din Ordin aveau încredere în Daniel, aveau încredere în Ordin în sine.

Nici măcar nu eram sigură de ce îmi băteam capul cu asta, pentru că, la urma urmei, chiar conta? Mă îndoiam că mai eram membră a Ordinului. După ce dispărusem în misiune de vreo lună şi ceva, şi cu Elita – grupul superspecial şi secret din cadrul Ordinului – căutându-l pe halfelin, eram sigură că fie mă credeau moartă, fie ştiau că sunt halfelinul pe care îl căutau.

Cel pe care fusese trimis Ren să îl găsească.

Am înghiţit greaţa care m-a cuprins brusc şi am clătinat din cap. Picăturile de transpiraţie au zburat, mânjind panoul de control. Problema era că aveam nevoie ca Ordinul să deschidă porţile pentru a-l trimite pe prinţ înapoi. Habar n-aveam cum urma să săvârşim aşa-zisul ritual de sânge şi piatră. Trebuia făcut în Lumea de Dincolo. Cum naiba aveam să ducem cristalul, momentan dispărut, în *interiorul* Lumii de Dincolo, cu sângele prinţului, dar şi cu al meu pe el? Doar gândul la asta făcea să mă doară creierul, şi nu aveam chef de aşa ceva. Pur şi simplu, creierul meu nu avea spaţiu pentru nimic din toate astea.

Cu o noapte înainte, mă trezisem aici, după ce îl lăsasem

pe Ren în cameră. Câteva ore mai târziu, eram din nou în sala de sport, pentru că, de obicei, alergatul îmi punea creierul pe pauză. Când alergam astfel, forţându-mi corpul până când aveam arsuri în gambe, mă dureau coapsele, iar inima îmi galopa, rămânea puţin loc *să gândesc* şi să insist asupra săptămânilor de viaţă pe care le pierdusem, săptămânile acelea petrecute cu prinţul.

În mod normal, nu mă gândeam la rochia oribilă pe care mă obligase să o port sau la felul cum fusesem legată cu lanţul de pat. Când alergam până îmi simţeam muşchii parcă din cauciuc gata să se rupă, puteam să ignor foamea insidioasă care îmi rodea măruntaiele, genul de foame pe care nicio cantitate de *beignets* sau de homari n-ar fi reușit s-o aline.

Când alergam până îmi simţeam coapsele de parcă erau nişte blocuri de ciment, nu mă gândeam la modul în care prinţul mă forţase să mă hrănesc din oameni nevinovaţi. Nu le auzeam scâncetele când adidaşii îmi tropăiau pe banda de alergare. Nu simţeam euforia produsă de hrănire.

Şi, desigur, când alergam până simţeam că îmi ia foc pieptul, nu îmi rămânea loc să mă gândesc la ce îi făcuse nemernica aia de Breena lui Ren. Sau la ce îmi făcuse prinţul mie… la ce încercase să-mi facă.

Momentan, să-mi ţin gândurile departe era prioritatea numărul unu, însă alergatul nu mă ajuta. Trebuia să mă concentrez pe ceva, orice. Privirea mi-a alunecat spre perete. Erau mai multe televizoare montate pe el, dar toate închise. De fapt, niciodată nu văzusem vreun elf de aici să facă sport. Sincer, nici nu ştiam dacă aveau nevoie să facă sport.

Asta însemna că nu puteau să sufere de boli de inimă?

Şi de ce mă gândeam…

Cureaua benzii de alergare s-a oprit brusc și m-a

aruncat în faţă. Mi-am lovit palmele de şine, prinzându-mă cu câteva secunde înainte să mă izbesc cu capul de panoul de control.

— Iisuse! am mârâit, ridicând privirea.

Tink stătea lângă mine, ţinându-se de cablul de urgenţă.

— Bună, Ivy-Divy! Mă bucur să văd că reflexele încă îţi funcţionează.

Ridicându-mă în picioare, am dat drumul şinelor şi m-am întors spre el, în timp ce trăgeam aer în piept şi respiram greu.

— Dar abilităţile tale de observaţie sunt naşpa, a adăugat, legănând eşarfa gri pe care o purta atârnată de un umăr. Am ajuns chiar în faţa ta şi am scos chestia aia din priză.

— Eşti un nemernic!

Pieptul mi se ridica şi cobora greu. A zâmbit mândru.

— Sunt multe lucruri. Nemernic e unul dintre ele.

Într-o bună zi, aveam să-l omor pe Tink. Şi existau o mulţime de motive să mă comport ca în *Purge,* când venea vorba despre el. Începând cu faptul că, până de curând, crezusem că Tink e de mărimea unei păpuşi Ken. Aşa îl găsisem pe nemernicul de spiriduş în Cimitirul nr. 1 din New Orléans, cu un picior rupt şi cu o tăietură în aripile fragile şi delicate. Avea cel mult 30 de centimetri. Îi făcusem o proteză de picior din beţe de îngheţată şi îl îngrijisem pe micul derbedeu până îl readusesem la viaţă, chiar dacă riscam să fiu ucisă pentru că adăposteam o creatură din Lumea de Dincolo. Nici acum nu prea ştiam de ce îl salvasem. Pur şi simplu, îmi fusese foarte milă de el, dar poate că partea din mine care era elf preluase controlul, simţind compasiune pentru o altă creatură din Lumea de Dincolo. Cine ştie? Şi cum îmi mulţumise pentru asta? Cheltuindu-mi banii pe

chestii ciudate comandate de pe Amazon Prime, ascunzându-mi faptul că sunt halfelin şi uitând să menţioneze că el *alesese* să fie înalt de numai 30 de centimetri. Şi că, de fapt, era foarte, *foarte* înalt.

Şi cât se poate de… complet din punct de vedere anatomic.

Faptul că îl vedeam pe Tink de mărimea unui bărbat mă tulbura de fiecare dată, pentru că nu mă gândisem la el în felul acela. Nu doar că mă văzuse în chiloţi de o sută de ori, când era în miniatură, dar acum Tink însemna mult mai mult şi…

Şi Tink cel de mărime adultă era… sexy.

Faptul că am recunoscut asta m-a făcut să îmi vină să vomit un pic, dar era adevărat. Când era mic, avea feţişoara drăguţă, frumuşică, şi era doar… Tink. Iar acum, că era mare, feţişoara drăguţă avea pomeţi înalţi, trupul era bine făcut şi…

Mda.

M-am strâmbat. Când îl vedeam pe Tink aşa, încă mă dădea peste cap, dar, la urma urmei, cred că era tot Tink şi, cu toate că ades îmi venea să îi dau un şut până în Lumea de Dincolo, îl cam… nu ştiu… îl cam iubeam.

Nu că i-aş fi spus asta vreodată.

Părul lui Tink era atât de blond, încât era aproape alb, iar în ziua aceea şi-l aranjase în ţepi. Purta blugi şi o bluză mulată. Probabil că apucase din mers un prosop, venind spre sală, pentru că ţinea unul în mână. Am aruncat o privire spre partea de jos a eşarfei, unde era încolăcită o formă micuţă. Începuse să-l poarte după el pe Dixon, noul lui pisoi de companie, într-o eşarfă care eram sigură că fusese concepută pentru bebeluşi umani…

Stai aşa!

Am mijit ochi la bluza gri de pe Tink.

— Porţi cumva bluza lui Ren?

— Da, cred că o să-l facă să-i placă de mine. O să ne ajute să ne apropiem şi să putem fi ca nişte fraţi cu mame diferite.

— Mă îndoiesc!

Ren avea să se enerveze.

— E un pic ciudat!

— De ce? Fetele împart hainele tot timpul.

— Da, cuvântul-cheie este „împart”, Tink. Tu tocmai i-ai luat bluza.

Nu-mi venea să cred că trebuia să-i explic asta.

— Prosopul ăla e pentru mine?

— Da! Parcă ai fi înotat într-o mlaştină, a zis şi l-a aruncat spre mine. Dar cel puţin nu mai arăţi ca şi cum ai avea un ochi scos.

— Ce să zic, mersi! am murmurat, trecându-mi prosopul peste faţă.

Când evadasem din casa prinţului, unul dintre favoriţii lui încercase să mă sugrume. În timpul luptei, mi se spărsese un vas de sânge din ochi. Era la fel de scârbos să te gândeşti la asta, pe cât era să vezi aşa ceva. Valor, acolitul prinţului, era mort, totuşi. Ren îl eliminase. Era unul dintre străvechii pentru care nu mai trebuia să ne facem griji.

— Nu-mi vine să cred că eşti din nou la sală! a continuat Tink, dându-se la o parte. De ce alergi atât de mult? Te pregăteşti pentru iminenta apocalipsă a zombilor, despre care eu nu ştiu nimic? Pentru că, dacă e aşa, trebuie să-l găsim pe cel mai apropiat mârlan, cu care să devenim cei mai buni prieteni. Ne trebuie unul sexy, genul aşa, mai nespălat şi dur. Ştii tu, unul care probabil că miroase a transpiraţie şi a bărbat, cu un trecut complex, care la început

te face să-l urăşti, dar, încet-încet, în timp, ajungi să-l iubeşti.

M-am holbat la el.

— Te-ai gândit mult la asta!

— Da! Îmi place să fiu pregătit. Din moment ce suntem în sud, n-ar trebui să ne fie greu să găsim unul. Aşadar, de ce petreci atât de mult timp în sala de sport? a întrebat el, fără să stea pe gânduri.

— Ce altceva ar trebui să fac?

Mi-am pus prosopul în jurul gâtului, în timp ce ghemotocul mic din partea de jos a eșarfei a început să se mişte.

— Nu ştiu!

Tink a mângâiat partea exterioară a eşarfei şi, drept răspuns, s-a auzit un mieunat slab şi înăbuşit.

— Ai putea să-ţi petreci timpul cu unii dintre cei de aici. Sunt destul de mişto!

— Crezi că sunt de treabă pentru că te venerează.

Zâmbetul îi era atât de larg, încât ar fi putut să-i crape faţa.

— Ei bine, da, aşa e! Sunt deştepţi.

Majoritatea elfilor de acolo nu văzuseră niciodată un spiriduş. Practic, prinţul şi Regatul de Iarnă exterminaseră specia lui Tink.

— Ai putea, de asemenea, să-ţi petreci timpul cu Merle sau cu Brighton, a adăugat el. Mama Merle este aproape întotdeauna în curte, dezgropând sau plantând ceva. E interesantă! Ciudată! Dar ciudăţeniile pot fi distractive, iar Merle este amuzantă. Şi îmi place Brighton.

A făcut o pauză.

— Cred că ea nu mă place. De fapt, sunt destul de sigur că e cam speriată de mine.

Am ridicat o sprânceană. Lui Tink chiar îi plăcea să bată

câmpii.

— Cumva, ea e opusul meu!

A strâns din buze.

— Chiar azi-dimineață, eram în camera comună. Știi, camera în care nu stai niciodată, dar, în fine, divaghez… Camera are toate jocurile mișto, și canapele, și rahaturi. Eram acolo, câștigam un joc de air hockey, iar Brighton a intrat, mi-a întâlnit privirea, apoi a ieșit imediat. Nu înțeleg de ce. Sunt foarte prietenos și abordabil. Și mai știu că sunt al naibii de arătos, inclusiv după standardele umane.

Am decis să nu subliniez toate modurile în care probabil că o speria pe Brighton, pentru că era un teren alunecos, pe care nu voiam să intru. În plus, aveam nevoie urgentă de un duș, pentru că mă simțeam de parcă aș fi înotat într-o mlaștină. Am coborât de pe banda de alergare, iar în momentul în care picioarele mi-au atins pământul, m-a luat amețeala.

— Uau!

Tink m-a apucat de braț, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul. Amețeala a dispărut la fel de repede cum a apărut.

— Ești beată? m-a întrebat.

Am pufnit, eliberându-mă.

— Aș vrea eu! Încă nu am luat micul-dejun sau prânzul. A fost o prostie din partea mea.

Tink a rămas tăcut, în timp ce mă studia.

— Nu crezi că poate exagerezi?

— Ce să exagerez? Că stau degeaba, într-o vacanță prelungită pe care nu am cerut-o?

— Nu prea ai stat degeaba. Faci sport. Non stop!

— Nu exagerez cu nimic.

M-am îndepărtat, ocolind bicicletele eliptice și benzile de alergare pentru leneși.

Tink era chiar în spatele meu.

— Nu că ai avea nevoie să ţi se reamintească, dar ai fost ţinută captivă timp de săptămâni şi…

— Ai dreptate! M-am răsucit spre el, răbufnind: Nu am nevoie să mi se reamintească. Ştiu unde am fost.

— Dar ştii încotro te îndrepţi? m-a întrebat el cu blândeţe.

Am deschis gura, dar habar nu aveam cum să răspund la întrebare. Încotro *mă îndreptam?* Furia a dispărut, înghiţită de confuzie, precum şi de un sentiment aproape copleşitor de neajutorare. Doamne, uram sentimentul acela, pentru că ultima dată când mă simţisem aşa fusese când elfii îl omorâseră pe iubitul meu, pe Shaun, cu mulţi ani în urmă. Fusesem neajutorată şi atunci. Fusesem neajutorată şi când prinţul îmi pusese o zgardă în jurul gâtului şi mă plimbase legată de un lanţ. Încă eram neajutorată, stând închisă în Hotelul Elfilor Buni.

Micuţul Dixon şi-a scos capul cenuşiu din legătură şi s-a uitat în jur, cu ochi de pisicuţă somnoroasă. Tink s-a întins şi l-a scărpinat pe ureche.

— Ren ar trebui să se întoarcă în curând.

Am simţit un gol în stomac, de parcă eram într-un roller coaster gata să coboare de la o înălţime ameţitoare. Nu-l mai văzusem de când plecasem din cameră, în toiul nopţii.

— L-am văzut ieşind cu Faye.

M-a învăluit o senzaţie fierbinte şi sufocantă, care mi s-a încolăcit adânc în stomac şi s-a amestecat cu toate celelalte rahaturi care nu îmi dădeau pace. Simţeam în gât că lumea are un gust amar, de parcă sufeream de indigestie.

Nu ştiam că plecase cu Faye. Zisese ceva despre asta? Nu reuşeam să-mi amintesc. Nu că ar fi contat. Adică, nu eram suspicioasă sau aşa ceva. Ren zisese că mă iubeşte, că *e*

îndrăgostit de mine, şi îl credeam. Absolut!

Absolut! Doar că... Nu eu eram cea care plecase cu el acolo, undeva. Altcineva era, iar mintea mea... mintea mea nu era de acord.

— Au ieşit să vadă dacă pot localiza chestia aia de cristal.

Tink încă îşi mai scărpina după ureche pisicuţa, care torcea ca un motor.

— Faptul că ai rămas blocată aici, în timp ce omul tău este acolo, încercând să rezolve asta, trebuie să fie nasol pentru tine.

Mi-am întors lent privirea spre a lui.

— Serios? Încerci să mă faci să mă simt mai bine? l-am întrebat, apoi m-am răsucit pe călcâie şi am pornit spre uşă. Doar ca să ştii, nu funcţionează şi eşti naşpa!

— Nu încerc să te fac să te simţi mai bine, a răspuns, venind după mine. Doar subliniez ceea ce este evident.

— Nu e necesar să subliniezi ce este evident atunci când este evident, Tink.

A urmat doar o jumătate de secundă de tăcere.

— Nu ai luat cina cu noi aseară.

Am iuţit pasul, având impresia că e cea mai lungă sală de sport din toate timpurile.

— Nu ai luat cina cu noi nici cu o seară înainte, nici în seara precedentă, a continuat. Iar asta înseamnă că eu am mâncat cu Ren. S-ar putea să ne strângem de gât unul pe altul.

— Nu o să păţeşti nimic.

Am ajuns la uşă, slavă Domnului!

— Unde ai fost? m-a întrebat. Ai fost aici, dar nu ai fost.

— Sunt aici, Tink. Doar că...

Nu ştiam cum să-i răspund, pentru că nu reușeam să-mi

găsesc cuvintele. Cum puteam să-i explic că ori de câte ori eram în preajma elfilor, mă priveau cu neîncredere şi aproape cu teamă? Ştiau ce sunt. Ştiau de ce mă ţinuse captivă prinţul. Ştiau ce simbolizez.

— Doar ştii cum sunt când am o grămadă de oameni în preajmă. Mâncaţi voi la cantină! Mie nu-mi plac activităţile de grup…

Tink m-a apucat de braţ, împiedicându-mă să deschid uşa. M-a întors şi, pentru prima dată, expresia lui era sută la sută serioasă.

— Să mănânci într-o cantină nu e o activitate de grup.

Privirea i-a trecut peste mine.

— Şi nici de una singură nu pari să fi mâncat.

Am râs, auzind asta.

— Crede-mă, am mâncat! Foarte mult! Constant, de fapt.

Şi ăsta era adevărul. Trebuia, pentru că altfel mă cuprindea *foamea.*

— Doar că…

— Ai alergat 16 kilometri pe zi, ai băut tone de cafea şi nu ai dormit?

Am făcut ochii mari.

— Uau! Mă urmăreşti?

— Sunt atent. La fel şi Ren.

Privirea i-a rămas aţintită asupra mea.

— Faţa îţi arată diferit.

— Poftim?

— Obrajii îţi sunt înfundaţi şi ai umbre sub ochi. Nu erau acolo înainte.

— Uau! Începi să mă faci să mă simt complexată.

— Se pare că deja ai un complex.

Stânjenită, mi-am eliberat braţul şi mi-am tras prosopul de pe gât, aruncându-l în coşul de rufe din apropiere.

— Nu ai niciun motiv să îmi acorzi atenţie. Da?

— Ivy…

Înainte să mă poată opri, am deschis uşa şi am ieşit pe hol. Nu aveam chef de o astfel de discuţie. La fel cum nu avusesem chef când Ren adusese vorba despre asta, adică la fiecare cinci secunde. Ren voia să vorbească despre diverse lucruri, lucruri la care nu mai doream să mă gândesc când eram cu cineva, dar mai ales nu când eram cu el.

Am iuţit pasul pe hol, ştiind că Tink e tot în spatele meu. Curând am ajuns în capăt şi m-am întors, oprindu-mă brusc.

În faţa mea era Tanner.

El era şeful acolo. Mă gândeam la el cam ca la regele elfilor buni, doar că tipul nu era rege. Cel puţin nu credeam că este. Când îl văzusem prima dată, aproape că avusesem un şoc. Avea riduri discrete în pielea argintie din jurul ochilor, iar părul îi era aproape cărunt. Era dovada vie şi îmbătrânită a faptului că nu se hrănise, cel puţin nu în mod regulat, pentru a evita procesul de îmbătrânire.

— Aici erai!

Tanner mi-a zâmbit, împreunându-şi mâinile în faţă. Întotdeauna era îmbrăcat de parcă se ducea la un prânz de afaceri – pantaloni închişi la culoare şi cămaşă albă.

— Te căutam!

— Minunat! am ciripit, bucuroasă de distragere. Ce s-a întâmplat?

Tanner s-a uitat spre Tink, apoi privirea i-a căzut spre locul unde ştiam că trebuie să fie Dixon.

— Tocmai am primit veşti interesante.

— Amazon Prime va livra aici? a întrebat Tink.

Am dat ochii peste cap. Tanner a continuat să zâmbească, aparent fascinat de spiriduşul imatur.

— Nu încă, dar lucrăm la asta.

Chiar se ocupau de asta? Doamne!

— Te căutam, deoarece ştiam că Ren a ieşit cu Faye, a continuat Tanner, iar eu am încercat să ignor tresărirea neplăcută şi stupidă din piept. Am luat legătura cu un alt grup care credem că ne poate ajuta să localizăm cristalul. Sunt veşti grozave, pentru că mai devreme, când am vorbit cu Faye, ea şi Ren nu avuseseră noroc la Flux.

Flux era un club despre care ştiam că e condus de străvechi, şi anume de Marlon St. Cryers, un mare afacerist din oraş. Acesta putea fi unul dintre locurile unde era ascuns acest cristal superspecial.

— Serios?

M-am simţit străbătută de emoţie, de o vibraţie pe care nu o mai simţisem parcă de o veşnicie.

— Cum?

— Vor fi aici în câteva zile, a zis el. Şi au un talent unic pentru a găsi lucruri dispărute.

— Un talent unic? a zis Tink gânditor, iar când am aruncat o privire spre el, am văzut că Dixon se retrăsese în eşarfă. Şi eu am câteva talente unice.

— Şi chiar crezi că ne pot ajuta? i-am tăiat-o lui Tink, înainte să intre în detalii pe care niciunul dintre noi nu voia să le audă.

Mă rog, poate că Tanner voia. Ce ştiam eu?

Tanner a încuviinţat din cap.

— Chiar cred că da!

Privirea i s-a îndreptat spre mine.

— Am de rezolvat nişte treburi. Sper să ne vedem diseară la cină!

— Sigur! am murmurat, iar Tanner s-a şi făcut nevăzut, lăsându-mă cu Tink.

M-am întors spre el, întrebându-mă dacă apariţia lui

Tanner mă ajutase, iar apoi de ce Ren şi Faye erau încă la Flux? Sau pe afară, în general? Dar, în momentul în care am văzut expresia lui Tink, am încetat să mă gândesc la asta. Era din nou serios.

— Unde te duci?

— La duş.

— Şi după aceea?

Am ridicat un umeri.

— Nu ştiu! Să iau ceva de mâncare, probabil.

— Bine!

A făcut semn spre holul hotelului.

— Pot să vin cu tine!

— O să iau doar o gustare şi o să stau în camera mea. Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut, i-am zis, dând înapoi. De exemplu, ai un întreg public de elfi gata să-ţi gâdile orgoliul şi să-ţi permită să îi amăgeşti cu poveşti.

Nu am văzut nici cea mai mică schimbare în expresia lui. Niciun zâmbet. Nicio sclipire îngâmfată în ochi.

— Te simţi bine, Ivy?

— Bineînţeles! am zis, râzând. V-am spus deja că mă simt foarte bine.

Exact asta le spusesem lui Tink şi lui Ren, în ziua aceea, pe leagăn – o zi care părea să fi fost acum o veşnicie –, dar nu eram bine deloc.

Eram departe de a fi bine.

Capitolul trei

Cu braţele încrucişate la piept, am coborât pe culoarul lung şi îngust al bibliotecii Hotelului Elfilor Buni. Era la acelaşi etaj cu holul şi sala de sport, dar într-o altă aripă. O găsisem întâmplător, cu câteva zile în urmă, în timp ce toată lumea lua cina.

Şi de ce luau cina în acelaşi timp? Era un fel de tradiţie ciudată a elfilor din Regatul de Vară? Parcă eram la liceu, dar înconjurată de oameni atrăgători, cu pielea argintie, care nici măcar nu erau oameni.

Mi-am desfăcut braţele și mi-am trecut degetele peste volumele groase. Unele dintre cărţile acelea probabil că erau vechi de zeci de ani, dacă nu chiar mai vechi. Multe erau în limbi pe care nu le înţelegeam. Mai în spate, erau cărţi mai noi și de genuri diverse, poveşti de dragoste şi poliţiste, de exemplu. Aveau chiar şi o secţiune pentru adolescenţi actualizată şi decentă.

Acolo mă îndreptam eu, în timp ce toată lumea din clădirea aceea impresionantă se aşeza la masă. După aroma care venea dinspre cantină, mi se părea că e friptură înăbuşită. În mod normal, asta m-ar fi făcut să salivez, dar stomacul meu s-a revoltat neplăcut.

În fiecare zi, eram fie înfometată, fie pe punctul de a vomita, şi nu părea să existe o cale de mijloc. Când aveam să scap de asta? Trecuse o săptămână de la ultima… hrănire. Foamea trebuia să dispară.

Probabil că era mai bine să întreb pe cineva. Faye ştia ce fusesem forţată să fac, dar asta ar fi însemnat să vorbesc cu ea, să vorbesc cu cineva… şi, nu, nu voiam să fac aşa ceva.

Ajungând la capătul culoarului, am cotit la dreapta şi am

înaintat prin bibliotecă. Îmi plăcea acolo. Era linişte şi nu se vedea nimeni pe nicăieri; nici măcar lui Tink nu-i trecea prin cap să mă caute acolo. Puteam să iau o carte, să găsesc un loc retras şi să citesc.

Și exact asta am făcut!

Am luat o poveste de dragoste istorică, genul despre un tip cu pieptul mare şi o tipă gata să se dezbrace. Am găsit un colţişor în zona din spate şi m-am aşezat pe un fotoliu imens şi confortabil. Mi-au trebuit câteva capitole ca să mă pierd în povestea despre o tânără prinsă în disputa dintre nişte războinici scoţieni. Îmi plăcea să citesc, dar îmi era greu să mă concentrez, când simţeam că ar trebui să fiu afară, să fac mai mult – să fac ceva. Poate că asta era problema mea? Poate că, pur şi simplu, nu eram obişnuită să stau şi să nu fac nimic zile întregi, fără nicio perspectivă. Pentru că, cine ştie? Poate că trebuia să stau aşa săptămâni. Poate chiar *luni.*

N-aş fi reuşit!

Exasperată de gânduri, m-am concentrat din nou asupra lecturii. Odată ce am reuşit să-mi opresc creierul, am fost absorbită. Atât de prinsă în a-mi imagina dealurile verzi şi ceaţa din Highland, încât nu am auzit paşii care se apropiau.

— Ivy!

Surprinsă de vocea profundă şi catifelată ca un păcat, aproape că am scăpat cartea, când am ridicat bărbia. Aerul mi-a ieşit brusc din plămâni în clipa în care privirea mea a întâlnit ochii de culoarea frunzelor primăvara.

Ren!

Nu mă aşteptasem să mă găsească aici.

— Bună! am zis, regăsindu-mi vocea, în timp ce închideam uşor cartea.

Ascunzătoarea mea nu mai era o ascunzătoare.

— Ce faci aici?

Sprâncenele i s-au ridicat la întrebarea mea, iar eu mi-am dorit imediat să nu fi spus asta. Sunase de parcă nu voiam să fiu găsită şi, mă rog, aşa şi era, dar nici nu doream ca Ren să ştie.

— Adică, nu e ora cinei? am adăugat repede, simţind cum mi se încing obrajii.

O altă întrebare prostească, pe care am regretat-o imediat!

— Da, este ora cinei!

Apropiindu-se mai mult, Ren a sfârşit prin a se aşeza pe fotoliul meu şi şi-a întins picioarele lungi.

— De-asta te caut!

Participasem la povestea cu cina în primele două seri aici, când mă forţasem să mănânc, încercând totodată să ignor privirile curioase şi neîncrezătoare. Nu ştiu cum reuşise Ren, dar asta era prima seară în care chiar venise să mă caute. Mă rog, aşa ştiam eu. Dacă mă mai căutase şi nu mă găsise, n-a pomenit nimic.

— M-a prins cartea asta! am minţit. Sper că nu ţi-ai întrerupt cina ca să mă găseşti.

Pe faţa lui a trecut o expresie ciudată, pe care n-am prea reuşit s-o descifrez şi care, oricum, a dispărut rapid. S-a uitat în jos, spre carte.

— Ai stat aici toată ziua?

— Hmmm, sunt aici de ceva vreme.

Şi-a muşcat buza de jos. Preţ de o clipă, ne-am cufundat într-o tăcere încordată, şi… ei bine, lucrurile erau pur şi simplu ciudate între noi. Şi totul era din cauza mea. Ştiam asta. Eu făceam lucrurile să fie ciudate.

Ziua în care stătusem pe leagăn – ziua în care simţisem că, avându-i alături pe Ren şi pe Tink, totul se va rezolva –

îmi părea acum dintr-o altă viaţă.

Expirând lung şi lent, s-a aplecat şi şi-a pus coatele pe genunchi.

— M-am întors acum câteva ore şi te-am căutat. Primul lucru pe care l-am făcut, de fapt.

Inima mi s-a strâns, în timp ce m-a copleşit un val de vinovăţie. Întrebarea lui nerostită a rămas plutind între noi: „Unde erai?” Bună întrebare! Ar fi trebuit să fiu acolo, să îl aştept. Putea să se întâmple orice cât fusese pe afară. Prinţul, Ordinul… *orice,* şi îmi făcusem griji, dar nu îl aşteptasem. Găsisem un loc unde să mă ascund şi exact asta făcusem.

Ren şi-a ferit privirea, concentrându-se asupra unuia dintre rafturi.

— Am verificat sala de sport, camerele comune şi curtea. Ar fi trebuit să te caut aici, şoarece de bibliotecă ce eşti.

Zâmbetul i-a fost scurt. Încă nu avea gropiţe.

— Am crezut… Am crezut că o să fii în cameră sau undeva, ştii tu, uşor de găsit.

Sentimentul de vină a ieşit la suprafaţă, curgându-mi prin vene ca un acid de baterie.

— Îmi pare rău! Am cam pierdut noţiunea timpului.

Mi-am încleştat degetele pe carte.

— Cum a fost la Flux?

— Am reuşit să ne strecurăm înăuntru.

Bărbia i s-a relaxat un pic.

— Faye a folosit farmecele pe oameni. Nu-mi vine să cred că locul ăla afurisit e deschis! Erau personalul şi câţiva elfi de nivel inferior, cu care ne-am descurcat.

Am fost oarecum surprinsă că Fluxul era deschis şi funcţiona. Ultima dată când fusesem acolo, avusese loc un masacru. Cadavre atârnate de tavan şi aşa mai departe. O

priveliște pe care nu aveam s-o uit ușor.

— Nu am găsit nimic, a continuat el.

Faye nu văzuse niciodată cristalul în casa în care era ascuns prințul, așa că trebuia să fie pitit pe undeva.

— Cât am fost pe afară, am decis să verificăm unele dintre cimitire. Nimic suspect nici acolo.

— Tanner a dat de voi?

Mi-am lăsat privirea în jos, când s-a uitat la mine.

— Da!

A urmat o clipă de tăcere.

— A spus că cineva sau ceva urmează să vină să ne ajute să localizăm cristalul, dar o să cred când o să văd, știi? Dacă nu era în vilă, atunci cristalul trebuie să fie undeva, pe aici.

Am aprobat din cap.

— Cum merge treaba cu Faye?

— Ciudat, a răspuns el, și, din fericire, nu am simțit o tresărire de gelozie. Cine ar fi crezut că vom lucra cu elfii?

— Nu m-aș fi gândit niciodată.

Nu am subliniat că, teoretic vorbind, el era cu o tipă care putea fi considerată elf, din moment ce eram halfelin.

— Crezi că Elita știa?

Ren fusese crescut în secta secretă a Ordinului, fiindu-i sortit să devină membru.

— Nu am auzit niciodată așa ceva, dar trebuie să fi știut.

Vocea i s-a înăsprit, și am ridicat privirea spre el. Se concentra asupra unui raft de cărți. Buza îi era încrețită a dezgust, când a continuat:

— Kyle trebuie să fi știut.

Am simțit același dezgust. Kyle Clare conducea Elita, gruparea din care provenea Ren, și era un nemernic, un mare tâmpit și un încrezut care îl omorâse pe Noah, cel mai bun prieten al lui Ren. Noah se dovedise a fi halfelin, iar asta

îl făcuse pe Ren să se simtă sfâşiat între datorie şi sentimentele pentru cineva la care ţinea. Exact aceeaşi poziţie în care se trezise şi cu mine.

— La asta mă tot gândesc.

Ren şi-a dat capul pe spate, mişcându-şi gâtul dintr-o parte în alta.

— De ce au ţinut secret faptul că există elfi buni? Că au lucrat cot la cot cu ei?

— Nu ştiu! am şoptit.

Din câte se părea, aceea era întrebarea anului. Privirea lui Ren a găsit-o pe a mea.

— Săptămână de săptămână, au murit membri ai Ordinului pe străzile alea nenorocite, luptându-se cu elfii. Câţi au murit în noaptea în care s-a deschis poarta?

— Şaisprezece, i-am răspuns, un număr pe care nu-l voi uita niciodată.

— Şi în tot acest timp a existat un loc plin de elfi care puteau lupta alături de noi, care doreau acelaşi lucru ca noi. Rahat!

Rahat era doar unul dintre lucrurile pe care le puteai spune despre asta.

— M-am mai gândit la asta. Nu-mi vine să cred că nu există un motiv. Nu spun că este unul justificabil, dar de ce Ordinul a luat cristalul de la aceşti elfi şi de ce ni s-a ascuns vechea alianţă? *Trebuie* să fie ceva important.

Am aruncat o privire pe culoarele tăcute.

— Şi nu pot să cred că e vorba doar despre Ordin. Mai ales că Tanner nu a fost tocmai deschis cu privire la cum şi de ce s-a întâmplat.

— Da, ori de câte ori am adus vorba despre asta, a evitat să răspundă. La fel şi Faye.

Ren s-a aplecat uşor, braţul lui atingându-se de piciorul

meu îndoit.

— Şi ştii ce se spune mereu. Fiecare poveste are trei versiuni.

— Ordinul. Regatul de Vară. Şi adevărul, am răspuns. Tu… tu ai încredere în ei, în elfii de aici?

Când privirea lui Ren a găsit-o din nou pe a mea, nu m-am mai uitat în altă parte.

— Am, altfel nu aş fi rămas aici fără pumnale.

Tanner ceruse să predăm armele pentru orice eventualitate. Ne supuseserăm, dar ţepuşa din lemn de copac spinos rămăsese în camera noastră, pentru că astfel de lucruri erau extrem de rare şi, în plus, erau şi singurele arme care puteau doborî un străvechi.

— Am fost vulnerabili, aşa că au avut destule ocazii să ne elimine. Totuşi, nu au făcut-o. S-au asigurat că am fost hrăniţi, că avem un acoperiş deasupra capului şi că suntem feriţi de primejdii. Ne-au ajutat şi să vă aducem aici.

Zicând acestea, s-a întins, atingându-mi uşor mâna cu vârful degetelor.

— Tu ai încredere în ei?

Privirea mi-a coborât la degetele lui. Sincer, în întreaga lume, existau două fiinţe în care aveam încredere sută la sută, în clipa aceea: Ren şi, oricât de nebunesc ar suna, Tink. Învăţasem pe pielea mea că, indiferent cât de bine crezi că ai cunoaşte pe cineva, asta nu înseamnă că e şi adevărat. Val fusese o dovadă a acestui lucru.

— Am încredere în tine! am zis.

Ren şi-a strecurat tăcut mâna sub palma mea, răsfirându-şi degetele printre ale mele. Mi s-a tăiat respiraţia, în timp ce un nod de emoţie mi s-a umflat în piept. Încet, mi-am strâns degetele peste ale lui. A dus la buze mâinile noastre şi a sărutat-o pe a mea. Un vârtej de

dorinţă şi ezitare s-a format în mine. Îmi venea să urc în poala lui şi totodată să fug. Apoi a lăsat mâinile noastre împreunate pe coapsă.

— Hai să mergem la cină!

„Da” îmi stătea pe vârful limbii, dar nu asta mi-a ieşit din gură când mi-am eliberat mâna.

— Deja am luat ceva de mâncare, dar poţi să mergi tu înainte. Eu mă întorc la bărbaţii în kilt.

Un muşchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului, apoi expresia i s-a relaxat.

— Ce-ai mâncat?

Amintindu-mi de discuţia cu Tink, m-am apucat să-i dau detalii exagerate despre ceea ce mâncasem în ziua aceea. Jumătate era o minciună. După ce făcusem duş, mâncasem un castron uriaş de Cheerios şi un sandvici cu unt de arahide. Ambele se lăsaseră în stomacul meu ca plumbul şi avusesem câteva momente în care crezusem că o să-mi petrec restul după-amiezii vomitând. Când am terminat, nu eram foarte sigură dacă Ren mă credea sau nu.

— Bine! a reuşit să zică. Atunci, vino să stai cu mine cât mănânc!

Tensiunea mi s-a strecurat în muşchi. Ştiind că la cantină va fi plin de elfi – elfi care ştiau exact ce sunt şi ce voia prinţul de la mine –, mi s-a strâns stomacul. M-am cufundat la loc, în perna fotoliului.

— Cred că o să mă relaxez aici.

Dezamăgirea i s-a văzut pe faţă, iar eu a trebuit să îmi feresc privirea.

— Ivy!

A urmat o pauză, când i-am simţit privirea intensă aţintită asupra mea.

— Mi-e dor de tine!

— Am fost chiar aici, am zis, încercând să-mi reprim valul brusc de iritare.

Nu era corect să mă simt iritată. Doar nu făcea nimic greşit. Am inspirat adânc şi m-am silit să zâmbesc.

— Nu am unde să mă duc în altă parte.

— Eşti aici, scumpo!

Vocea îi era blândă. Totuşi, am tresărit când mi-a zis aşa. *Ar fi trebuit să ştiu.* Când prinţul se dăduse drept Ren, nu îmi spusese niciodată aşa.

— Fizic, eşti aici, dar cam atât.

Am deschis gura, dar n-am ştiut ce să răspund, pentru că spunea adevărul. Nu era nevoie de spirit de observaţie ca să vezi asta. A aşteptat să răspund, iar când nu am făcut-o, umerii i s-au înălţat, şi a inspirat adânc. S-a ridicat, iar când a vorbit, tonul lui m-a făcut să simt o durere în piept, pentru că între noi era… o prăpastie incomensurabilă, care continua să crească şi mai mult, şi începeam să-mi fac griji că nu avea să mai existe nicio punte suficient de mare ca vreunul dintre noi să o treacă.

— Mă duc să iau nişte mâncare! Ştii unde să mă găseşti!

Am încuviinţat, strângând din buze. Ren s-a uitat la mine o clipă, şi am crezut că va spune ceva, dar nu a făcut-o. S-a întors şi a plecat cu spatele drept şi ţeapăn, în vreme ce eu am rămas acolo, uitându-mă în gol.

Aş fi vrut să rămână.

Aş fi vrut să mă ia pe sus şi să mă ducă la cantină.

În acelaşi timp însă, nu mi-am dorit mai mult decât făcuse deja, adică să mă lase în pace, cu golul acela din mine.

Capitolul patru

Când a început să se însereze, am renunţat să mai citesc şi am plecat din bibliotecă. Nu prea ştiam unde să mă duc. Cum n-aveam stare, am hoinărit pe holuri, evitând, ei bine, pe toată lumea. Ştiam că oricât de mult amânam să mă întorc în cameră, Ren era treaz. Probabil că stătea întins, cu ochii în televizor, indiferent că era nouă seara sau două dimineaţa. În fiecare seară mă aştepta, în timp *ce* mă schimbam în baie, de parcă aveam din nou şaisprezece ani. Pătura de pe partea mea de pat era dată la o parte. Urcam în pat şi mă întindeam, treceau câteva secunde, apoi se încolăcea pe lângă mine şi mă strângea la piept.

Atingerea aceea, pieptul lui lipit de spatele meu, braţul în jurul taliei mele, mereu mă ardeau. Era prea mult şi nici pe departe suficient, dar era singurul lucru care mă ajuta să adorm.

Ren era singurul motiv pentru care adormeam.

Puţinele ore în care reuşeam să rămân cu capul pe pernă în fiecare noapte i se datorau lui, pentru că mă aştepta. Pentru că era foarte răbdător. Şi, Doamne, era un tip atât de bun! Perfect! Pe bune! Putea chiar să împăturească cearceafuri, şi cine putea face asta? Doar că eu eram atât de… al naibii de vraişte.

M-am oprit în curte şi m-am uitat la sutele şi sutele de lumini strălucitoare.

Când văzusem pentru prima dată vechea centrală electrică de pe Peters Street, îmi păruse una dintre numeroasele clădiri dărăpănate şi abandonate, dar asta se întâmpla doar din cauza unor farmece puternice. Acum, o vedeam cum era cu adevărat: o clădire frumos renovată,

care rivaliza cu oricare dintre hotelurile luxoase din New Orléans. Faye zisese că putea adăposti sute de elfi care căutau un loc sigur în care să se ascundă. Curtea era frumoasă și liniștită. De aceea mă trezeam adesea acolo. Puteam să stau, pur şi simplu, şi să fiu singură. Puteam să mă gândesc la toate lucrurile la care nu voiam să mă gândesc atunci când eram în preajma oamenilor.

În timp ce mă plimbam pe sub lampioanele din hârtie şi pe sub şirurile de luminiţe strălucitoare, m-am întrebat dacă nu cumva aşa arătau unele părţi din Lumea de Dincolo. Era ceva la care nu mă mai gândisem niciodată până atunci.

Am urmat poteca spre ceea ce consideram acum leagănul meu. Se simţea o răcoare neobişnuită pentru anotimpul în care ne aflam, iar localnicii probabil credeau că e prea frig. Mie îmi plăcea foarte mult, dar ştiam că e din cauză că Regatul de Iarnă se revărsa în New Orléans.

Asta cam fura farmecul răcorii.

Oprindu-mă pe alee, mi-am încrucişat braţele peste talie şi am ascultat. Era ciudat! Se auzea sunetul îndepărtat al râsetelor şi al conversaţiilor din interiorul Hotelului Elfilor Buni. Dar nici gând de sirene sau de claxoane. New Orléans nu dormea niciodată şi nu era niciodată tăcut. Nu aşa. Probabil că se datora elfilor. Aveau puterea magică de a bloca sunetele sau ceva de genul ăsta.

La naiba, dacă ar fi putut îmbutelia chestia asta, să o vândă!

Am găsit drumul spre leagăn şi m-am aşezat, folosindu-mă de degetele de la picioare ca să îmi iau avânt. Am desfăcut braţele, mi-am pus palmele pe coapse şi am închis ochii. Stomacul îmi chiorăia şi m-a făcut să trag aer în piept.

Îmi era al naibii de foa…

Nu!

Am deschis ochii, am expirat lung şi lent. M-am uitat în jur, la irişii complet înfloriţi, şi am ignorat vibraţiile care îmi urcau şi îmi coborau pe braţe. Apoi, am făcut ce făceam în fiecare seară.

Drake!

Fiecare muşchi din corpul meu se bloca, presându-mi pieptul şi gâtul, până îmi venea să vomit.

Drake! Drake! Drake!

Am repetat în minte numele prinţului. Am continuat să îl spun, până când o parte din tensiune s-a mai domolit, iar presiunea mi s-a retras din piept. I-am rostit numele, până când nu mi-a mai venit să vomit. Această gimnastică mintală era mai grea decât mişcarea pe o bandă de alergare. Desensibilizare. Cum altfel puteam să îl înfrunt pe Drake, dacă numai gândul la numele lui mă făcea să vomit?

Tremurând, în timp ce vântul se înteţea, m-am uitat prin curte. Florile se legănau, iar luminile se mişcau. Locul era la fel de gol cum mă simţeam şi, la naiba, uram asta!

Pentru că *asta* nu eram eu.

Eu nu eram aşa.

Aşadar, ce naiba căutam acolo? Ar fi trebuit să fiu înăuntru, ar fi trebuit să vorbesc cu Ren. Eram o echipă. Parteneri. Iubiţi. Prieteni. Trebuia să comunic cu el. Să-i spun ce simt, deoarece ştiam că, dacă aş fi rostit cuvintele acelea, m-ar fi ajutat să le înţeleg. Trebuia să-i spun despre foamea aceea neîncetată. Puteam să vorbesc cu el despre asta. Puteam să vorbesc cu cineva, să spun – să-i spun lui Ren – că nu sunt în apele mele. Că, într-un fel, nu mai ştiu cine este Ivy Morgan.

Pentru că nu mai puteam continua să fac asta, să rătăcesc fără ţintă şi să mă ascund. Nu era deloc ceva curajos şi, cel mai important, nici prea inteligent. Ştiam de la cursul

de Introducere în psihologie pe care îl urmase la Loyola că, uneori, cel mai bun medicament posibil e să stai de vorbă cu cineva. Poate că nu ar fi limpezit tot haosul din mintea mea, dar sigur m-ar fi ajutat. Ar fi fost primul pas în toată povestea cu vindecarea și depășirea unei traume. Să pun în cuvinte ce simt ar fi însemnat să scot din mine întunericul acela.

Aveam să-l caut pe Ren și să vorbesc cu el. Categoric, aveam să-i spun lucruri care să-mi fie al naibii de folositoare.

M-am ridicat de pe leagăn, m-am dus repede înăuntru, m-am întors pe hol și am trecut pe lângă câteva uși închise, ferindu-mi privirea de elfii care treceau pe lângă mine. Niciunul dintre ei nu mă abordase vreodată când ne încrucișaserăm drumurile. Cei mai mulţi nici măcar nu se uitau în direcţia mea. M-am întrebat dacă îl tratau și pe Ren la fel, dacă făceau asta din cauză că eram membri ai Ordinului sau din cauză că sunt eu halfelin.

Iată o întrebare care era mai bine să rămână fără răspuns!

Pe măsură ce mă apropiam de una dintre zonele comune largi, am auzit ceva care m-a făcut să mă opresc.

Râsul lui Ren!

Atrasă de el într-un mod aproape incontrolabil, m-am strecurat de-a lungul peretelui ca o veritabilă ciudată. Oprindu-mă chiar în faţa arcadei largi care dădea spre încăpere, am tras cu ochiul înăuntru. Tink a fost primul pe care l-am văzut și am fost oarecum șocată că era în cameră cu un Ren care râdea și căruia nu-i venea să-l omoare. Tink stătea pe braţul canapelei, lângă o Brighton foarte stingheră. Ca de obicei, părul ei blond era adunat la spate, într-o coadă de cal. Brighton avea în jur de 35 de ani, dar arăta de parcă ar fi fost cu vreo zece mai tânără, pentru că avea capacitatea

asta de a nu-şi arăta vârsta, la fel ca mama ei. Alături de Brighton, se afla un elf pe care îl cunoscusem în noaptea în care fugisem de la prinţ. Avea părul blond; aşa mi-am dat seama că e Kalen. Tink susţinea că nu poate să-l deosebească pe Kalen de Dane, cel care făcuse parte din operaţiunea de salvare a lui Ivy, dar Dane avea părul închis la culoare, aşa că nu ştiam de ce îi e atât de dificil.

Ren era pe un fotoliu, cu profilul spre uşă. Stătea cu spatele rezemat, cu o gleznă ridicată pe genunchi şi cu un obraz sprijinit într-un pumn. Zâmbea, iar umerii îi erau destinşi. La fel părea tot corpul lui. Ren părea… relaxat. Nu-l mai văzusem să arate aşa de… dinainte să îi spun că sunt halfelin. Desigur, următoarea dată când îl văzusem nu fusese el, ci prinţul care se dădea drept el. Ren fusese capturat în aceeaşi noapte în care îi spusesem că sunt halfelin. Apoi nu îl mai văzusem pe „adevăratul” Ren, până când prinţul nu mă dusese în celula în care îl ţinea.

Muşcându-mi buza, privirea mi-a alunecat de la el la Faye. Avea înfăţişarea umană. Păr brunet. Piele maronie fină. Frumoasă. Era cocoţată pe braţul fotoliului pe care stătea Ren.

Am început să simt gustul sângelui în gură.

Mi-am eliberat buza şi mi-am încrucişat braţele, în timp ce Faye zâmbea către Ren de parcă erau prieteni buni. Adică, nu că eram geloasă, dar mă gândeam că verificările pe care le făceau împreună erau o ocazie bună să se împrietenească. Aşa ne apropiaserăm eu şi Ren… Bun, mi-am oprit gândurile înainte să dau iama în salonul comun, să o apuc pe Faye de păr şi să o smulg de pe braţul fotoliului. Lui Tink i-ar fi plăcut la nebunie, pentru că lui îi plăceau dramele de toate felurile.

Erau şi alţi elfi în cameră, unii pe care nu i-am

recunoscut, dar privirea mi-a fost atrasă înapoi spre Tink şi Ren. Păreau atât de… bine adaptaţi, de parcă era o noapte normală, dintr-o zi oarecare a săptămânii. Chiar fericiţi şi, cel mai important, în largul lor. Niciunul dintre ei nu era aşa în preajma mea. Nici măcar Tink. Sigur, Tink era Tink, dar chiar şi el părea că merge pe coji de ouă, uneori, când era cu mine.

Discuţia cu Ren despre situaţia mea a trecut pe plan secund. Ultimul lucru care îi lipsea în clipa aceea era să se ocupe de criza mea emoţională, pentru că trecuse şi el prin nişte lucruri urâte şi avea nevoie de câteva clipe de relaxare. Clipe în care putea să se relaxeze, pur şi simplu, să fie normal şi să nu se gândească la ce se întâmplase cu el, cu noi.

N-am vrut să-i iau asta.

Am făcut un pas înapoi şi m-am întors, îndreptându-mă spre lifturi, apoi m-am oprit. Unde mă duceam, de fapt? Oftând, m-am întors şi m-am îndreptat înapoi spre curte. După ce fusesem ţinută mai multe săptămâni în camera aia nenorocită din casa prinţului, nu voiam să stau închisă în altă cameră. Afară era răcoare, dar preferam să mi se facă pielea de găină decât să fiu închisă între patru pereţi cu o uşă.

Am luat-o din nou pe potecă, lăsându-mi degetele să treacă peste frunzele de viţă-de-vie, care aproape că acopereau arcada. În afară de locul acela, viţa-de-vie şi florile începuseră să moară din cauza valului de frig, dar acolo totul era viu. Fermecat. Poate de aceea îmi părea atât de liniştit? Am înaintat în grădină, îndepărtându-mă de Hotelul Elfilor Buni.

— Hei!

Surprinsă de voce, m-am întors, uşor încruntată. Un elf mascul stătea la câţiva metri de mine. Nu-l mai văzusem până atunci, dar părea să fie cam de vârsta mea. Am aruncat

o privire peste umăr. Desigur, nu mai era nimeni acolo. M-am întors surprinsă spre el, pentru că niciunul dintre elfi nu-mi vorbise vreodată.

— Eu?

Elful își încleșta și descleșta pumnii pe lângă corp.

— Tu ești singura persoană de aici, nu-i așa?

Uau! Bun, asta era o aroganță inutilă!

— Da, dar am un nume și nu este „hei”.

Maxilarul i s-a încordat, iar ochii de un albastru-deschis îi erau practic în flăcări, când a făcut un pas înainte.

— Știu care este numele tău, dar nu contează. Numele tău este irelevant.

— Uau!

Am râs scurt.

— Nu-i așa că ești fermecător?

A ignorat comentariul.

— Ce cauți aici?

Părea o întrebare stupidă.

— Ei bine, e o poveste cam lungă, dar pot să-ți dau versiunea prescurtată pentru proști, dacă vrei…

Elful a rânjit.

— Am aflat cu toții ce ești și ce înseamnă asta. Asta e tot ce trebuie să știm.

Tot corpul mi s-a crispat pe dinăuntru, dar mi-am păstrat expresia neclintită în timp ce mă îndreptam spre el. În niciun caz nu aveam de gând să-l las să știe că mă deranja.

— Știu că n-ar fi trebuit să-mi actualizez statusul de pe Facebook la halfelin.

Elful a făcut o grimasă.

— Parcă totul ar fi o glumă pentru tine, dar ești într-un loc sacru pentru noi și ne pui viețile în pericol. Mă bucur că poți găsi ceva amuzant în asta.

Toate replicile acide mi-au murit pe vârful limbii.

— Cum vă pun vieţile în pericol? Uite ce e! Doar pentru că am aparţinut Ordinului nu înseamnă că sunt la câteva secunde distanţă de a vă ucide pe toţi.

— Nu are nimic de-a face cu apartenenţa ta la Ordin sau cu uciderea *la grămadă* a celor ca noi.

Suna de parcă avea o grămadă de-a face cu Ordinul. Ochii elfului s-au mijit.

— Are de-a face doar cu faptul că eşti halfelin. Prinţul te va găsi, în cele din urmă. O ştim cu toţii. E doar o chestiune de timp, iar când o va face, nu te va lua, pur şi simplu, şi va pleca. Ne va măcelări pe toţi, a ripostat elful, făcând să-mi îngheţe sângele în vene. Îţi mai pare amuzant, halfelinule?

Am încremenit.

— Mi s-a spus că acest loc este protejat…

— Este, dar nu pentru mult timp. Farmecul va ceda.

Rânjetul i-a dispărut.

— Şi de aceea nu avem altă opţiune. Atât timp cât eşti aici, suntem cu toţii în pericol. Familia mea. Prietenii mei. Vor muri cu toţii, pentru că Tanner ţi-a oferit adăpost.

Nu am apucat să îi cer să îmi explice toată povestea. În spatele meu s-au auzit paşi şi trosnetul unei crengi. În adâncul minţii, m-am blestemat că nu fusesem atentă şi că nu verificasem locul, indiferent cât de liniştit păruse.

Fusesem antrenată de Ordin încă de la naştere. Ar fi trebuit să ştiu.

Dar era prea târziu.

Înainte ca măcar să-mi dau seama ce se întâmplă, o durere îngrozitoare a erupt de-a lungul şirei spinării, radiind într-o parte şi în jos, pe picioare, şi punându-mă în genunchi.

Capitolul cinci

Timpul a încetinit până la o lentoare infinită, în timp ce o căldură umedă şi lipicioasă îmi curgea în cascadă pe spate. Durerea şocantă m-a lăsat fără respiraţie şi am pus o palmă pe trotuar. Uimită şi nevenindu-mi să cred, mi-am dus-o la spate. Am scos un strigăt ascuţit, dar am regretat imediat. Mi-am tras repede mâna înapoi şi am văzut că e acoperită de ceva întunecat. Sânge. O grămadă de sânge, care făcea ca aerul să aibă un miros metalic.

Fusesem… înjunghiată.

Rahat, fusesem înjunghiată!

Revenindu-mi din şoc, m-am chiuit să mă ridic în picioare şi m-am răsucit exact la timp să văd lumina lunii reflectându-se pe o lamă cu aspect ciudat, ridicată asupra mea.

Instinctul a preluat controlul.

L-am prins pe atacator de braţ şi m-am răsucit. Trosnetul osului nu m-a umplut de bucurie, aşa cum s-ar fi întâmplat în mod normal, deoarece mişcarea m-a făcut să simt o durere laterală sfâşietoare, care mi s-a răspândit imediat prin tot corpul. M-am împleticit în urma elfului, exact când acesta s-a prăbuşit în faţă, scăpând lama, în timp ce îşi ţinea braţul rupt la piept… un piept *mare.*

Era un elf femeie.

— M-ai înjunghiat! am reuşit să zic.

Şi-a ridicat privirea exact în momentul în care i-am înfipt genunchiul în bărbie, dându-i capul pe spate. S-a prăbuşit şi, până să aterizeze pe spate, era fie leşinată, fie moartă. Am dus mâna la brâu, după un pumnal, doar ca să-mi amintesc repede că nu am nicio armă. Promiseserăm să

umblăm neînarmaţi. La naiba cu toţi…

Un corp s-a izbit de spatele meu, aruncându-mă pe jos, în tufişurile din apropiere. Aterizând pe spate, un ţipăt a ieşit din mine, străbătând aerul nopţii. Tot corpul mi-a înţepenit de durere şi, pentru o secundă, doar o afurisită de secundă, am rămas nemişcată.

Şi a fost o secundă prea lungă.

Am fost întoarsă pe burtă. Greutatea a aterizat pe mine. Genunchii mi s-au înfipt în spate, în timp ce eram prăbușită printre frunze groase și flori. Pământul și crengile îmi intrau în faţă, iar nişte mâini îmi împingeau capul în jos. Cu gura deschisă, am înghiţit pământ şi Dumnezeu ştie ce altceva, în vreme ce ţipam de furie.

Ar fi trebuit să știu! Ar fi trebuit să știu! Cuvintele continuau să mi se învârtă prin minte. Erau doi elfi, poate mai mulţi, iar eu îmi întorsesem blestematul de spate spre cel puţin unul dintre ei. De două ori. Ce tâmpită… mortal de tâmpită! *Ar fi trebuit să știu!*

M-am chinuit să-mi ridic capul din pământ, reușind să iau o gură de aer curat, cu o clipă înainte ca faţa să îmi fie trântită jos încă o dată, cu o forţă foarte mare. Ceva cald şi umed mi-a explodat pe faţă, umplându-mi gura, în timp ce m-am întors, încercând să apuc una dintre mâinile care erau hotărâte să mă sufoce într-o fututã de tufă de flori.

— Potoleşte-te! mi-a zis vocea la ureche. Potoleşte-te şi uşurează-ţi situaţia!

Să mă potolesc însemna să mă las sufocată într-un tufiş şi nu aşa voiam să părăsesc lumea asta, astfel încât nici nu încăpea discuţie.

— Nu pot să te las să trăieşti! a continuat el. Trebuie să mă gândesc la familia mea. Trebuie să protejăm această comunitate.

Mi-am ridicat picioarele, mi-am trântit palmele în tufiş – *prin* tufiş – şi m-am împins în sus, cu fiecare dram de putere pe care îl aveam. Spaţiul dintre mine şi pământ a crescut. Mâinile mi s-au înfipt în sol, am mârâit și mi-am răsucit corpul.

Elful s-a răsucit odată cu mine, până când a alunecat de pe spatele meu, luându-mă cu el. I-am aterizat pe piept. Pentru o clipă, amândoi am rămas buimaci. Apoi, am intrat în acţiune. Ridicându-mi braţul drept, mi-am coborât cotul şi l-am lovit pe nenorocit în lateral. O coastă a cedat. Poate două. A mârâit, iar braţele i-au căzut pe lângă corp. M-am rostogolit de pe el şi m-am clătinat, sărind în picioare, în timp ce-mi ridicam mâinile.

Oh, rahat!

Am făcut ochii mari, privindu-mi mâna stângă. Aveam o creangă – o afurisită de *creangă* – înfiptă în mijlocul palmei!

— Oh, Doamne! am strigat şi am întins mâna cea teafără, să apuc un capăt însângerat. Sfinte Sisoe, am o creangă *în* mână!

— Trebuia să fie în capul tău, a mormăit elful.

— Nesimțitule! am gâfâit.

Elful a sărit în picioare, mişcându-se nebuneşte de repede. N-am apucat să smulg creanga, așa că am făcut un pas în lateral și am întins mâna, fără să mă gândesc. Mâna rănită s-a izbit de faţa elfului. Acesta a căzut într-o parte, trăgându-mă după el. Am aterizat în genunchi. Elful urla, în timp ce sângele i se scurgea din gura deschisă.

— Iisuse! am gemut.

Mâna cu creanga în ea îi ratase ochiul, dar acum era ataşată de obrazul lui. Creanga îi trecuse *prin* obraz.

Al naibii de scârbos!

Eliberându-mi mâna teafără, m-am ridicat în picioare şi

am apucat un capăt al crengii. M-a cuprins ameţeala, şi am făcut un pas înapoi. Am smucit creanga, ţipând, iar durerea mi s-a răspândit pe braţ, în sus. Greaţa mi-a întors stomacul pe dos. Odată ce am scos creanga, am aruncat-o. O clipă mai târziu, afurisitul de elf era în picioare, cu faţa plină de sânge.

— Dumnezeule! am exclamat, lăsându-mi în jos mâna rănită. Faţa ta e dezgustătoare!

Elful a scos un răcnet şi s-a aruncat spre mine. Am ţâşnit într-o parte. Sau aşa am crezut, dar reflexele îmi erau amorţite. Mi-a prins mâna stângă şi a strâns-o. Am fost străbătută de furie şi de durere. L-am tras în faţă şi în acelaşi timp mi-am ridicat genunchiul. L-am lovit în mijloc, doar că abia l-am atins. Cu braţul liber, m-a plesnit de n-am știut de mine. Am căzut, prăbuşindu-mă pe un genunchi.

— Rahat!

Când fusese ultima dată când un elf normal mă pocnise aşa? Nu-mi aminteam. Trebuie să fi fost cu *ani* în urmă. Următoarea lovitură aproape că m-a pus pe spate, dar m-am ferit, recăpătându-mi echilibrul. I-am ţinut piept elfului, dar fără o armă adevărată, un pumnal din fier, de exemplu, aveam nevoie de inventivitate ca să-i supravieţuiesc. Mişcările mele însă erau prea lente. Loviturile îmi erau lipsite de forţă reală. Până și pumnii îmi erau slabi şi nimereau pe lângă. Timpul petrecut fără antrenamente şi lupte își spunea cuvântul. Nu eram pregătită. Nu puteam să mă concentrez.

De aceea o încasam de la un elf obişnuit. Fiecare lovitură pe care o primeam fie îmi rupea pielea, fie îmi slăbea voinţa.

Fiecare val de durere părea șocant de real. De câte ori eram doborâtă, îmi era încă şi mai greu să mă ridic.

Dar am făcut-o.

Am continuat să mă ridic.

Chinuindu-mă să mă ţin pe picioare, mi-am şters sângele de pe ochi. Ei bine, de pe un ochi. Celălalt se umfla şi se înceţoşa. Trecuseră doar câteva minute de când fusesem înjunghiată pe la spate, la propriu, dar muşchii mei parcă erau din plumb, iar oasele îmi păreau casante.

Şi încă sângeram.

Zgomotul pe care îl făceam se pierdea în nenorocita de vrajă pe care elfii o exercitau asupra curţii. Picioarele îmi erau grele, când m-am târât în afara aleii, mai aproape de intrare. Ren şi Tink erau la doar câţiva metri distanţă, dar la fel de bine puteau fi în alt oraş. Respirând greu, m-am răsucit, căutând vreo armă. Cuţitul se pierduse în întuneric, lângă elful încă întins pe jos.

— Ai obosit…

Sângele şi scuipatul se scurgeau din gura elfului.

— Devii mai slabă cu fiecare secundă care trece. Nu înţeleg cum te-ai luptat cu cei ca noi şi ai supravieţuit, în toţi anii ăştia.

— Du-te naibii! am ripostat, clătinându-mă.

Sau poate că fusese din cauza curţii, care se mişca. Habar n-aveam. Vorbele lui mă enervaseră, dar avea dreptate. *Concentrează-te, Ivy!* Trebuia să fiu inteligentă. Eram slăbită şi obosită, iar ajutoarele mele se relaxau, bucurându-se de o seară plăcută. Nu aveam cum să câştig. Nici vorbă! Trebuia să-mi bag coada între picioare şi să fug.

— Trebuie să mori.

Vorbele elfului se auzeau slab.

— Nu e ceva personal. Trebuie doar să mori, şi prinţul nu va veni aici după tine.

— Să mori sună destul de personal pentru mine.

Am simţit fiori pe ceafă. Mi s-a părut că aud ceva

mişcare în curte.

Elful a ţâşnit.

M-am aplecat, să evit un upercut, mi-am schimbat greutatea pe celălalt picior şi am lovit. Mi-a reuşit manevra, doborându-l pe ticălos. S-a prăbuşit cu o bufnitură, dar n-am pierdut timpul.

Am apucat o piatră de râu grea şi l-am lovit cu ea în partea laterală a capului, cu toată puterea pe care o mai aveam. Am resimţit pocnetul dezgustător în tot corpul. Am căzut pe o parte şi am scăpat piatra însângerată.

Răsuflând greu, am strâns ochii din cauza curţii care îmi părea cu susul în jos, în timp ce stăteam în fund şi mă lăsam pe spate. Simţeam cum inima îmi susură în piept.

Bun!

Trebuia să mă ridic.

Trebuia să mă duc înăuntru şi să-l găsesc… Trebuia să-l găsesc pe Ren. Trebuia să-i spun… Ce trebuia să-i spun? Totul!

Trebuia să-i spun *totul!*

Capul îmi plutea, şi eram întinsă pe spate. Cum se întâmplase asta? Nu eram sigură, dar ştiam că, dacă aveam să continui să zac întinsă acolo, nu aveam să mă mai ridic.

Aveam să mor.

Eşti pe moarte. Vocea care îmi şoptea în gând a fost un şoc pentru sistemul meu. Eram… eram pe moarte. Sângele ăla lipicios îmi acoperea tot corpul. Nu mai aveam mult. Clipind încet, am inspirat sacadat. Mi-o făcusem cu mâna mea. Nu fusesem în stare să lupt. Nu mâncasem bine. Nu dormisem. Ar fi trebuit să fiu atentă.

Ar fi trebuit *să ştiu.* Fusese o greşeală de amator, la fel cum făcusem cu mulţi ani în urmă, când omorâsem elful înainte să am dreptul să o fac. Muriseră toţi din cauza mea,

iar acum… acum aveam să mor şi eu.

Nu.

Nu eram pe moarte. Eram doar… somnoroasă.

Puteam să dorm. Ren avea să mă găsească. Aveam să mă trezesc, iar el avea să fie aici.

Şi am dormit. Cred că am dormit. Cel puţin pentru o scurtă vreme.

Apoi respiraţia mi s-a oprit în gât, iar ochii mi s-au deschis. Stelele străluceau puternic. Eram tot acolo. Singură. Fără Ren, fără Tink. Mi-am lăsat capul spre dreapta. Elful era încă acolo, dar, după cum arăta, era mort.

Eu eram în viaţă.

Uşurarea a făcut loc unui acut sentiment de dezamăgire pe care nu-l înţelegeam, dar pe moment nu reuşeam să mă concentrez, pentru că trebuia să mă ridic. Dacă nu o făceam, cine să aibă grijă de Tink? Ren, dar s-ar fi învinovăţit.

Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

Ridicându-mă cu greu în picioare, m-am tot împleticit, până când am reuşit să mă răsucesc. M-am întors spre uşi, doar că mă simţeam de parcă mergeam pe nisipuri mişcătoare şi nu prea înaintam. Nu, totul era lent şi denivelat, şi întreaga lume continua să apară şi să dispară. M-am împiedicat de pietre, strângând din dinţi, în timp ce mă forţam să pun un picior în faţa celuilalt. Dacă aş fi reuşit să ajung la uşi, să intru şi să merg la Ren…

Am cotit, m-am împleticit pe alee şi m-am întins, apucând spalierul acoperit de viţă-de-vie. Strălucirea blândă a luminilor din hol se răsfrângea pe alee. Uşile erau chiar acolo. Am înghiţit gustul de sânge şi am continuat să merg, târşâind greu picioarele.

Ren! Ren! Ren! I-am scandat numele. Aproape ajunsesem. Mai aveam puţin până acolo. Mâinile îmi erau

amorţite. Nu le mai simţeam, dar era în regulă, pentru că picioarele încă îmi funcţionau. Încă un pic…

O umbră a apărut în uşile duble şi s-a apropiat. Umbra a devenit curând o formă mai clară, apoi, forma a devenit o persoană.

— Ren! am strigat, dar a fost doar o şoaptă.

Am încercat din nou, dar nu s-a mai auzit niciun sunet. A apărut de parcă ar fi fost invocat de scandările mele, şi poate că aşa fusese, pentru că uşile se deschideau, iar el ieşea, cercetând curtea cu privirea.

Am ştiut în momentul în care m-a văzut.

S-a oprit brusc.

— Ivy?

Am ştiut în momentul în care lumina din interior a ajuns la mine.

Am deschis gura, dar limba nu mi s-a mişcat.

— Ivy!

Vocea lui Ren era cuprinsă de panică. Imediat a luat-o la fugă, picioarele tropăindu-i pe pavaj.

Ceva a aterizat pe spatele meu, între omoplaţi. Ceva ascuţit şi fierbinte, şi mi-a luat puţinul aer care îmi mai rămăsese în plămâni. Mi-a furat ce putere mai aveam. Am căzut, dar nu am simţit impactul. Furia se rostogolea din Ren în valuri, umplând curtea şi acoperind totul. L-am văzut trecând pe lângă mine, ca în ceaţă.

Deodată, obrazul meu se sprijinea de pavajul rece. Nu-mi mai simţeam picioarele. Probabil că era de rău, dar, oricum, nu mă mai gândeam la asta. S-a auzit un strigăt ascuţit, iar un corp a aterizat lângă al meu, cu capul răsucit într-un unghi nefiresc. Era ea – femeia elf.

Nu o omorâsem.

Proasta, proasta de mine!

O altă greşeală ridicolă, de amator.

— Ivy! Haide, Ivy!

Mâini blânde m-au întors pe spate.

— Iisuse Hristoase!

Tonul vocii lui îmi spunea că ar trebui să fiu îngrijorată, dar nu găseam puterea să scot la suprafaţă emoţiile acelea.

O mână mi-a cuprins ceafa.

— Scumpo, uită-te la mine! *Te rog!*

M-a ridicat, iar eu eram uşoară. Pluteam.

— La naiba, deschide ochii şi uită-te la mine!

Nu asta făceam?

Forţându-mă să deschid ochii, m-am trezit că mă holbam la faţa impresionantă a lui Ren. Ochii mari, nesfârşiţi şi plini de viaţă erau sumbri în lumina lunii. Era atât de palid, şi era atât de mult întuneric adunat în trăsăturile lui!

— Îmi…

— Nu încerca să vorbeşti! a zis el, şi se mişca atât de repede, încât, practic, zbura. Rezistă, Ivy! Ţine-ţi ochii deschişi şi uită-te la mine, da? Rămâi cu mine!

Dar a trebuit s-o fac. A trebuit să o spun.

— Îmi… îmi pare rău!

Capitolul şase

Lumea apărea şi dispărea ca un bec pe cale să se stingă. Am încercat să înţeleg ce se întâmplă. Ştiam că Ren mă ducea înăuntru, în braţe. Îi simţeam pe obraz umărul puternic. Simţeam fiecare pas pe care îl făcea. Întunericul a făcut loc căldurii şi strălucirii.

— Am nevoie de un doctor! striga Ren, cu vocea cuprinsă de o panică nebună. Iisuse Hristoase, cineva! Am nevoie de un nenorocit de doctor!

Îmi era din ce în ce mai greu să ţin ochii deschişi şi m-am gândit că poate… poate era prea târziu pentru un doctor. Lumea a dispărut din nou. Următorul lucru pe care îl ştiu e că eram întinsă pe o suprafaţă moale, nu era prea elastică, iar camera era extraordinar de luminoasă – prea luminoasă. Mi-a luat câteva secunde să îmi dau seama că sunt la infirmerie, un loc de la subsolul Hotelului Elfilor Buni despre care eram sigură că nu prea fusese folosit.

— Ren!

Numele lui mi-a ieşit de pe buze.

— Sunt aici!

Mi-a atins cu grijă obrazul, atrăgându-mi atenţia.

— La naiba, Ivy!

Se auzeau alte voci. Vocea unei femei pe care nu am recunoscut-o.

— O să simţi o ciupitură puternică, a zis ea, ţinându-mi braţul drept.

Nu am simţit nimic, în timp ce mă uitam în ochii lui Ren şi mă întrebam de ce faţa lui părea înceţoşată. Iar apoi s-a ivit Tink, stând lângă Ren.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Ivy?

Ochii lui mari şi îngroziţi mă priveau cercetător.

— Cine a făcut asta? Prinţul?

Cineva din cameră a scos o exclamaţie de surpriză. Mâna rece de pe braţul meu s-a oprit.

— Nu! a mârâit Ren, iar cuvântul a răsunat în cameră ca o împuşcătură. Au fost nişte elfi care locuiesc aici.

— Doi, am reuşit să şoptesc.

— Peste poate!

Era Tanner, dar nu puteam să îl văd.

— Cei care locuiesc aici nu ţi-ar face rău – nu ar face rău niciunuia dintre voi.

Faptul că sângeram din cauza mai multor lovituri de cuţit dovedea contrariul.

Aerul din cameră s-a umplut de electricitate, iar degetele lui Ren mi-au părăsit obrazul. Nu-i mai puteam vedea faţa sau ochii. S-a tras înapoi şi nu l-am văzut mişcându-se, dar am auzit un corp izbit de perete.

— Nu! a strigat cineva, iar Tink s-a răsucit.

S-a auzit un ţipăt.

Ce naiba se întâmpla? M-am chinuit să îmi ridic capul şi să-mi limpezesc vederea, şi am reuşit exact la timp să văd că Ren îl ţintuise pe Tanner de perete şi avea o mână încleştată în jurul gâtului elfului mai în vârstă.

— Ai spus că suntem în siguranţă aici.

Vocea lui Ren era prea plată, prea rece.

— Am avut încredere în tine.

— Sunteţi în siguranţă aici! a protestat Tanner, tonul rămânându-i calm, chiar dacă Ren era la câteva secunde de a-l sugruma. Noi niciodată nu…

— Asta e o prostie evidentă! l-a întrerupt Ren.

Muşchii de sub bluza lui neagră se încordau, în timp ce-l ridica pe Tanner.

— Uită-te la ea!

A trecut un moment, iar Ren a strigat:

— Uită-te la ea!

Tanner trebuie să se fi uitat la mine, dar eu nu puteam vedea dincolo de umărul lui Ren.

— Ţi se pare că e în siguranţă? a întrebat Ren.

Tink s-a îndepărtat de locul unde zăceam.

— Nu pare, a răspuns Tanner. Înţeleg că eşti supărat. Şi eu sunt. De asemenea, sunt şocat…

Cuvintele lui au fost întrerupte, când Ren l-a trântit din nou de perete.

— Tink! a strigat Faye din uşă.

Ea când a ajuns aici?

— Trebuie să-l îndepărtezi pe Ren de Tanner. El n-a avut nicio legătură cu ce i s-a întâmplat!

Tink a clătinat din cap.

— Nu o să opresc nimic, doamnă! E chiar norocos că are în jurul gâtului mâna lui Ren.

Asta era adevărat. Văzusem de ce e capabil Tink.

Am inspirat adânc, când Tink s-a întors spre mine. Niciodată nu arătase mai mult ca o creatură din Lumea de Dincolo decât în clipa aceea. Trăsăturile îi erau dure şi brutale, de-a dreptul animalice. Când însă mi-a luat încheietura mâinii rănite a fost blând.

— Ai o gaură în mână.

Tink! Chiar şi în cele mai teribile momente, el era tot Căpitanul Subtilităţilor.

— Ren! a început Tanner, dregându-şi vocea de câteva ori. Trebuie să înţelegi…

— Ce *trebuie* este ca tu să taci naibii din gură şi să asculţi! a răcnit Ren. Am de gând să clarific foarte bine două lucruri. În primul rând, vei afla cine a făcut asta, cine a fost

implicat şi cine ştia despre asta şi de ce! Apoi îmi vei spune exact cine sunt nenorociţii ăia morţi. Iar al doilea lucru care ar fi bine să-ţi intre în cap este că, dacă Ivy nu scapă din asta, râzând şi zâmbindu-mi, în timp ce iese din camera asta nenorocită, o să dau foc şandramalei cu voi toţi înăuntru.

La naiba!

— Ren! a tresărit Faye.

— Ai înţeles? a întrebat Ren. Spune-mi că înţelegi!

— Înţeleg! a fost răspunsul abia auzit al lui Tanner.

Capul îmi era acum prea greu să îl ţin ridicat. Eram întinsă pe spate, uitându-mă la un plafon şi la nişte lumini ultra-strălucitoare.

— Mă simt ciudat, am şoptit sau cel puţin aşa am crezut, că am spus-o cu voce tare.

Buzele mi s-au mişcat, dar nu mi-am auzit cuvintele. Inima mi-a tresărit. Da, nu mă simţeam bine. Ignorând valul de greaţă care a urmat exploziei de durere, am strigat:

— Ren!

A fost acolo într-o clipă, lângă capul meu. Vârfurile degetelor lui erau pe bărbia mea, întorcându-mi încet faţa spre el.

Am simţit o urmă de panică în stomac.

— Nu… nu mă simt bine.

— Ce vrei să spui, scumpo?

Privirea i-a alunecat spre cealaltă parte a patului.

— Ce vrea să spună?

Aveam limba grea.

— Nu pot… să-mi simt picioarele.

Ren a înjurat şi a dat să se îndepărteze.

— Nu face asta!

În timp ce încercam să-mi ridic mâna, m-a cuprins panica.

Dacă pleca, nu credeam că aveam să îl mai văd vreodată.

— Nu mă... părăsi!

Mâna lui mi-a trecut peste frunte.

— Sunt chiar aici, cu tine. Nu plec. Nu am să plec niciodată. Ştii asta, nu?

Vocea i s-a îngroşat.

— Nu o să te părăsesc niciodată!

— Nu ştiu dac-ai observat, dar are o nenorocită de gaură în mână, a subliniat Tink din nou.

— Mâna este cea mai mică grijă a mea, a zis vocea feminină.

Simţeam presiune într-o parte.

— Am nevoie să mă ajuţi să o întorc. Trebuie să mă uit la spatele ei.

Mi s-a uscat gura. Să mă întoarcă suna rău.

— Nu! am gemut. Eu nu...

— Îmi pare rău, scumpo, dar trebuie să o facem!

Ren s-a aplecat. Ochii aceia verzi şi frumoşi erau totul pentru mine.

— O să ne mişcăm repede. Îţi promit! Dar trebuie să o facem.

Nu prea aveam de ales. Ren m-a apucat cu grijă de umărul drept, iar cu cealaltă mână mi-a cuprins obrazul.

— Rezistă, scumpo! Rezistă!

Nu voiam să rezist. Ştiam că o să mă doară, o să mă doară rău, şi nu credeam că mai pot face faţă durerii. Eram la limită, între arsurile din partea superioară a corpului şi amorţeala din picioare. Pe şold mi-au aterizat nişte mâini. Tink! Era Tink! Privirea mea îngrozită a întâlnit-o pe a lui.

— Trebuie să o fac! a zis el, de parcă m-ar fi implorat. Mai târziu, poţi să mă loveşti în gât pentru asta. Da?

M-au întors pe o parte.

Cineva a ţipat; s-a auzit de parcă ar fi fost un animal rănit, călcat de un tanc. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că *eu* eram cea care scotea sunetul ăla oribil şi răguşit. Acela a fost momentul în care lumea a încercat să dispară din nou, dar Ren n-a vrut s-o lase.

— Ţine-ţi ochii ăia frumoşi deschişi pentru mine, Ivy! Ştiu! Îmi pare rău, scumpo! Îmi pare atât de rău! Ştiu că doare, a zis el şi a continuat să vorbească, în timp ce mâini şi degete se mişcau de-a lungul spatelui meu, de la umeri până la baza coloanei vertebrale. Nu mai durează prea mult. Bine? Doctoriţa o să se uite la tine şi te va face bine.

Spatele şi stomacul îmi erau în flăcări, care mă ardeau până în piept.

— Avem… avem… o doctoriţă?

— Avem!

Pentru o fracţiune de secundă, privirea i-a trecut peste umărul meu, apoi s-a întors la mine.

— Aproape că a terminat. Doar câteva secunde.

Şi-a apăsat buzele pe fruntea mea.

— Rezişti, scumpo?

Mi s-a părut că am spus da. Ştiu că mi-am mişcat buzele, dar nu am auzit nimic. Nici Ren nu cred că a auzit, dar atunci când am fost întoarsă la loc pe spate şi o parte din focul iadului s-a mai domolit, totul a început să dispară.

Am leşinat din nou, poate pentru câteva secunde, iar când mi-am revenit, mi s-a părut că îl aud pe Ren zicând:

— Acolo, afară, a zis că îi pare rău. De ce să zică asta?

— Nu ştiu! mi s-a părut că îl aud pe Tink.

L-am simţit pe Ren că îmi dă la o parte părul de pe obraz, apoi, faţa i-a fost chiar lângă a mea. Arăta de parcă ţipa, dar părea foarte departe, de parcă era la capătul unui tunel.

— Sunt aici! am zis răgușit. Sunt încă aici!

— Da, ești, scumpo!

Zâmbetul îi era abia schițat pe chip.

— Ești aici!

— Nu e bine! a zis femeia, despre care am presupus că e doctorița. Nimic din toate astea nu e bine.

— Nu zău, Sherlock! Ce trebuie să facem? a întrebat Tink.

— Nu cred că mă înțelegi, a răspuns ea. Rănile de pe spate sunt adânci, prea adânci. Cu siguranță, există leziuni interne. Asta e tot ce pot spune, după cum arată rănile prin înjunghiere.

— Bun! Atunci fă-o bine! i-a poruncit Ren.

Elful conecta ceva la o perfuzie.

— Să știi că nu sunt chirurg. Nu am experiență cu acest gen de răni…

— Atunci găsește un chirurg! a răbufnit Ren, iar mâna i s-a oprit deasupra creștetului meu.

— Nu avem chirurgi aici, a răspuns Faye încet. Rareori avem răni ca acestea. Iar când le avem, nu folosim un doctor pentru a ne vindeca. Elfii se hrănesc, pentru a se vindeca singuri.

— Mă duc să aduc un chirurg!

Tink s-a îndepărtat de pat.

— Dați-mi doar o jumătate de oră!

Stai așa! Ce făcea?

— Nu poți să te duci să aduci un doctor, pur și simplu! a protestat Faye. Sunt sigură că asta se numește răpire.

— Arăt eu de parcă mi-ar păsa? i-a replicat Tink. În plus, o să aduc un doctor, apoi puteți să-l fermecați.

— Noi facem asta, a zis ea. Nu credem…

— Îți bați joc de mine? a intervenit Ren. Nu-mi pasă în

ce credeţi! Dacă trebuie să aducem un chirurg, atunci o să aducem dracului un chirurg!

— Nu avem timp! a zis femeia elf, şi s-a făcut linişte în cameră. Nu avem timp pentru asta!

— Poftim? a zis Ren, cu privirea înnebunită.

Refuzând să clipesc măcar, m-am holbat la faţa lui Ren, lăsându-mi singurul ochi bun să îi urmărească linia dură a maxilarului şi curba pomeţilor, ca să mi le întipăresc în minte. Era aşa de frumos, atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară, şi uneori nu credeam că-l merit sau că-i merit *bunătatea!* Nu când irosisem atâta timp preţios! În această ultimă săptămână am fi putut face atât de multe, cât să umplem o viaţă întreagă de amintiri.

— Pot să îi dau sânge. Avem ceva sânge aici, dar ea este halfelin, a continuat femeia. Habar n-am cum o va afecta, adică dacă o va ajuta sau îi va face rău.

— Dă-i sânge! a decis Tink.

— Faptul că îi dăm sânge nu va face decât să ne ofere un pic mai mult timp, dar nu suficient. Tensiunea arterială îi scade cu fiecare secundă. Ritmul cardiac este prea mare. A pierdut prea mult sânge şi încă mai pierde. Nu ar fi stabilă pentru operaţie. Dacă nu ar avea în ea sânge de elf, nici măcar nu ai apuca să-ţi iei rămas-bun.

Ren privea fix peste pat, cu bărbia tremurându-i.

— Ce vrei să spui?

În momentul acela, am încetat să mai ascult, pentru că deja ştiam ce încerca să-i explice lui Ren. Nu i-am auzit cuvintele, dar eram sigură că am dreptate. Am văzut-o în ochii mari ai lui Ren, când s-a uitat spre mine. Ştiam ce i se spusese, deoarece vedeam refuzul pe chipul lui şi în felul în care mâna i-a tresărit pe fruntea mea rece. Nu a fost nevoie să o aud pe ea, pentru că am auzit strigătul brusc de protest

al lui Tink.

Eram pe moarte.

Nu în câteva zile. Nu în câteva ore. Eram pe moarte chiar în clipa aceea.

— Nu! Nu! Doamne, nu!

Vocea lui Ren a revenit la mine, în timp ce el s-a apropiat, iar mâna mi-a cuprins obrazul. Şi-a apăsat fruntea de a mea. Vocea îi era o şoaptă răguşită:

— Nu e posibil!

Am vrut să-l ating. Să-mi înfăşor un braţ în jurul lui, să-l liniştesc, dar eram prea obosită, iar braţele mele erau prea grele.

— Nu o să te las să mori! La naiba, nu!

Ren m-a sărutat pe frunte, iar când s-a retras, buzele îi erau mânjite de roşu… de sângele meu. S-a uitat peste pat, iar maxilarul i s-a încordat.

— Ţine-o în viaţă, până mă întorc cu un doctor!

Un doctor nu avea să ajute.

În jurul meu au izbucnit voci, voci care îl implorau pe Ren să fie realist, dar din partea Ren se auzeau mai mult ameninţări. Tink tăcea.

Inspirând sacadat, mi-am luat privirea de la ochii lui Ren, pentru că nu mai puteam face faţă suferinţei de pe chipul lui. M-am uitat prin cameră, agăţându-mă de o siluetă care stătea în picioare, undeva, mai în spate, lipită de perete, acolo unde fusese Tanner.

Merle!

Se uita la noi fix, cu faţa lipsită de emoţie, şi nu ştiu de ce mi-a fost cel mai greu să îmi iau ochii de la ea, dar apoi nu am mai putut s-o privesc. Pleoapele îmi erau prea grele, dar l-am auzit pe Tink spunând încet:

— Mai există o soluţie!

Capitolul şapte

Genele mi-au fluturat, iar o lumină blândă s-a strecurat prin întuneric. Eram încă în camera în care mă dusese Ren, dar becurile de sus fuseseră stinse. Totul era mai plăcut.

— Te-ai trezit!

Ren mi-a atins bărbia, înclinându-mi capul foarte puţin spre stânga. Atunci l-am văzut şi mi s-a luminat sufletul. Ochii îi erau umezi, genele dese îi erau umede, în timp ce-şi trecea degetul mare pe sub buza mea. Plângea? Nu cred că-l mai văzusem vreodată plângând. Zâmbetul nu-i atingea ochii.

— Începusem să mă îngrijorez puţin. Am crezut… a început să zică, dar vocea i-a cedat. Am crezut că te-am pierdut.

Şi eu credeam că mă pierduse. Nu-mi aminteam când leşinasem din nou. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că Tink zicea ceva despre o altă soluţie, şi apoi n-a mai fost nimic în afară de o beznă mistuitoare. Nici vise. Nici gânduri. Şi aveam impresia că trecuseră doar câteva minute.

În timpul acela, camera aproape că se golise. Doar Tink şi Faye rămăseseră cu Ren. Cei doi stăteau la capătul patului, iar Tink o strângea de umăr pe Faye. Aceasta arăta de parcă era pe cale să fugă din încăpere. Privirea mi s-a întors încet spre Ren.

Zâmbetul lui slab s-a estompat parcă şi mai mult, în timp ce degetul îi tremura pe buza mea.

— Am nevoie să mai rezişti doar un pic, da? Am nevoie să faci asta pentru mine! Poţi?

Gura mea a încercat să rostească „da”, însă nu eram sigură dacă cuvântul ieşise sau nu. S-a apropiat mai mult,

privirea lui de un verde strălucitor aţintindu-se asupra mea.

— Te iubesc, Ivy! Ştii asta? Doar tu ai fost. Doar tu vei fi. Te iubesc al naibii de mult şi de aceea trebuie să fac asta!

Vocea i s-a frânt din nou, groasă şi răguşită.

— Îmi pare rău, scumpo! Iartă-mă!

Pentru ce îi părea rău? Confuzia mi-a cuprins gândurile înceţoşate. Să-l iert?

Tink aproape că a împins-o pe Faye înainte. Femeia elf, de obicei graţioasă şi agilă, s-a împiedicat. Oprindu-se lângă capul meu, a aruncat o privire peste umăr.

— Nu sunt de acord cu asta. Dacă ai şti ce i-a făcut şi cum…

— Ştiu! a strigat Ren, ridicându-şi privirea de la a mea. Ştiu, dar aş prefera să fie supărată şi să mă urască decât să fie moartă. Fă-o acum!

Confuzia a făcut loc neliniştii. Ce se întâmpla? Am încercat să-mi mişc limba. Voiam să ştiu ce se întâmplă, însă apoi Ren s-a lăsat în jos, sărutându-mi fruntea. A zăbovit, buzele lui oprindu-se chiar deasupra mea.

Ceva… ceva întunecat şi mătăsos mi s-a agitat în stomac.

— Tink! a început Faye. Nu vrei să faci asta. Nu ştim ce efect va avea…

— Dacă nu îi dai înainte, o să pricepi curând că ai făcut o alegere din cale afară de nechibzuită, îţi promit asta!

Tink se apropiase mai mult, vorbind pe un ton dur, pe care nu-l mai auzisem la el până atunci.

— Vorbesc serios, Faye! Îmi placi, dar îmi place mai mult Ivy. Dacă o laşi să moară, acelea o să fie ultimele tale clipe de viaţă. Aşa că, ai grijă!

— S-ar putea ca voi doi să regretaţi asta, i-a răspuns Faye, apoi şi-a pus o mână pe capul meu. Va trebui să o imobilizezi când va termina, i-a spus lui Tink, iar când a

vorbit din nou, în tonul ei era ceva dens şi seducător. Uită-te la mine, Ivy!

Nu am reuşit să mă împotrivesc.

Mi-am mişcat capul, iar nasul meu s-a frecat de cel al lui Ren. Privirea lui Faye s-a agăţat de a mea. Buzele i s-au mişcat, şi apoi m-am simţit căzând, alunecând şi parcă nu mai ieşeam la suprafaţă. Singurul cuvânt pe care l-a rostit răsuna iar şi iar:

„Hrăneşte-te!”

În mica parte a creierului meu care încă funcţiona normal, ştiam ce se întâmplase. Faye folosise o constrângere. Nu conta că ştiam asta. Era ca şi cum te-ai putea opune atracţiei pe care o exercită o injecţie cu morfină. Nicio şansă să te împotriveşti. Am simţit un impuls de panică, de teamă, că o să-mi pierd controlul, însă a dispărut înainte să se formeze pe deplin.

— Ivy! a şoptit Ren, apoi mi-a sărutat uşor buza sfâșiată și sângerândă, iar eu… eu nu l-am sărutat înapoi, chiar dacă buzele mele le-au atins pe ale lui.

Nu, nu l-am sărutat deloc pe Ren!

O foame brutală a izbucnit din adâncul meu, o atrocitate mistuitoare, care a făcut să-mi ia foc sângele.

Am *inhalat.*

Am simţit primul gust al esenţei lui, de parcă aş fi păşit într-un vânt de iarnă, după o vară lungă, nesfârşită. O răcoare reconfortantă mi-a alunecat pe limbă şi s-a revărsat pe gât.

Da!

Am inhalat din nou. Adânc. Fără încetare.

Ren a tresărit, şi o mână s-a înfipt în salteaua subţire de lângă capul meu. Degetele din jurul bărbiei mele au zvâcnit; eram agăţată de el, dar el nu se trăgea. Ren avea gust de…

Era ca o injecţie cu cofeină, care îmi trezea fiinţa la viaţă. Parcă m-aş fi aruncat cu capul într-un lac rece ca gheaţa. Ren avea gust de viaţă.

Am simţit o străfulgerare de durere, apoi răcoarea minunată, languroasă mi-a trezit simţurile. Mi-am ridicat de pe masă mâna rănită şi l-am apucat pe Ren de ceafă, ţinându-l lângă mine. El a gemut, sunetul fiind un amestec de durere şi de ceva mai cald, mai fierbinte. Ceva cu gust de vară și soare. *Plăcere.*

Am continuat să iau din el, trăgându-i esenţa în mine, până când nu am mai ştiut unde mă terminam eu şi unde începea el. Eram învăluită de parfumul lui proaspăt, care îmi amintea mereu de natură. Eram învăluită în el. Prin vene îmi curgea electricitate. Aerul trosnea… sau poate că era pielea mea. *Da,* pielea mea se trezea la viaţă. Forţa mi-a umplut muşchii slabi. Ţesuturile s-au refăcut. Inima mea, înainte slăbită, îmi bătea acum puternic în piept. Mâna lui Ren s-a lăsat pe umărul meu. Degetele lui s-au înfipt în el, sfâșiindu-mi bluza și apăsându-mă pe piele. Nu m-a durut. Oh, Doamne, nu, a fost minunat! Totul a fost aşa! Setea mea mereu prezentă a fost stinsă, dar…

Voiam mai mult.

Prin mine curgea cea mai pură forţă. Corpul meu avea control deplin. *Eu* aveam controlul, şi nimic şi nimeni nu puteau schimba asta. Ca o cobră care ţâşneşte, l-am întors pe Ren sub mine. Mâna lui încă îmi strângea umărul, în timp ce îi încălecam coapsele. Cel mai dulce foc îmi mistuia corpul. Gura mea era contopită cu a lui, la fel şi şoldurile noastre. Un geamăt s-a auzit ieșind din Ren, cutremurându-mă, iar eu i-am răspuns cu propriul geamăt. Un alt fel de nevoie a luat viaţă. Deodată, mi-am simţit tot corpul ferm şi umflat.

Îl voiam *cu totul* în mine.

Am băgat mâna între noi şi am găsit nasturele blugilor lui. L-am descheiat imediat. Mâna mi-a zburat spre propriul nasture al blugilor. Întregul corp al lui Ren a tresărit sub mine, dar nu s-a opus, degetele lui încleştându-se şi descleştându-se pe umărul meu.

— Opriţi-o! a ordonat cineva cu asprime. Opriţi-o, înainte să-l omoare!

Să-l omor? Nu voiam să-l omor. Îl doream doar, complet, în toate felurile, pentru că era al meu. Voiam să i-o trag şi să mă hrănesc, şi nu voiam să fie nimic între noi…

Mâna lui Ren s-a ridicat de pe umărul meu şi mi s-a încolăcit pe ceafă. Îi simţeam braţul tremurând, în timp ce gura i se mişca pe a mea, încet, la început, dar totuși distrăgându-mă. Ren m-a sărutat – m-a sărutat, în timp ce am inhalat. Mâna i s-a încleștat, trăgându-mă de păr. Vârful limbii lui pe limba mea a schimbat totul.

M-am oprit din inhalat, când o explozie de dorinţă mi-a ars pielea. Sărutul! Sărutul era la fel de bun ca hrănirea, aşa că mi-am atins limba de a lui, în timp ce pieptul i se umfla. Eram străbătută de o dorinţă acută. Tânjeam după el. Vibram. Pielea mă furnica de dorinţă, în timp ce şoldurile mi se frecau de el, tremurând când l-am simţit tare şi gros…

— Ren!

Un sunet animalic a izbucnit din adâncul meu, reverberând prin toată camera. Cineva era aproape, prea aproape de noi. Am întrerupt contactul, ridicându-mi capul.

— Plecaţi! a gâfâit Ren, ţinându-mi capul lângă al lui, cu o forţă ce slăbea. N-o să mă omoare!

— Ţi-ai ieşit din minţi?

Am scos un mârâit slab de avertizare şi mi-am întors capul într-o parte. Nu-mi păsa cine se apropia, dar aveam să-l sfâșii dacă încerca să se bage între noi.

— Mă descurc cu ea.

Buzele lui Ren au trecut peste ale mele, distrăgându-mi atenţia. L-am apucat de partea din faţă a pantalonilor, rupându-i fermoarul.

— La naiba, plecaţi *acum!*

S-a auzit o înjurătură, apoi o voce; o recunoşteam vag.

— Vrei să mori…

— Plecaţi! a mârâit Ren când am găsit ceea ce căutam şi mi-am înfăşurat mâinile în jurul lungimii înfierbântate.

Cineva a răspuns, dar s-a pierdut în nevoia care îmi vibra puternic prin vene. Am auzit o uşă trântindu-se, apoi Ren m-a apucat de fund cu mâini tremurânde.

— Ia din mine!

Vocea îi era răguşită şi aspră ca un bici pe pielea mea sensibilă.

— Ia din mine orice ai nevoie!

Totul a devenit un amestec de mâini tremurânde şi piele alunecoasă. Ren nu mă mai ţinea la fel de strâns. Mâna îi coborâse pe pielea goală a şoldului meu, dar parcă mă ardea, şoldurile lui ridicându-se, în timp ce eu mă străduiam să ajung la el. Aerul mirosea a sânge şi a sex. O tensiune intensă şi teribilă creştea în mine, în timp ce îl devoram pe Ren, muşcându-i buzele, sugând şi lingând. Explozii de energie m-au străbătut, când m-am ridicat şi m-am izbit de el.

— Sărută-mă, scumpo! a gemut Ren, cu voce istovită. Sărută-mă, Ivy!

Nu-l sărutam? Nu! Mă hrănisem din nou, pierdută în senzaţiile contradictorii, în timp ce căutam o altă satisfacţie, o altă eliberare. Mâna lui Ren a tresărit pe şoldul meu.

— Ivy! Te rog!

S-a cutremurat sub mine.

— Te iubesc!

Te iubesc!

Aceste două cuvinte se repetau la nesfârşit, străpungând ceaţa roșie care îmi întuneca gândurile. *Te iubesc!* Mi s-a strâns inima. *Te iubesc!* Smulgându-mi gura de pe a lui, m-am ridicat în fund şi mi-am dat capul pe spate. Tensiunea a devenit insuportabilă. Am strigat, în timp ce un fel de sălbăticie punea stăpânire pe mine. Ren a zvâcnit şi a gemut, în timp ce şi-a împins şoldurile în sus o ultimă dată, smulgându-mi un oftat. Eliberarea lui m-a făcut să mă prăbuşesc. M-a învăluit cea mai puternică senzaţie, de parcă toţi nervii din corp îmi luau foc deodată, prin toate părţile corpului. M-am prăbușit pe pieptul lui Ren, cu trupul tremurând.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte de a aluneca în neant a fost mâna lui Ren, care se plimba pe mijlocul spatelui meu şi îmi şoptea cele două cuvinte iar şi iar:

— Te iubesc!

Când am deschis ochii din nou, mi-am dat seama repede că mă aflam în aceeaşi cameră şi că eram întinsă pe un corp cald şi tare. M-am mişcat uşor, am ridicat capul şi m-am uitat în jos. Faţa lui Ren era întoarsă spre mine. Ochii îi erau închişi şi mărginiţi de cearcăne întunecate, ca nişte vânătăi, iar pomeţii îi erau supţi, cum nu fuseseră niciodată. Îmi simțeam gura uscată. Am ridicat mâna şi i-am atins obrazul. Pe degete aveam sânge uscat.

— Ren!

Pleoapele i-au fluturat uşor, dar genele nu s-au ridicat. Privirea mi-a coborât spre pieptul lui. Respira slab, neregulat. M-am rostogolit pe masa îngustă.

Nu… nu mă simțeam bine!

Mi-am lăsat picioarele în jos şi am dat să mă ridic, dar mă simţeam slăbită. Palmele îmi erau transpirate când mi-am tras în sus pantalonii. Talia era ruptă, dar au rămas ridicaţi. Ren încă nu se mişcase.

Ce făcusem?

În adâncul minţii ştiam, dar îmi simţeam capul de parcă era plin de ceaţă, muşchii de parcă erau făcuţi din ceva lipsit de forţă, iar oasele, casante. Iar pielea… pielea era amorţită.

— Nu mă simt bine! am şoptit în camera tăcută.

M-am uitat în jur şi mi s-a oprit respiraţia, având impresia că pereţii fără geamuri se strângeau în jurul meu. Presiunea îmi apăsa plămânii. M-am împleticit spre uşă. S-a deschis, înainte să ajung la ea. Tink stătea în prag, cu părul lui blond-alb arătând de parcă petrecuse câteva ore trecându-și mâinile prin el.

— Ivy!

S-a uitat la Ren.

— E încă în viaţă.

Am simţit un tremur la baza coloanei mele vertebrale. Bineînţeles, Ren era încă în viaţă. Nu intenţionasem să-l omor. Voisem…

— Iar eu sunt încă traumatizat de faptul că erai pe cale să faci un film porno live, chiar în faţa mea.

Tink a păşit în cameră.

— Am uitat cum se întâmplă asta, după…

— Nu mă simt bine! am şoptit, iar stomacul mi s-a strâns.

Mi-am pus mâna pe el, inspirând cu greu.

— Sincer să fiu, nu arăţi bine!

Am încercat să fac un pas în lateral, dar picioarele mi-au cedat. Tink s-a mişcat rapid ca fulgerul, prinzându-mă. Cumva, am ajuns pe podea, cu Tink ţinându-mă de bărbie.

Avea ochii mari de îngrijorare.

— Ivy, ce este? m-a întrebat.

Nimic nu era bine. Amorţeala din pielea s-a răspândit, pătrunzându-mi în oase şi în organe.

— Nu pot… Nu mă simt!

Sprâncenele lui s-au unit.

— Asta nu are logică.

— Nu pot…

Brusc, amorţeala s-a întors împotriva mea. A început ca o vibraţie, iar apoi a început să ardă.

— Pielea… Mă *doare* pielea!

Tink se holba la mine, şi mi s-a părut că văd pe faţa lui cum începe să înţeleagă. Arsura s-a intensificat. Mi-am ridicat mâna, pe jumătate aşteptându-mă să o văd în flăcări, şi am scos un ţipăt.

— Rahat! a mormăit Tink. Rahat! Rahat!

Tot corpul mi-a fost cuprins de convulsii, în timp ce senzaţia de arsură se răspândea peste tot pe piele, de la baza coloanei vertebrale, coborând pe picioare, apoi pe trunchi şi pe braţe. Am ţipat, muşchii au înţepenit, iar spatele mi s-a încovoiat.

— Ivy!

O voce slabă şi răguşită a pătruns prin ceaţa durerii.

Cu ochii larg deschişi, privirea mi s-a rotit spre dreapta. Ren se lăsa în jos de pe masă. A făcut un pas, dar a căzut în genunchi, târându-se restul distanţei. Ochii lui înceţoşaţi s-au făcut mari de surpriză.

— Ivy…

Durerea pe care nu o mai simţisem niciodată şi despre care nu ştiam că este posibilă mă devora pe de-a-ntregul. M-am smucit de lângă Tink, care însă a reuşit să mă prindă de talie, în timp ce Ren m-a prins de obraji. Buzele i se mişcau,

dar nu auzeam absolut nimic din ce spunea. Nu înţelegeam nimic, în afară de faptul că trupul meu se sfâșia pe dinăuntru.

Un ţipăt ascuţit a ieşit din mine, genul care de obicei îmi ridica părul măciucă, pentru că suna ca al unui elf. Rigiditatea din corp mi-a dispărut, şi mi-am încolăcit picioarele, gâfâind, când o parte din arsură a dispărut. Apoi, exact când credeam că s-a terminat, în stomac mi-a explodat cea mai intensă poftă. Era aproape la fel de rea ca focul.

Privirea mi se muta de la Tink la Ren.

M-am simţit copleşită de nevoie.

Arătându-mi dinţii, am ţâşnit spre el, dar Tink m-a prins, în timp ce Ren a căzut în spate, pe fund.

— Ce se întâmplă cu ea?

Vocea îi era panicată.

— Credeam că am vindecat-o…

— Da! a gemut Tink, răsucindu-se, în timp ce mă loveam de el… de Ren. Dar acum suportă consecinţele!

Orele s-au contopit, un caleidoscop întortocheat de nevoie acută şi dorinţă mistuitoare pentru Ren şi pentru ce e în el. Apoi, durerea se întorcea, mistuindu-mă odată cu poftele şi zăpăcindu-mă complet.

Lumea din jurul meu dispărea şi reapărea. Îl vedeam pe Tink, care mă ţinea strâns, în timp ce simţeam cum Ren îmi dă la o parte de pe faţă părul îmbibat de sudoare. Îmi şoptea ceva, dar nu percepeam nimic în afară de abisul rece şi plăcut în care pluteam.

Apoi, s-a întâmplat!

Fără vreun avertisment, m-a învăluit un frig intens şi atât de brutal de rece, încât am simţit că pielea îmi ia foc. Mă furnica prin fiecare centimetru al corpului, ca şi cum pielea

îmi era străpunsă până la măduvă. Durerea a pus stăpânire pe mine din nou, devenind lumea mea, dar, de data asta, era un foc de gheaţă.

— Ce… ce se întâmplă? am gâfâit, incapabilă să îmi dau seama de nimic din pricina durerii.

Camera, lumea, totul era alb.

— Ai luat prea mult.

Vocea lui Tink era încordată.

— Ai mers prea departe. Îmi pare rău, Ivy! Îmi pare rău!

Cuvintele lui nu aveau nicio logică. În general, cuvintele nu îmi erau de folos, iar focul de gheaţă se înteţea. Ţipetele îmi ieşeau din gât, dar sunetul era mult diferit de felul în care strigam de obicei. Am devenit conştientă de faptul că eram mişcată şi am ştiut că Tink nu mai încerca să mă imobilizeze. Am recunoscut mirosul lui Ren, care mă ţinuse în tot acest timp, înfăşurându-şi braţele tremurânde în jurul taliei mele şi îşi pusese picioarele slăbite peste ale mele. Spatele mi s-a încovoiat, şi m-am căznit să ies din îmbrăţişarea lui, până când aproape că am reuşit.

Apoi… apoi, a fost ca şi cum un foc violent ar fi fost stins cu apă. La început, durerea abia dacă s-a atenuat, dar încet, după un timp, a dispărut ca fumul în vânt. După senzaţia de arsură, am căzut într-un somn adânc, familiar. Nu ştiu sigur cât timp am fost inconştientă, dar trezirea a fost dificilă. Îmi simţeam pleoapele de parcă mi-ar fi fost cusute laolaltă şi mă chinuiam să le deschid.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost tavanul jos. Infirmeria. Eram la infirmerie. De ce? Am căutat prin amintiri, dar erau tulburi, iar eu eram prea obosită să mă mai târăsc prin întuneric şi umbre, pentru a-mi da seama ce naiba se întâmplă.

Totuşi, am simţit că nu sunt singură. A trebuit să fac un

efort, dar am reuşit să întorc capul spre stânga. Tink stătea lângă patul meu, pe unul dintre scaunele din metal. Avea o gleznă sprijinită pe un genunchi. Dixon era încolăcit în poala lui şi făcea ceea ce făcea întotdeauna: dormea. Pisoiaşul acela avea cea mai bună viaţă posibilă. Ultima dată când îl văzusem pe Tink, nu-l avea pe Dixon cu el. Şi nu fusese singur. Ren fusese cu el – Ren mă ţinuse în braţe.

— Ren! am rostit.

Privirea lui Tink s-a ridicat spre mine. Nu a spus nimic, doar m-a privit fix, şi s-au ivit primele semne de nelinişte. Am încercat să vorbesc din nou, dar gura mea rivaliza cu Deşertul Sahara. Mi-am dres vocea.

— Ce… ce se întâmplă?

Tink s-a uitat din nou la mine, cu o privire serioasă.

— „Noaptea e întunecată şi plină de orori."

M-am încruntat.

— Poftim?

A ridicat un umăr.

— Întotdeauna am vrut să spun asta cuiva. Tot ce-mi lipseşte este rochia roşie a lui Lady Melisandre şi gluga.

M-am holbat la el.

— Ştii, a zis el, lăsându-se pe spătarul scaunului, mai e un lucru pe care am vrut să-l spun. Ştii tu, de exemplu, atunci când oamenii au veşti proaste? Maşina mea tocmai s-a stricat şi… bam! „Lannisterii îţi transmit salutări", sau tocmai am fost concediat şi… bam! „Nordul îşi aminteşte." Probabil că asta mă face un spiriduş de rahat, dar nu-mi pasă.

Cum habar n-aveam de ce era atât de blocat în referinţe din *Urzeala tronurilor* în momentul acela, am încercat să mă ridic în fund şi tocmai atunci mi-am dat seama că nu pot să mă mişc. Nedumerită, m-am uitat în jos, la corpul meu. Aveam o pătură albă şi subţire trasă până la talie, dar nu asta

mă ţinea pe loc. Nişte benzi albe, dintr-un fel de pânză, îmi înconjurau încheieturile mâinilor şi gleznele. Am simţit un gol în stomac. Eram legată.

— T-Tink, de ce… sunt…

— Legată, de parcă ai fi într-un afurisit de BDSM de rahat?

S-a aplecat în faţă, atent să nu-l deranjeze pe Dixon.

— „Lannisterii îţi transmit salutări."

— Tink!

M-am panicat. Privirea lui s-a îndepărtat o clipă, apoi s-a oprit asupra mea.

— Nu… nu-ţi aminteşti?

Aveam o vagă bănuială că nu voiam să-mi amintesc.

— Ai fost atacată, mi-a explicat.

Da, îmi aminteam asta. Mă plimbam prin curte, văzându-mi de ale mele. Apoi fusesem atacată de doi elfi.

— M-au înjunghiat, am şoptit plină de furie şi de groază. Chiar m-au înjunghiat.

— Da, aşa e! Ţi-au făcut și niște găuri de dimensiuni decente. Aveai o gaură şi în palmă, şi dă-mi voie să-ţi spun că a fost naşpa. Puteam să mă uit prin ea şi să văd cealaltă parte a camerei.

Am încercat să-mi văd mâna.

— Acum eşti vindecată.

Întinzându-se spre mine, mi-a atins mâna stângă.

— Nu există nicio gaură. Nicio rană de înjunghiere. Eşti ca nouă.

A făcut o pauză.

— Eşti mai bine.

— Cum…

Vocea mi s-a stins. Mai multe amintiri au ieşit la suprafaţă. Fusesem pe moarte. Adică sângeram pe bune şi

aveam răni interne, dar n-am murit. Brusc, mi-am amintit de Ren aplecat peste mine. Îmi spunea că mă iubeşte şi că existasem doar eu, că mereu voi exista doar eu şi că el…

Îmi pare rău, scumpo! Iartă-mă!

Să îl iert?

Inima a început să-mi bubuie în piept. Bucăţi din noapte s-au adunat laolaltă.

— De fapt, ai dormit o veşnicie, a continuat Tink. Mă rog, nu o veşnicie, dar vreo patru zile.

Patru zile? Sfinte Sisoe!

— Eram cam îngrijorat că ai murit şi că vei începe să puţi în scurt timp.

Mi-am amintit frânturi de imagini cu mine deasupra lui Ren, împingându-mă în el, într-o uniune sângeroasă şi sălbatică a corpurilor noastre. Oare…

— Unde e Ren? am întrebat, încercând să mă ridic. Şi de ce sunt legată?

— Ei bine, vezi tu, asta e o poveste cam lungă, plină de răsturnări de situaţie şi cu, probabil, un spaţiu gol sau două.

— Tink!

Privirea i-a întâlnit-o pe a mea, şi mi-am amintit că ţipase la Ren, pentru că… Doamne, mă hrănisem din Ren! Mă hrănisem din el!

Neliniştea a explodat brusc şi s-a transformat în groază în toată regula.

— Unde e Ren? am strigat. Unde e?

Micuţul Dixon s-a foit în poala lui Tink, care şi-a încrucişat mâinile peste capul pisoiului.

— Calmează-te! Dixon are nevoie de al cincilea somn al zilei.

Am mijit ochii.

— Îţi jur pe Dumnezeu, Tink, dacă nu îmi răspunzi, te

omor!

— Vezi, asta e problema şi de asta eşti legată. Este doar o măsură de precauţie. Acum, că eşti trează, Tanner va veni aici…

— De ce e o măsură de precauţie?

Pentru o clipă, n-a răspuns.

— Te-ai schimbat, Ivy. Nu credeam că se va întâmpla asta. Nu aveam de unde să ştim.

Pulsul mi-a crescut vertiginos.

— Ce naiba înseamnă asta, Tink?

Spiriduşul s-a strâmbat.

— Ei bine, să spunem doar că acum pielea ta străluceşte, oarecum.

Am rămas cu gura căscată.

— Ca a unui elf, a adăugat el.

Capitolul opt

Mi-a luat câteva clipe să procesez ce spunea Tink, pentru că mi se părea că nu aud bine.

— Pielea mea străluceşte?

— Da! Ca a unui elf! a repetat. Nu eşti complet argintie sau ceva de genul ăsta, ci doar pare că ai folosit acelaşi fel de loţiune pe care îmi imaginez că o folosesc stripteuzele.

M-am holbat la el, apoi privirea mi s-a îndreptat spre ceea ce puteam vedea din piele. Aveam mâneci lungi, o cămaşă care nu era a mea, dar în clipa aceea nu aveam de gând să mă concentrez asupra unei aiureli, iar cu afurisitele mele de încheieturi imobilizate, tot ce puteam să văd era partea de sus a mâinii. Pielea părea normală. Am strâns din ochi și am reușit să ridic mâna cam un centimetru. Lumina a…

— Rahat! am gâfâit, cu ochii măriţi.

Pielea îmi lucea de parcă m-aş fi uns cu o loţiune strălucitoare.

— Sfinte Sisoe, pielea mea este…

— Cam strălucitoare, da, dar, hei, putea fi şi mai rău! În lumina soarelui, puteai arăta ca Edward, cu sclipici și alte prostii.

L-am săgetat cu privirea.

— Abia dacă se observă. La fel și chestia cu urechile.

— Urechile mele? am ţipat.

— Da!

Abia a rostit cuvântul.

— Sunt un pic ascuţite acum. Ca ale mele.

Şi-a înclinat capul într-o parte, arătându-mi urechile.

— Nimic care să poată fi observat imediat. În plus, ai

claia aia de păr ca să le acoperi, dacă te simţi nesigură.

Doamne, nici măcar nu puteam procesa ceea ce-mi spunea! Îmi plăceau urechile mele normale de om, rotunjite, iar el îmi spunea acum că am urechi ascuţite, ca de elf? Şi că pielea mea e strălucitoare?

Tink a pocnit din degete, atrăgându-mi atenţia.

— Hei, mai sunt şi alte veşti bune! Întrucât ai dormit câteva zile, ai scăpat de cele mai grave efecte.

Am inspirat adânc şi lent, dar nu m-a ajutat cu nimic să scap de panica în creştere.

— Care sunt cele mai grave efecte şi care, cumva, nu includ faptul că pielea îmi străluceşte sau urechile mele au devenit ascuţite?

Dixon a profitat de moment şi şi-a întins picioruşele în faţă. Tink s-a aplecat să îl scarpine în spatele urechii.

— Ei bine, cât ai dormit, nu ai fost… adormită tot timpul. Uneori, ai fost trează.

Amintiri vagi au ieşit la suprafaţă, sclipiri de furie şi dorinţă, nevoia de a…

Am inspirat sacadat, închizând ochii strâns.

— Au fost momente când ţi-era foame, ca unui zombi căruia îi e poftă de creier, a zis Tink cu blândeţe. De aceea eşti legată. Faye crede că ce a fost mai rău a trecut. Un fel de a spune că ai terminat cu partea de dezintoxicare, iar acum trebuie să te confrunţi cu câteva pofte.

Mi-am amintit.

Mi s-au format noduri în stomac. Mi-am amintit cum Faye îmi şoptea constrângerea. „Hrăneşte-te!” Acel singur cuvânt răsunase cu ecou, iar şi iar, şi mă hrănisem.

Ochii mi s-au deschis brusc.

— Ren e bine?

— Păi, ştii…

— Ren e bine? am întrebat, respirând greu.

Tink şi-a luat mâna de pe capul lui Dixon.

— Ren e bine, stai liniştită. E în viaţă. Ar fi fost aici, dar Tanner şi Faye sunt îngrijoraţi că, în clipa asta, prezenţa ta în preajma unui om nu te-ar ajuta să treci peste toată chestia cu dorinţa de a-l seca…

Am simţit un val de uşurare, dar o emoţie brută s-a format dincolo de ea, atunci când am priceput cu adevărat cele întâmplate.

— Voi… voi toţi m-aţi făcut să mă hrănesc din Ren.

— Nu am avut de ales, Ivy! Erai pe moarte şi nu mai puteam face nimic altceva…

— Trebuia să mă lăsaţi să mor! am strigat, iar Dixon a tresărit în poala lui Tink.

Am încercat să mă calmez, dar inima mi-a rămas înţepenită undeva, în gât.

Sprâncenele lui Tink s-au încruntat.

— E aiurea să spui aşa ceva, Ivy!

— E aiurea că m-aţi pus să mă hrănesc din Ren!

— El a fost de acord cu asta, Ivy! Ren ar face orice să te salveze.

— Chiar şi să mă forţeze să fac ceva atât de oribil? am întrebat, cu ochii împăienjeniţi. Faptul că Ren s-a oferit nu înseamnă că este corect. Putea să moară.

Expresia i s-a îmblânzit.

— Dar el e bine, şi tu vei fi bine.

— Doar că, aparent, pielea şi urechile mele s-au schimbat. Nu sunt bine.

Şi asta nu era tot. Mă hrănisem din Ren şi apoi făcuserăm sex – sex sângeros şi sălbatic.

— Ei bine, asta e! Nu am ştiut că se va întâmpla asta, dar…

— Prinţul mi-a făcut asta. El m-a pus să…

Vocea mi s-a blocat. Îmi simţeam furia ca un foc prin oase şi ţesuturi.

— Ce mi-aţi făcut cu toţii?

— Te-am salvat…

— Ce mi-aţi făcut? am ţipat.

Ochii i s-au mărit.

— Nu… nu ştim, Ivy.

Nu-mi venea să cred. Să mori e nasol. Da. Evident! Dar ei mă forţaseră să mă hrănesc împotriva voinţei mele – să mă hrănesc din Ren –, iar asta mă transformase în Dumnezeu ştie ce? Greaţa mi-a urcat în gât. Cum aveam să mă mai uit vreodată la Ren? Cum aveam să mă mai uit vreodată la mine însămi? Acceptasem pe deplin faptul că sunt halfelin, iar acum asta? Nu puteam! Nu puteam să fac faţă şi la asta!

— O să fie bine!

— Pleacă de lângă mine! am şoptit.

— Ivy! a oftat Tink.

Furia violentă şi frica plină de amărăciune se învolburau în mine ca o furtună, alimentând o putere pe care nu ştiam că o am. Am ridicat braţul stâng, rupând în două legătura.

— Uau!

Tink s-a ridicat brusc, ţinându-l pe Dixon aproape de piept, şi s-a îndepărtat de pat.

— Ivy…

Trăgând de pânza din jurul celeilalte încheieturi, m-am aşezat în fund şi m-am întors spre Tink.

— Trebuie să pleci naibii din faţa mea, chiar acum!

Tink a rămas nemişcat doar pentru o clipă, apoi a dispărut din faţa mea şi a ieşit din cameră.

Nu puteam să stau aşezată sau întinsă pe patul acela. Gândurile îmi galopau odată cu inima.

Ce îmi făcuseră?

Cu mâini tremurânde, am rupt legăturile din jurul gleznelor. M-am ridicat în picioarele goale, surprinsă să constat că nu sunt ameţită. Ridicându-mi mâna stângă, am observat mai întâi cicatricea roşie şi urâtă. Aveam una la fel şi în palmă. Închizând palma, mi-am amintit cu uşurinţă durerea ascuţită provocată de ramura care îmi trecuse prin ea.

Abia dacă mă mai durea.

N-am reuşit să ignor strălucirea când mi-am răsucit mâna și am zărit o sclipire blândă de lumină. Mi s-a strâns inima. O mie de întrebări au erupt, dar deja ştiam care vor fi răspunsurile.

Oare mă hrănisem prea mult, şi asta mă schimbase?

Cine să fi știut că așa ceva e posibil? Nimeni! Sau poate toţi şi nu reușiseră să-mi spună.

Un tumult de emoţii a erupt din mine, blocându-mi respiraţia. Am închis ochii. Nu-mi venea să cred! În plus, acum eram…

Nu mai ştiam ce sunt.

Trăgând aer în piept, am deschis ochii. Mi-am trecut privirea prin cameră. Pereţii erau goi, dar era o baie în dreapta mea. M-am repezit spre ea şi am aprins lumina. M-am oprit în faţa oglinzii ovale de deasupra chiuvetei din porţelan, ignorând grămada de bucle roşcate încâlcite.

— Oh, Doamne! am şoptit.

Lumina era mai puternică acolo, iar când am ridicat bărbia într-o parte, strălucirea pielii s-a intensificat. Faţa arăta de parcă mă dădusem cu o cremă iluminatoare scumpă. În mod normal, aşa arătam când încercam să mă

machiez.

Totuşi, Tink avea dreptate. Nu era atât de vizibil, adică nu pentru un străin sau un om normal, care nu avea idee că elfii sunt ceva real. Dar pentru mine?

Eu, una, am observat.

Şi asta nu era tot. Trăsăturile mele erau… mai ascuţite. Mai cizelate. Încă o dată, nu se observa prea bine, dar faţa mea *era* diferită. Ţinându-mă strâns de chiuvetă, m-am aplecat şi m-am uitat în oglindă. Am zărit nişte urme de vânătăi acolo unde încasasem pumnii pe care ar fi trebuit să-i pot evita. Aveam un semn mic şi roşu pe buza de jos. O vânătaie violacee abia vizibilă de-a lungul maxilarului.

Parcă ar fi trecut săptămâni de la bătaia în care o încasasem. O bătaie în care ar fi trebuit să mă descurc şi cu un braţ legat la spate, dar trebuia să fiu sinceră cu mine. Nu fusesem în apele mele şi nici acum nu eram. În plus, nu mâncasem şi nu dormisem cum trebuie. Fusesem slabă şi uite unde ajunsesem!

Două înjunghieri, plus altele.

Oare aveam ochii mai deschişi la culoare? Întotdeauna fuseseră de un albastru luminos, dar acum erau aproape… irizaţi, iar albastrul palid era incredibil de clar, în contrast cu negrul pupilelor.

Ridicând o mână tremurândă, mi-am dat părul pe spate şi mi-am întors capul într-o parte. Am tresărit. Categoric, vârfurile urechilor erau ascuţite. Nimic extrem, şi, încă o dată zic, o persoană normală probabil că nu ar fi observat, dar acelea nu erau urechi.

Aceea nu era pielea mea.

Lăsându-mi părul în jos, m-am uitat în oglindă şi mi-am arătat dinţii. Normali. Am scos un suspin de uşurare. Măcar nu arătau ciudat de ascuţiţi, ca ai majorităţii elfilor, deci,

iată!

Uşa camerei s-a deschis, aşa că m-am răsucit.

Dacă era Ren? Mi s-a strâns stomacul. Nu eram pregătită să-l văd. Nu ştiam dacă aveam să mai fiu vreodată pregătită să îl văd, dar…

— Ivy? a răsunat vocea lui Faye.

Cu siguranţă, nu era Ren. M-a străbătut un val de dezamăgire. Nu voiam să-l văd. Totuşi, undeva, în adâncul meu, îmi doream să fie el, aşa cum doream şi îl fi găsit lângă mine, aşteptând să mă trezesc.

Lucrurile fuseseră ciudate între noi înainte de asta. Acum, aveau să fie al naibii de ciudate, în caz că mai rămăsese ceva.

Oftând, am ieşit din baie. Faye era singură, uitându-se fix la pat şi probabil la legăturile rupte.

Furia a reapărut.

— Ai folosit o constrângere asupra mea.

Faye şi-a ridicat bărbia.

— Nu am vrut. Crede-mă! Ştiu ce ţi-a făcut, în timp ce erai la prinţ. Le-am spus asta. N-au vrut să te lase să mori.

Mi-am amintit de reticenţa ei şi de amenințarea lui Tink.

— Poate că ar fi fost mai bine să mă lase să mor.

— Ivy, nu poţi simţi aşa ceva! Sincer!

— Nu ştii cum mă simt, am ripostat. Nu ai nici cea mai mică idee.

A tăcut pentru o clipă.

— Ai dreptate! Ar fi fost mult mai uşor să te lăsăm să mori. Cu siguranţă, ar fi rezolvat problema cu prinţul. Cel puţin temporar.

Am strâmbat din buză.

— Parcă spuneai că toate vieţile omeneşti sunt valoroase.

— Sunt.

S-a îndreptat spre scaun și s-a așezat.

— Dar ce te-am pus să faci nu a fost natural. Ceea ce ai devenit nu este natural.

Am tras aer în piept.

— Ei bine, asta mă face să mă simt mult mai bine în legătură cu tot.

— Nu încerc să te fac să te simţi mai rău.

— Atunci ar trebui să te străduieşti mai mult! am răbufnit.

Umerii i s-au încordat.

— Ştiu că eşti supărată. Înţeleg. Chiar te înţeleg, dar ce e făcut e bun făcut. Eşti în viaţă.

— Cu ce preţ? am întrebat, făcând un pas spre ea. Nici măcar nu știi ce sunt.

Privirea ei a trecut peste mine.

— Bănuiesc că hrănirea din perioada când erai cu prinţul și aceasta din urmă au trezit partea din tine care este elf, făcând-o dominantă. Probabil că de aceea ai mai multe trăsături asemănătoare cu cele ale elfilor. Indiferent ce gene de elf ai acum, pur şi simplu sunt mai puternice. Nu ştiu ce te face asta, dar nu eşti pe deplin elf. Eşti tot Ivy.

Faptul că îmi vedeam pielea strălucitoare şi că aveam urechi ascuţite nu mă făcea să mă simt ca Ivy.

— Şi ştiai că se poate întâmpla asta?

— Nu am prevăzut-o, dar ştiam că se poate întâmpla. Nu mă gândeam la asta atunci. Te salvam, așa cum mi-au cerut Ren şi Tink. A făcut o pauză, apoi m-a întrebat: Cum te simţi? Ţi-e foame?

Am ignorat întrebarea.

— Unde e Ren?

A plecat ochii.

— În momentul de faţă, îi interoghează pe toţi elfii din această clădire. Vrea să afle dacă au avut de-a face cu atacul. Nu este aici cu tine, pentru că am vrut să ne asigurăm că e în siguranţă. A fost nevoie de o muncă de convingere imensă.

Întorcându-mă, mi-am trecut o mână prin părul unsuros şi murdar.

— E…

— E bine, a zis ea mult mai calm. Şi se pare că nu-l vei ataca, aşa că va fi aici în momentul în care îi voi spune că e în regulă.

Am închis ochii, inspirând adânc şi ţinându-mi respiraţia. Pentru o clipă, Faye a rămas tăcută.

— Ştiu că eşti supărată pe el, pe noi toţi, dar a făcut-o pentru că te iubeşte.

Dar oare avea să mă mai iubească odată ce urma să mă vadă? Odată ce avea să-şi dea seama că mă transform din ce în ce mai mult într-un elf? Odată ce avea să se gândească mai bine la ce făcuse, permiţându-mi să mă hrănesc din el, la fel ca nemernica de Breena?

— Ivy?

Expirând, am deschis ochii. Un nod de teamă mi-a urcat în gât.

— M-am schimbat. Asta este evident. Şi niciunul dintre voi nu ştie cât de mult. De exemplu, acum, voi avea nevoie să mă hrănesc?

— Niciun elf nu are nevoie să se hrănească pentru a supravieţui, Ivy. Este o alegere. Ar trebui să duci o viaţă normală, dar s-ar putea să fii mai puternică decât înainte. S-ar putea să se fi schimbat şi alte lucruri. Ideea e că nu avem un precedent pentru asta. Nu e ca şi cum ar fi existat vreodată o populaţie uriaşă de halfelini, în primul rând. Ştiu doar de unul sau doi care s-au hrănit din oameni, iar

halfelinii aceia erau în Lumea de Dincolo. Doar despre ei ştim. S-au schimbat, la fel ca tine.

M-am întors cu faţa la ea, când un lucru pe care l-a spus mi-a captat atenţia.

— Ce alte lucruri?

Faye a aruncat o privire spre patul gol, iar apoi privirea ei a întâlnit-o pe a mea.

— Îţi aminteşti când ţi-am vorbit despre… dependenţă?

Totul în mine s-a oprit. Plănuisem să vorbesc cu ea despre asta, dar, mă rog, fusesem înjunghiată mortal şi…

— Da! Îmi amintesc.

— Sper că ai dormit în perioada care a fost mai rea – pofta care vine după ce te hrăneşti şi care va persista o vreme. Vei simţi această nevoie.

Am înţeles perfect ce spunea, şi totuşi, acidul continua să îmi roadă stomacul. Nevoia aceea fusese acolo şi înainte să mă hrănesc din Ren.

— Va trebui să fii atentă! m-a sfătuit. Când eşti cu Ren.

Nu a fost nevoie să detalieze unde voia să ajungă cu asta. Cu braţele încrucişate la piept, am început să patrulez în cerc.

— Vorbeşti de parcă pielea strălucitoare şi urechile ascuţite nu sunt mare lucru.

— Pentru mine, nu sunt.

I-am aruncat o privire întunecată.

— Nu zău!

— Abia dacă se observă! a adăugat. Lucrurile pot părea copleşitoare acum, dar putea fi mai rău.

Pentru o clipă, am fost uimită.

— Da, aş putea fi moartă şi poate că aşa trebuia să se întâmple.

Pe faţa lui Faye s-a văzut şocul.

— Nu vorbeşti serios!

Chiar aşa? Nu eram atât de sigură. Nu era ca și cum mi-aş fi dorit să mor, dar… pur și simplu nu mai simţeam că sunt *eu* și nu aveam niciun control. Asupra vieţii mele, a destinului meu, a scopului meu şi nici chiar asupra corpului meu.

Mi-am amintit momentul de dezamăgire din curte, când îmi revenisem şi îmi dădusem seama că nu sunt moartă.

Nodurile din stomacul meu s-au mărit. Am accelerat ritmul.

— Aproape că am murit într-o luptă pe care ar fi trebuit să o câştig. Am fost obligată să mă hrănesc din *iubitul* meu.

Vocea mi s-a ridicat un pic, în timp ce mă gândeam la ce îi făcusem după aceea, la ceea ce făcuserăm amândoi.

— Şi m-am trezit câteva zile mai târziu, să aflu că trupul meu real s-a schimbat. Ca să nu mai vorbim de faptul că am fost ţinută captivă de un prinţ-elf psihopat. Nu te purta de parcă ceea ce mi s-a întâmplat e cât se poate de normal! Întreaga mea lume s-a schimbat în momentul în care am aflat că sunt un halfelin. Aproape tot ce ştiusem până atunci fusese o minciună, dar când m-am uitat în oglindă încă arătam ca mine. Încă eram Ivy. Când mă uit în oglindă acum, nu mă recunosc, și asta nu e doar din cauza chestiilor fizice.

I-am citit în ochi faptul că înţelege, iar acela a fost cel mai rău lucru pe care puteam să îl văd. Respirând adânc, mi-am întors privirea şi am încercat din nou să mă concentrez.

— Cât timp crezi că va dura toată dorinţa asta de a-i seca pe oameni?

Faye a rămas tăcută o clipă.

— Nu ştiu! Poate câteva zile. Câteva săptămâni.

Săptămâni? Muşchii din umeri mi s-au încordat. Nu puteam rezista câteva săptămâni.

— Nu te-ai hrănit niciodată?

— Niciodată!

Oprindu-mă, m-am uitat la ea, peste umăr.

— Şi Drake nu a observat niciodată asta? Nu i s-a părut suspect?

S-a răsucit spre mine.

— Drake nu mi-a acordat atenţie niciodată. De obicei, Breena şi Valor îl ţineau ocupat. Când nu încerca să te convingă să treci de partea întunecată.

M-am încruntat, gândindu-mă că ceva în legătură cu asta nu suna prea logic.

— Ştiu că ai trecut prin multe, Ivy, iar găsirea cristalului este ultimul lucru la care te gândeşti, dar am vrut să-ţi spun că mâine aşteptăm sosirea elfilor despre care ţi-am povestit. Au avut o întârziere. Au fost nevoiţi să fie prudenţi, ca să nu stârnească suspiciunea prinţului.

S-a ridicat, trecându-și mâinile peste blugi.

— Sper să ni te poţi alătura.

Cu alte cuvinte, voia să spună că spera să mă adun şi să fiu acolo. Am încuviinţat din cap absentă, cu gândurile blocate la ceea ce tocmai spusese.

Cum de prinţul nu îşi dăduse seama că Faye nu se hrănise niciodată în preajma lui? Nimănui din echipa Prinţului întunecat nu îi păruse suspect? Mie îmi părea al naibii de ciudat că *nu* observaseră.

Capitolul nouă

Am presupus că Faye nu mă considera un risc, aşa că mi s-a permis să părăsesc infirmeria. M-a însoţit prin hotel şi mi-am dat seama că nu o făcea deoarece era îngrijorată că voi începe să atac elfii. Faye era cu mine pentru că o încasasem urât. Era ca un fel de bodyguard pe care nu mi-l doream şi de care nu ar fi trebuit să am nevoie.

Din fericire, m-a lăsat la lift, dar am încetinit pasul, în timp ce mă îndreptam spre camera pe care o împărţeam cu Ren. Când m-am oprit în faţa uşii, inima îmi bătea neregulat. Era înăuntru? Când am întins mâna spre uşă, m-a apucat tremuratul. Doamne, când devenisem atât de fricoasă? Era ridicol! Inspirând adânc, am deschis uşa şi am păşit în camera răcoroasă. Patul era făcut perfect, dar gol. Camera arăta aşa cum o lăsasem, curată şi ordonată.

Mi-era dor de apartamentul meu!

Mi-era dor de mine!

Expirând uşurată, m-am îndreptat spre baie. Pe piele şi în păr se adunase jeg de câteva zile şi trebuia să cred că, după duş, lucrurile aveau să fie mai clare, mai logice şi poate – doar poate – aveam să simt că sunt tot eu, în ciuda celor întâmplate.

Am încercat să nu mă gândesc la nimic, în timp ce îmi dădeam jos hainele, şi am evitat oglinda când am trecut pe lângă ea, spre duş. Ultimul lucru pe care voiam să îl ştiu era dacă şi sânii mei străluceau. M-am frecat şi m-am frecat, de parcă aş fi putut şterge cumva strălucirea aia stupidă. Când am terminat, îmi simţeam pielea curată şi chiar mă durea, oarecum. Tocmai luasem pe mine o pereche de colanţi şi un tricou pe care mi-l cumpărase Tink de ziua mea, cu un an în

urmă – cu păpuşi troll-zombi, desigur –, când s-a deschis uşa. M-am răsucit, cu respiraţia blocată în gât, când am văzut că e Ren.

S-a oprit brusc, ochii mărindu-i-se uşor, când m-a cercetat din cap până-n picioare, zăbovind vizibil pe tricou, dar totuşi şocat. Nu ştiam dacă era din cauză că nu se aştepta să fiu în cameră sau din cauza noii mele înfăţişări strălucitoare.

Iar el… el arăta bine! Sănătos şi frumos, în stilul lui sexy. Privindu-l acum, aproape că puteam să-mi imaginez că nu mă hrănisem din el. Că nu îl văzuse cu umbrele acelea mizerabile sub ochi sau cu pomeţii supţi.

Totuşi, mi-am amintit ce-i făcusem. Amintirea aceea a generat cuvintele care mi-au ieşit de pe buze:

— Îţi place noul meu aspect?

Vocea îmi era plină de ironie.

— Arăt ca un vampir din *Amurg.*

Întorcându-mi capul, mi-am dat la o parte buclele umede.

— Şi uite! Nu mai am nevoie de un costum pentru Halloween, acum, că am aceste urechi ascuţite, supergrozave.

Capul i s-a înclinat într-o parte, în timp ce mă privea fix.

— Eşti frumoasă, ca întotdeauna.

Am izbucnit într-un râs aspru.

— Serios?

— Serios! a zis. Eşti frumoasă şi sexy. Tricoul e puţin ciudat, totuşi.

— Un cadou de la Tink, am explicat, întrebându-mă dacă Ren vorbea serios.

Cum putea să creadă că sunt frumoasă, când chiar arătam ca şi cum aveam sânge de elf în mine?

— Mă gândeam eu…

Un zâmbet ironic i-a apărut pe buzele pline.

— Doamne, nici nu ai idee cum mă simt când te văd stând în faţa mea! În viaţă. Vorbind. Sexy, chiar şi într-un tricou care nici n-ar fi trebuit fabricat vreodată.

M-am holbat la el.

— Pielea îmi străluceşte şi am urechile ascuţite.

— Nici măcar nu am observat. Nu eram atent decât la faptul că stai în picioare şi respiri.

M-a privit din nou cu atenţie.

— Dar acum, că ai menţionat asta, parcă observ.

Am rămas cu gura căscată.

— Cum naiba să nu observi că semăn cu creaturile pe care se presupune că trebuie să le vânăm şi să le ucidem? Nu are logică!

Ren părea surprins.

— Tu nu înţelegi! Pielea ta ar putea fi verde, iar urechile de mărimea unui OZN, şi eu tot aş considera că eşti absolut uimitoare.

În clipa aceea, am început să mă întreb dacă nu cumva Ren e drogat.

— Sunt pe cale să spun ceva al naibii de siropos, lucru care mă cam surprinde, dar nu e vorba doar despre cum arăţi. Nu mă înţelege greşit, e un bonus foarte plăcut, dar e vorba despre *tine,* Ivy. Despre ceea ce este în interior, scumpo.

Uau!

Asta nu era deloc ceva siropos. Era… de fapt, era frumos, şi aveam o nevoie disperată să aud şi să *cred* aşa ceva. Liniştea s-a aşternut între noi, apoi Ren s-a mişcat. Dând un picior în uşă, să se închidă, a pornit spre mine, determinarea încordându-i liniile gurii. Ren era un om al

faptelor. Avea să-mi demonstreze că încă mă considera frumoasă. Avea să mă ia în braţe. Avea să mă sărute, iar eu nu ştiam ce aveam să fac şi de ce anume eram capabilă.

L-am oprit.

— Nu face asta!

Ren s-a oprit imediat, cu sprâncenele adunate.

— Adică, nu ştiu dacă ar trebui să te apropii de mine chiar acum. Mă omora să admit asta, dar am continuat: Nu… nu ştiu ce o să fac.

S-a prins.

— Am încredere în tine.

— N-ar trebui să ai.

Mi-am ferit privirea.

— N-ar fi trebui să ai încredere în mine nici înainte.

— Am avut şi nu m-ai rănit.

— Nu te-am rănit?

Am oftat.

— M-am hrănit din tine. Am văzut cum arătai după aceea…

— Eram bine… sunt bine. Eram doar obosit. Asta e tot!

— Dar n-am făcut doar asta.

Obrajii îmi ardeau, în timp ce mi-am amintit cum i-am desfăcut pantalonii.

— Ce a urmat după ce te-ai hrănit?

Vocea i s-a îngroşat.

— Nu am avut nicio problemă cu asta. A fost…

— A fost aiurea, am spus, clătinând din cap. Îmi ieşisem din minţi. M-am hrănit din tine şi am…

— Ţi-am spus să iei de la mine ce ai nevoie şi am vorbit serios. Ţi-am dat ceea ce aveai nevoie, indiferent despre ce a fost vorba.

— Nu ţi s-a părut că a fost greşit?

Vocea mi-a devenit abia o şoaptă.

— Cred că modul în care am ajuns la acel moment a fost greşit, dar ce am făcut pe masă nu a fost. Între noi, nu este niciodată greşit.

Îl priveam şi ştiam că chiar crede asta. Totuşi, mă simţeam de parcă aş fi făcut ceva greşit. Mi-am încrucişat braţele peste talie şi m-am uitat în altă parte. El a rămas tăcut pentru o clipă.

— M-am întâlnit cu Faye. Ea mi-a spus că te-ai trezit şi că te simţi bine. Că ai urcat în camera noastră. Am venit imediat ce am auzit. Aş fi fost acolo. Am vrut să fiu acolo, dar…

— Ştiu! Au vrut să se asigure că nu voi absorbi viaţa din tine.

Buzele mi s-au răsucit într-o încercare nereuşită de zâmbet.

— Nici măcar o dată nu am crezut că vei face asta.

Privirea lui Ren era fermă când s-a întins spre partea lui de pat. Atunci mi-am dat seama că avea la el ţepuşa din lemn de copac spinos. A dat-o jos, punând-o pe măsuţa de lângă uşă. Am presupus că se terminase cu ideea de a umbla fără arme.

— Nici măcar o dată, Ivy.

— Serios?

M-am uitat din nou la el şi am simţit aceeaşi furie tăioasă pe care o simţisem şi faţă de Tink, oricât de bune le erau intenţiile. Cu siguranţă, să fii furios era mult mai uşor decât să simţi confuzie şi o anxietate aproape copleşitoare.

— Ai fi putut s-o faci, dar n-ai făcut-o. Te-ai oprit!

Ren s-a apropiat cu un pas, înainte de a se opri din nou.

— Ştiu că te vei opri întotdeauna.

Poate că el credea asta, dar eu nu.

— Eşti un idiot, dacă crezi asta! N-ar fi trebuit să accepţi să mă hrănesc din tine. A fost prea periculos…

— Aş risca din nou.

Încă un pas înainte.

— Sută la sută, aş risca totul din nou, ca să te salvez.

Nu-mi venea să cred, iar asta şi furia tunau prin mine.

— Ştii ce se poate întâmpla cu oamenii atunci când elfii se hrănesc din ei. Am fost nevoiţi să-i omorâm. Tu însuţi ai făcut-o!

— Așa cum am spus, aş risca totul din nou.

Mi-a susţinut privirea.

— Asta a fost alegerea mea.

— Nu a fost niciodată alegerea ta, Ren! A fost a mea, și mi-a fost luată.

— Ce alegere aveai?

S-a oprit, cu nările vibrându-i.

— Erai pe moarte, Ivy. Nu era timp să aducem un chirurg sau să te transportăm la spital. Sângerai chiar în faţa mea. Nu aveam de ales. Să te las să mori nu a fost o variantă pe care să o iau în calcul.

— Dacă ai fi făcut asta, măcar nu aş fi fost forţată să mă hrănesc din tine, aşa cum m-a obligat prinţul!

În momentul în care aceste cuvinte mi-au ieșit pe gură, mi-am dorit să nu le fi spus. Ren a pălit.

— Ai prefera să fii moartă, Ivy?

Am tras aer în piept.

— Nu spun asta.

— Atunci, ce spui, mai exact, şi am nevoie de un răspuns foarte detaliat, scumpo, pentru că mă gândesc la ce e mai rău.

M-am întors dinspre el, trecându-mi mâinile prin păr. Nu eram proastă. Dacă Tink şi Ren nu ar fi forţat-o pe Faye

să aplice constrângerea, aş fi fost moartă. Iar eu nu voiam să fiu moartă.

Dar nu voiam nici să fiu *aşa.*

Doamne, nu voiam nimic din toate astea.

— Ivy!

Mi-a rostit numele atât de încet, încât am reacţionat fără să mă gândesc. M-am întors cu faţa la el, lăsându-mi mâinile în jos.

— Când te-am găsit afară, am crezut că e prea târziu. Când te-am cărat în camera aia blestemată, eram acoperit de sângele tău. Îmbibat în el.

În timp ce vorbea, nu m-a slăbit din ochi.

— Iar când doctorul elfilor a spus că eşti pe moarte, am simţit că o bucată din mine a murit chiar atunci şi acolo.

Am deschis gura.

— Lasă-mă să spun asta şi poţi să ţipi la mine şi să te enervezi cât vrei, a insistat el, iar eu am închis gura. Niciodată nu mi-a fost mai frică decât mi-a fost chiar atunci, acolo. Urma să te pierd, înainte măcar să te am. Iar când Tink a spus că poate exista o altă cale, a fost singura alegere pe care o aveam şi am făcut-o, ştiind că ai putea să mă urăşti pentru asta, ştiind că ar putea să mă rănească, ştiind că s-ar putea să nu mă ierţi niciodată.

Vocea lui Ren s-a îngroşat.

— Aş prefera să te enervezi pe mine pentru tot restul vieţii tale foarte lungi, decât să-i îngădui celei mai strălucitoare stele din lume să se stingă. Poţi să mă urăşti azi şi mâine, dar cel puţin vei avea un mâine şi mă voi asigura că vei avea o grămadă de zile de mâine în care să fii supărată pe mine.

Oh, Doamne!

Nu ştiam cum să răspund la asta. Emoţia mi-a urcat în

gât. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am făcut un pas în spate, apoi în lateral. Aşezându-mă pe marginea patului, m-am aplecat înainte şi mi-am lăsat braţele în poală.

Ren nu a scos niciun sunet, dar l-am simţit apropiindu-se. S-a lăsat în genunchi în faţa mea, surprinzându-mă. Privind în sus, şi-a pus mâinile de o parte şi de alta a şoldurilor mele, însă fără să mă atingă.

— Îmi pare rău că am luat parte la constrângerea să te hrăneşti. Am urât să fac asta, știind prin ce ai trecut. Am urât faptul că nu am fost alături de tine atunci când ai fost atacată. La naiba, a zis el, aş fi vrut să nu fi plecat de lângă tine în noaptea în care mi-ai spus că eşti halfelin. Aş fi putut opri toate astea!

M-am încordat.

— Ren…

— Da, o să spui că nu a fost vina mea, dar dacă nu m-aş fi purtat ca un nemernic şi nu m-aş fi lăsat capturat, prinţul nu ar fi putut juca rolul meu. Nimic din toate rahaturile astea nu s-ar fi întâmplat.

Asta nu era adevărat. Chiar dacă Ren ar fi acceptat pe deplin ceea ce eram încă din momentul în care i-am spus, Drake ar fi găsit o altă cale. Aşa era el, un nemernic psihopat!

— Şi trebuie să trăiesc cu asta pentru tot restul vieţii, a adăugat Ren, ridicându-şi încet mâinile pentru a şi le împleti cu ale mele. Va trebui să trăiesc cu alegerea pe care am făcut-o şi cu alegerea pe care ţi-am luat-o. Sunt mai mult decât dispus să fac asta, dar nu regret nicio secundă că am luat această decizie pentru a te salva, chiar dacă asta înseamnă că mă urăşti.

În adâncul sufletului meu, știam că e adevărat şi cât de aiurea e. Dacă aş fi fost în locul lui, iar Ren ar fi fost halfelin şi pe moarte, aş fi făcut la fel pentru a-l salva.

I-aş fi luat alegerea.

I-aş fi luat voinţa.

L-aş fi salvat, chiar dacă m-ar fi costat dragostea lui.

Am simţit o strângere de inimă şi am şoptit cel mai adevărat lucru pe care puteam să îl spun în acel moment.

— Nu te urăsc.

Mâinile lui Ren le-au strâns pe ale mele, în timp ce își lăsa capul în jos. Buclele i-au căzut în faţă, iar când a vorbit, vocea lui era gravă.

— Nu pot să te pierd.

— Nu m-ai pierdut.

Mi-a dus mâinile la gură și le-a sărutat.

— Atunci de ce mă simt de parcă te-aş fi pierdut deja?

Surprinsă, am încercat să-mi trag mâinile, dar el mi le-a ținut ferm.

— De ce crezi asta?

S-a uitat la mine prelung, cu ochii de culoarea ierbii acoperite de rouă.

— Chiar trebuie să întrebi asta, scumpo?

Am vrut să spun da, însă cuvântul mi-a murit pe limbă. Gândurile se străduiau să găsească o modalitate de a-i spune că nu avea motiv să simtă asta, dar nu am găsit nimic. Nu pentru că avea dreptate. Nu în felul în care credea el.

Pentru că nu era el cel care mă pierdea.

Eu mă pierdeam pe mine însămi.

Capitolul zece

Eu şi Ren nu am mai vorbit prea mult după aceea, dar m-a convins să cobor cu el la cină şi nu am avut curaj să inventez o scuză. Am descoperit atunci că Ren confiscase pumnalul din fier şi ne-am înarmat, în caz că cineva s-ar mai fi luat din nou de mine.

— A mai fost cineva implicat în atac? am întrebat, în timp ce îmi agăţam pumnalul la şold.

Mă simţeam bine să îl am din nou. Mi-am tras tricoul peste curea şi peste pumnal.

— Din câte am aflat, nu.

Ren a deschis uşa şi am luat-o pe hol.

— Şi, crede-mă, am fost foarte convingător când le-am dat de înţeles cât de important e să spună adevărul.

M-am uitat la el. Maxilarul îi era încordat.

— Aşadar, crezi că au fost doar ei doi?

Ren a încuviinţat din cap, în timp ce apăsa butonul liftului.

— Am interogat aproape optzeci la sută dintre elfii de aici. Niciunul dintre ei nu a fost implicat.

Optzeci la sută?

— La naiba, ai fost ocupat!

Uşile liftului, s-au deschis, iar el s-a dat la o parte, permiţându-mi să intru.

— A trebuit să mă ţin ocupat, din moment ce nu aveam voie în camera ta. Fie făceam asta, fie o luam razna.

Mi-am încrucişat braţele peste talie, concentrându-mă asupra pereţilor maro din lemn. Nu puteam să-mi imaginez cum m-aş fi simţit dacă Ren ar fi fost rănit, iar eu nu aş fi avut voie să-l văd.

— Am câteva întrebări!

Ren s-a sprijinit de perete, făcându-mă să mă uit la el.

— Ţi-au zis ceva elfii ăia?

Expirând încet, am încuviinţat din cap.

— Nu au venit după mine pentru că sunt membru al Ordinului.

Am făcut o pauză.

— Sau am fost. Cine mai ştie! Oricum, au făcut-o pentru că sunt halfelin şi…

Brusc, mi-a revenit în minte ce îmi zisese elful. Rahat, uitasem! Zisese că prinţul mă va găsi, că în cele din urmă va reuşi să treacă de farmece. Am simţit un bolovan în stomac, exact când liftul s-a deschis, la etajul principal.

— Şi ce?

Ren a ieşit din lift. L-am urmat, simţindu-mi pielea ca de gheaţă.

— Erau doar speriaţi. Asta e tot.

Privirea mi s-a ridicat spre a lui.

— Erau doar speriaţi.

— Mă doare-n cot dacă erau îngroziţi sau nu.

S-a încruntat.

— Ar fi trebuit să fii în siguranţă aici. Nu ai fost.

Uşile s-au închis în urma noastră, dar niciunul dintre noi nu s-a mişcat.

— Şi ar fi trebuit să mă pot apăra.

— Nu aveai pumnal, lucru care nu se va mai întâmpla.

— Cu sau fără pumnal, ar fi trebuit să îi dobor cu uşurinţă sau să fug, am subliniat, încă dezgustată de cât de uşor fusese pentru elfi. Am fost nepregătită şi neatentă.

Ren a păşit spre mine.

— L-ai doborât pe unul dintre ei, Ivy. Fără nicio armă. După ce ai fost înjunghiată. Recunoaşte-ţi meritul!

Buzele mi-au tresărit, dar nu s-au deschis într-un zâmbet adevărat. Nu când cuvintele elfului îmi răsunau în minte.

— Trebuie să vorbesc cu Tanner, chiar acum. Vin şi eu la cantină, imediat.

Şi-a înclinat capul.

— Pot să vin cu tine.

— Nu e nevoie!

L-am ocolit rapid.

— Va dura doar câteva minute. Vin imediat!

Ren a deschis gura, dar nu i-am dat şansa să spună ceva. Am fugit pe celălalt coridor, uşurată, când m-am uitat peste umăr şi nu l-am văzut. Nu mi-a luat mult timp să-l găsesc pe Tanner. Era în biroul lui, iar când am dat buzna în cameră, stătea pe un scaun cu spătar, vizavi de Merle, la un ceai.

Merle fusese exclusă din Ordin cu mult timp în urmă, lucru care mereu mă iritase, pentru că îşi dedicase Ordinului întreaga viaţă. Se zvonea că fusese prinsă de un elf fără protecţia trifoiului şi că o luase razna de atunci, dar cine ştie dacă era adevărat? Poate că Merle era ciudată, dar, ori de câte ori eram în preajma ei, îmi părea de o luciditate tăioasă. Şi n-am putut să nu mi-o amintesc stând în picioare, în fundul camerei în care Ren îmi dusese corpul însângerat. Faţa ei îmi păruse lipsită de orice emoţie. Era posibil să aibă vreo legătură cu asta? Putea fi ciudată, dar întotdeauna păruse să mă placă.

— Ivy!

Tanner a pus ceaşca micuţă pe o tavă şi a zâmbit, chiar dacă era evident surprins să mă vadă.

— Mă bucur atât de mult să te văd pe picioare!

— Chiar aşa? am întrebat, uitându-mă fix la spatele lui Merle, care nu s-a întors.

— Bineînţeles că da!

Tanner arăta şi vorbea parcă surprins de întrebare.

— Este de neiertat ce ţi s-a întâmplat şi ai scuzele mele cele mai sincere pentru asta. Ţi-am promis un refugiu. Nu asta ai primit.

Înainte să pot răspunde, a făcut-o Merle:

— Ivy este un membru antrenat al Ordinului. Ar fi trebuit să se descurce uşor cu doi elfi obişnuiţi. În vremurile mele de glorie, puteam să dobor patru, într-o clipită.

Uau!

Am mijit ochii.

— Ei bine, mulţumesc că o spui de parcă a fost vina mea că m-au înjunghiat.

— Nu a fost vina ta, s-a grăbit să adauge Tanner. Sunt bucuros să aud că până acum Ren nu a găsit niciun complice.

Privirea i-a coborât spre locul unde pumnalul forma o umflătură uşoară, de-a lungul şoldului.

— Totuşi, îţi înţeleg nevoia de a te înarma.

— Nu sunt aici să vorbesc despre înjunghiere.

— Atunci, de ce eşti aici?

Merle mi-a aruncat o privire peste umăr, în timp ce mă îndreptam spre locul unde stăteau.

— Îmi închipui că este ceva destul de urgent, din moment ce ai uitat că e politicos să baţi la uşă.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut Merle, în clipa aceea, a trebuit să o ignor.

— Prinţul mă poate găsi aici?

Sprâncenele lui Tanner s-au ridicat, în timp ce s-a aplecat în faţă pe scaun.

— În afară de ceea ce s-a întâmplat, eşti în siguranţă aici, Ivy. Pot să te asigur…

— Nu te întreb dacă sunt în siguranţă, l-am întrerupt.

Pentru că, orice ai pretinde, este evident că nu este adevărat. Te întreb dacă prinţul mă poate simţi aici?

A aruncat o privire spre Merle, care a luat calmă o înghiţitură din ceşcuţa de ceai, şi a trecut o clipă, înainte să-mi răspundă:

— Prezenţa noastră aici este mascată bine de farmece, chiar şi pentru alţi elfi. Dacă nu ştiu să se uite şi să vadă, nu ne vor găsi.

Nu eram proastă.

— Asta nu răspunde la întrebare, Tanner!

Lipindu-şi palmele una de alta, şi-a înclinat capul într-o parte.

— Farmecele nu sunt infinite. Totul are o limită, Ivy. Prinţul nu ne căuta până acum, dar între timp sunt sigur că a aflat de existenţa noastră în New Orléans. Ne va căuta şi e puternic.

Mi s-a strâns inima.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

Merle şi-a lăsat ceaşca în jos.

— Ceea ce vrea să spună, dragă, este că prinţul ar putea pătrunde prin farmece. Nu vor rezista voinţei lui.

Oh, Doamne!

— Deci, practic, dacă el şi-a dat seama cumva că Hotelul Elfilor Buni e aici, ar putea să înlăture farmecele şi să intre?

Zâmbetul a dispărut de pe faţa lui Tanner, în timp ce încuviinţa din cap.

— Ar putea, dar nu avem niciun motiv să credem că ştie de noi.

— Şi de ce crezi asta? am întrebat. Aveţi sute de elfi aici. Oricare dintre ei ar putea spune o vorbă greşită, către un elf nepotrivit.

— Elfii ştiu care este miza, a răspuns Tanner. Niciunul

dintre ei nu vrea să fie găsit de prinţ. Ştiu ce s-ar întâmpla cu ei.

Chiar dacă era aşa, tot nu însemna că e imposibil ca prinţul să găsească locul acela.

— Te-ai gândit vreodată că ar putea avea de partea lui pe cineva ca Faye, jucând rolul de spion?

Buzele lui Tanner s-au subţiat. Merle nu a răspuns, iar eu m-am întrebat la modul serios dacă lor chiar nu le trecuse prin minte. Dacă era aşa, erau nişte idioţi. Presiunea mi-a încleştat pieptul.

— Ce s-ar întâmpla, dacă prinţul ar intra aici?

— În afară de faptul că te-ar lua?

Merle şi-a ridicat bărbia, chipul fără riduri ascunzându-i adevărata vârstă.

— Fără să se hrănească, elfii de aici nu se pot lupta cu prinţul şi cu războinicii lui.

Privirea lui Merle era tăioasă.

— Dacă vine aici, nu vor supravieţui niciunui atac pe care l-ar putea lansa el.

Am închis ochii. Deci elful care mă atacase avea dreptate.

— Faptul că sunt aici este un pericol pentru toţi.

— Faptul că prinţul este în această lume este un pericol pentru toate creaturile vii, a zis Tanner, iar când am deschis ochii, am văzut că se aşezase înapoi pe scaun. Elfii care consideră un refugiu acest loc ştiu asta.

— Mă gândesc că unii dintre ei nu sunt încântaţi, am subliniat.

Tanner nu avea ce să răspundă.

— Deci, lasă-mă să înţeleg bine! Practic, elfii de aici sunt în siguranţă atât timp cât prinţul nu află de acest loc? Iar dacă o face, va găsi o cale de a intra şi îi va omorî pe toţi,

doar ca să se distreze?

Tanner a pălit.

— Este un da *puţin probabil.*

Puţin probabil? Da! Sigur! Îl cunoşteam pe Drake suficient de bine să ştiu că, mai devreme sau mai târziu, avea să găsească refugiul.

— Cred că ai uitat să menţionezi toate astea în prezentarea Hotelului Elfilor Buni, când am ajuns aici.

— Nu a uitat să menţioneze, dragă. A ales să nu o facă.

Merle mi-a susţinut privirea.

— Siguranţa celor de aici este irelevantă pentru misiunea de a-ţi feri pântecul de sămânţa prinţului.

Am simţit un pic de vomă în gură.

— Poţi să nu o mai spui vreodată aşa? Te rog?

— Este adevărul, a răspuns ea. Elfii ar fi morţi, dacă prinţul ar descoperi locul ăsta, cu sau fără tine aici. Să te ţinem departe de mâinile lui este prioritatea numărul unu.

Asta a fost greu de înghiţit. Nu-mi plăcea să ştiu că viaţa mea – sau, mă rog, pântecul meu – avea o valoare mai mare decât alte vieţi.

— Sau aş putea, ştii tu, să mor, pur şi simplu. Asta ar rezolva problema.

Mi-a susţinut privirea.

— Aşa e, dar se pare că eşti greu de ucis, având în vedere că te poţi hrăni şi te poţi vindeca singură.

Am inspirat sacadat.

— Nu am ales să fac asta.

— Ştiu.

Ceva i-a trecut peste chip. Simpatie? Compasiune? Durere? Cine ştie?

— Ştiu că nu ai fi ales asta, dar aici există oameni care au luat această decizie pentru tine. Şi vor continua să o facă,

să te salveze.

Avea dreptate.

— Dar faptul că sunt aici înseamnă că acel *puţin probabil* ca prinţul să descopere locul acesta se apropie mai mult de *probabil.*

— Este irelevant, scumpo, a repetat Merle.

Am clipit spre ea, apoi m-am întors spre Tanner.

— De fiecare dată când cineva iese de aici – în lumea de dincolo de farmecele acestei clădiri – riscă să fie văzut de una dintre slugile prinţului.

Am simţit o strângere de inimă.

— La fel ca atunci când Ren şi Faye au ieşit în căutarea cristalului. Puteau fi văzuţi şi urmăriţi.

— Faye e atentă şi e conştientă de riscuri, a spus Tanner.

— Şi Ren?

Tanner n-a răspuns, iar un gând oribil a prins viaţă. Oare Ren ştia despre pericolul pe care îl reprezenta faptul că locuiam acolo? Nu! În niciun caz nu ar fi fost de acord să-i pună în pericol pe elfii de la hotel. Apoi m-am gândit la ceea ce făcuse pentru mine. Evident, nu ştiam până unde ar merge ca să mă ţină în siguranţă.

— Ai spus că prezenţa mea aici nu e o problemă.

— Şi nu este, Ivy.

Tanner şi-a ridicat ceaşca.

— Am supravieţuit aici mai mult timp decât îţi dai seama, fără să fim descoperiţi de cei de care dorim să rămânem ascunşi. Vom continua în acest fel.

— Lucrurile sunt diferite acum. Asta a fost înainte de venirea prinţului.

Tanner a clătinat din cap.

— Lucrurile sunt doar mai complicate.

A apărut un zâmbet discret, unul de aprobare.

— Îţi apreciez îngrijorarea pentru fraţii şi surorile mele mai mult decât îţi dai seama, mai ales după ce ţi s-a întâmplat, dar suntem dispuşi să înfruntăm riscul și să ne asigurăm că prinţul nu deschide porţile, distrugând tărâmul muritor, la fel cum a făcut regatul lui cu lumea noastră.

Nu era chiar atât de evident că toţi elfii de acolo erau dispuşi să-şi asume un astfel de risc.

— Eu nu-ţi apreciez grija, a replicat Merle. Este greşită şi va duce la decizii prosteşti.

— Nu-ţi pasă de elfii de aici? am întrebat.

A schiţat un zâmbet, genul acela care îmi amintea de cel al unei bunici.

— Nu ai vrea să răspund la întrebarea asta.

— Şi nici noi nu i-am cere să răspundă la această întrebare, a adăugat Tanner.

Nu-mi venea să cred că nu le păsa de riscul implicat și îşi închipuiau că aveam să fiu de acord cu asta. Cei care locuiau acolo erau elfi, dar nu le făceau rău oamenilor. La fel ca Tink, încercau doar să supravieţuiască. Iar Tink şi Ren erau și ei aici. Siguranţa lor era cea mai mare prioritate pentru mine.

— Nu sunt de acord cu asta!

— Nici nu ne aşteptăm să fii, a răspuns Merle. Ne aşteptăm doar să accepţi. Ai crescut în Ordin. Ştii că uneori trebuie să-i sacrifici pe cei mulţi pentru a-i proteja pe câţiva. Ai trăit aşa toată viaţa. Revino în sistem, Ivy! Nu s-a schimbat!

Am tras aer în piept şi m-am întors spre Tanner.

— Trebuie să înţelegeţi cu toţii că este doar o chestiune de timp până când prinţul îşi va da seama că mă adăpostiţi aici. Nu e vorba dacă va afla, ci *când* va afla. Ce veţi face

atunci? Cât timp vor rezista farmecele în faţa lui?

Tanner a luat o înghiţitură din ceai.

— Speram să avem mai multe săptămâni. A urmat o pauză, timp în care privirea lui a întâlnit-o pe a mea, apoi a adăugat: Dar, dacă suntem norocoşi, vom avea zile. Ore, dacă nu suntem.

Capitolul unsprezece

„Revino în sistem?”

Oh, aveam de gând să revin în sistem!

Trântind uşa după mine, am aprins lumina şi m-am îndreptat spre dulapul îngust de lângă comodă. Văzând geanta pe care Tink o folosise pentru a-mi împacheta câteva lucruri, am luat-o şi am aruncat-o pe pat.

Zile? Ore? Săptămâni? N-aveau nici cea mai mică ideea cât timp mai aveam la dispoziţie până când prinţul urma să găsească locul acela şi să treacă de farmece. Nu era ceva puţin probabil. Era *inevitabil.* Erau prea mulţi elfi acolo, prea multe variabile în joc. Cu mine acolo, ştiam că prinţul avea să descopere Hotelul Elfilor Buni şi nu mă îndoiam că prima persoană eliminată avea să fie Ren.

Panica mi s-a dezlănţuit în adâncul stomacului, în timp ce mă uitam la geantă. Gândurile mi s-au limpezit brusc şi am ştiut că nu puteam să le spun lui Ren sau lui Tink ce aveam de gând să fac. Niciunul dintre ei nu m-ar fi lăsat să plec. M-ar fi oprit, iar întregul scop era să îi ţin în siguranţă.

Asta însemna că trebuia să plec fără ei.

O durere cruntă m-a lovit în piept, când m-am întors spre dulap. Puteam să fac asta? Puteam să plec de acolo fără să îmi iau la revedere? Fără încă un sărut? Încă un „Te iubesc”?

Şi cum rămânea cu Tink?

Avea să fie atât de supărat şi probabil să îl enerveze pe Ren într-atât, încât avea să sfârşească omorât cu sânge-rece, dar trebuia să înţeleagă. Doar ştia de ce era în stare prinţul.

— O, Doamne! am şoptit, apăsându-mi puternic podul palmei pe frunte.

Când am închis ochii, fundul gâtului îmi ardea.

Ce făceam?

Panica s-a transformat într-o suferinţă care îmi sfâşia sufletul. Trebuia să-i părăsesc. Ştiam asta. Era singurul mod în care puteau fi în siguranţă, până când aveau să găsească blestematul ăla de cristal sau până când… găseam eu o cale de a-l slăbi pe prinţ, astfel încât să poată fi ucis.

Lăsându-mi mâna în jos, am deschis ochii. Mă uitam la dulap, cu ochii plini de lacrimi. Toată lumea se concentra pe trimiterea prinţului înapoi în Lumea de Dincolo, pentru că uciderea lui era practic imposibilă, dar nimic nu era cu adevărat imposibil. Cineva trebuia să ştie cum să-l slăbească suficient de mult, încât să-i putem tăia capul.

M-a cuprins o determinare de fier şi am făcut un pas înainte, deschizând sertarul. Din moment ce prinţul putea să mă simtă, probabil ştia că încă sunt în New Orléans. Dacă plecam, avea să mă urmeze. Trebuia doar să mă îndepărtez cât mai mult, până când găseam o modalitate de a-l slăbi pe nenorocit suficient cât să poată fi omorât. Cât aveam să fiu plecată, Ren şi Tink puteau colabora liniştiţi cu Tanner pentru găsirea cristalului. Urmau să fie în siguranţă, iar asta era tot ce conta.

Uşa s-a deschis chiar în momentul în care scoteam câţiva pantaloni din sertar. Întorcându-mă, l-am văzut pe Ren stând în uşă.

Rahat!

Bănuiam că nu mai aveam cum să plec de acolo fără să-l văd şi fără să-mi iau rămas-bun. Iar plecarea tocmai devenise cu mult mai dificilă. Nimic la el nu părea relaxat, în timp ce privirea i se muta de la mâinile mele la geanta deschisă de pe pat.

— N-ai venit la cantină.

A urmat o pauză.

— Ce faci, Ivy?

În clipa aceea, nu făceam decât să stau înlemnită între pat şi comodă, ţinând pantalonii la piept.

— Eu… împachetez.

Intrând în cameră, a închis uşa în urma lui.

— Împachetezi ca să mergi unde?

Am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun. Nu plănuisem să îl văd înainte de-a pleca. Sprâncenele lui au coborât, în timp ce se apropia.

— Ce faci, scumpo?

Înghiţind în sec, m-am uitat în jos, la geantă. O mare parte din mine îşi dorea să pot minţi, dar deja o făcusem de prea multe ori. Oricât ar fi fost de nasol, trebuia să spun adevărul.

— Eu… trebuie să plec.

— Să pleci?

S-a oprit lângă mine.

— Bine! Am impresia că îmi scapă o parte vitală dintr-o poveste. S-a mai întâmplat ceva?

Ochii lui au devenit de un verde-viu.

— A încercat cineva să te atace din nou?

— Nu a existat niciun atac între momentul în care te-am lăsat pe hol şi acum.

Am pus pantalonii în geantă şi m-am uitat la el.

— Ştiai că prinţul poate trece prin vraja de aici?

Expresia lui s-a îmblânzit.

— Eşti în siguranţă aici, Ivy! Indiferent ce s-ar întâmpla. O să fac în aşa fel, încât…

— Nu-mi fac griji pentru siguranţa mea!

Frustrarea mi-a crescut.

— De ce toată lumea aduce asta în discuţie, de parcă aş

avea nevoie să mă protejeze? Am fost bătută. Aproape că am murit, dar sunt în viaţă şi nu mi-e frică!

În ochii-i frumoşi citeam confuzie.

— Nu vreau să spun că eşti speriată, dar ar fi în regulă dacă ai fi, Ivy. Nimeni nu ar putea să te învinovăţească pentru asta.

Înjurând în sinea mea, m-am întors şi am apucat nişte lenjerie intimă. Nu eram speriată. Eram *furioasă.* Furioasă. Furioasă tot timpul, dar nu speriată. Nu pentru mine.

— Nu mi-e frică!

A urmat o pauză, în timp ce băgam lenjeria intimă în geantă.

— Ivy…

M-am răsucit spre el.

— Voi vă daţi seama măcar că eu sunt singura de aici pe care prinţul nu o va ucide? Doar dacă nu cumva găseşte un alt haleflin pe undeva prin lume, scuze că vă dezvălui finalul, eu voi supravieţui acestei poveşti. Nu pot spune acelaşi lucru despre voi toţi.

— Da, dar eşti conştientă că ceea ce vrea de la tine nu este o plimbare în parc, Ivy.

Mâinile mi s-au încordat.

— Ştiu exact ce vrea de la mine. Crede-mă! Am bilet în rândul întâi.

Ren s-a retras, cu o grimasă.

— Îmi pare rău! A fost o lipsă de respect din partea mea să o spun aşa..

— Nu contează!

I-am făcut semn să se dea la o parte.

— Nu pot să fiu aici. Nu atât timp cât prinţul ştie foarte bine că mă aflu încă în New Orléans. Trebuie să fie acolo, undeva, căutându-mă. E doar o chestiune de timp până când

va urmări vreun elf până aici.

— Deci… părăseşti singurul loc care ar putea să te ferească de el, pentru a-i proteja pe elfii de aici?

— Da!

M-am îndreptat spre dulap, căutând bluze.

— Ai rezumat destul de bine. Şi să nu uităm că nu e ca şi cum toată lumea e fericită că mă are aici. Nu că aş putea învinovăţi pe cineva că nu mă vrea aici. Dacă plec, elfii sunt în siguranţă.

— E absurd!

— Chiar crezi asta?

— O să fiu sincer cu tine. Nu dau doi bani pe elfii de aici.

Am tresărit şi m-am întors spre el.

— Uau, Ren!

— Ce-i?

Pieptul i s-a ridicat când a respirat adânc şi m-a privit în ochii mari.

— Este adevărat. Nu le doresc răul. Cu excepţia ticăloşilor care te-au atacat şi care sunt ca morţi, ceilalţi par a fi de treabă, dar nu există alegere, când vine vorba de tine şi ei.

Asta m-a făcut să mă simt bine din toate motivele greşite.

— Nu doar elfii sunt în pericol din cauza mea. Tink este în pericol. Tu eşti în pericol.

Panica mi-a urcat prin stomac, ajungând în piept.

— Nimic nu i-ar plăcea mai mult prinţului decât să te ucidă. Ştii asta.

Un muşchi din bărbie i-a tresărit.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să mă aflu faţă în faţă cu nenorocitul ăla.

M-a cuprins groaza. Simplul gând că Ren ar ajunge faţă

în faţă cu prinţul mă făcea să îmi vină să ţip, până rămâneam fără voce.

— Vorbeşti serios? Ştii de ce este capabil. Nu e ca şi cum te-ai lupta cu un elf oarecare sau chiar cu un străvechi. Prinţul…

— Ştiu de ce este capabil, a mârâit Ren, cu ochii strălucind. Nu subestima puterea urii mele pentru nenorocitul ăla.

— Nu o fac, dar…

— Pot să am grijă de mine! La fel şi Tink. Nu ne faci nicio favoare plecând.

Am apucat câteva tricouri şi le-am dus spre pat.

— Nu cred că vă fac o favoare. Eu…

Închizând ochii strâns, am clătinat din cap şi am încercat din nou.

— N-aş putea trăi cu mine însămi, dacă vi s-ar întâmpla ceva ţie sau lui Tink. Înţelegi? N-aş putea să mă împac cu asta.

— Iar noi simţim acelaşi lucru în ceea ce te priveşte. Cred că deja ştii asta.

Ştiam.

Uite ce făcuseră deja ca să mă salveze. Ren avea să trăiască tot restul vieţii cu sentimentul de vină pentru că mă forţase să mă hrănesc. Probabil că Tink nu se simţea atât de rău în privinţa asta, însă… Deja făceau sacrificii şi alegeri îngrozitoare din cauza mea.

Acum avea să se termine.

S-a apropiat de mine, iar vocea îi părea mai calmă.

— Înţeleg că nu vrei să-i pui în pericol pe aceşti oameni. Că vrei să ne protejezi pe mine şi pe Tink, dar, scumpo, tu doar… reacţionezi din cauza a ceea ce ţi s-a întâmplat. E un reflex. Nu priveşti în ansamblu.

Mi-am aruncat tricourile în geantă.

— Reacţionez pentru că trebuie să fac ceva. Nu pot să stau degeaba şi să aştept ca prinţul să dea năvală aici sau să văd dacă vreunul dintre ceilalţi douăzeci la sută, cu care nu ai vorbit, plănuieşte să mă ucidă pentru a-şi proteja familia. Nu am de gând să fac asta.

Cu blândeţe, Ren a pus o mână pe umărul meu, dar tot am tresărit la contact. Totuşi, de data asta, nu s-a retras, cum ar fi făcut în mod normal când reacţionam aşa. În schimb, m-a întors încet spre el.

Am inspirat adânc.

— Nu pot să stau aici, Ren! Ştii că nu pot să fac asta. Nu pot fi de acord să pun alte vieţi în pericol şi ştiu că nici tu nu eşti de acord cu asta.

Părea gata să protesteze la ultima mea afirmaţie.

— Ne vin ajutoare. Elfi care pot găsi cristalul. Mâine.

— Şi dacă nu funcţionează? l-am întrebat. Şi dacă nu pot găsi cristalul la timp? Şi chiar dacă vom obţine acest cristal, cum naiba îl vom prinde pe prinţ, şi cum vom lua sânge de la el şi de la mine în Lumea de Dincolo?

Maxilarul i s-a încleştat.

— Încă nu am ajuns în punctul acela, la podul…

— Exact! Nici măcar nu cred că podul acela a fost construit încă, aşa că cine ştie dacă îl vom trece vreodată?

— Îl vom trece! a zis el, cu voce fermă. Chiar dacă va trebui să-l construiesc cu mâinile mele.

Am oftat.

— Ar trebui să ne concentrăm şi să găsim o cale să-l slăbim. Trebuie să existe ceva, cineva care să ştie.

A urmat o pauză.

— Şi asta vrei să faci acolo, afară? Să afli dacă e posibil?

— Trebuie să fie posibil. Trebuie să aibă o slăbiciune şi,

oricât de greu ar fi de omorât, trebuie să fie mai uşor decât să ducem la îndeplinire ritualul de sânge şi piatră.

Şi ştiam exact de unde să încep.

Ordinul şi Elita. Dacă vreo grupare de afară ştia ceva, acestea erau, şi venise timpul să înceapă să vorbească.

Ne-am cufundat într-o tăcere lungă.

— Bine!

Şi-a îndreptat umerii, ca şi cum ar fi ajuns la un fel de concluzie.

— Unde mergem?

— Nu m-am gândit chiar atât de departe, am recunoscut, omiţând să pomenesc despre ideea de a face o vizită Ordinului.

Nu puteam să rămân mult timp în New Orléans. Vizita mea la membrii Ordinului trebuia să fie rapidă, şi aveam sentimentul că urma să fie sângeroasă. De data asta însă, nu aveam să fiu nepregătită. La naiba, nu!

— Totuşi, cred că ar trebui să mă îndepărtez cât mai mult posibil. Poate în Europa? Am bani puşi deoparte. Cred că pot pleca înainte ca prinţul să-şi dea seama unde sunt.

— Şi apoi? a întrebat Ren, cuprinzându-mi obrajii în palmele lui mari, şi m-a tras lângă el, la pieptul lui, cu un braţ în jurul taliei mele. Spune-mi care este următorul pas.

Relaxându-mă la atingerea lui, am scos un mic oftat. Oboseala mi-a invadat oasele şi muşchii. Nu voiam să-l părăsesc. Doamne, ăsta era ultimul lucru pe care îmi doream cu adevărat să-l fac.

— Nu ştiu. O să mă tot mut, până… o să ne dăm seama cum să-l trimitem înapoi în lumea lui sau cum îl putem ucide, dar voi fi undeva, iar tu… tu şi Tink veţi fi în siguranţă.

Totul la Ren s-a schimbat într-o clipă. Un fior imperceptibil l-a străbătut, apoi tot corpul i s-a încordat.

— Stai aşa! Plănuieşti să pleci fără mine?

O încruntare uşoară mi s-a aşternut pe chip, iar colţurile buzelor mi s-au lăsat în jos.

— Nu vreau, dar, dacă nu sunt lângă tine, atunci nu eşti în pericol… Mă rog, eşti mai puţin în pericol. Prinţul va merge acolo unde voi fi eu. Tu vei fi doar… într-un pericol normal, ceea ce este mult mai bine decât pericolul reprezentat de prinţul psihopat.

Ren s-a tras înapoi, ridicându-mi capul, astfel încât privirile noastre să se întâlnească. Buzele lui s-au întredeschis, şi a inspirat adânc.

— Erai aici, împachetând, să pleci fără mine. Asta făceai!

Faptul că atunci şi-a dat seama i s-a văzut pe faţă.

— Rahat! Dacă n-aş fi intrat în cameră, te-ai fi oprit măcar să-ţi iei rămas-bun? Sau plănuiai să te furişezi, fără să spui un cuvânt?

Rahat!

Nu voiam să răspund la asta, pentru că nu mi-ar fi înţeles răspunsul. Şi-a lăsat mâna să cadă şi a făcut un pas în spate, apoi încă unul.

— La naiba, Ivy!

Oh, asta nu era de bine!

— Nu ştiu ce să spun!

— Cred că asta spune totul, a zis el, cu voce aspră.

— Nu… nu, asta nu spune *nimic!*

Un alt fel de panică mi-a crescut în mijlocul pieptului. Nimic din toate astea nu se întâmpla aşa cum plănuisem. Pe de altă parte, nu aveam chiar un plan. Ren avusese dreptate în legătură cu faptul că doar reacţionam.

— Nu înţelegi! Dacă aş fi avut…

— Ai dreptate! Nu înţeleg, Ivy! Nu pot nici măcar să concep că ai fi fost în stare să pleci fără să-mi spui o vorbă.

Privirea i-a alunecat peste mine, într-un fel care-mi spunea că nu mai știe cine sunt.

— După tot ce s-a întâmplat, mi-ai face asta?

Am simțit cum mi se încordează spatele.

— Aș face orice ca să te protejez. Exact așa cum și tu ai face orice ca să mă protejezi, nu?

— Îți bați joc de mine acum? a explodat el. Să mă protejezi include să mă stresezi la maximum?

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

— Păi, nu…

— Bine! Atunci, să înnebunesc de îngrijorare?

A făcut un pas în față, cu bărbia înclinată.

— Să mă protejezi înseamnă și să mă lași să cred că ți s-a întâmplat *din nou* ce e mai rău? Că un alt elf a ajuns la tine sau mai rău?

Am tresărit.

— Ți-aș fi lăsat o scrisoare. Nu aș fi…

— O scrisoare? Cred că-ți bați joc de mine!

Ridicând o mână, și-a trecut degetele prin părul ciufulit.

— Ar fi trebuit să știu.

Lăsându-și mâna în jos, a râs aspru.

— Ai mai făcut asta.

— Cum adică am mai făcut asta? Din câte știu, e prima dată când ne aflăm în această situație dificilă.

Ochii i s-au mărit, nevenindu-i să creadă.

— Nu! Când eram la nenorocita aia de vilă, ai făcut o înțelegere cu ticălosul ăla, ca să mă elibereze.

Brațele mi-au căzut pe lângă corp.

— Nu e deloc același lucru.

— Nu? Te-ai pus în pericol inutil!

— Ce era să fac? am strigat, luptându-mă cu lacrimile. Avea de gând să te ucidă, Ren. Nu înțelegi? Ce altceva ar fi

trebuit să fac?

— Orice, numai să nu accepţi să i te oferi acelui monstru ca să mă eliberezi! a strigat și el, cu corpul încordat.

Aerul mi s-a oprit în gât, în timp ce m-am împleticit un pas înapoi.

— Credeai că am uitat de asta?

A clătinat din cap.

— Să crezi tu că te las să pleci de aici ca să faci asta din nou!

— Ai de gând să mă oprești? am ripostat. Să mă închizi în camera asta? Să mă legi de pat?

O parte a buzelor i s-a curbat într-un zâmbet lipsit de umor.

— Nu mă ispiti, Ivy, pentru că e evident că ai nevoie de cineva care să facă alegeri de viaţă mai bune, în numele tău!

Inima îmi bubuia în piept. Furia mereu prezentă, care clocotea în mine cu mult timp înainte de a fugi de la prinţ, a erupt ca un supervulcan.

— Serios?

— Serios!

Şi-a încrucișat braţele.

— Cel puţin aşa ştiu că nu te voi găsi într-o baltă de sânge pe undeva sau că nu vei umbla hai-hui, lăsându-te capturată.

Mi-am ieşit din fire.

— Atunci, asta nu te face mai bun decât prinţul!

Sângele i s-a scurs de pe faţă. Mi-am dat seama imediat că mersesem prea departe. Să ţii pe cineva captiv nu era un lucru bun, dar, Iisuse, Ren nu semăna *deloc* cu prinţul!

Ce era în neregulă cu mine? Cu siguranţă era ceva în neregulă cu mine de fusesem capabilă să-i spun aşa ceva! Un lucru oribil! Nu am avut însă șansa vreunei descoperiri de

sine profunde, în urma căreia să îmi dau seama cât de dusă cu pluta sunt. Expresia lui Ren s-a blocat.

— Tanner a spus că elfii ar trebui să fie aici mâine. Poţi să aştepţi până atunci, înainte să fugi şi să... Pentru o clipă, şi-a mutat privirea de la mine, apoi s-a concentrat din nou asupra mea. Să faci orice ai avea de gând să faci?

Am tresărit. Tonul îi era incredibil de distant, de rece. Nu îl mai auzisem niciodată vorbindu-mi aşa. Niciodată.

— Rămâi? a întrebat el, cu ochii de smarald arzând. Rămâi până când vor veni cei despre care Tanner crede că pot localiza cristalul? Dacă e un fiasco, atunci nu voi spune nimic. Promite-mi că vei rămâne cel puţin până atunci! Te rog!

O parte din mine nu voia să rişte să mai aştepte nici măcar o oră. Cine ştie când aveau să sosească, de fapt, elfii aceia care, ca prin minune, puteau să adulmece cristalul? Nu mă îndoiam că prinţul urma să descopere locul unde mă aflu, dar probabil că aveam la dispoziţie câteva zile înainte să se întâmple asta. Poate chiar o săptămână, dar când prinţul avea să ajungă, ştiam că nu va avea nevoie nici măcar de câteva ore ca să treacă de farmece.

Ren... Ren spusese „te rog" şi îmi venise în minte imaginea lui spunându-mi acelaşi lucru, implorându-mă să rezist, când fusesem rănită. Am expirat sacadat, lăsându-mă pe pat.

— Bine! O să stau până când vor ajunge aici, dar dacă nu ne pot ajuta...

— Pleci, a mârâit el. Am înţeles!

L-am aţintit cu privirea.

— Ren...

— Nu! m-a întrerupt el, iar stomacul mi s-a strâns. Nu vreau să aud ce urmează să îţi iasă pe gură.

M-am încordat. Furia întipărită pe faţa şi în tonul lui era evidentă. Era reţinută, dar era acolo, precum ochiul unei furtuni, în mijlocul uraganului.

— Ştiu că ai trecut prin iad şi că încerci să fii bine. La naiba, ştiu că există o parte imensă din tine care încă mai este blocată în iadul ăla, mai ales după atac şi după ce am făcut ca să te salvăm – ce s-a întâmplat între noi după aceea. Ştiu că o mare parte din tine e încă acolo, în casa aia. Asta te trezeşte în fiecare noapte şi de aceea îţi petreci zilele ascunzându-te de mine, de toată lumea. De aceea nu vorbeşti cu mine!

— Dar… dar vorbesc cu tine, am zis, simţind cum mi se pune un nod în gât.

— Pe naiba! a ripostat Ren. Faptul că te văd suferind şi habar n-am cum să te ajut mă *omoară,* mă macină în fiecare blestemată de zi. Durerea asta e mai rea decât orice am suferit în casa aia nenorocită.

— Tu nu ai vorbit cu mine! i-am reamintit. Nu e ca şi cum mi-ai fi împărtăşit totul.

— Nu m-ai *întrebat,* Ivy!

Aerul mi s-a blocat în gât. Doamne, avea dreptate! Nu… nu întrebasem.

— Dar vrei să ştii acum? Bine! Aşa cum ştii deja, am fost capturat în noaptea în care mi-ai spus că tu eşti halfelinul. Eram cu gândul aiurea şi am intrat direct într-o capcană nenorocită, pe care mi-a întins-o nemernicul ăla. Am fost doborât, iar când m-am trezit, eram într-o celulă neagră ca smoala, legat cu lanţul de un nenorocit de perete. Primul pe care l-am văzut a fost prinţul şi aşa mi-am dat seama ce avea de gând să facă. După ce s-a hrănit din mine şi m-a bătut zdravăn, s-a dat drept eu. Apoi m-a lăsat pe mâna Breenei.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Căţeaua aia ştie cum să-şi folosească unghiile şi dinţii.

Imaginea lui cu pieptul gol a ieşit la suprafaţă. Pielea îi fusese sfâşiată şi muşcată. Simţeam gustul furiei care mă cuprinsese văzându-l, şi din nou mi-a venit s-o omor.

— Ea…

— Vrei să ştii dacă m-a forţat?

Ochii i-au sclipit.

— Ar schimba lucrurile dacă a făcut-o?

— Doamne, nu!

În mine, totul era întors pe dos.

— Nu a fost vina ta. Nu aş gândi altceva despre tine sau ceva de genul ăsta.

Ren a rămas tăcut vreme îndelungată.

— S-a jucat cu mine, dar era mai interesată să-mi zăpăcească minţile decât corpul. Sunt destul de sigur că, de fapt, e dezgustată de oameni şi nu s-ar coborî să se culce cu unul. Ţi-a spus altceva?

Am simţit un pic de uşurare, dar a fost dulce-amăruie. Ştiind că ceea ce susţinea Breena că se petrecuse între ei nu e adevărat nu însemna că lucrurile care i se întâmplaseră lui Ren erau mai puţin oribile.

— Da, dar niciodată nu am fost sigură dacă să o cred sau nu. Faye spunea că Breena nu a făcut-o, dar sunt sigură că ar fi minţit, doar ca să mă împiedice să o atac pe ticăloasă.

Amintirile despre batjocurile Breenei au revenit.

— Ştia unde ai tatuajul Ordinului.

Cele trei spirale întrepătrunse se aflau în acelaşi loc unde era şi tatuajul meu, lângă şold.

— Distracţia lor preferată era să mă dezbrace şi să mă lase să-mi îngheţe coaiele.

— Iisuse!

Expirând sacadat, m-am aşezat din nou pe pat. Extenuarea a revenit, atenuând furia, până când a început să mocnească. Liniştea a fost spartă când Ren a zis:

— Sunt convins că ştiu doar aproximativ o zecime din rahatul prin care ai trecut acolo, dar am vrut să aflu până la ultimul detaliu. Fiecare nenorocit de lucru oribil, ca să pot fi alături de tine, dar am aşteptat, pentru că am vrut să fii pregătită, să fii în punctul în care să poţi vorbi cu mine. Aşa că mă şochează că ai vrut să fugi singură, fără să-mi spui. Că nu m-ai vrut lângă tine, indiferent de situaţie.

Tot ce eram pe cale să spun mi s-a transformat în cenuşă pe limbă. Nu aşa voisem să se înţeleagă. Deloc. A înghiţit în sec.

— Şi ştii ce îmi dau seama abia acum? Că în tot acest timp, ai fugit fără mine, nu-i aşa? Nu a existat niciodată un *noi.* Ai fost tu, iar apoi am fost eu, urmându-te.

Lacrimile mi-au urcat în gât, în timp ce mă ridicam, iar genunchii îmi tremurau.

— Nu a fost aşa. Ren, asta e…

— Nu? Ar trebui să te gândeşti la asta!

A făcut un pas înapoi, deschizând uşa.

— Chestia aia nenorocită, Ivy? Ai fost dispusă să rămâi, dar nu pentru mine, nu pentru noi. Şi nu pentru că încerci să mă protejezi. Aveai de gând să mă părăseşti. Aveai de gând să renunţi la noi, dacă a existat vreodată cu adevărat un *noi.*

Capitolul doisprezece

M-am gândit mult în noaptea aceea. A fost tot ce am făcut. Şi, pentru prima dată, nu mi-am petrecut noaptea cugetând la ce s-a întâmplat sau la ce s-ar fi putut întâmpla cât timp fusesem captiva prinţului, dar nu și la cum fusesem înjunghiată. În schimb, am zăcut acolo, cu gândurile mistuite de ceea ce spusese Ren, uitându-mă la tavanul alb și insipid.

Ren plecase şi nu se mai întorsese în camera noastră, iar eu nu am dormit, dar nici nu mi-am pus toate hainele la loc în dulap. În schimb, mi-am încropit o mică geantă de fugă, îndesând în ea haine pentru vreo două zile și punând-o înapoi în dulap, în caz că trebuia să plecăm repede.

Apoi, am aşteptat.

O parte din mine se aştepta ca Ren să se întoarcă. Cealaltă însă ştia că ceea ce plănuisem îl afectase profund şi câteva ore nu aveau cum să vindece golul pe care îl lăsasem în el. Nu îmi dorisem să se întâmple așa. Pur și simplu, nu eram…

Doamne, nu gândeam limpede.

Acum, că eram singură, cu nimic altceva decât cu mintea mea stupidă să îmi ţină companie, mi-am dat seama că toată povestea cu fuga, fără să am idee unde merg, era incredibil de stupidă și de plină de răutate. Al naibii de plină de răutate, nu doar faţă de Ren, ci şi faţă de Tink.

Ren nu se înșela în legătură cu ce ar fi însemnat pentru ei plecarea mea. Ar fi fost îngrozitor, şi chiar dacă avusesem cele mai bune intenţii, sincer, fuseseră intenţii generate de panică.

Cedasem spaimei, pentru că ideea de a fugi îmi dăduse impresia că aş face altceva decât să zac şi să tai frunze la

câini.

Sau să fiu înjunghiată.

„Ai fugit fără mine, în tot acest timp."

Mi-a luat câteva ore să trec peste negarea acelei propoziţii. Chiar fugisem de el în tot acest timp? Nu voiam să cred, pentru că era oribil. Doamne, era nasol să recunosc asta faţă de mine, dar era adevărat! Încă de la început, făcusem ca totul să fie excepţional de dificil pentru Ren. Nu pentru că voiam să fiu o provocare. Când îl cunoscusem, fusese primul tip care îmi trezise atenţia după moartea lui Shaun. Fusesem atât de retrasă şi îmi părea atât de ciudat să fiu interesată de vreun tip! Lucrurile fuseseră mai uşoare între noi, când, în cele din urmă, mă deschisesem în faţa lui şi îmi permisesem să mă îndrăgostesc de el.

Apoi aflasem că eu sunt halfelinul.

Atunci începusem să-l mint, atunci începusem *să fug.* Poate că nu fizic, dar, cu siguranţă, mental. Nu îi spusesem că îl văzusem pe prinţ în faţă la Cafe Du Monde. Ascunsesem adevărul despre ceea ce eram, până când, practic, îmi scăpase, pe strada aia nenorocită. Încă de la naştere, Ren fusese antrenat ca membru al Elitei. Ştia cum să aibă grijă de el, dar eu îl luasem prin surprindere, dând viaţă celei mai mari temeri ale lui. Nu numai asta, dar în mod constant luasem decizii fără el. Nu că ar fi trebuit să-l includ în tot. Dumnezeu ştie că niciodată Ren nu aşteptase asta din partea mea sau a altcuiva, dar când eşti cu cineva, când iubeşti, îl incluzi. Formezi o echipă cu el. Nu îi ascunzi diverse. Categoric, nu minţi şi nu-l compari cu un monstru.

O dădusem în bară de nenumărate ori, şi cu mult timp înainte ca prinţul să-şi înfigă ghearele în mine.

Acum, prăpastia dintre noi părea cu adevărat de netrecut.

Nu era de mirare că Ren se simţea aşa cum se simţea. Niciodată noi doi nu avuseserăm cu adevărat şansa la o relaţie normală. Să ieşim la întâlniri şi să petrecem weekenduri leneşe acasă, descoperindu-ne unul pe altul şi, inevitabil, enervându-ne unul pe celălalt. Nu avuseserăm ocazia unor certuri normale în legătură cu ce să mâncăm sau cu ce ne doream mai mult în viitor. Nu avuseserăm şansa de a căpăta încredere unul în celălalt, motiv pentru care eram uimită de cât de tolerant şi răbdător fusese până acum câteva ore. Încă eram… necunoscuţi unul pentru altul şi niciodată nu primiserăm şansa de a începe cu adevărat o relaţie şi de a deveni ceva împreună. Totul fusese dificil încă de la început, cu obstacole, iar acum, când era foarte posibil să fim la final, parcă aşteptam să se producă o catastrofă.

Eram distruşi.

Nu era numai vina mea. Ren luase parte la constrângere, iar faptul că îmi permisese să mă hrănesc din el nu fusese doar o greşeală mică. Înţelegeam de ce o făcuse. Chiar înțelegeam, dar era un fapt consumat și încă nu ne împăcaserăm cu el. Dar în afară de asta? Eram suficient de femeie să știu că era vina mea.

Şi habar nu aveam dacă se putea repara sau dacă Ren voia să reparăm ceva, dar ştiam că nu ar fi contat, dacă Ren ar fi fost ucis sau dacă prinţul ar fi reuşit cumva să obţină copilul pe care şi-l dorea. Relaţia noastră era cea mai mică dintre grijile cu care ne luptam. Nu că n-aş fi simţit cum mi se despică pieptul şi îmi e scoasă inima. Simţeam asta. Durea la fel de rău ca atunci când eşti înjunghiat în spate.

Trebuia să mă concentrez, totuşi. Trebuia să mă adun, înainte să mă pot gândi măcar să-mi pun lucrurile în ordine. Prinţul avea să mă găsească. În cele din urmă. Deoarece în clipa aceea eram pentru el o ţintă uşoară, căci putea să mă

găsească mai lesne decât pe oricare un alt halfelin, aflat undeva în lume, mai ales că Elita își făcea datoria să omoare pe oricine îi cădea în cale.

Pentru ca toată povestea cu copilul armaghedonului să funcţioneze, Prinţul trebuia să îl conceapă cu acordul meu. Probabil ştia că asta avea să nu se întâmple absolut niciodată, aşadar, ce spera să obţină? Singurul motiv pentru care fusesem de acord să rămân la el, să fiu cu el, fusese eliberarea lui Ren.

Avusese o garanţie.

Iar *Drake* încă o avea.

La primele ore ale dimineţii, mi-am dat seama că mă înșelasem în legătură cu faptul că prinţul l-ar omorî pe Ren pe loc, iar asta m-a făcut să umblu de colo-colo prin cameră, până când soarele a început să se ridice pe cer. Prinţul nu avea să îl ucidă pe Ren. Oh, nu, avea să îl folosească împotriva mea, aşa cum făcuse şi altădată. Apoi urma să procedeze într-un mod similar cu Tink, dacă avea să îi descopere prezenţa. Încă deține mijloacele cu care mă putea controla. Tot ce trebuia să facă era să pună mâna pe unul dintre ei.

M-am oprit lângă fereastră şi mi-am ridicat privirea spre stelele îndepărtate.

Mă întorsesem de unde plecasem.

Chiar dacă fugeam de acolo, prinţul tot ar fi venit după Ren, deoarece ştia că asta avea să mă aducă înapoi chiar şi de la capătul lumii. Avea să procedeze cum o mai făcuse, respectiv să se folosească de perechea mea, şi, chiar dacă ştiam ce era în joc, îl *iubeam* pe Ren. Nu puteam să fiu motivul pentru care să fie rănit. Nu din nou. Niciodată, după cele întâmplate cu Shaun. Aceea era slăbiciunea mea.

Nu Ren, ci trecutul meu.

Tremurând, mi-am dat seama că nu mai aveam în faţă decât trei opţiuni şi, în timp ce ultimele stele se stingeau, am ştiut că fuga nu se număra printre ele.

Să găsesc cristalul şi să duc la îndeplinire ritualul.

Să aflu cum să-l slăbesc pe prinţ şi să-l omor.

Sau să urmez calea care îl împiedicase pe Tink să îmi spună încă din prima zi că eu sunt halfelinul. Aceeaşi cale de pe care mă smulseseră Ren şi Tink cu câteva zile în urmă. Mai exact, înainte să dispar din ecuaţie pentru totdeauna.

Când m-am privit în oglindă, arătam ca naiba, după ce dormisem doar câteva ore, şi încă nu aveam niciun semn de la Ren. Aerul sănătos pe care îl avusesem după ce supsesem esenţa din el se pierduse în umbrele întunecate de sub ochi şi, ei bine, în strălucirea uşoară a pielii, care nu era de fapt o strălucire. Tink se înşelase în privinţa asta. La fel şi eu. Era doar un luciu argintiu foarte slab, care doar părea strălucire. Ştiam asta, pentru că de ceva vreme stăteam goală în faţa oglinzii înalte de pe spatele uşii de la baie.

Înainte ca pielea să înceapă să arate de parcă m-aş fi dat cu fard de ochi Urban Decay, nu mă priveam prea des goală în oglindă. Chiar nu era nevoie să mă uit la numeroasele cicatrici şi vergeturi, dar iată că o făceam acum!

De ce? Pentru că aveam un nou motto. Era simplu.

Să mă adun!

Din moment ce să mă sinucid nu era chiar cea mai bună alegere şi nu puteam să ajut la găsirea cristalului, singurul lucru care îmi rămânea de făcut era să găsesc o modalitate de a-i slăbi puterile prinţului.

M-am silit să accept că trupul meu se schimbase. Categoric, pielea avea o altă nuanţă, trăsăturile erau mai accentuate, mai definite, iar urechile erau ascuţite şi ochii,

da, ochii erau… mă rog, erau oarecum mişto. Adică, contrastul dintre iris şi pupile era cumva izbitor. Probabil, oamenii aveau să creadă că nu erau naturali. Nu mă deranja. Trupul mi se schimbase, dar era tot al meu.

Privirea mi-a coborât sub buric.

Chiar *trebuia* să găsesc un aparat de ras. Sau ceva de epilat.

Dar puteam să mă descurc cu asta, pentru că trebuia să mă descurc cu asta. Poate că aspectul meu se schimbase un pic. Poate că îmi făcusem fundul praf cu câteva zile în urmă. Poate că pierdusem ceva din mine, atunci când Drake mă ţinuse captivă. Poate că mă rătăcisem un pic în tot acest timp, dar eram tot Ivy.

M-am răsucit într-o parte şi am oftat.

Fundul meu dezbrăcat tot nu era cel mai atrăgător lucru din lume. Ai fi crezut că un plus de „elfizare” mă făcuse să am şi eu un fund frumos, în formă de inimă sau așa ceva. *De asta* nu m-aş fi plâns.

În fine!

Întorcându-mă în partea cealaltă, mi-am trecut mâinile peste părţile laterale şi spre spate, degetele alunecându-mi pe marginea aspră a unei cicatrici noi. Am înghiţit în sec, uitându-mă încă o dată în oglindă. Mi-am ţinut ochii deschişi, în timp ce mi-am trecut mâinile peste talie şi apoi în sus, peste sâni. Mâinile mi-au rămas acolo, cuprinzându-i.

Toate acestea erau… ale mele.

Corpul meu nu-i aparţinea prinţului. Sau lui Ren. Al naibii de sigur, corpul meu nu aparţinea unei profeţii nebuneşti. Era *al meu;* pielea argintie, urechile ascuţite şi toate cicatricile erau *ale mele.*

Dându-mi seama că, practic, îmi mângâiam sânii, am dat ochii peste cap şi mi-am lăsat mâinile în jos. M-am schimbat

repede, păstrându-mi părul ridicat, pentru că nu-mi păsa de urechi. Nu. Nu-mi păsa deloc!

Acum aveam de gând să îl găsesc pe Tink, ceea ce nu era greu. Trebuia doar să caut cea mai mare şi mai zgomotoasă masă din cantină. Realmente era în centrul atenţiei. Nu se vedea decât părul lui şocant de alb, în mijlocul unei duzini de capete deschise la culoare.

Ignorând felul în care acizii din stomac au decis să bolborosească, simţind mirosul de carne gătită, am intrat hotărâtă în cantină. De asemenea, trebuia să cumpăr nişte Tums, deoarece era o prostie să nu poţi mânca. Era unul dintre motivele pentru care o încasasem.

Capetele s-au înălţat, mai multe perechi de ochi urmărindu-mă cu atenţie. Discuţiile s-au oprit. Au început şuşotelile. Umerii mi s-au lăsat un pic în jos, sub greutatea privirilor aţintite asupra mea, dar m-am abţinut. Vechea Ivy nu și-ar fi plecat capul. Nu i-ar fi păsat. Așa că nici noii Ivy nu-i păsa.

Fixându-mi pe faţă genul de zâmbet care mereu îl enerva pe Daniel, mi-am înălţat bărbia şi m-am apropiat de masa lui Tink. Abia când am ajuns acolo, mi-am dat seama de două lucruri.

Tink era fără Dixon.

Şşşşiii Ren era și el la masă.

Faptul că nu-l văzusem până atunci dovedea şi că trebuia să lucrez la abilităţile mele de observare, dar iată-l, cu capul lui roşcat aplecat peste o farfurie cu albuşuri şi ceva ce trebuie să fi fost şuncă de curcan şi pâine integrală prăjită.

Pentru că aşa era Ren, mânca sănătos.

Faptul că nu îl observasem m-a luat complet prin surprindere. Nu se întorsese în cameră cât fusesem eu acolo, dar părea să fi făcut duş de curând. Avea părul încă umed şi

se schimbase. Purta o bluză termică neagră, cu mânecile ridicate până la coate. Habar n-aveam unde făcuse duş, deoarece nu se întorsese în cameră.

O mie de cuvinte mi-au năvălit pe vârful limbii. Voiam să-mi cer scuze. Voiam să-i spun că avusese dreptate. Voiam să îl rog să mă ajute să repar lucrurile. Dar nu am spus nimic din toate astea, pentru că erau lucruri pentru care niciunul dintre noi nu avea nevoie de public. Cu siguranţă nu eu, pentru că probabil aş fi izbucnit în lacrimi urâte, oribile.

Aveam sentimentul că ştia că sunt acolo, deşi nu îşi ridicase privirea. Poate că după felul în care discuţiile de la masă s-au liniştit sau era acel ciudat al şaselea simţ al lui, dar umerii i s-au încordat și s-a oprit din mestecat.

Tink, pe de altă parte, habar n-avea că sunt acolo… sau că sunt în viaţă, pentru că părea să i-o pună din priviri elfului mascul care stătea vizavi de el. Un impresionant nivel de futai din priviri, din care aş fi putut lua lecţii. Dar când am văzut că buzele lui Tink se întredeschid şi mai are o secundă până să îşi lingă buza de jos, am intervenit. Mi-am dres vocea.

— Tink!

— Ivy! a zis Tink şi mi-a zâmbit.

În faţa lui erau trei farfurii goale, și uitase de elful de vizavi de el.

— Ai venit să mănânci cu noi?

— Ăăă, nu! Am mâncat deja.

Reuşisem să înfulec o banană în timp ce coboram, aşa că nu era o minciună. Încercam să schimb lucrurile şi aşa mai departe.

— Trebuie să vorbesc cu tine!

A oftat greu.

— Uite, focul de aseară a fost mic. L-am stins înainte să

se extindă şi deja mi-am cerut scuze pentru asta. Oricum, camera trebuie rearanjată.

Mi-am silit privirea să se mute de la Ren, care încă nu dăduse semn că m-ar fi văzut.

— Nu, nu despre… Stai, a fost un incendiu noaptea trecută?

— Oh!

Tink s-a lăsat pe spate, încrucişându-şi braţele la piept.

— Uită de asta! Despre ce voiai să vorbim?

Am deschis gura şi apoi am decis să nu-l mai întreb despre povestea cu focul, deoarece probabil că nu voiam să ştiu.

— Vreau să vorbesc cu tine!

Am aruncat o privire spre Ren. Se oprise din mâncat, pusese furculiţa în jos şi stătea cu mâinile pe masă.

— Între patru ochi, Tink.

— Oh, chestii secrete!

A dat să se ridice.

— Pentru asta sunt aici!

Tocmai atunci Ren s-a uitat în sus, iar privirea lui a prins-o pe a mea.

— Bună!

Un singur cuvânt, plat, fără emoţii. Gol.

— Salut! am reuşit să zic.

M-a privit o clipă, iar eu m-am gândit să-mi adun curajul şi să-l invit să ni se alăture. Apoi maxilarul i s-a încordat. Luându-şi farfuria, s-a ridicat şi a plecat de la masă.

— Ne vedem mai târziu!

— Aşteaptă…

M-am oprit, pentru că nu avea rost. Ren era deja la jumătatea cantinei. Privindu-l cum pleacă, am simţit că mi se despică pieptul.

— Ce naiba? a întrebat Tink.

M-am întors spre el, clipind, pentru a respinge valul brusc de lacrimi fierbinţi şi stupide. M-am înjurat în gând. Nu plănuisem să-l exclud pe Ren din această discuţie. Doar că nu mă aşteptasem să îl văd, aşa că irosisem momente preţioase, stând acolo ca o idioată. Operaţiunea „Adună-te” începuse cu un succes minunat. Am respirat adânc.

— Putem ieşi pe hol?

— Da!

Tink s-a încruntat.

— Sigur!

Am profitat de cele câteva secunde ca să-mi revin. Trebuia să mă concentrez, nu să fiu pe punctul de a plânge.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Ren? a întrebat el, în momentul în care am ieşit pe hol. Tu eşti motivul pentru care aproape că m-a lovit în cap azi dimineaţă, când i-am spus că arată ca naiba? Băiatul chiar arăta de parcă fusese călărit şi abandonat.

M-am oprit, încrucişându-mi braţele.

— Nici măcar nu vreau să ştiu ce înseamnă asta.[1]

— Ei bine, înseamnă să te fu…

— Tink! am izbucnit. Nu ţi-am cerut să ieşi ca să vorbim despre Ren.

— Dar eu vreau să vorbesc despre el. Voi abia aţi schimbat două vorbe acolo. Asta e ciudat.

Am inspirat adânc.

— Ştiu. Ne-am certat aseară, dar va fi bine. Va fi bine.

— Poftim?

I se vedea îngrijorarea pe faţă.

---

[1] În engleză, *rode hard and put away wet,* expresie care înseamnă că cineva arată extenuat sau nedormit, dar în unele cazuri i se conferă și o notă sexuală, cu sensul că a fost epuizat sexual și abandonat (n. tr.).

— Adică o ceartă-ceartă? Sau una mică? Doamne, vă despărţiţi? Eu cu cine voi locui?

— Cu cine vei locui? m-am holbat la el. Nu ai 12 ani și nu eşti copilul nostru.

— Dar cineva trebuie să aibă grijă de mine. Să fiu iubit. Am nevoie de acces la Amazon Prime.

— Atunci, caută-ţi de lucru, Tink! Arăţi suficient de uman să faci asta.

— De lucru?

O groază absolută i s-a aşternut pe chip.

— Sângele pe care l-ai pierdut trebuie să-ţi fi făcut ceva la creier, pentru că ai înnebunit.

— Bine! Conversaţia asta a deviat într-o direcţie inutilă. Totul este în regulă. Mergem mai departe!

M-am străduit să rămân răbdătoare.

— Uite, vreau să te întreb câteva chestii despre prinţ.

Un elf femeie, care trecea pe lângă noi, s-a oprit şi a tresărit. Pielea ei argintie a căpătat o nuanţă mai palidă de gri. Apucând braţul lui Tink, l-am tras într-o cameră din apropiere. Era micuţă, cu doar o masă rotundă şi două scaune.

— Ia loc!

Tink s-a îndreptat spre cel mai îndepărtat scaun de ușă și s-a lăsat jos, întinzându-și picioarele lungi.

— Faptul că sunt cu tine aici, înăuntru, îmi dă impresia că fac ceva indecent.

Am clătinat din cap şi am închis uşa în urma mea.

— Ai o problemă.

A zâmbit.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

— *Touché,* am murmurat, aşezându-mă în faţa lui. Totuşi, hai să ne analizăm unul pe celălalt mai târziu! Mi-ai

spus cândva că uciderea prinţului e imposibilă, dar nimic nu este imposibil.

Tink şi-a aruncat un braţ peste spătarul scaunului.

— Ei bine, da, teoretic, nu este imposibil.

— Corect!

Mi-am pus braţele pe masă.

— Ştim că o ţepuşă din lemn de copac spinos va slăbi un străvechi…

— … astfel încât să-i poţi tăia capul, a terminat el pentru mine. Poţi face acelaşi lucru cu prinţul, dar, după cum ai aflat pe pielea ta, nici măcar să-l înţepi nu e uşor.

— Nu, nu este!

Prinţul mă învinsese de fiecare dată când ne luptaserăm, iar ultima dată avusesem un ţăruş din lemn de copac spinos.

— Aşadar, singura cale de a-l ucide pe prinţ este să-l slăbesc suficient de mult să mă pot lupta cu el.

Tink a încuviinţat încet din cap.

— Bun, aşadar, trebuie să existe ceva care să îl facă vulnerabil, nu? Asta ne va ajuta să-l ucidem.

— Da! Un ţăruş din lemn de copac spinos, a mijit el ochii. Dar deja ştii asta.

Am bătut darabana în masă.

— Trebuie să fie altceva, care să nu necesite să te lupţi corp la corp cu el. Vreau să te gândeşti la asta, Tink!

Şi-a înclinat capul.

— M-am gândit la asta.

— Gândeşte-te mai bine! am insistat. Vreau să te gândeşti cu adevărat la asta. Poate că e ceva neînsemnat. Poate că nu. Ai fost în Lumea de Dincolo, în timp ce prinţul era acolo. Poate că ai văzut ceva sau ai auzit ceva.

A strâmbat din nas.

— L-am văzut doar hrănindu-se şi făcând sex. Mult. Am auzit o mulţime de gemete şi ţipete. Nu ţipete pline de durere. Ştii, prinţul a fost întotdeauna un nemernic, dar nu la fel de mare ca acum. Oh! Poate sexul este o slăbiciune a lui.

Am ridicat din sprâncene.

Tink a ridicat dintr-un umăr.

— Probabil că nu. Adică, după cât de mult o făcea, mă îndoiesc că asta îl slăbea. Probabil că îi dădea putere. Ceva de genul, de fiecare dată când termina, ţâşnea ca Mario…

— În regulă, să trecem peste toată chestia cu sexul!

Probabil că mai târziu creierul meu avea nevoie de nişte Brillo Pad.

A ridicat un picior uriaş pe masă.

— De ce mă mai întrebi despre asta? Credeam că vin nişte elfi care ar putea ajuta la localizarea cristalului?

— Da, dar încerc să planific din timp, în caz că nu vor găsi cristalul, i-am explicat. În plus, va trebui să-i luăm sângele. Nimic din toate astea nu va fi uşor, din moment ce e aproape imposibil să te lupţi cu el.

Înainte ca Tink să poată răspunde, uşa s-a deschis fără vreun avertisment, şi am văzut-o pe Faye.

— Vizitatorii noştri sunt aici.

Capitolul treisprezece

Eu şi Tink am urmat-o pe Faye pe hol, spre biroul lui Tanner, despre care bănuiam că este locul oficial de întâlnire. Habar n-aveam unde e Ren, dacă era deja în cameră sau dacă venea. Nu-mi plăcea cât de înstrăinaţi ajunseserăm, dar am amânat rezolvarea acestei probleme pentru mai târziu.

Am atins pumnalul de la şold când Faye s-a oprit în faţa biroului lui Tanner. Privirea ei mi-a urmărit mâna.

— Oaspetele nostru nu-ţi vrea răul.

Observând cum oaspeţii au trecut de la plural la singular, am aruncat o privire spre uşă.

— Eu voi fi cea care va aprecia asta.

— Nu o pot învinovăţi! a intervenit Tink, încrucişându-şi braţele lungi pe piept.

Genele ei au coborât.

— Nu, nu pot!

A urmat o pauză scurtă.

— Cum te simţi, Ivy?

— Bine!

Privirea ei spunea că nu prea mă crede, dar nu a insistat. Întorcându-se, a deschis uşa şi, neavând nicio idee la ce să mă aştept, am urmat-o încet înăuntru.

— Să-mi fut una! a murmurat uluit Tink, oprindu-se în spatele meu.

Imediat mi-am dat seama ce îi provocase reacţia aceea. Pe unul dintre fotolii stătea un străin care arăta ca un… ei bine, ca un viking. Nu chiar genul istoric, ci cam ca aceia de pe copertele vechilor romane de dragoste pe care le citeam. Era înalt şi lat în umeri, cu coapse puternice, de parcă erau

trunchiuri de copac. Părul îi era o splendidă coamă în valuri blonde, care îi trecea de umerii peste care era întins un tricou alb.

Străinul era uluitor de frumos şi, cu siguranţă, nu era un elf obişnuit. Avea aerul unui străvechi, unul dintre cei mai periculoşi elfi. Până de curând, crezusem că nu mai rămăsese niciun străvechi în lumea noastră.

Probabil că ne înşelaserăm.

Aveam sentimentul că fuseserăm minţiţi de Ordin.

Dar era ceva neplăcut de familiar la trăsăturile acestui elf – pometţii ascuţiţi şi gura expresivă. Şi sprâncenele. Ceva la faţa şi la corpul lui îmi aminteau… Am simţit un fior pe şira spinării.

Arăta ca Drake – o versiune mai blândă a prinţului Regatului de Iarnă. M-am uitat la Faye, dar ea părea imperturbabilă, în timp ce se aşeza pe canapeaua de lângă fereastră. Era imposibil să nu vadă asemănările. Un avertisment că străinul ar putea fi vărul lui Drake ar fi fost drăguţ.

Am simţit mişcare lângă braţul stâng. Capul meu s-a întors repede într-o parte. Acolo era Ren, tăcut ca o nenorocită de fantomă. Privirile ni s-au întâlnit, iar inima mi-a tresărit. Luându-şi ochii de la mine, s-a concentrat pe străin. Singura emoţie pe care a arătat-o a fost o încordare a maxilarului.

Oare observa ce observasem şi eu?

— Ea cine e? a întrebat străinul, uitându-se la mine ca la o insectă sub microscop.

Tanner s-a ridicat din spatele biroului, dar, înainte să apuce să mă prezinte, Tink a făcut un pas în faţă, venind lângă mine.

— Ea e Buffy, versiunea cu păr naşpa.

M-am întors încet spre el.

— *Buffy, versiunea cu păr naşpa?*

A încuviinţat din cap nerăbdător, uitându-se la străin.

— Da, ca o combinaţie între Buffy şi Beyonce, cele mai mişto femei din toate timpurile. Tu eşti ca Buffy. O dură. Dar nu eşti Becky cu părul frumos. Tu ai părul naşpa. Toţi ştim asta.

M-am holbat la el.

— Părul meu nu e chiar atât de naşpa!

— Oh, este naşpa!

Ochii lui Tink luceau.

— Categoric, nu eşti o Becky.

— Cred că e un compliment să nu fii o Becky, a zis Ren, iar când m-am uitat la el, amuzamentul îi sclipea în ochi. Dar sunt destul de sigur că să fii o Becky nu are legătură doar cu părul.

Îi uram pe toţi. Serios!

Străinul şi-a înălţat bărbia, apoi s-a ridicat, cu nările fremătând.

— Tu eşti cea care îi aparţine prinţului Regatului de Iarnă.

Stai aşa!

Poftim?

Ren s-a încordat.

Chiar spusese asta?

Să auzi aşa ceva era ca şi cum ai afla că sunt probleme de presiune în cabină, în timp ce eşti în avion, la vreo nouă mii de kilometri în aer.

— Nu îi aparţin.

A ridicat o sprânceană blondă.

— Tu eşti halfelinul.

— Iar tu eşti un elf la cinci secunde distanţă de a încasa

un pumn în gât.

A chicotit, iar sunetul mi-a părut grav, blând și aproape senzual.

— Așa întâmpini pe cineva care a venit să vă ajute?

— Tu ai vrut să ştii cine sunt, iar apoi îmi spui că îi aparţin lui Drake…

Elful a şuierat – și-a arătat dinţii ascuţiţi și realmente a şuierat. Sprâncenele mi s-au ridicat, în timp ce buza lui s-a încreţit a dezgust.

— Nu-i rosti numele!

— De ce? Nu e Voldemort.

— Voldemort?

Expresia îi era confuză. M-am uitat la el o clipă, apoi am clătinat din cap.

— Nu contează! Tu cine ești?

Elful și-a înclinat capul.

— Eu sunt Fabian.

Aerul din jurul lui a vibrat, de parcă o sută de licurici și-ar fi luat zborul.

— *Prinţul* Fabian, al Regatului de Vară.

Am rămas cu gura căscată. Prinţul Fabian? Eram al naibii de sigură că Faye şi Tanner nu pomeniseră că unul dintre oaspeţii noştri e *prinţ.*

Un prinţ.

Un prinţ care putea lăsa însărcinată o femeie halfelin.

Am tras aer în piept.

Ren şi-a dat seama în acelaşi timp, pentru că dintr-odată a fost lângă mine.

— Relaxează-te! a zis Fabian. Nu mă interesează să te fecundez.

Am clipit.

Ei bine, ăsta era un mod foarte direct de a o spune.

— Mă bucur să aud asta!

Zâmbetul lui Tink mi-a amintit de ziua reducerilor pe Amazon.

Tanner şi-a dres vocea.

— Îţi cer scuze. Ştiu că probabil te şochează faptul că oaspetele nostru este prinţ.

— La naiba, sigur că este un şoc, a mârâit Ren. Niciodată nu ai menţionat că aşteptăm un alt nenorocit de prinţ.

— Sau că oaspeţii noştri sunt, de fapt *un singur* oaspete, am adăugat.

— Nu am venit singur, a explicat Fabian, aşezându-se. Nu e nevoie de consulii mei la această întâlnire, aşa că se odihnesc.

— Consuli! Ce extravagant! am mormăit.

Prinţul din Regatul de Vară a înclinat capul. Faye s-a foit în raza de lumină care pătrundea prin fereastră.

— Nu am ştiut că va veni Fabian. Am presupus că îşi va trimite…

— Consulii. Am înţeles, am intervenit. Nu ştiam că mai există un prinţ al Regatului de Vară, viu şi nevătămat.

— Până de curând, nu ştiai că Regatul de Vară încă există, mi-a reamintit Tanner cu blândeţe, pe un ton calm.

Avea dreptate. Noi crezuserăm că regatele elfilor fuseseră dizolvate. Evident, ne înşelaserăm sau fuseserăm minţiţi.

— Regatul nostru a fost distrus în războiul cu Regatul de Iarnă. Siguranţa şi locul unde se află membrii familiei regale care au supravieţuit reprezintă o problemă serioasă pentru noi. Iertaţi-ne că nu v-am spus acest lucru, dar prinţul nostru nu are niciun interes ca profeţia să fie dusă la îndeplinire.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu ai fi genul meu.

Fabian s-a lăsat pe spate, aşezându-se picior peste picior.

— Spre deosebire de prinţul din Regatul de Iarnă, obligaţia mea faţă de lumea noastră nu mă determină să mă înjosesc într-atât, încât să mă reproduc apelând la un halfelin.

Uau!

Am fost uşurată să aud asta, dar m-am simţit şi oarecum jignită. A spus-o de parcă eram un fel de creatură unicelulară împuţită.

— E bine de ştiut!

Ren s-a sprijinit de perete cu un aer relaxat, dar ştiam că nu e aşa. Era cât se poate de încordat.

— Iartă-ne că nu am întins covorul roşu! Nu avem chiar cea mai bună impresie despre prinţii din Lumea de Dincolo, mai ales că semeni cu prinţul din Regatul de Iarnă.

Iată! Slavă Domnului că nu eram singura care observase asta!

Fabian s-a încruntat.

— Nu semăn deloc cu ticălosul ăla.

— Ei bine, am zis eu tărăgănat, ba da, cam semeni! Nu-i aşa, Faye?

Aceasta a încuviinţat din cap.

— Văd o asemănare.

— L-am văzut pe prinţul din Regatul de Iarnă, s-a încruntat Tink. Nu seamănă cu el.

Am clătinat din cap.

— Culoarea părului este diferită. Unele trăsături, dar, da… seamănă.

— Nu ştiu, a zis Tink, meditativ, cu fruntea încruntată.

Privirea prinţului de Vară s-a oprit asupra lui Tink, cântărindu-l.

— Un spiriduş! Nu am mai văzut unul din neamul tău de peste o sută de ani.

Tink a zâmbit larg.

— Şi nu ai văzut niciodată un spiriduş ca mine.

Am dat ochii peste cap.

— Vei avea destul timp să-i gâdili orgoliului lui Tink, mai târziu…

— Şi alte părţi, sper, a răspuns Fabian mieros.

Oh, Doamne!

Ren s-a înecat cu ceea ce părea a fi un hohot de râs.

— Da, sigur că da! Hm, bine! Deci, eşti prinţ. Câţi din curtea regală sunt aici, în lumea noastră? Şi toţi gândesc la fel ca tine?

— În sensul că nu au niciun interes să te vadă vreodată destul de dezbrăcată pentru a întreţine relaţii sexuale? m-a întrebat.

Am mijit ochii. Iisuse!

— Da! Asta! Mulţumesc pentru că ai spus-o atât de drăguţ.

— Cei din regat care încă mai sunt în viaţă, şi sunt puţini, nu doresc să îndeplinească profeţia. Aşa cum a spus şi Tanner. Am venit aici pentru a scăpa de domnia Iernii, pentru a ne trăi vieţile. Înţelegem ce va face prezenţa lui în această lume. O va distruge, aşa cum au făcut el şi regina lui cu lumea noastră.

— Regina? a întrebat Ren.

— Mab?

M-am întors spre Tink, amintindu-mi că mereu o pomenea. Ochii lui Tink s-au mărit.

— Mab nu a ales nicio tabără. Ea nu este nici Iarnă, nici Vară. Nu este la fel de meschină ca Titania sau ca Morgana.

— Stai! Credeam că e aceeaşi persoană, doar cu nume

diferite? a zis Ren.

Şi eu crezusem la fel, pentru că asta ne învăţase Ordinul. În plus, eram destul de sigură că Morgana era un personaj fictiv, o parte din poveştile despre regele Arthur.

Fabian a chicotit.

— Dacă asta crezi, atunci cine suntem noi să te corectăm?

Doamne, era *atât de* binevoitor.

— Numele lor au fost interschimbabile, de-a lungul anilor, înlocuindu-se unul pe altul, în diferite mituri.

Tanner s-a aşezat, sprijinindu-şi un braţ pe birou.

— Dar acelea sunt mituri. Adevărul este că nu sunt una şi aceeaşi. Politica noastră nu a fost niciodată reprezentată cu acurateţe în legendele pe care le-au răspândit muritorii.

Ren a clătinat uşor din cap.

— Crezi că e vreo regină şi pe aici?

— Nu ştim dacă vreo regină a venit în această lume, a răspuns Faye. Să sperăm că una anume nu a venit. Ar fi o complicaţie de care niciunul dintre noi nu are nevoie.

Îmi vâjâia capul.

— Dar dacă a venit vreuna?

— Regina Morgana a trecut de partea Iernii, în timpul războiului. A devenit Regina lor.

Buza lui Fabian s-a curbat a dezgust.

— Dacă a trecut în această lume, o să-i frâng şira spinării cu mâna mea.

Am ridicat din sprâncene.

— Mi-a omorât fratele în timpul Marelui Război şi ne-a refuzat onoarea de a-i îngropa trupul.

Ochii prinţului ardeau cu o intensitate teribilă.

— Ea este, cum ziceţi voi, oamenii? Cea mai rea?

— Cam aşa!

Ren şi-a desfăcut braţele.

— Avem vreo dovadă că ea sau o altă regină este implicată în asta?

— Nu! a răspuns Faye. Am fost cu prinţul. Nu am văzut-o pe Morgana sau vreo altă regină.

— Ai şti măcar cum arată Morgana? a zis Fabian şi s-a răsucit pe scaun. E regina cu multe feţe şi şi-a perfecţionat arta trădării. Ar fi nevoie de cineva din familia regală să o recunoască pe târfa aia. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Sau, întâmplător, de un spiriduş. Abilitatea lor de a vedea chiar şi prin cele mai puternice farmece a fost unul dintre motivele pentru care i-a vânat Regatul de Iarnă.

O strălucire opacă s-a aşternut peste pielea întunecată a lui Faye, aflată sub înfăţişarea ei umană, când a plecat privirea.

— Cum am putea să o ucidem, dacă ar fi aici? am întrebat.

— În acelaşi fel în care l-aţi ucide pe oricare dintre noi, a spus prinţul din Regatul de Vară. Prin decapitare.

Şirul întrebărilor m-a adus înapoi la discuţia avută mai devreme cu Tink.

— Dar, evident, ar trebui slăbită. La fel şi *Drake.*

Am ignorat felul în care şi-a subţiat buzele.

— Cum îl slăbim pe unul dintre voi îndeajuns de mult să putem lupta faţă în faţă?

În cameră s-a făcut linişte, în timp ce Fabian nu mă slăbea din priviri.

— Şi de ce ai vrea să ştii cum să slăbeşti pe cineva din familia regală?

I-am întâlnit privirea arzătoare.

— Pentru a-l ucide pe Drake, evident!

— Credeam că aveţi nevoie de ajutor pentru a găsi

cristalul.

Fabian s-a aplecat uşor înainte, punând ambele picioare pe podea, moment în care mi-am dat seama că era desculţ. Ciudat!

— Nu pentru uciderea prinţul de Iarnă.

— Avem nevoie de ajutor pentru a găsi cristalul.

Privirea lui Tanner trecea de la unul la altul.

— Ivy a fost capturată de prinţ, la un moment dat. E de înţeles că are porniri oarecum… criminale, când e vorba de el.

— Nu e singura, a zis Ren.

— Nu am porniri oarecum criminale, am clarificat. Am porniri cât se poate de criminale.

— Crezi că ţi-aş spune cum să îl slăbeşti pe prinţul de Iarnă? Asta ar însemna că ai ști cum să mă slăbeşti şi pe mine, a chicotit Fabian. Eşti nesăbuită!

Am simţit un junghi pe șira spinării, în timp ce am făcut un pas înainte.

— Vrei să avem încredere oarbă în tine şi totuşi nu eşti dispus să faci acelaşi lucru? Nu avem niciun motiv să folosim aceste cunoştinţe împotriva ta. Vreau doar să-l ucid pe prinţ, pentru că a naibii să fiu dacă îmi voi petrece săptămâni, luni sau chiar restul vieţii uitându-mă peste umăr și întrebându-mă dacă vreun cunoscut de-ai mei e în pericol, deoarece Drake are de gând să îl folosească pentru a ajunge la mine.

Fabian a rânjit, în timp ce privirea de gheaţă i s-a oprit asupra mea.

— Fetiţă prostuţă! Vorbeşti de parcă ai fi specială, unică.

Ren a pufnit, din locul în care stătea.

I-am aruncat o privire ucigaşă, înainte să mă uit spre Fabian.

— Habar n-ai cine este Voldemort, dar ştii ce înseamnă să fii special? Nu prea cred.

Fabian şi-a înclinat capul într-o parte.

— Întotdeauna ştii când întâlneşti pe cineva special.

— Da, iar cei care îi numesc pe alţii speciali sunt, din punct de vedere istoric, adevăraţii speciali.

— Mă rog, a murmurat Fabian. Ca tine să fie!

Am rămas cu gura căscată. Doamne, parcă aveam o discuţie cu un Tink mai impertinent. Care, apropo, practic, tremura de emoţie, în timp ce se apleca spre mine, şoptindu-mi la ureche.

— Îmi place tipul ăsta! *Chiar* îmi place. Pot să-l păstrez?

Prinţul de Vară l-a auzit, iar interesul i s-a aprins în ochii albaştri.

— Nu am mai fost al unui spiriduş, până acum, dar… am auzit diverse. Lucruri interesante.

Aveam mare nevoie de un adult în clipa aceea, dar toţi *adulţii* se holbau în tavan, prefăcându-se că în faţa noastră nu se derula pe viu o scenă dintr-un fel de Tinder al elfilor.

Tink s-a îndreptat.

— Spune-mi! a început Fabian şi a făcut un pas spre noi. Este adevărat că un spiriduş este…

— Bun! a intervenit Ren, aparent, spre uşurarea lui Tanner, după expresia pe care a afişat-o. Hai să revenim la subiect! Ziceai ceva despre faptul că Ivy nu este specială.

Măiculiţă, eram la două secunde de a-mi azvârli pumnalul de-a curmezişul, să-l înfig în ochiul prinţului din Regatul de Vară, să îl pocnesc pe Tink şi să-l arunc spre Ren pe fereastră.

— În regulă, *Fabio!* am izbucnit. Poţi să treci peste partea cu insultele la adresa mea şi să spui ceva cu adevărat util? Măcar o dată?

Sprâncenele blonde aproape i s-au unit de uimire.

— Eşti grea de cap? Numele meu nu este Fabio. Este Fabian.

Am dat ochii peste cap.

— Mă rog…

Nu aveam răbdare să îi explic cine e Fabio.

— Doar spune ce ai de spus!

Rânjetul prinţului din Regatul de Vară s-a lărgit.

— Prinţul a găsit un alt halfelin şi a plecat din New Orléans, luând cu el cristalul.

Capitolul paisprezece

S-a dezlănţuit iadul în jurul meu, în timp ce stăteam acolo, în mijlocul camerei, uitându-mă la prinţul din Regatul de Vară. Faye era în picioare, la fel şi Tanner. Ren făcuse un pas în faţă, punând întrebări, dar eu nu auzeam ce spune. Tink era calm, totuşi. Într-un fel. Din nou îl măsura din priviri pe Fabio, așa cum mă privea Ren când chiar mă plăcea.

Dar eu… eu eram atât de şocată, încât nu puteam să gândesc dincolo de emoţiile care mă năpădeau. Una dintre ele a ieșit la suprafaţă. Uşurarea! A trecut peste mine în valuri, lăsându-mă ameţită.

Prinţul nu mă căuta.

Ren era în siguranţă.

La fel și Tink.

Eu eram în siguranţă.

Mă rog, pe cât de în siguranţă putea fi oricare dintre noi, dar nu mai eram ţinta lui Drake.

Imediat mi s-a pus un nod în gât, în timp ce lacrimile îmi umpleau ochii.

Probabil că toate acelea însemnau că ceva nu e în regulă cu mine. Adică, Drake era încă acolo, gata să lase gravidă o femeie halfelin oarecare, dar nu mă mai căuta.

Un râs mi-a urcat în gât, dar l-am înăbuşit înainte să iasă, în timp ce am clipit, ca să-mi reprim lacrimile de uşurare. Nimeni n-ar fi înţeles. Eram o persoană oribilă, dar nu mă puteam abţine. Mi se ridicase o greutate de pe umeri. Tot trebuia să-i venim de hac lui Drake, dar eu… eu mă simţeam *liberă.*

— Credeam că Elita a omorât toţi halfelinii? s-a auzit

vocea lui Tanner, peste zgomot, atrăgându-mi atenţia.

— Elita a vânat toţi halfelinii pe care a reuşit să-i descopere, a răspuns Ren, iar eu am tresărit, ştiind că sunt unul dintre ei. Asta nu înseamnă că i-a prins pe toţi halfelinii din întreaga lume. Evident, prinţul e mai bun decât noi la a-i descoperi.

— Nu ştiu dacă e adevărat, din moment ce probabil că aţi omorât o grămadă dintre ei, a subliniat Tink.

Ren i-a aruncat o privire încruntată, înainte de a se întoarce spre Fabian.

— De unde ştii asta?

— La fel cum prinţul din Regatul de Iarnă şi-a trimis oamenii în căutare de posibili halfelini, şi noi am fost cu ochii pe ei.

Fabian a căscat, parcă plictisit de toată discuţia aceea.

— El şi consulul lui au plecat acum două zile.

Acum două zile? În timp ce zăceam inconştientă, din cauza unor elfi care încercaseră să mă omoare, deoarece credeau că prinţul e aici? Un alt râs aproape isteric a început să urce din adâncul pântecelui meu.

— Habar n-aveai că e în căutare de alţi halfelini? a întrebat-o Ren pe Faye.

— Cunoşteam faptul că Valor ar fi vrut ca prinţul să caute un altul, dar, din câte ştiu eu, nu căutau în mod activ.

Am simţit neîncredere în tonul ei. La un moment dat, îşi pierduse înfăţişarea umană.

— Unde s-a dus?

Fabian şi-a întins picioarele, încrucişându-şi gleznele.

— Asta nu ştim.

— Pari să ştii orice altceva, dar nu ştii asta? am întrebat.

— Da!

Privirea i s-a îndreptat spre mine.

— Exact asta spun. Era un risc prea mare pentru spionii mei să îl urmărească.

Orice uşurare simţisem când aflasem că Drake nu avea să mă mai caute, a început să dispară.

— Atunci el şi acest halfelin ar putea fi oriunde.

Fabian a ridicat elegant dintr-un umăr.

— Asta schimbă totul, a spus Faye, trântindu-se înapoi pe scaun, fără obişnuita-i graţie. Nu ştiam nimic despre iscoadele lui sau despre faptul că ar putea să găsească un alt halfelin atât de repede.

— Asta nu schimbă lucrurile cu absolut nimic.

Toţi ochii s-au aţintit asupra mea. Ceea ce am spus era adevărat. Totul se schimbase pentru mine, dar aveam aceeaşi misiune – acum, mai urgentă, mai disperată.

— Trebuie să-l găsim, să-l ducem înapoi unde îi este locul sau să-l omorâm!

Ren s-a răsucit spre mine.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Poftim?

— Tu nu trebuie să faci nimic altceva decât să-ţi ţii fundul ăla drăguţ aici, a proclamat el, de parcă nu o căuta cu lumânarea. Poate că prinţul este în căutarea unui alt halfelin, dar tu tot halfelin eşti, Ivy.

— Nu mai spune! am ripostat. Numai eu am dreptul să decid unde se duce fundul meu şi unde nu.

Ochii i-au sclipit într-o nuanţă profundă de verde.

— Dacă Drake nu e aici, nu ai niciun motiv să te duci după el. Cel mai inteligent şi mai sigur lucru este să rămâi unde eşti.

— Şi ce? O să te duci tu după el?

Maxilarul i s-a încleştat.

— Asta *este* treaba mea.

— Este şi treaba *mea!*

Tink mi-a atins uşor braţul.

— Are dreptate, Ivy! a zis, apoi a mijit ochii şi s-a uitat spre Ren. Nu se pricepe deloc să spună ce are de spus, dar are dreptate.

— Mulţumesc! a zis Ren, înainte să inspire adânc. Uite ce e, înţeleg că e şi datoria ta, dar tot eşti în pericol. Prinţul ar putea să-şi îndrepte atenţia înapoi spre tine.

Mi-am încrucişat braţele şi mi-am împins şoldul înainte, aşa cum făceam de obicei când eram nervoasă.

— Iar eu înţeleg că e datoria ta, dar tu eşti conştient că singurul mod în care prinţul mă controlează este prin intermediul fundului tău, nu?

Ren a făcut un pas înapoi, îndreptându-se de spate.

— Aha! Gândește-te bine la *asta,* amice!

Eram în vervă. Nu mă mai opream.

— Te duci afară, iar dacă nu te va omorî, te va captura. Să se folosească de tine ca să mă facă să accept anumite lucruri este probabil mult mai uşor decât să convingă un halfelin oarecare să facă sex cu el.

— De fapt, a intervenit Faye, dacă halfelinul nu ştie ce este ea şi ce este el, nu va fi deloc greu. Aventurile de o noapte sunt chestii obişnuite.

Tanner s-a lăsat pe scaun, cu toată greutatea.

— Asta e de rău.

— Tot e prea riscant să te duci, i-a ignorat Ren. Nu încerc să fiu un măgar în legătură cu asta, dar cu cât eşti mai departe de el, cu atât mai bine.

— Deci, ar trebui să stau degeaba şi să fac ce anume? Să mă ocup de grădina de afară? Poate să mă apuc de cursuri de tricotat?

— Măcar aşa ai face ceva.

A ridicat un colţ al buzelor.

— Trândăvia e mama tuturor răutăţilor, parcă aşa era o vorbă.

Aveam să-l pocnesc, până la urmă.

Serios!

— Sunt pe cale să-ţi bag mâinile astea care trândăvesc atât de adânc în fund, încât o să ai impresia că ai devenit marionetă.

— Ştii ceva? Ren s-a aplecat uşor în faţă, coborând vocea şi a adăugat: S-ar putea chiar să-mi placă.

M-am înroşit de furie şi de încă altceva. Am ignorat acel altceva şi m-am dus până în faţa lui Ren.

— Nu rămân aici, Ren! Asta nu se va întâmpla.

— E imposibil să se înţeleagă omul cu tine!

Clătinând din cap, şi-a trecut mâna prin păr.

— Jur pe Dumnezeu!

— Nu vă mai certaţi, a spus Tink, ţopăind între noi. Mă agită.

— Pe mine mă face să-mi doresc popcorn, a adăugat Fabian.

M-am răsucit spre prinţul din Regatul de Vară.

— Tu ce cauţi aici, de fapt? Ai venit cine ştie de unde…

— Florida, a zis el.

— Ca să vezi! a mormăit Ren în barbă.

— Ai venit aici doar ca să ne spui că Drake a plecat? Nu puteai, nu ştiu, să ne spui asta la telefon?

De la birou, Tanner a oftat.

— Încă mai aveţi nevoie de mine! a zis Fabian şi şi-a împreunat degetele.

— La urma urmei, cum plănuieşti să găseşti cristalul? Sau pe prinţul din Regatul de Iarnă, având în vedere că nu ştim unde a plecat? Şi chiar dacă vom afla asta, el va fi mai

deştept, ascunzându-şi prezenţa. O să ne putem simţi unul pe celălalt, dar nu va şti că lucrez cu voi.

— Chiar ar crede că un prinţ de la o curte pe care aproape că a distrus-o se află în acelaşi oraş ca să ia cina cu el? a întrebat Ren, făcând o observaţie pertinentă.

Un muşchi a zvâcnit de-a lungul maxilarului lui Fabian.

— Prinţul din Regatul de Iarnă nu mă va vedea ca pe o amenințare. În cel mai rău caz, va fi doar curios.

Privirea i-a alunecat spre mine.

— Asta va fi slăbiciunea lui.

Înfruntând privirea prinţului de Vară, am avut sentimentul că nu e singura slăbiciune de care trebuia să ştim.

— Nimic din toate astea nu contează cu adevărat, dacă nu ştim unde a plecat.

Faye și-a ridicat mâinile.

— Putem să stăm aici și să ne certăm în legătură cu cine pleacă și cine rămâne, dar nu asta contează. Habar n-avem unde s-a dus.

— Asta e o altă observaţie bună! a intervenit Tink.

Cei din jurul meu au început să facă speculaţii, dar asta era tot ce puteau face. Să speculeze. Ceea ce nu însemna nimic. Nu puteam să urmărim piste false sau suspiciuni. Nu aveam timp. Trebuia să găsim pe cineva care să ştie…

Apoi, mi-a picat fisa.

— Ştiu cine ar putea avea idee unde a plecat Drake, am zis, şi toţi ochii s-au întors spre mine. Marlon… Marlon St. Cyers. Dezvoltatorul din oraş? am adăugat, când toată lumea a continuat să se holbeze. E un străvechi care lucra îndeaproape cu Drake. El ar putea să ştie unde s-a dus.

Tanner s-a întors spre Faye.

— Crezi că este posibil? Că Drake ar avea suficientă

încredere în el, să îi dea o astfel de informaţie?

— Erau apropiaţi, aşa că e posibil.

Entuziasmul a sclipit în ochii ei prea deschişi la culoare.

— Merită să verificăm.

— Atunci, asta vom face! am zis hotărâtă. Îl vom găsi pe Marlon şi ne vom asigura că va vorbi.

Capitolul cincisprezece

Întâlnirea s-a cam destrămat după aceea. Tanner a cerut ca toată lumea „să se calmeze şi să privească lucrurile în perspectivă”, înainte să vorbim despre plecarea în căutarea lui Marlon. Când să ieşim din cameră, Ren mi-a aruncat o privire care îmi spunea că discuţia noastră, mai bine zis cearta noastră, nu se terminase. Prinţul Fabian s-a ridicat ca și cum ar fi plutit, iar când am văzut că se concentrează asupra lui Tink am ieşit pe hol. Ren dispăruse deja. Faye m-a urmat, iar când m-am uitat la ea, fără îndoială, încordarea i se citea pe faţă.

— Te simţi bine?

— Da!

Faye a încuviinţat din cap, dar încă nu părea chiar bine.

— Doar că mă sâcâie ceva ce a spus Fabian despre regina Morgana. Că nu aş recunoaşte-o nici dacă aş vedea-o.

Inspirând adânc, şi-a dat părul după ureche.

— Doar ideea că aş putea fi lângă ea, fără să ştiu, mă face să mă înfior.

Am ridicat din sprâncene.

— E atât de rea?

Faye s-a oprit, cu faţa spre mine.

— Lucrurile care s-au spus despre ea în poveşti pentru a-i distra pe copii sunt doar atât, poveşti.

A clătinat uşor din cap.

— Poveştile despre brutalitatea ei sunt doar şoptite printre cei mai în vârstă din neamul nostru, iar cruzimea ei este oribilă. A comis crime atât de cumplite, încât i-a fost luată capacitatea de a crea viaţă. Într-un fel, ea este ca „omul negru”, ceva de care ne temem cu toţii. Ura ei faţă de Regatul

de Vară este întrecută doar de ura ei faţă de oameni.

Faye şi-a întors privirea, înghiţind în sec.

— Dacă e implicată, deschiderea porţilor către Lumea de Dincolo e cea mai mică dintre grijile noastre.

După discuţia oarecum înfiorătoare cu Faye, am încercat să-l găsesc pe Ren, pentru că eram mai mult decât pregătită pentru a doua rundă a disputei noastre. Ştiam că îl jignisem în seara precedentă, dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu avea niciun drept să încerce să-mi spună ce pot face.

Din nefericire, era dispărut în misiune, ceea ce era dezamăgitor, pentru că stârnea în mine pornirea de a striga şi mai mult la el. De fapt, îmi plăcea să strig la el. Mă făcea să mă simt… normală. Şi asta era cam aiurea, dar… mă rog!

Din moment ce nu era pe nicăieri, am făcut următorul cel mai bun lucru. M-am îndreptat spre sala de sport, dar nu am intrat unde erau benzile de alergare. M-am dus în camera mai mică, cea cu saltele groase pe jos şi un sac de box.

Acolo mi-am petrecut restul zilei, antrenându-mă ca pe vremuri, de parcă aveam din nou şaisprezece ani. Cu câteva luni în urmă, aş fi protestat la ideea că trebuie să exersez tehnici de evitare sau tehnici de bază, dar acum ştiam că ar fi o greşeală. Aveam nevoie de tot antrenamentul posibil, mai ales dacă intenţionam să-l înfrunt din nou pe prinţul din Regatul de Iarnă.

Totuşi, ar fi fost plăcut să am un partener.

M-am mutat la sacul de box, lucrând cu pumnalul din fier. Nu am lovit cât de tare am putut, deoarece mă îndoiam că elfii de acolo ar fi apreciat un sac plin de tăieturi, dar am accelerat, pe măsură ce începeam să simt în stomac o senzaţie mult prea familiară. Îmi amintea de foamea acută,

dar era o nevoie, aceeaşi pe care mi-am imaginat că o simte un dependent. Nu era nici pe departe atât de rea cum fusese înainte, dar încă era acolo, o zonă întunecată din interiorul meu.

Când s-a deschis uşa, şi am simţit o boare de aer proaspăt, transpiraţia îmi curgea în ochi. Am smuls lama din sac, m-am întors şi am văzut-o pe Brighton. Stătea în picioare chiar lângă uşă, cu o mână pe părul prins în coadă.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să te întrerup.

— Nu-i nimic!

Trecându-mi un braţ peste frunte, mi-am acoperit pumnalul.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă învârteam pe aici. Am văzut că eşti înăuntru.

A făcut semn din cap spre o fereastră mică din uşă.

— Nu te-am văzut de când… mă rog, de când ai fost atacată. Se pare că te simţi bine.

— Aşa este! Aş spune că sunt norocoasă, dar presupun că sunt bine pentru că sunt parţial elf.

Cuvintele acelea mi-au ieşit de pe limbă mai uşor decât credeam că o vor face vreodată.

— Toată chestia cu hrănirea mi-a salvat viaţa.

— Aşa am auzit şi eu. Te deranjează dacă stau jos sau îţi distrage atenţia?

— Stai! am zis, ridicând din umeri. Oricum, am terminat!

A tras unul dintre scaunele din mijloc şi l-a desfăcut.

— Cum te descurci cu toată povestea asta? Chestia cu hrănirea?

Am vrut să îi spun că mă descurc bine, dar nu asta a ieşit.

— Sincer, nu ştiu…

M-am îndreptat spre locul unde stătea.

— Adică, mă bucur că sunt în viaţă, dar ştiind ce am făcut pentru a fi aici, nu-mi place.

S-a uitat la mine.

— Pot să înţeleg asta.

Mi-am ferit privirea şi mi-am muşcat buza.

— Ştii ce au făcut Ren şi Tink?

A urmat o tăcere scurtă.

— Am auzit că au forţat-o pe Faye să folosească o constrângere asupra ta.

— Da! Am fost atât de supărată pe ei, dar…

— Nu mai eşti?

— Încă sunt.

Expirând sacadat, m-am aşezat pe saltea, în faţa ei.

— Şi nu sunt. Înţeleg de ce au făcut-o. Apreciez, dar nu sunt de acord cu asta.

Brighton şi-a încrucişat braţele în poală.

— Cred că întrebarea este: poţi să-i ierţi?

— Am făcut-o deja, am zis cât se poate de sincer. A trebuit să o fac, ştii? Deoarece aş fi procedat la fel pentru a-i salva.

Un zâmbet discret s-a ivit pe buzele lui Brighton.

— Ei bine, mă bucur că încă eşti în viaţă.

M-am întrebat dacă mama ei simţea cu adevărat acelaşi lucru. Pe de altă parte, nu prea conta.

— Şi eu la fel! În fine…

M-am lăsat în spate, sprijinindu-mă pe mâini.

— Ai aflat ceva despre vizitatorii noştri?

Brighton a făcut ochii mari, încuviinţând din cap.

— Da! Al naibii de incredibil. Încă un prinţ? Şi un halfelin?

Şi-a strâns umerii.

— Ordinul ăla nenorocit ne-a minţit încă de la început.

Nu m-am putut abţine. Mi-am înăbuşit un râs, dar ea a înjurat, şi nu-mi aminteam să o mai fi auzit înjurând.

— Adică, aproape tot ce credeam că e adevărat s-a dovedit a nu fi adevărat.

A făcut o grimasă, iar buzele i-au devenit o linie subţire.

— Oare ce altceva credem că ştim şi, de fapt, nu ştim?

— Doamne, ar putea fi orice! Dar trebuie să existe un motiv pentru care nu ne-au spus despre elfii Regatului de Vară sau despre regate.

Mi-am întins picioarele.

— Şi oare membrii Ordinului ştiu măcar că prinţul a plecat?

— Habar n-am, iar în acest moment e un risc chiar şi să-i contactăm ca să aflăm.

S-a lăsat pe spate.

— Dar va trebui să o facem. Odată ce vom obţine cristalul, vom avea nevoie de ajutorul lor, să deschidem porţile.

— Sau îl omorâm pe prinţ.

I-am ignorat tresărirea.

— Probabil că vom avea nevoie de Ordin şi pentru asta, având în vedere că ne va prinde bine orice ajutor posibil.

Apoi Brighton a subliniat un lucru evident.

— E aproape imposibil să-l ucizi pe prinţ.

— *Aproape* imposibil, am accentuat. Trebuie să aibă o slăbiciune, în afară de orgoliu, iar prinţul din Regatul de Vară ştie care e.

Am strâmbat din nas.

— Într-un fel, îl înţeleg de ce nu vrea să împărtăşească o astfel de informaţie, dar, dacă l-am putea slăbi, probabil că am reuşi să-l ucidem.

A părut să mediteze la asta.

— Iar apoi nu ne-ar mai rămâne decât ceilalţi prinţi şi prinţese, pentru care să ne facem griji, nu? Pentru că cine ştie câţi din Regatul de Vară sunt aici.

Am pufnit.

— Exact. Ar trebui să credem că toţi sunt elfi paşnici?

Atunci mi-a venit o idee.

— Şi chiar mă îndoiesc că prinţul din Regatul de Vară nu se hrăneşte. Practic, puterea s-ar scurge din el.

— Cred că…

S-a deschis uşa, şi s-a ivit Tink. Era însoţit.

— Te caută Merle şi trupa.

S-a dat într-o parte.

— Le-am spus că probabil eşti aici sau în bibliotecă, aşa că am decis să fiu escorta lor, pentru că aşa sunt eu.

A aruncat o privire spre Brighton şi i-a făcut cu mâna.

— Salut!

Brighton a părut să se cufunde în scaun, murmurând.

— Salut!

Tink s-a întors dinspre noi.

— Am găsit-o şi pe fiica ta. Vezi, sunt de mare ajutor.

Am ridicat o sprânceană şi m-am uitat dincolo de el. În spatele lui Merle era Tanner. Niciunul dintre ei nu părea prea vesel. M-am împins în sus, ridicându-mă. M-am gândit că erau gata să planificăm cum să dăm de Marlon şi să-l luăm la întrebări.

— Care e treaba?

Merle a năvălit în cameră. În mâini îi zăngănea ceva. Oh! Alea erau… *cătuşe?*

— Ren ne-a spus totul.

Am simţit un fior rece.

— V-a spus ce?

Tink s-a încruntat, cu privirea pe noi. Ochii lui Merle erau ca nişte gheţari.

— Ivy plănuieşte să fugă.

Capitolul şaisprezece

O vreme, am fost prea şocată de faptul că Ren chiar mă turnase, ca să am cine ştie ce reacţie. La naiba, chiar se dusese la Merle şi la Tanner? Aveam de gând să-i trag un şut să mă ţină minte!

— Poftim? a strigat Tink, vocea lui răsunând cu ecou între pereţii încăperii mici. Ai de gând să fugi?

— Nu mai are cum, a zis Merle, ridicând cătuşele.

Brusc, am înţeles clar scopul cătuşelor. Am ţâşnit în picioare.

— Aveţi de gând să mă puneţi în cătuşe? Aţi înnebunit?

Mâna lui Merle s-a strâns pe cătuşe.

— Mintea mea e ageră ca o vioară, fetiţo.

Ageră ca o vioară?[2] Nici măcar nu avea logică. În fine! Merle a făcut un pas spre mine, iar mâna mea a ţâşnit spre pumnal.

— Dacă te mai apropii un pas, o să afli că pumnalul ăsta e ager ca o vioară.

— Ivy! a zis Brighton surprinsă, ridicându-se de pe scaun.

Merle a rămas pe loc.

— Plănuiai să fugi…

— *Plănuiam* să fug, când credeam că prinţul e încă aici, iar asta e alegerea mea şi doar a mea.

Degetele mi s-au strâns pe mânerul pumnalului.

— Dar toate astea sunt irelevante acum, nu?

— Asta am încercat să-i explic şi eu lui Merle.

Întotdeauna împăciuitor, Tanner era de partea mea.

---

[2] În engleză, *sharp as a fiddle.* Joc de cuvinte intraductibil în limba română al cărui sens este „ager, în formă” (n. tr.).

— Tot e periculos. Nu contează că a găsit un alt halfelin pe care să-l fecundeze.

Merle și-a înălțat bărbia.

— Nu avem nevoie ca Ivy să hoinărească şi ea pe afară. Cum a zis şi Ren mai devreme, trebuie să stea aici, unde prinţul nu poate să ajungă.

M-am străduit să-mi păstrez vocea calmă.

— În primul rând, dacă vreau să plec de aici, o voi face. Nimeni nu mă va reţine aici împotriva voinţei mele. Am mai făcut asta, iar urmările o pot dovedi. Nu am de gând s-o mai fac.

Merle a deschis gura, dar Tanner i-a pus o mână pe braţ, reducând-o la tăcere.

— Asta este adevărat. Nu o vom reţine împotriva voinţei ei. Poate pleca de aici oricând dorește.

I-am apreciat sprijinul, dar nu terminasem.

— În al doilea rând, chiar exagerezi, în clipa asta.

Mușchii gâtului mi s-au încordat.

— Când am aflat că prinţul ar putea trece de farmecele de aici, am plănuit să plec. Prezenţa mea e un risc prea mare, cu care nu pot să trăiesc, şi mă doare-n cot dacă eşti de acord sau nu.

Ochii lui Merle s-au mărit ușor.

— Dar am fost de acord să rămân până la sosirea oaspeţilor. Acum, nici asta nu mai contează. Drake a găsit un alt halfelin şi, cu toate că este o uşurare, asta nu înseamnă că datoria mea s-a încheiat. Când a dat să zică ceva, i-am tăiat-o: Chiar nu vrei să ai discuţia asta cu mine. Serios! Pentru că nu vei câştiga.

Merle și-a încleştat maxilarul.

— Mamă! a început Brighton încet. Chiar nu se poate să o încătușezi pe Ivy. Nu este corect.

— Uneori, ce este necesar nu e musai corect, a răspuns ea, cu răceală.

Am ignorat această afirmaţie profundă a zilei, pentru că, zău, aveam probleme mai mari în clipa aceea. M-am întors spre Tanner.

— Când vom discuta despre căutarea lui Marlon?

Încă atent la Merle, acesta a zis:

— Am discutat deja despre asta.

Am simțit cum roșesc.

— Da?

Abia atunci s-a uitat la mine.

— Acum câteva ore. O echipă va pleca să-l caute mâine-dimineaţă, la ora nouă.

Am văzut roşu în faţa ochilor.

— Şi bănuiesc că, în mod convenabil, am fost lăsată pe dinafară, când aţi avut această întâlnire?

Tanner și-a ferit privirea. Am izbucnit într-un râs amar.

— Dar pun pariu că Ren nu a fost lăsat pe dinafară. În timpul acestei întâlniri v-a spus despre planul meu de a pleca?

— A făcut-o înainte de sosirea lui Fabian şi a consulilor lui, a zis Tanner. Cred că a vrut să evite *asta,* a zis şi i-a aruncat o privire ironică lui Merle. Am făcut greşeala să-i pomenesc despre asta lui Merle, care, după cum vezi, a avut o reacţie puternică.

Cum eu eram pe cale să am o reacţie puternică.

— Voi face parte din echipa care va pleca mâine.

I-am ocolit pe Tanner şi pe Merle, provocând-o în tăcere să ia cătuşele alea de lângă mine.

— Am terminat discuţia asta!

Nu le-am dat şansa să răspundă, căci am ieşit repede pe hol. După vreun metru şi jumătate, am auzit:

— Ivy! Aşteaptă!

Era Tink. Inspirând adânc, m-am întors să-i spun că orice ar avea de spus trebuie să aştepte, dar i-am văzut expresia abătută.

— Aveai de gând să mă părăseşti?

Oh, Doamne!

— Eu…

— Chiar aveai de gând să faci asta?

Tink a venit mai aproape, cu ochii plini de emoţie.

— De ce ai face asta?

Am clătinat din cap, trecându-mi mâinile pe faţă.

— Nu contează! Prinţul…

— Şi-a găsit un alt halfelin şi nu-i mai pasă de tine. Da, am fost acolo şi am auzit asta, a zis, în timp ce îşi încleşta şi descleşta pumnii pe lângă corp.

— Dar înainte? Aveai de gând să mă părăseşti, să ne părăseşti… De aceea Ren este atât de supărat…

— Ei bine, sunt o mulţime de motive pentru care este supărat, dar da, ăsta e unul dintre ele.

Tink m-a privit atât de îndelung, încât am început să mă neliniştesc.

— Aşadar, aveai de gând să pleci fără să-mi spui…

M-am foit de pe un picior pe altul, stânjenită.

— Am aflat că prinţul poate trece prin farmece. M-am… m-am panicat. Nu puteam decât să mă gândesc că se va folosi de tine sau de Ren. M-am gândit că, dacă plec, voi nu veţi mai fi în pericol.

— Nu te-ai gândit că ne-am fi speriat şi am fi plecat să te căutăm? m-a întrebat.

— Nu m-am gândit prea bine.

— Nu!

Suferinţa îi umplea privirea.

— Nu, nu te-ai gândit!

Ruşinea m-a învăluit ca o pătură aspră.

— Ştiu, şi îmi pare rău! Aş face… Aş face orice să vă protejez.

— Şi noi am face orice să te protejăm pe tine, a zis el încet. Mi-ai salvat viaţa, Ivy!

— Tu ai salvat-o pe a mea! i-am amintit.

— Şi ai ţipat la mine pentru asta. Când am vrut să răspund, Tink a continuat: Înţeleg de ce. Înţeleg.

Mi-am frecat podul palmei de şold.

— Putem… Nu ştiu… Să o luăm de la capăt? Chiar îmi pare rău! A fost un plan prostesc…

— Un plan nemilos şi stupid.

— Da!

Am oftat.

— A fost.

Şi-a ridicat bărbia.

— Mi-am pierdut deja familia o dată. Nu vreau să-mi pierd familia din nou, Ivy!

Mi s-a oprit respiraţia.

— Asta eşti tu pentru mine – tu şi chiar şi Ren, a adăugat, şi mi-am cam dorit ca Ren să fie acolo, să audă asta. Voi doi sunteţi tot ce am. Dacă m-aţi fi părăsit, aş fi murit.

Aveam un nod de vinovăţie în gât, unul cu care trebuia să trăiesc. Am făcut un pas înainte, punându-mi mâna pe braţul lui.

— Îmi pare rău, Tink! M-am panicat şi ştiu că nu este o scuză bună, dar e adevărul. M-am panicat şi nu m-am gândit cum ar putea să vă afecteze pe tine şi pe Ren. Am greşit, pentru că voi doi sunteţi tot ce mi-a rămas. Sunteţi…

Am inspirat adânc.

— Sunteţi familia mea.

Tink m-a studiat o clipă şi apoi a ţâşnit înainte, înfăşurându-şi braţele lungi în jurul meu. M-a îmbrăţişat, m-a îmbrăţişat strâns, iar eu am reacţionat fără să mă gândesc, răspunzându-i cu un gest în oglindă. Am închis ochii strâns, ca să opresc valul brusc de lacrimi, şi mi-am lipit faţa de pieptul lui. Tocmai aflasem că Tink se pricepea de minune la îmbrăţişat.

— Totul este iertat! mi-a murmurat Tink la ureche. Dar dacă te mai gândeşti vreodată să faci aşa ceva, nu te voi ierta.

— Bine! am șoptit răgușit.

— Şi voi intra pe Amazon şi voi comanda nişte chestii ciudate. Şi nu numai atât, îmi voi face lista de dorinţe publică, ceea ce înseamnă că va fi și lista ta de dorinţe, a continuat el. Chiar nu vrei asta.

Am strâns din buze și m-am tras înapoi.

— Chiar nu vreau asta.

— Bine.

Inspirând adânc, am aruncat o privire spre uşa închisă a sălii de sport.

— Trebuie să îl găsesc pe Ren. Ai vreo idee pe unde e?

— Cred că e la piscină.

Am fost surprinsă.

— Există o piscină?

Tink s-a uitat la mine de parcă aş fi fost cam proastă.

— Ai hoinărit atâta pe aici şi încă nu ai dat de piscină? Habar n-ai să te distrezi.

*

Tink avea dreptate. Habar n-aveam să mă distrez, dacă nu ştiam că există o afurisită de piscină în clădirea aceea, şi se pare că într-adevăr exista una, la etajul al doilea. Mirosul

slab de clor m-a condus la ea şi, cu fiecare pas, furia mea de mai devreme reapărea, cu forţa de răzbunare a o mie de sori arzători.

Ştiam că făcusem o greşeală cu toată povestea aia cu plecarea. Ren avusese dreptate. Fusese o reacţie impulsivă. Dar să dea fuga la Tanner fusese prea mult. Era timpul să am genul de reacţie hotărâtă, care să nu includă lacrimi și să nu mă facă să mă simt ca o idioată.

Înfigându-mi mâinile în uşile duble, am dat buzna în încăpere, dar m-am oprit brusc. Am făcut ochii mari. Era o încăpere vastă şi luminoasă datorită geamurilor de sus până jos, aflate pe toată partea opusă. Era o piscină uriaşă, cât un bazin olimpic, dar nu piscina m-a făcut să încremenesc.

Ci Ren.

— Sfinte Sisoe! am șoptit.

Nu m-a auzit, pentru că în momentul acela aluneca sub apă ca un fel de zeu al mării, înotând cu corpul lui suplu şi rapid. Era îmbrăcat cu ceea ce păreau a fi nişte boxeri negri. Pe o bancă din apropiere erau nişte haine atent împăturite, și aproape că mi-l închipuiam stând acolo, aranjând blugii și cămaşa. Adidaşii îi erau băgaţi sub bancă.

Tatuajul-panteră de pe spatele lui se mişca odată cu el, un tatuaj absolut uluitor, o operă de artă, evidenţiat cumva de apa strălucitoare. Muşchii zvelţi de pe spatele i-au zvâcnit, în timp ce a ieşit la suprafaţa apei, în capătul celălalt. La început, nu m-a văzut, ceea ce a fost super, pentru că am avut mai mult timp să mă apropii pe furiş, în timp ce îşi ridica braţele puternice, dându-şi apa și părul de pe faţă.

Mi s-a uscat gura când am simţit o vibraţie din piept până în adâncurile mele. Era…

Ren a întors capul în direcţia mea. Ochii îi erau ca nişte smaralde şlefuite, în spatele genelor dese şi ude. O linişte

încordată umplea încăperea, în timp ce ne uitam unul la altul. El a fost cel care a rupt tăcerea:

— Bună! a zis, îndepărtându-se de mijlocul piscinei, spre marginea unde stăteam.

Am clipit încet, apoi mi-am stăpânit hormonii. Bun! Ren era sexy și arăta ca un fel de zeu. În fine. Nu eram atât de uşor de distras.

— În clipa asta, sunt foarte nervoasă pe tine.

— Serios? a răspuns el sec, lăsând un braţ greu pe ciment.

Un colţ al buzelor i s-a ridicat.

— S-a schimbat ceva de dimineaţă, când erai nervoasă pe mine?

— Oh! am râs răgușit. Crezi că e amuzant?

Rânjetul nu i-a dispărut.

— Întotdeauna cred că eşti amuzantă, scumpo.

Ştia?

— Bine, o să-ţi arăt ceva cu adevărat amuzant.

Celălalt braţ al lui s-a ridicat şi a aterizat pe ciment.

— Publicul tău e fascinat.

Întorcându-mă, m-am îndreptat spre bancă şi i-am luat hainele.

— Ivy…

M-am învârtit şi am intrat în modul căţea, îndreptându-mă spre capătul piscinei.

— Să nu îndrăzneşti. Jur pe Dumnezeu, Ivy!

Muşchii din braţele lui s-au umflat, când s-a împins afară din piscină. În câteva secunde, a fost în picioare.

— Ivy…

— Prea târziu!

I-am aruncat hainele în piscină. Ren s-a răsucit, dar nu a mai avut cum să-şi salveze lucrurile. Cămaşa şi pantalonii lui

de camuflaj au aterizat în apă, cu un plescăit satisfăcător. Pentru o clipă, s-a holbat la ele.

— Futu-i! a izbucnit.

M-am întors cu faţa spre el, rânjind ca Pălărierul Nebun.

— Asta a fost foarte amuzant, nu-i aşa?

Privirea lui mijită s-a oprit asupra mea.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu, dar mă gândesc că poate tu ţi le-ai pierdut.

— Eu sunt nebunul? Tocmai mi-ai aruncat hainele în piscină!

— Şi aş vrea să o pot face din nou!

M-am îndreptat spre el. Cum era cu vreo 30 de centimetri mai înalt decât mine, a trebuit să îmi las capul pe spate, să mă uit la el.

— M-ai turnat lui Tanner!

Când a înţeles i s-a luminat faţa, apoi a dat ochii peste cap.

— De asta mi-ai aruncat lucrurile în piscină? Iisuse, Ivy!

A râs scurt.

— I-am spus lui Tanner în dimineaţa asta, înainte să apară prinţul din Regatul de Vară.

— Oh, deci pentru că m-ai turnat înainte să devină irelevant e în regulă?

Sprâncenele i s-au încruntat.

— Trebuia să ştie, în cazul în care nu te-ai fi ţinut de promisiune şi ai fi fugit.

M-am holbat la el.

— Vorbeşti serios?

Împingându-şi părul ud de pe faţă, a făcut un pas înapoi.

— La fel de serios cum mi-ai aruncat tu lucrurile în piscină.

— Sunt pe cale să te arunc *pe tine* în piscină, am

răbufnit, luptându-mă să nu-mi iau privirea de la faţa lui, pentru că era ud şi avea la vedere o grămadă de piele. Nu era nevoie să-i spui.

Un muşchi din bărbie i-a zvâcnit, în timp ce şi-a întors ochii de la mine şi, la naiba, privirea mi-a coborât. Pieptul îi era complet ud şi încordat, iar apa se scurgea pe muşchii abdominali fermi. Banda boxerilor îi alunecase indecent de jos, fără să şase prea mult loc imaginaţiei. Uzi de tot, erau lipiţi de fiecare centimetru lung şi tare…

Stai aşa? Era excitat?

Da! Da, era!

— Faţa mea e aici, sus, m-a luat el peste picior.

M-am înroşit, iar privirea mi s-a ridicat repede spre a lui.

— Nemernicule!

— Nu că m-ar deranja să mă priveşti de parcă ai vrea să muşti din mine, dar în clipa asta sunt cam îngrijorat că s-ar putea chiar să muşti.

Mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Ţi-am promis că o să rămân până când vom afla despre cristal şi aş fi făcut-o.

Mi-am încleştat pumnii.

— Puteai să ai încredere în mine.

Clătinând din cap, a ridicat privirea în tavan.

— Am încredere în tine, Ivy. Am încredere că întotdeauna o să faci ce mă aştept mai puţin.

Capul meu s-a înclinat într-o parte.

— Chiar îţi doreşti să mori, în clipa asta?

Ren şi-a luat din nou privirea de la mine, încruntându-se, în timp ce pantalonii îi pluteau pe lângă noi.

— Îmi pare rău că nu ţi-a plăcut că i-am spus lui Tanner, dar am simţit că trebuie să ştie, din moment ce ne-a oferit

adăpost – de acord, nu e cel mai grozav adăpost, totuşi… Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi plecat, ce efect ar fi avut asupra acestui loc? Dar nu, la asta nu te-ai gândit.

Privirea lui dură a găsit-o pe a mea.

— Ştii tu, marele tău plan de evadare şi aşa mai departe.

La naiba, avea un pic de dreptate, dar să fiu a naibii dacă voiam să recunosc în faţa lui.

— Ştii ce a făcut Merle?

— Nu i-am spus nimic lui Merle.

— Dar i-a spus Tanner. Acum câteva minute, a venit la mine cu o pereche de cătuşe. Da! Cătuşe!

— Poftim? a râs el, însă de data asta a fost un râs mai relaxat şi sincer. Aş fi plătit să văd asta.

— Pe bune?

A zis ceva şi a râs din nou, şi zău că, de furie, n-am mai văzut nimic în faţa ochilor. Am ţâşnit spre el şi mi-am pus palmele pe pieptul lui. Râsul i-a fost întrerupt, în momentul în care şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe spate.

Nici măcar nu ştiu cum s-a petrecut ceea ce a urmat. Braţele i s-au agitat şi probabil că m-a apucat de o mână, pentru că următorul lucru pe care îl ştiu este că am căzut într-o parte, în piscină.

Ţipătul mi-a fost redus la tăcere de apa care mă înghiţea cu totul. M-am dus aproape până la fund, cu ochii strânşi, cu gura plină de aer.

Sfinte Sisoe, apa era reeeece!

Am lovit fundul piscinei cu picioarele, m-am împins în sus şi am ieşit la suprafaţă, chinuindu-mă să iau aer. Auzeam apa plescăind lângă mine, semn că Ren făcea acelaşi lucru.

Impactul îmi desfăcuse părul, care îmi acoperea faţa, ca un văl roşu şi încâlcit. Folosindu-mă de un braţ ca să înot spre o margine, am folosit cealaltă mână ca să-mi eliberez

faţa. Ren s-a întors spre mine, cu ochii larg deschişi din pricina surprizei.

— M-ai împins în piscină.

— M-ai tras în piscină!

Picioarele mele au ajuns la scări. Ren s-a uitat la mine o clipă, apoi a făcut cel mai nebunesc lucru. A început să râdă – un râs profund, în timp ce se ţinea de cealaltă margine a piscinei.

Ceva la râsul lui era… contagios.

Buzele mi-au zvâcnit, apoi mi-a scăpat un chicotit. Parcă s-a rupt un dig. Un râs slab şi aia a fost! Hohotele noastre au ajuns până la tavanul înalt, şi mă durea burta de atâta râs, pentru că situaţia era ridicolă, *noi* eram ridicoli. Până să ajung la capătul unde apa era mai mică, ajungându-mi până la piept, şi puteam să stau în picioare, aproape că mă potolisem.

— Ce proști suntem…

M-am oprit, pentru că m-am uitat la Ren. Se holba la mine, cu gura uşor deschisă, de parcă tocmai asistase la o eclipsă totală de soare.

— Ce e?

— Eu…

A clătinat din cap, cu obrajii înroşiţi.

— Pur şi simplu, nu te-am mai auzit râzând așa de mult, mult timp.

M-am încruntat, cu braţele plutind în lateral. Privirile noastre s-au întâlnit, de la distanţă.

— A… a trecut mult timp! E plăcut să râzi aşa!

M-am simţit ca o idioată recunoscând asta, aşa că obrajii mi s-au încins. Ren s-a împins dinspre perete, ieşind la suprafaţă în mijlocul piscinei.

— A fost frumos.

Mi-am muşcat buza, în timp ce îl priveam apropiindu-se.

— Serios?

— Da!

A ajuns la capătul unde picioarele lui puteau să atingă fundul. A trecut o clipă, timp în care pieptul i se ridica şi cobora ritmic.

— Aş vrea doar să te aud mai des aşa.

Mi s-a tăiat răsuflarea, în timp ce în mine s-a format o bulă de emoţie.

Ren s-a oprit.

— Tot ce vreau este ca tu să te simţi aşa mai des. Până la urmă… asta îmi doresc.

Am deschis gura, să-i spun că erau atât de multe alte lucruri mai importante pe care să ni le dorim, dar cuvintele mi-au rămas blocate în gât, pentru că şi eu îmi doream asta. Îmi doream inclusiv asta. Simţeam cum faţa începea să mi se descompună.

— Vorbeşte cu mine! m-a implorat Ren încet, aşa cum făcea întotdeauna. Vorbeşte cu mine, Ivy!

Parcă vârful ascuţit al unui pumnal fusese pus pe un balon umflat. Am explodat, fiecare gând și fiecare sentiment din mine au ieşit, îmbibându-mi pielea și amenințând să mă tragă înapoi sub apă. Nu aveam cum să mă ascund, să mă prefac. Nu aveam cum să mai mint. Am închis ochii.

— Eu nu… nu mai ştiu cine sunt.

Capitolul şaptesprezece

Gata:

O spusesem!

O spusesem cu voce tare şi i-o spusesem lui Ren. Nu aveam cum să-mi retrag cuvintele, nu acolo, în spaţiul acela deschis. Imposibil!

— Ivy!

Mi-a rostit numele de parcă i-aş fi frânt inima. De parcă şi el era un balon care se spărsese. Am continuat să-mi ţin ochii închişi, pentru că nu voiam să-i văd faţa.

— De când cu… prinţul, nu m-am mai simţit eu însămi. Am făcut diverse şi ştiu… ştiu că el m-a obligat, dar m-am simţit de parcă nu sunt eu.

Mi-am ridicat mâinile din apă şi am încleştat pumnii.

— Acum nici măcar nu mai arăt ca mine, iar înăuntru am chestia asta… nevoia asta, pe care nu o aveam înainte, foamea asta… Pur şi simplu…

Strângându-mi buzele, am inspirat adânc pe nas şi am deschis ochii. Ren nu se apropiase mai mult. Era nemişcat ca o statuie, dar mă privea, şi ştiam că nu-şi luase ochii de la mine. Nici măcar o dată.

— Şi parcă sunt blocată în mintea mea, ştii? Încercând să găsesc o logică pentru fiecare afurisit de lucru care s-a întâmplat, aşa că e greu să *ies* din mintea mea. De aceea am încasat-o de la elfii ăia. Nu eram atentă şi nu mâncasem bine, şi… în seara aia îmi zisesem că, în sfârşit, o să vorbesc cu tine. O să îţi spun ce se întâmplă, dar… te-am văzut cu Tink şi cu Faye în unul dintre saloane, şi păreai foarte relaxat. Atât de relaxat şi de firesc, încât n-am vrut să stric momentul. N-am vrut să te privez de el.

Ren a închis ochii, cu faţa încordată.

— Chiar aveam de gând să vorbesc cu tine în seara aia, dar apoi… apoi s-a întâmplat toată povestea aia cu atacul.

Am inspirat sacadat.

— Apoi, m-am hrănit, iar noi… Ştii tu ce s-a întâmplat… După care am aflat că prinţul poate să treacă de farmece şi m-am panicat. Mi-a sărit ţandăra şi da… *da!* Planul meu a fost o prostie. A fost o reacţie impulsivă. Ai dreptate! Şi Tink are dreptate, pentru că a fost un plan nemilos. Îmi pare rău că nu ţi-am spus! Am vrut să fug, şi n-ar fi fost corect, dar nu mi-am dorit decât să mă asigur că voi doi sunteţi în siguranţă, pentru că tu şi Tink sunteţi tot ce am. Am vrut să am totul sub control, dar n-am gândit limpede.

Ochii îi erau deschişi din nou, iar expresia îi era încordată. Era palid. Mi-era greu să mă uit la el, pentru că arăta la fel cum mă simţeam eu.

— Şi… m-am trezit azi-dimineaţă şi mi-am spus că voi fi bine. O să-mi revin. Că sunt stăpână pe mine. Că pot ignora foamea. Că acest corp e al meu, că gândurile sunt ale mele. Că pot accepta faptul că am pielea uşor argintie şi urechile ascuţite. Chiar mi-am ridicat părul, să o dovedesc.

Acum băteam câmpii şi parcă nu puteam să mă opresc.

— M-am trezit azi-dimineaţă, spunându-mi că am totul sub control, iar apoi… am constatat că nu e deloc aşa.

Un tremur m-a străbătut, în timp ce am făcut un pas înapoi, lovindu-mă de peretele piscinei.

— Mi-ai spus că trebuie să rămân aici, apoi Merle a încercat să mă lege cu cătuşe, Dumnezeu ştie de ce anume, şi tot ce îmi doresc e ca lucrurile să fie ca înainte.

Maxilarul lui Ren s-a încordat, şi a urmat o tăcere îndelungată.

— Îmi pare rău!

Am clipit, pentru că nu mă aşteptam la răspunsul acela. Pieptul i s-a ridicat, parcă respirând greu.

— Nu am vrut să-ţi fac asta azi. La naiba!

A ridicat o mână, trecându-şi-o peste cap ca să împingă spre spate şuviţele de păr umed.

— Am vrut doar să fii în siguranţă, iar dacă prinţul a plecat din New Orléans, atunci eşti în siguranţă aici.

— Ştiu! am şoptit, ştergându-mi lacrimile de pe obraz. Dar trebuie să fiu acolo, când te vei duce să-l cauţi pe Marlon. Trebuie să…

— Să preiei din nou controlul. Ştiu!

Şi-a lăsat mâna pe lângă corp, în timp ce a făcut un pas înainte, prin apă.

— Am îngreunat lucrurile, crezând că, de fapt, le uşurez dacă fac ce trebuie.

— Amândoi am făcut-o, am recunoscut încet, şi aşa şi era.

Amândoi crezuserăm că făceam ceea ce e mai bine pentru celălalt, dar, de fapt, făceam mai mult rău decât bine.

Ren şi-a întors privirea, mişcând din bărbie.

— Da, dar eu te-am criticat pentru că ai plănuit să pleci fără mine, iar apoi m-am întors şi am plănuit să fac acelaşi lucru.

— Dar probabil că tu chiar ai vrut să-mi spui, înainte să pleci, am zis.

— Nu contează!

Muşchii din umerii lui s-au încordat.

— Am dat-o în bară, nu-i aşa?

Respiraţia mi s-a tăiat din nou. Nu se uita la mine, şi am simţit un gol în stomac, de parcă eram într-un carusel.

— Ştiu că probabil nu mai vrei să faci asta cu mine. Ştiu că te-am rănit şi, la naiba, ai avut dreptate când ai spus că

întotdeauna am fugit. Nu trebuie să tot vii după mine. Nu e corect!

Am înghiţit în sec, atunci când capul i s-a întors spre mine.

— Nici măcar nu am avut ocazia să avem o relaţie normală. Nu mă surprinde că nu funcţionează. Nu putem…

— Ce?

Ren a traversat prin apă, de parcă se născuse în ea. Cât ai clipi, a fost în faţa mea, apoi mâinile lui mi-au atins obrajii, cuprinzându-i.

— Opreşte-te o clipă, pentru că vreau să lămuresc bine ceva!

Privirile ni s-au întâlnit, iar eu nici măcar nu am putut să rostesc un răspuns.

— Eram supărat pe tine. Probabil că tu încă eşti supărată pe mine. Ne-am certat şi avem nişte rahaturi de rezolvat, dar e normal. Lucrurile cu care ne confruntăm în afara noastră nu sunt normale, dar acel *noi* încă există.

Mi-a căutat privirea.

— Eu încă te iubesc. Sunt încă aici, alături de tine. În ce te priveşte, s-a schimbat asta?

Aproape că mi-a explodat inima în piept. Până în clipa aceea, nu ştiusem câtă nevoie aveam să aud asta, să-mi amintesc că e ceva normal. Cuplurile se certau. Uneori, spuneau lucruri pe care şi-ar fi dorit să nu le fi spus. Uneori, îndrăgostiţii nu erau de acord şi făceau lucruri care puteau să îl rănească pe celălalt. Nu era ca şi cum eu şi Shaun nu ne certaserăm niciodată. Fuseseră discuţii telefonice care se încheiaseră brusc. Uşi trântite în faţă. Doar că… doar că uitasem asta. Uitasem că, în toiul unei furtuni, acel noi încă există.

Şi asta făcea ca lucrurile să fie altfel, le făcea speciale,

deoarece ştiam că acolo, în lumea *normală,* erau oameni care nu treceau niciodată de primul obstacol, care renunţau în momentul în care devenea dificil sau când erau nevoiţi să recunoască faptul că greşiseră. Iar obstacolele noastre fuseseră mari. Încă erau acolo, de mărimea unui zgârie-nor, înălţându-se peste noi precum umbra iernii, când te agăţi cu disperare de vară.

— Sunt încă aici! am spus, cu vocea tremurândă, cu tot corpul tremurând. Încă sunt cu tine! Încă te iubesc! Niciodată nu am încetat. Nu pot!

Nu ştiu cine a făcut prima mişcare. Poate că eu. Poate că Ren. Dar distanţa dintre noi a dispărut şi nu ştiu dacă el m-a sărutat sau dacă eu l-am sărutat. Ne agăţam unul de celălalt. Ren îmi cuprinsese obrajii în palme. Mă ţineam de umerii lui, ridicându-mă pe vârfuri. Iar când buzele noastre s-au întâlnit, a fost cel mai dulce şi mai tandru sărut. O atingere a gurilor noastre care s-a transformat într-o explorare lentă, de parcă ne întâlneam din nou pentru prima dată şi… chiar aşa şi era.

Pielea lui goală sub mâinile mele era fierbinte şi umedă, în timp ce una dintre mâini îi aluneca spre spate, degetele lui atingându-mi urechea şi încurcându-se în părul meu. Buzele mi s-au întredeschis, când i-am şoptit numele, iar sărutul s-a adâncit, când el s-a înfiorat lipit de mine.

Doamne, îmi fusese dor de asta, de apropiere, de intimitatea. Ce se întâmplase între noi după ce mă hrănisem nu fusese intim. Fusese doar o nevoie feroce, care pusese stăpânire pe amândoi. Acum era diferit. Mâinile mi-au alunecat pe pieptul lui, spre locul unde inima îi bătea la fel de sălbatic ca a mea.

Ren s-a îndepărtat şi m-a întrebat:

— E în regulă?

Era? Eram în piscină, iar cu câteva *minute* în urmă ne certaserăm. Oricine putea să intre peste noi, dar încă mai exista un *noi,* iar mie nu-mi păsa. Îl doream. Aveam nevoie de el, într-un fel pe care nu îl mai simţisem până atunci, şi ne sărutam fără să încerc să extrag esenţa din el.

Aveam nevoie de asta.

— Da! i-am spus, şi m-am gândit că ar trebui să i-o şi dovedesc.

Mi-am înfăşurat un braţ pe după gâtul lui, m-am lăsat spre el şi mi-am pus gura pe a lui. Sărutul acela nu semăna deloc cu cel dinainte. Nu a început dulce şi tandru.

Oh, nu!

Ren a scos din gât un sunet răguşit, care m-a făcut să-mi îndoi degetele de la picioare şi mi-a transformat sângele în lavă topită. Mâna de la ceafa mea s-a strâns, iar cealaltă i s-a lăsat în jos, braţul lui înconjurându-mi talia şi lipindu-ne şoldurile. Sărutul s-a adâncit şi i-am simţit prima atingere a limbii de a mea, de parcă un chibrit ar fi aprins benzina. Ren s-a împins în mine şi m-a prins între corpul lui şi peretele piscinei. Mi-am înclinat capul, când mâna de pe şold a alunecat pe coapsa mea. Am ridicat piciorul şi l-am pus în jurul taliei lui, apoi am gemut. Cum el purta doar boxeri, iar eu nişte colanţi subţiri, parcă nu era nimic între noi. *Aproape* nimic. Îi simţeam lungimea tare apăsată pe mine, iar când şi-a împins şoldurile, am crezut că o să am un orgasm, chiar în clipa aceea.

Corpul mi-a reacţionat instinctiv. Nu mă gândeam la cum ne certaserăm, la cum mă schimbasem sau la ce îmi făcuse prinţul.

Nu aveam timp pentru aşa ceva. Ne sărutam de parcă eram foarte însetaţi şi tocmai primiserăm apă. De câte ori îmi mişcăm şoldurile, îmi răspundea la fel. Trupurile noastre

se mişcau agitând apa, iar mâinile noastre explorau, alunecând pe pielea udă. Ale lui erau sub tricoul meu, trecând peste coaste, şi în sus, mai sus, până când inima a început să-mi bubuie în piept.

Apoi, Ren s-a oprit.

Întrerupând sărutul, şi-a lipit fruntea de a mea, în timp ce respira adânc. Acum, palma i s-a răsfirat pe obrazul meu.

— Poate… poate ar trebui să o luăm mai încet?

Respiraţia lui caldă mi-a gâdilat buzele.

— Vreau să mă asigur că eşti pregătită pentru asta.

Mi s-a strâns inima în piept în cel mai minunat mod posibil. I-am atins bărbia, în timp ce am deschis ochii, căutându-i privirea. Am găsit-o.

— Sunt pregătită. Mai mult decât pregătită şi nu… nu vreau să aştept.

Ren a scos un mârâit, ceva care semăna mult cu „slavă Domnului”, apoi m-a sărutat din nou. Mâinile noastre s-au mişcat prin apă. Am reuşit să îl eliberez, iar el a reuşit cumva să îmi lase colanţii uzi până sub genunchi. Era o treabă alunecoasă şi amândoi râdeam, pentru că, rahat, nu era uşor să ai de-a face cu colanţi uzi, dar apoi râsul s-a stins.

Privirea lui Ren a susţinut-o pe a mea cu o intensitate mistuitoare, în timp ce m-a ridicat suficient de mult până când l-am simţit între coapse. Apoi buzele lui au trecut peste ale mele şi de-a lungul bărbiei, în timp ce îi simţeam mâna pe mine. Era suficient un singur deget şi aveam să explodez precum artificiile.

— Doamne! am gâfâit peste gura lui Ren în timp ce mă agăţam de braţul lui.

Şi-a mişcat mâna, apăsându-şi palma chiar pe cel mai sensibil punct. A mai adăugat un deget, şi amândoi am gemut cu voce tare. Era prea mult, iar când a băgat degetul adânc în

mine, primul orgasm m-a zguduit atât de puternic, încât mi-am lăsat capul pe umărul lui, să înăbuş ţipătul.

— Mi-a fost dor de tine!

Vocea lui era răgușită şi aspră.

— Futu-i, mi-ai lipsit atât de mult!

M-a învăluit o senzaţie copleşitoare, în timp ce corpul îmi tremura. M-a sărutat de-a lungul gâtului, forţându-mă să-mi dau capul pe spate.

— Mi-ai lipsit! i-am zis. Mi-au lipsit toate astea!

— N-o să se mai întâmple! a promis el. Niciodată!

Apoi, a fost în mine în felul în care îmi doream, în felul în care *întotdeauna* îmi dorisem. La început, a fost un şoc. Ren nu era mic, şi nu puteam să-mi desfac picioarele cu colanţii până la genunchi, dar, dintr-un motiv oarecare, asta făcea ca totul să fie mult mai… uau! Atingerea, strâmtoarea erau incredibile. A început să se mişte cu o mână prinsă de ceafa mea şi cu celălalt braţ înfăşurat în jurul taliei, în timp ce se împingea în mine – se izbea adânc, lung, la sfârşit.

Ştiind că puteam fi prinşi în orice moment, era o nebunie, dar asta nu ne-a oprit. Eram doar noi; trupurile ni se mişcau împreună, până când ritmul a devenit frenetic, aruncând apa peste margine.

— La naiba, scumpo! a gemut, iar eu am simţit cum creşte înăuntrul meu tensiunea aceea teribilă, un amestec de dorinţă şi senzualitate.

Am alunecat amândoi în spate, lovindu-mă de cimentul dur în timp ce Ren se împingea în mine cât de mult putea, până când am simţit că mă duce din nou în pragul extazului şi mă face să mă prăbuşesc. Mi-am dat drumul ţipând, în timp ce el își îngropa capul în gâtul meu, împingând încă o dată, apoi de două ori, înainte să mă urmeze în extaz, cu numele explodându-mi răgușit în aer, în locul acela

neobişnuit de sensibil de sub punctul unde mi se simţea pulsul.

Am rămas moale în braţele lui Ren, cu obrazul alunecându-mi pe pieptul lui, vag conştientă de faptul că se retrage şi mă lasă în jos, astfel încât picioarele mele să atingă fundul piscinei. Totuşi, nu s-a îndepărtat, încă ţinându-mă strâns lipită de el.

Respiraţia i-a încetinit, şi şi-a lăsat bărbia pe creştetul meu. Am rămas aşa o vreme, fără să vorbim. Eram doar noi şi unduirile apei. Ren a fost cel care a rupt tăcerea. Mâna i s-a strâns pe ceafa mea.

— Suntem în regulă?

Pentru prima dată în câteva zile, nu a trebuit să mă gândesc la cum să răspund la întrebarea aceea. Am ştiut imediat răspunsul:

— O să fim.

Capitolul optsprezece

Faptul că am făcut sex fără să aibă legătură cu hrănirea nu a rezolvat toate problemele cu care ne confruntam, dar, cu siguranţă, m-a liniştit suficient de mult, încât să pot vorbi despre ele.

— Nu mă pricep la relaţii, am recunoscut, cu obrazul lipit de pieptul lui Ren.

După piscină, ne întorseserăm în camera noastră şi ne schimbaserăm în haine uscate. Mă rog, în mare parte. Ren îşi pusese nişte pantaloni de trening, iar eu îi furasem unul dintre tricouri, care era suficient de lung să îmi acopere toate părţile interesante. Apoi ne întinseserăm în pat, el, pe spate, iar eu, pe o parte, lipită de el. Braţul îi era încolăcit în jurul taliei mele, iar mâna i se odihnea pe şoldul meu.

— De fapt, cred că mă pricepeam cândva. Am făcut-o cu Shaun. Cred că am uitat cum.

— Nu cred că există un singur mod de a avea relaţii.

Mâna îi era nemişcată şi doar degetul mare continua să mă mângâie în cerc.

— Şi ştii te cred eu?

— Ce?

Ren s-a întors pe o parte, iar următorul lucru pe care îl ştiu e că eram faţă în faţă.

— Ar trebui să nu mai fim atât de duri cu noi înşine.

Privirea mi s-a plimbat pe faţa lui.

— Îmi place cum sună asta!

Un colţ al buzelor i s-a ridicat, în timp ce şi-a mişcat mâna în sus, pe o parte a corpului meu.

— Vorbesc serios! Amândoi am trecut prin nişte rahaturi… Amândoi ne revenim din asta. Nu o să fim perfecţi.

Mi-am încrucişat mâinile între noi şi am schiţat un zâmbet.

— Eşti destul de aproape de perfecţiune.

Mi-a prins vârfurile părului şi m-a tras de o buclă, îndreptând-o.

— Nu, nu sunt! Ar fi trebuit să-mi ţin gura închisă în dimineaţa asta.

A dat drumul buclei, privind-o cum se încreţeşte la loc.

— Ai tot dreptul să fii supărată din cauza asta.

Da, aveam.

— Şi tu ai tot dreptul să fii supărat pe mine, pentru că am încercat să vă las baltă.

— Adevărat!

Zâmbetul i s-a lărgit, în timp ce mi-a atins obrazul cu un deget.

— Uită-te la noi, suntem de acord cu ceva!

— Așadar, nu o să te superi când dimineaţă o să mă trezesc şi o să mă pregătesc să îl caut pe Marlon?

— Nu!

A oftat.

— Nu o să fie uşor, dar o să mă descurc.

— Bine!

Şi-a plimbat degetul de-a lungul pomeţilor mei.

— Iar tu vei continua să vorbeşti cu mine, nu-i aşa? Mai ales când simţi că nu mai ştii cine eşti? O să mă laşi să te ajut să-ţi aminteşti, nu?

Lacrimile mi-au înceţoşat imediat vederea. Ren le-a văzut, pentru că degetul mare i s-a oprit chiar sub buza mea.

— Da? a insistat el.

— Da! am zis răgușit.

Coborându-şi mâna, şi-a trecut delicat degetul mare peste buza mea.

— Promite-mi asta, Ivy.

Am înghiţit nodul brusc care mi s-a format în gât.

— Promit!

S-a aplecat, buzele lui înlocuindu-i degetul mare şi sărutându-mă blând. Când s-a retras, privirea nu îi mai era chiar atât de gravă.

— Când eram în piscină şi mă lăsai să îţi îndeplinesc visurile…

— Uau!

Mi-a zâmbit larg, iar inima mi-a tresărit. Una dintre gropiţele acelea! Şi pun pariu că, dacă aş fi putut să-i văd toată faţa, erau acolo amândouă, în toată splendoarea lor.

— Cum te-ai simţit? În afară de faptul că erai înnebunită de fericire?

Am dat ochii peste cap.

— M-am simţit… normal. Ca şi cum nu mă gândeam la…

Căldura mi-a urcat în obraji, dar nu mi-am dat voie să mă închid în mine.

— Nu mă gândeam la el sau aşa ceva.

Dacă Ren își făcuse griji în legătură cu asta, nu a lăsat să se vadă.

— Dar la absorbit esenţa din mine?

Căldura din obraji mi s-a intensificat, dar am reuşit să trec de starea de stânjeneală.

— Nu simţeam că vreau să mă hrănesc. Nu mi-a trecut prin cap.

— Asta e bine, nu?

— Da, doar că… nu ştiu dacă mereu va fi aşa sau o să mă apuce din nou… pofta aia.

M-am silit să continui.

— Adică, e aici. Nu mereu, dar e ca… o indigestie.

A ridicat o sprânceană.

— Ceva mai rău decât o arsură la stomac, am adăugat.

Pentru o clipă, Ren a rămas tăcut.

— Trebuie să ai încredere în tine, Ivy. Ştiu că e mai uşor de spus decât de făcut, dar chiar şi atunci când erai… pe moarte, nu ai vrut să te hrăneşti. Iar când te-ai hrănit, te-ai oprit. Partea aceea din tine nu a dispărut. Niciodată nu mi-am făcut griji că ai putea sări pe mine ca o entitate din aia din filmele *Alien.*

Am râs uşor.

— E bine de știut.

— Am încredere în tine!

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei şi mi-au susţinut privirea.

— O să mă asigur că vei începe să ai încredere în tine!

Vederea mi s-a înceţoşat din nou, şi nu mi-a fost de ajutor când m-a sărutat pe vârful nasului.

— Acum, să trecem la o discuţie mult mai serioasă!

Oh, Doamne! S-a ridicat pe un cot.

— Nu sunt sigur dacă ţi-ai dat seama de asta sau nu, dar eşti destul de puternică.

— Bineînţeles că sunt, am murmurat.

Şi-a lăsat mâna pe curbura taliei mele.

— Nu, Ivy! Mai puternică decât îţi dai seama.

M-am încruntat la el.

— Când m-ai împins în piscină, nu eram dezechilibrat. N-ar fi trebuit să poţi face asta atât de uşor.

Neştiind sigur dacă ar afirmaţia aceea ar trebui să mă irite sau nu, m-am încruntat şi mai mult.

— Mă antrenez de când mă știu. Nu mi-e foarte greu să te pun jos.

A zâmbit spre mine.

— Și eu mă antrenez de când mă ştiu. În plus, am cu

vreo 45 de kilograme mai mult ca tine. Când m-ai împins, parcă m-ar fi izbit în plin un camion.

— Uau! am murmurat. Asta nu e măgulitor.

Chicotind în barbă, a ridicat din sprâncene.

— Vreau să încerci ceva, bine? Vreau să mă ţii jos.

M-am holbat la el.

— Serios?

A aprobat.

— Vreau să văd dacă…

Nu a fost nevoie să îmi spună de două ori. M-am ridicat, mi-am pus mâinile pe umerii lui şi l-am împins pe pat, încălecându-l.

— Grozav! a râs el. Eşti bună la asta!

Am zâmbit.

— Pot să te pun jos oricând.

Mi-a trimis un pupic, apoi i-am simţit muşchii flexându-se sub palmele mele. A vrut să se ridice, dar l-am împins la loc, ţinându-l oarecum blocat.

— Asta e tot ce poţi? Haide, Ren! Nu te mai prosti cu mine!

— Nu mă prostesc!

Maxilarul i s-a încleştat, în timp ce corpul i se zbătea sub al meu. A ridicat umerii, dar l-am apăsat şi mai tare, împiedicându-l să se ridice.

— Iisuse! a mârâit el, căzând pe spate şi pierzând cei câţiva centimetri pe care îi câştigase. Despre asta vorbeam.

Am clipit şi mi-am dat capul pe spate.

— Chiar nu te prosteşti? Nu poţi să te ridici?

— Nu!

Nu l-am crezut.

— Încearcă din nou!

— Cum zici tu!

Ren şi-a încordat abdomenul, şi îi simţeam forţa corpului. Nu se stăpânea, dar nu reuşea să facă prea multe. Muşchii îi tremurau.

— Vezi?

Şocată, i-am dat drumul, iar apoi a ţâşnit ca o rachetă, punându-şi un braţ în jurul taliei mele, înainte să mă prăbuşesc de pe el.

— Sfinte Sisoe!

— Da!

După ce m-a imobilizat, s-a lăsat să cadă înapoi pe pat.

— Despre asta vorbeam. Eşti mai puternică decât mine!

N-am reuşit decât să mă holbez la el. Întotdeauna fusesem rapidă şi puternică, desigur o urmare a anilor de antrenament, dar Ren avea mai multă masă musculară. N-ar fi trebuit să-l pot doborî. În obraz i-a apărut o gropiţă.

— Şi e al naibii de sexy!

Mi-am înclinat capul într-o parte şi am oftat.

— Ce? Îţi aminteşti noaptea aia când m-ai rostogolit?

— Da, îmi amintesc! Când ai pătruns prin efracţie în apartamentul meu, i-am răspuns sec.

— Nu am pătruns prin efracţie. Uşile de la balcon erau descuiate.

Am dat ochii peste cap.

— Totuşi, ai intrat fără permisiune, Ren.

A trecut peste asta.

— În fine, cred că ai nişte forţă de elf în tine.

M-am lăsat la loc pe spate şi mi-am pus mâinile pe abdomenul lui.

— Ştii, povestea asta cu haleflinul? Când eram copil, niciodată nu am fost cu adevărat bolnavă. Niciodată nu mi-am fracturat vreun os, dar niciodată nu am fost *atât de* puternică.

— Probabil, e de la chestia cu hrănirea.

Mâinile i s-au lăsat uşor pe coapsele mele.

Mi-am amintit de momentul când m-am trezit.

— Faye a zis că s-ar putea să apară şi alte… schimbări la mine, şi… am încălcat toate restricţiile pe care mi le-au impus. Uitasem cu totul de asta.

— Restricții?

Zâmbetul i-a dispărut.

— Da! Nu ştiai? Se pare că erau îngrijoraţi să nu fac ceva oribil.

Am expirat lung, gândindu-mă la antrenamentul de mai devreme. Nu mă dezlănţuisem complet asupra sacului, aşa că nu aveam cum să observ dacă eram mai puternică decât înainte.

— Poate că va dispărea.

— Poate.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Şi uită-te la Faye sau la Kalen şi Dane. Ei nu se hrănesc şi sunt puternici.

Mă schimbasem şi fizic. Nu se putea nega asta. Să fii mai puternic nu era rău. Deloc. Având în vedere care era munca mea şi ce ne aştepta, era o binecuvântare.

Ciudat!

Nu ştiam ce să simt în legătură cu faptul că acceptam schimbările acelea. Apoi mi-am dat seama că s-ar putea să nu am nicio problemă cu asta. Trebuia doar să nu mă împotrivesc.

Oare putea fi atât de uşor?

M-am foit, apoi m-am liniştit şi mi-am scos asta din minte complet. L-am simţit pe Ren cum se întărea sub mine. Sprâncenele mi s-au ridicat.

— Serios?

A zâmbit din colţul buzelor.

— Nu ştiu dacă îţi aminteşti sau nu, dar nu porţi nimic pe sub tricoul *meu* şi te-ai aşezat pe mine.

Am simţit cum mă străbate un fior, pornind din locul unde îl simţeam împingându-se spre mine.

— Corect!

— Şi, aşa cum am spus, faptul că eşti mai puternică decât mine este foarte excitant.

Am râs, în timp ce m-am lăsat în faţă, minunându-mă de felul în care muşchii lui abdominali s-au încordat în semn de răspuns, iar culoarea verde a ochilor i-a devenit mai intensă.

— Trebuie să fie plăcut să fii bărbat.

A mijit ochii în timp ce degetele i se plimbau pe marginea tricoului de pe mine.

— Este, când stai pe scula mea.

Am izbucnit în râs şi m-am ales cu două gropiţe, care i s-au ivit pe faţă. Degetele i s-au strecurat pe sub marginea tricoului.

— Vreau să te văd.

Mi s-a tăiat răsuflarea, pentru că ştiam la ce se referă. Imediat pulsul mi-a luat-o la goană. Chiar eram goală pe sub tricoul lui.

— Pot?

Muşcându-mi buza, am încuviinţat. Ren a ridicat tricoul, mai întâi în lateral, apoi peste cap. Când l-a aruncat pe pat, lângă el, am rămas complet goală şi n-am mai avut cum să ascund faptul că fiecare părticică din mine avea o nuanţă argintie. Ochii lui Ren erau aţintiţi asupra mea. Privirea i s-a oprit la mine, apoi s-a lăsat în jos, cu o intensitate aproape fizică. Am simţit cum privirea îi aluneca pe umerii mei. Îmi simţeam sânii grei, sfârcurile întărite, şi îmi era greu să stau nemişcată, în timp ce ochii continuau să i se mişte peste

coapsele mele, până la punctul unde mi se îndoiau genunchii.

— Mulţumesc! a zis el în cele din urmă, cu voce răguşită.

Mi s-a uscat gura.

Vârfurile degetelor lui au urcat încet pe laturile corpului meu şi pe şolduri, apoi au mers în jos, pe partea exterioară a coapselor şi înapoi în sus, spre abdomenul meu. Mâinile i s-au oprit chiar sub sâni.

— Eşti frumoasă, Ivy! Ţi-am mai spus asta, nu-i aşa?

Mi-am regăsit vocea.

— Da!

Un zâmbet discret i-a apărut pe chip, în timp ce degetele i-au trecut peste umflăturile sânilor mei.

— Nu cred că ţi-am spus asta îndeajuns.

Am inspirat uşor.

— Poţi continua să mi-o spui!

Vocea mi s-a stins, când degetele i s-au apropiat foarte mult de sfârcuri, înainte să se îndepărteze.

— Nu mă deranjează!

Şi-a muşcat buza de jos, sugând-o între dinţi. Anumite părţi din mine s-au încleştat, în semn de răspuns. Degetele lui au desenat un cerc exact pe centrul sânilor mei, iar tortura de a-l vedea apropiindu-se, apoi îndepărtându-se era probabil cel mai chinuitor lucru pe care putea să îl facă.

— Va trebui să ne trezim devreme mâine.

Privirea îi urmărea acum degetele.

— Ce este…

M-am înfiorat când s-a apropiat din nou.

— Care e planul?

— Faye este pe cale să afle unde locuieşte Marlon, deoarece nu cred că mai stă la hotelul ăla.

Mâinile lui mi-au alunecat spre coaste, iar în clipa aceea respiram repede, de nerăbdare.

— Şi, cum nu îşi face apariţia la Flux până seara, chiar nu avem timp să aşteptăm asta.

— De acord!

Am înghiţit în sec, încercând să mă concentrez.

— Cine vine cu noi?

Spre dezamăgirea mea, mâinile lui Ren mi s-au oprit pe talie.

— Încă nu sunt chiar sigur.

Am vrut să răspund, dar s-a ridicat brusc. Şi-a pus un braţ în jurul taliei mele, şi a înclinat capul doar puţin, în timp ce mă săruta. A fost scurt, prea scurt, apoi s-a îndepărtat, privirea lui agăţându-se de a mea. La început, nu mi-am dat seama ce voia să facă. Am înţeles că voia să meargă mai departe. Pe lângă faptul că mă dezbrăcase complet, era încă tare sub mine, iar intenţia din privirea lui era evidentă, doar că nu iniţia nimic. Şi apoi… apoi mi-am dat seama ce făcea şi m-a dat gata.

Ren nu doar aştepta. Îmi dădea frâiele, îmi lăsa controlul complet.

— Te iubesc! am şoptit, apoi am preluat controlul, arătându-i ce voiam, mai întâi de la mâinile lui, apoi de la gura lui.

— A fost nevoie de multe săpături, dar cred că am aflat unde locuieşte Marlon, a anunţat Faye în dimineaţa următoare, în timp ce stăteam în jurul unei mese mici, din cantină.

Se holbaseră unii la mine, dar nu îmi păsa. În clipa aceea, nu-mi permiteam să mă las distrasă de tâmpenii, aşa că nu am făcut-o. M-a ajutat şi faptul că Tink stătea în stânga mea, iar Ren, în dreapta.

— Cum casa lui cea nouă a fost finalizată cu vreo lună în

urmă, n-a mai stat la hotel, a explicat ea, în timp ce luam o bucată de şuncă.

Pofta de mâncare încă nu-mi revenise la normal, dar trebuia să mănânc.

— De fapt, a cumpărat o casă mai veche, în Lake Vista. Renovările au fost finalizate acum câteva săptămâni.

— Lake Vista?

Am făcut ochii mari. Să fiu a naibii, era unul dintre cele mai bogate şi mai exclusiviste cartiere din New Orléans. Întrucât era un elf străvechi şi malefic, trebuie să-i fi convenit.

— Da! Casa lui e pe Flamingo Street.

Întorcând spre noi laptopul pe care îl avea în faţă, am văzut vila imensă.

— Splendidă, nu-i aşa?

— Sunt invidioasă, am şoptit, privind cu atenţie casa frumoasă, cu două etaje şi balcon.

Faye o găsise pe un site imobiliar.

Tink s-a aplecat, mijind ochii.

— De ce noi nu locuim într-un loc ca ăla?

M-am uitat la el.

— Dacă vrei să locuieşti într-un loc ca ăla, va trebui să-ţi găseşti un job.

— Nu cred că există vreun job pentru care să fiu potrivit şi care să mă ajute să-mi permit aşa ceva.

Ren a pufnit.

— *În fine!*

Am ronţăit bucata de şuncă.

— Sunt sigur că tot cartierul ăla e închis.

— Şi păzit, a zis Faye.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă.

Ren a luat o felie de pâine integrală şi a pus-o pe

farfuria mea. Faye a închis laptopul.

— Noi nu le facem rău oamenilor.

— Nici nu plănuiam să facem așa ceva.

Ren a aruncat o privire spre locul unde Dane şi Kalen stăteau lângă Faye.

— Trebuie să intrăm în cartierul ăla cât mai discret posibil.

— Iar asta înseamnă că vrei să folosim constrângerea.

Dane s-a aplecat înainte, încrucişându-şi braţele pe masă.

— Nu am nicio problemă cu asta.

Faye a oftat. Mi-am ascuns zâmbetul muşcând din pâine şi imediat am regretat. Fără unt. Fără gem. Avea gust de carton! Am aruncat-o pe farfurie şi am luat cafeaua, să scap de gustul acela fad. Cum naiba reuşea Ren să mănânce așa ceva?

— Nici eu, a intervenit Kalen. Dar mă îndoiesc că cine păzeşte poarta este om. Marlon ar fi un prost, dacă ar fi așa.

— Bună observaţie!

Ren s-a uitat la pâinea pe care o azvârlisem.

— În orice caz, va trebui să ne grăbim şi să sperăm din tot sufletul că va fi acasă.

— Şi apoi? a întrebat Tink.

— Avem un mijloc de transport care nu va trezi suspiciuni imediat, a zis Dane, înclinându-şi capul brunet într-o parte.

— Şi apoi? a repetat Tink.

L-am ignorat pe Ren, care înghiontea chestia pe care o numea pâine, împingând-o mai aproape de mine.

— Apoi intrăm în casa lui.

Tink şi-a înclinat uşor capul, în timp ce luam cealaltă felie de şuncă.

— Asta nu va fi chiar uşor.

— Nu!

Ren a oftat adânc când şi-a dat seama că nu aveam de gând să mai pun gura pe pâinea aia. A luat-o de pe farfuria mea.

— De asta trebuie să ne mişcăm repede, pentru că, evident, îşi vor da seama cine suntem.

— Dar pe mine nu mă cunosc, a zis Tink. Aş putea să-i iau prin surprindere.

I-am aruncat o privire lungă.

— În afară de tine. Tu o să rămâi aici, unde vei fi bine şi în siguranţă.

Tink s-a încruntat.

— Dar eu…

— Tu ar trebui să rămâi şi să-i ţii companie prinţului Fabian, a propus Faye. El nu vine cu noi.

Colţurile buzelor lui Tink s-au ridicat.

— Asta pot să fac! Când plecaţi?

Kalen s-a uitat la telefon, să vadă cât era ceasul.

— De îndată ce micuţa noastră halfelin îşi termină micul-dejun.

M-am oprit cu bucata de şuncă la jumătatea drumului spre gură.

— Micuţa halfelin?

Elful a rânjit.

— Eşti pregătită pentru asta? a întrebat Dane, fără să zâmbească. Nu încerc să fiu nesimţit întrebând, dar ai lipsit o vreme şi…

— Şi am fost atacată de doi elfi nu cu mult timp în urmă, am terminat fraza în locul lui.

M-am uitat la Ren. Mă întrebase acelaşi lucru de dimineaţă şi nu îmi fusese uşor să-i răspund.

— Sunt mai pregătită ca niciodată.

Răspunsul n-a părut să-l satisfacă pe Dane.

— Dacă Marlon va fi acolo, vor fi o mulţime de elfi cu el, iar el nu este un elf obişnuit…

— E un străvechi. Ştiu.

Umerii mi s-au încordat.

— Iar eu nu sunt aceeaşi Ivy care a fost atacată în curte.

— E pregătită.

Ren a întâlnit privirea lui Dane. Acesta din urmă a rămas tăcut o vreme, apoi a zis:

— Ar fi bine să fie.

Ochii mi s-au mijit, dar apoi Ren m-a cuprins cu braţul peste umeri, în timp ce s-a aplecat şi m-a sărutat pe tâmplă, iar eu am fost distrasă complet.

— Termină de mâncat! mi-a şoptit el, trecându-şi nasul peste curbura pometţilor mei. Iar apoi, cu puţin noroc, până în prânz, o să aflăm unde e nemernicul ăla!

Capitolul nouăsprezece

Mijlocul de transport era unul surprinzător de inteligent. O dubă de florărie, numai că în ea nu erau flori. Doar o bancă, de o parte, iar pe cealaltă, lanţuri fixate în lateral.

Aceasta era o adevărată dubă de răpitori.

Kalen şi Dane erau în faţă. Faye a rămas în spate, deoarece se temea să nu fie recunoscută, întrucât nu știam dacă vor fi elfi la porţi sau dacă elfii ar putea să o recunoască imediat. Chestia era că, dacă la poartă erau elfi, aveau să simtă imediat ce sunt Kalen şi Dane. Scopul furgonetei era să nu atragă atenţia în timp ce ne îndreptam spre poartă, dar nu ne ajuta să trecem de ea.

Faptul că eram în afara Hotelului Elfilor Buni era… Doamne, era greu de descris în cuvinte, dar nu îmi era uşor.

În timp ce Faye şi băieţii au ieşit prin deschizătura din zidul de dincolo de curte de parcă era o nimica toată, eu parcă aveam în stomac o grămadă de vipere răsucindu-se. Toată lumea vorbea, dar eu nu ascultam. M-am oprit în dreptul deschizăturii, cu picioarele incapabile să se mişte. Ren şi-a pus mâna pe șalele mele. N-a zis nimic, dar ştiam că-mi simţise îngrijorarea. Probabil că mi se citea pe faţă. Cu el lângă mine, am ieşit din protecţia curţii şi imediat mi-am dat seama că e mai cald decât ultima dată când fusesem afară. Temperaturi mai normale pentru luna octombrie, în New Orléans.

A fost ciudat să ies din curte, să păşesc în lumea care exista dincolo de strălucirea Hotelului Elfilor Buni. Deşi ştiam că Drake şi slugile lui erau departe, mă aşteptam să apară din senin.

Dar nu au făcut-o.

O parte din mine încă se aştepta să fie un fel de capcană, ca prinţul să apară brusc şi să ne spună că fuseserăm păcăliţi. Cealaltă jumătate din mine voia să alerge pe acolo, să respire toate mirosurile bune şi rele ale oraşului. Nu am apucat să fac asta. Nu am avut la dispoziţie prea mult timp să procesez faptul că sunt… *liberă.*

— Ne apropiem de poartă.

Kalen a aruncat o privire prin geamul deschis, care separa partea din faţă a dubei. Stând lângă mine pe bancă, Ren a încuviinţat din cap.

— Am înţeles!

Kalen a închis uşa, iar eu am expirat brusc, în timp ce mi-am trecut palmele peste genunchii pantalonilor cargo.

— Ai emoţii? m-a întrebat Ren încet.

Am vrut să spun că nu, dar apoi am aprobat din cap.

— Un pic. A trecut ceva vreme, chiar şi de când nu am mai purtat o pereche de pantaloni ca ăştia.

Privirea i-a trecut peste mine.

— Arăţi al naibii de bine în ei!

— Mulţumesc!

I-am zâmbit. Adevărul e că în dimineaţa aceea îmi erau mai largi decât ar fi trebuit să fie, dar mă simţeam mai bine aşa. Am tăcut când duba a încetinit şi s-a oprit, şi am urât faptul că nu puteam să văd nimic, dar atât eu, cât şi Ren ne-am încordat. Mâna i s-a îndreptat spre pumnalul din fier de la talie, iar a mea s-a dus spre coapsă, unde aveam şi eu unul. Ren ascunsese ţepuşa din lemn de copac spinos în interiorul ghetei.

— Bună ziua! l-am auzit pe Dane vorbind. Avem o comandă pentru…

— Ce naiba? a exclamat o voce necunoscută.

Rahat!

Ren şi-a desprins pumnalul, chiar în momentul în care am auzit deschizându-se portiera unei maşini, sunet urmat de un icnet de durere. Cineva a înjurat, apoi s-a făcut linişte. Ne-am uitat unul la altul, ştiind că asta putea însemna ceva nesemnificativ sau ceva foarte rău. Am aflat răspunsul rapid. Portiera din spate s-a deschis şi l-am văzut pe Kalen, cu un bărbat atârnat pe umăr. Ren a sărit de pe bancă şi s-a întins spre el.

— Un elf şi omul ăsta, a zis Kalen, în timp ce el şi Ren îl puneau pe bărbat în spatele dubei. A leşinat, nu e mort. Sub efectul farmecelor. Ne-am gândit să-l ţinem aici, în caz că vine cineva, să nu-l vadă leşinat în clădire.

— Bună decizie!

Ren l-a rostogolit pe om pe spate.

— Şi elful?

— Ne-a recunoscut imediat.

Maxilarul lui Kalen s-a încordat.

— L-am eliminat.

S-a uitat spre locul unde stăteam.

— Ne îndreptăm spre casă acum. Sunteţi gata?

Am încuviinţat din cap.

— Da!

Kalen şi-a înclinat capul, apoi a clătinat din el. După ce a închis portiera, duba a pornit din nou, iar Ren s-a aşezat lângă mine, în timp ce mă uitam fix la bărbatul inconştient. Era norocos că e în viaţă.

— Ştii ceva? am zis, expirând lung. Dacă ar fi fost misiunea Ordinului, l-ar fi lăsat inconştient sau l-ar fi omorât?

Vreme îndelungată, Ren n-a răspuns.

— Cred că depinde cine ar fi fost în misiunea aia.

— Da!

Asta nu mi-a picat bine, pentru că, deşi ştiam că nu trebuia să ucidem oameni, se întâmpla. Foarte des.

— Cred că da.

Când duba a încetinit şi apoi s-a oprit din nou, Ren a întins mâna şi mi-a pus-o pe ceafă.

— Hei!

L-am lăsat să-mi întoarcă privirea spre a lui.

— Da?

— Te iubesc!

Apoi m-a sărutat, trecându-şi buzele peste ale mele într-un mod care mi-a făcut degetele de la picioare să se strângă în ghete.

— O să ai grijă?

Mi-am sprijinit fruntea de a lui.

— Dar tu?

— Da, pentru că vreau să te mai aduc în pat cel puţin încă o dată, înainte să fim nevoiţi să plecăm la drum!

M-a muşcat uşor de buza de jos.

— Îţi place cum sună asta?

Îmi plăcea, aşa că l-am sărutat şi eu.

— Atunci, ai face bine să te asiguri că nu o să fii rănit!

A zâmbit, lipit de gura mea.

— Ne ocupăm de asta!

— Da! am şoptit, îndepărtându-mă de el, când am auzit portiera şoferului deschizându-se şi închizându-se.

Dându-ne jos de pe banchetă, am avut grijă să nu călcăm pe bietul om de pe podea, în timp ce ne ghemuiam la uşa din spate. Câteva secunde mai târziu, aceasta s-a deschis, aşa că am sărit afară, în lumina soarelui. Nu aveam timp de pierdut sau să ne gândim la ce urmează să facem, sau la ce se aştepta de la mine, pentru că ştiam deja. Era în oasele şi în

muşchii mei. Luptasem şi vânasem de mii de ori.

În ziua aceea era la fel.

Ştiam.

Eu şi Ren am ocolit spatele dubei, chiar în urma lui Kalen, exact la timp să vedem un elf înalt, de sex feminin, coborând treptele largi din piatră. Dane a întâmpinat-o acolo. Abia l-am văzut mişcându-se, dar a prins-o. Ea s-a împleticit în spate, cu o expresie şocată, înainte ca trăsăturile să i se contorsioneze.

Am ţâşnit în sus pe scări, cu inima bătându-mi puternic… Chiar simţeam apropierea luptei. Trecuse atât de mult timp, dar amestecul acela de frică şi entuziasm putea fi deopotrivă ameţitor şi periculos. Sau putea să-mi ascută simţurile.

Iar simţurile mele erau ascuţite.

Am strâns pumnul şi am lovit cu el în uşile duble din bronz, apoi am făcut un pas înapoi. Ştiam fără să mă uit în spate că băieţii erau chiar acolo.

Uşa s-a întredeschis şi am zărit un pic de piele argintie. Tot ce aveam nevoie să văd. Mi-am înfipt gheata în mijlocul uşii, deschizând-o cu piciorul. Elful din spatele ei a alunecat înapoi, pierzându-şi echilibrul. A căzut, iar Ren a trecut în fugă pe lângă mine. Elful era mort, înainte să aibă timp să dea alarma.

Dar alarma nu trebuia dată.

În timp ce cercetam holul larg, am văzut mai mulţi elfi – cel puţin o duzină –, care stăteau în picioare şi vorbeau în camera în stil salon sau se uitau la televizor în camera de recreere, aflată în spatele scării în spirală.

Cu atâţia elfi acolo, Marlon trebuia să fie acasă.

— Oh, uite!

Ren s-a ridicat cu o graţie fluidă.

— O petrecere de bun-venit.

— Ura!

Dane a răsucit un pumnal – un pumnal din fier – în mâinile lui de elf. Asemenea lui Kalen, purta mănuşi, deoarece simpla atingere a fierului le pârlea pielea.

Cei de la petrecerea de bun-venit au scos şuieratul înfricoşător pentru care erau atât de cunoscuţi elfii nervoşi, apoi au atacat. O mică parte din mine se întreba dacă nu cumva nu eram pregătită, dar prin vene îmi curgea adrenalină pură, iar anii de antrenament îşi făceau efectul. Instinctul a preluat controlul.

Păşind pe gresia spaniolă, am scos pumnalele pe care le aveam la şolduri şi m-am rotit, apoi am înfipt vârful foarte ascuţit în pieptul elfului din dreapta. Scoţând pumnalul, m-am învârtit şi l-am eliminat pe elful din stânga, înainte ca primul să se prăbuşească şi să dispară.

Un altul m-a atacat, iar eu m-am lăsat în jos, lovind cu picioarele şi doborându-l. L-am înjunghiat în abdomen. Am sărit în sus, m-am aruncat spre dreapta şi am evitat ceea ce ar fi fost o lovitură puternică. L-am nimerit pe elf în spate, chiar între omoplaţi. Apoi, m-am învârtit, fără măcar să gâfâi.

Ren a prins un elf, ţinându-i o mână în jurul gâtului. Ochii de un verde strălucitor erau aţintiţi asupra mea, în timp ce am înfipt pumnalul adânc în abdomenul elfului imobilizat.

— Al naibii de sexy!

Înroşindu-mă, am zâmbit.

— Dacă aţi terminat să v-o trageţi din priviri, veniţi aici! a strigat Kalen de la jumătatea scărilor.

— Mai lasă-ne o secundă!

Ren mi-a făcut cu ochiul, apoi a pivotat, lovindu-se cu umărul de elful care se grăbea să ajungă la el din spate.

Dându-mi ochii peste cap, am pornit spre trepte, urcând câte două deodată. Kalen a ajuns la etajul al doilea, faţă în faţă cu un elf foarte înalt şi chel. Am simţit furnicături pe şira spinării. Elful arăta ca unul dintre cavaleri…

— Rahat! a murmurat Kalen, iar o secundă mai târziu elful a ridicat o mână.

Pumnalul a scăpat din strânsoarea lui Kalen şi s-a izbit în peretele din apropiere, unde lama a vibrat din cauza impactului.

Un *străvechi!*

Da! Era unul dintre cavalerii care trecuseră prin poartă în noaptea în care prinţul pătrunsese în lumea noastră.

— Ai ales partea greşită, ca de obicei, elf de vară.

Străvechiul a înaintat, tocmai când pe scările din spatele meu se auzeau paşi.

— Şi vei muri pentru asta!

Străvechiul şi-a înclinat braţul într-o parte şi, fără să-l atingă măcar pe Kalen, l-a izbit de perete. Peretele din rigips s-a crăpat, iar aerul s-a umplut de moloz. Kalen a căzut în genunchi, evident uimit. Străvechiul s-a întors spre mine, înclinându-şi capul într-o parte. Curiozitatea i-a marcat trăsăturile la început, însă după o vreme a înţeles.

— Halfelin?

— Salutare! am ciripit, lansându-mă în aer.

M-am rotit, am lovit cu piciorul şi l-am prins pe străvechi în abdomen. Am aterizat ghemuit, în timp ce străvechiul s-a împiedicat şi şi-a pierdut echilibrul, căzând într-un genunchi. Surpriza din privirea lui reflecta ce simţeam şi eu. În mod normal, o lovitură ca aceea ar fi lăsat inconştient un om pentru câteva ore. Ar fi ameţit un elf oarecare sau poate că l-ar fi pus la pământ, dar un străvechi? Pe ei doar i-ar fi clătinat. Însă eu îl doborâsem.

Eram mai puternică.

Ridicându-mă, am zâmbit larg, în timp strângeam mai tare pumnalele.

— Surpriză! Nu sunt un halfelin oarecare.

— Vei fi un halfelin mort, în curând.

A sărit în picioare.

— Oh, nu ştiu ce să zic despre asta…

Prinzând privirea lui Ren cu coada ochiului, am aprobat din cap. Trebuia să trecem de străvechi, înainte ca Marlon să fugă.

— Am cam trecut deja prin asta. Nu ţine.

Străvechiul a vrut să ridice braţul, dar ştiam de ce e capabil. Am sărit în faţă, învârtindu-mă, în timp ce Ren a ţâşnit pe lângă noi. L-am zărit pe Dane apucându-l pe Kalen de braţ şi ridicându-l, în timp ce străvechiul mă prindea de picior. M-a azvârlit într-o parte. M-am rostogolit, pregătindu-mă pentru impact. M-am izbit de podea, dar n-am scăpat pumnalele şi am respirat, deşi durerea era oribilă.

— Nu voi cădea din nou în capcana asta.

Străvechiul a pornit spre mine. Am sărit în picioare.

— Dar ai făcut-o deja.

S-a apropiat şi s-a răsucit, însă a fost prea târziu. Ren a ţâşnit, iar străvechiul a scos un sunet gutural. Smulgând ţepuşa din lemn de copac spinos din pieptul străvechiului, Ren a rânjit.

— Presupun că tu vei muri, de fapt.

Gura străvechiului a rămas deschisă, în timp ce se uita în jos, la pieptul lui. Am trecut pe lângă el, arătându-i degetul mijlociu, în timp ce ne alăturam elfilor din Regatul de Vară. Toate uşile erau deschise, iar camerele erau goale. Una singură rămăsese închisă, la capătul holului. Uşi duble. Evident, dormitorul principal. Dane s-a proptit cu umărul în

uşi, iar acestea au cedat şi s-au deschis. L-am văzut imediat pe Marlon, stând în faţa unui pat mare. Şi-a ridicat braţul, iar mâna nu îi era goală. Ţinea în ea un pistol. O armă care era îndreptată direct spre Ren.

— Rahat!

Inima mi-a urcat în gât. Am sărit spre stânga, împingându-l pe Ren într-o parte, în timp ce împuşcătura răsuna în hol. Ren m-a prins şi m-a tras după el, punându-mi un braţ în jurul taliei, în timp ce a mărit ochii uşor. S-a îndreptat şi m-a privit în ochi.

— Mulţumesc, scumpo!

Încuviinţând din cap, m-am tras de lângă el, când am auzit un alt foc de armă. Dane şi Kalen erau peste Marlon. Glonţul zburase în tavan.

— O armă?

Kalen l-a lovit pe Marlon peste braţ. Pistolul a căzut pe podea, în timp ce Dane îi răsucea lui Marlon la spate celălalt braţ.

— Asta e cam de prost gust.

— Cred că te-ai bazat prea mult pe gărzile tale, pentru că a fost uşor.

Dane a zâmbit.

— Jalnic!

Marlon a rânjit, în timp ce Dane s-a dus în spatele lui.

— O să regreţi asta. Când prinţul…

— Prinţul nu e aici, nu-i aşa? am zis şi am intrat în dormitor. Deci, nu va face nimic.

Marlon a mijit ochii spre mine, în timp ce Dane îi punea cătuşele, iar Kalen îl forţa să-şi ducă la spate şi celălalt braţ.

— Tu eşti nenorocitul ăla de halfelin.

— Eu sunt!

Am zâmbit, băgând la loc un pumnal.

— Stai jos! i-a ordonat Dane, apoi s-a asigurat că străvechiul chiar face asta, forţându-l să se aşeze pe bancă, împingându-l puternic în umăr.

— Arăţi mai degrabă a elf decât a halfelin! a zis Marlon. Asta e interesant!

— Da! E o poveste lungă, dar n-am venit să ţi-o aduc la cunoştinţă.

Mi-am atârnat de şold celălalt pumnal.

— Pentru că, sincer, nu-mi pasă îndeajuns de mult ca să-ţi spun.

Marlon a zâmbit, arătându-şi dinţii.

— Ar fi trebuit să te omoare. Ar fi trebuit să meargă mai departe şi să ţi-o tragă, iar apoi să te omoare.

Nu am apucat să răspund la asta. Ren s-a mişcat ca o cobră care atacă. Pumnul i s-a izbit în falca lui Marlon, aruncându-l într-o parte. Kalen l-a prins pe străvechi, în timp ce Ren îngenunchea, cu faţa aproape de faţa lui Marlon.

— Chiar trebuie să te gândeşti bine la ce îi spui!

— Îmi amintesc de tine.

Marlon a râs, iar firicele de sânge roşu-albastru i s-au scurs din colţul gurii.

— Ai fost animalul ei de companie.

M-am încordat.

— Abia aştept s-o omor pe târfa aia.

Marlon a ridicat o sprânceană neagră, în timp ce privirea i se îndrepta spre mine.

— Crezi că o vei ucide?

A râs din nou.

— Eşti o proastă!

— Cândva, aproape că i-am scos ochii.

Am simţit cum mă cuprinde furia şi am făcut un pas înainte.

— Am de gând să o fac din nou. Încet.

— Chiar aşa? O să ţi-i scoată ea ţie şi o să se înfrupte din ei, pe post de gustare.

Am dat ochii peste cap.

— De ce ar vrea cineva să mănânce globi oculari? E scârbos!

Kalen a rânjit şi l-a apucat de păr pe Marlon, trăgându-i capul pe spate.

— Unde a plecat prinţul?

— A plecat? a zis Marlon.

— Nu te preface că nu ştii!

Mi-am încrucişat braţele.

— Ştii foarte bine că nu e în oraş. A plecat, pentru că a găsit un alt halfelin, iar tu o să ne spui unde s-a dus.

— De-asta ai reapărut, după evadarea ta îndrăzneaţă?

Marlon a strâmbat din nas.

— Ce neînfricată eşti!

Am zâmbit.

— O să aflăm cât de curajos eşti tu.

— N-o să-ţi spun nimic! a zis Marlon, mârâind, când Kalen l-a tras de păr. Ai putea la fel de bine să mă omori chiar acum.

— Oh, o să vorbeşti!

Înclinându-şi capul într-o parte, Ren s-a îndreptat de spate cu ţepuşa în mână.

— Ştii ce e asta?

Privirea lui Marlon a trecut peste ţepuşă. Muşchii din jurul gurii i se încordaseră.

— Ştiu.

— Şi ştii ce-ţi poate face? Te poate răni.

Ren a zâmbit şi a pus vârful ţepuşei direct în dreptul inimii elfului.

— Te poate ucide.

— La fel va face şi prinţul, dacă va afla că am vorbit cu voi. Voi muri oricum.

Marlon a înghiţit în sec.

— Să mă omori nu este o amenințare.

Am văzut zâmbetul rece de pe buzele lui Ren, în timp ce plimba ţepuşa spre gâtul lui Marlon.

— Să mori e partea cea mai uşoară, iar ţie nu o să-ţi fie uşor.

Aici Ren s-a ţinut de cuvânt.

Nu a fost nici uşor, nici curat. A fost sângeros şi murdar, iar Marlon a rezistat mult mai mult decât ar fi rezistat mulţi. Sute de tăieturi subţiri îi acopereau fiecare centimetru de piele expusă, iar de câteva ori am vrut să mă uit în altă parte, dar m-am forţat să n-o fac. Nu când Ren mânuia ţepuşa şi nu-și permitea luxul să închidă ochii. Aşa că m-am forţat să privesc şi nu am tresărit când sângele a ţâşnit dintr-o arteră vitală de la gâtul străvechiului, împroşcând faţa lui Ren şi partea din faţă a tricoului meu. Nu mi-am ferit privirea nici măcar o dată. De aceea, când Marlon a rostit cuvintele pe care le aşteptam, am ştiut sigur că spune adevărul.

— San Diego, a gâfâit Marlon. Prinţul a plecat în San Diego.

Acelea au fost ultimele lui cuvinte.

Capitolul douăzeci

După ce ne-am întors la Hotelul Elfilor Buni şi ne-am întâlnit cu Tanner şi echipa, nu am avut prea mult timp singuri.

San Diego!

Era nevoie de mai bine de o zi să ajungem acolo, mai exact de 27 de ore, şi trebuia să mergem cu maşina, pentru că, înarmaţi fiind, ar fi fost nevoie să supunem farmecelor prea mulţi oameni ca să putem călători cu avionul.

Atât Ren, cât şi eu aveam nevoie de un duş, deoarece niciunul dintre noi nu îşi dorea să plece la drum mânjit de sânge şi probabil că nu ne-am pregătit atât de repede pe cât am fi putut, pentru că cineva – Ren – a avut ideea să facem duş împreună, nu că m-aş fi plâns de ideea asta.

Cum aş fi putut, când Ren a fost cel care mi-a spălat sângele de pe faţă? Sau când eu am făcut acelaşi lucru pentru el, în timp ce stăteam sub jetul de apă? Mă gândeam la faptul că trebuia să ne grăbim să plecăm, dar apoi m-am trezit cu el în spatele meu. Iar când a intervenit şi mâna lui, plus alte părţi ale corpului, să mă plâng, să pun la cale strategii şi să gândesc, în general, a fost ultimul lucru pe care am putut să-l fac.

— Ne-am descurcat bine azi, a şoptit el, cu gura pe partea laterală a gâtului meu.

— Da!

Mi-a sărutat locul de sub ureche.

— Ai fost uimitoare, Ivy!

Am zâmbit.

— Şi tu ai fost la fel!

— Da!

Şi-a luat gura de pe gâtul meu, în timp ce degetele i-au trecut peste cea mai sensibilă parte a mea.

— Nu a fost...

Mi-am pus mâna peste a lui, oprindu-l.

— Nu a fost ce?

— Astăzi nu a fost unul dintre cele mai frumoase momente ale mele.

Zâmbetul meu a început să se estompeze.

— Ce vrei să spui?

Pentru o clipă, a rămas tăcut.

— Ştiam ce trebuie să fac pentru a-l determina pe Marlon să vorbească. Ştiam ce e el. Ştiam ce ne-ar fi făcut, dacă i s-ar fi dat ocazia. Dar tot nu-mi place că a trebuit să o fac.

Am simţit o strângere de inimă.

— Dar ai fost nevoit să o faci.

Ren nu a răspuns, aşa că am vrut să mă întorc spre el, dar mâna care se încolăcea în jurul gâtului meu m-a oprit. Mi-a dat capul pe spate, întorcându-l doar puţin, apoi m-a sărutat, alungându-mi gândurile. Mâna dintre coapsele mele a alunecat în sus, iar braţul i s-a pliat în jurul taliei mele. M-a făcut să mă ridic pe vârful degetelor.

Am gâfâit cu gura lipită de a lui când a intrat în mine pe la spate atât de adânc, încât la început am crezut că nu o să pot suporta, dar el mi-a dovedit că pot iar şi iar. Eram o masă alunecoasă din spumă de săpun, când mi-am lipit palmele pe gresia umedă din faţa mea, în timp ce Ren îşi ţinea un braţ fixat în jurul taliei mele, iar celălalt i s-a dus din nou între coapsele mele. M-a pătruns cu degetele şi cu scula, simţindu-i respiraţia fierbinte pe gât, în timp ce cuvintele lui îmi ardeau urechile. Când mi-am dat drumul, mi-am aruncat capul pe spate, pe umărul lui, trăind o experienţă aproape

extracorporală.

Două lucruri m-au surprins al naibii în momentul acela.

Unu, că nu am căzut în fund, şi doi, chiar şi după partida aia de sex sub duş, Ren era gata să o facă din nou, când ne schimbam. Câteodată, mă întrebam dacă Ren chiar e om, dar am presupus că doar recuperam timpul pierdut.

Şi aveam multe de recuperat.

Am fost gata cu câteva minute înainte, pe care le-am folosit oprindu-mă în uşă şi blocând-o cu corpul. Ren a ridicat o sprânceană, cu genţile noastre în ambele mâini.

— Ce faci?

— Am să-ţi spun ceva şi îmi doresc să beneficiez de absolut toată atenţia ta.

A zâmbit din colţul gurii.

— Întotdeauna beneficiezi de toată atenţia mea, scumpo.

— Ştiu, dar acum chiar o vreau.

Am inspirat adânc.

— Ceea ce ai făcut astăzi pentru a-l convinge pe Marlon să vorbească probabil că nu a fost uşor. Ştiu asta. Mi-a fost greu să privesc, dar am făcut-o. Am privit. E mai greu să o faci, ştiu.

— Nu! a expirat el greu. Nu este!

— Dar a trebuit să o faci, Ren. A trebuit să aflăm unde a plecat prinţul. Ai făcut ceea ce trebuia să faci şi nu ar trebui să te gândeşti deloc la asta.

Bărbia i s-a înclinat şi, pentru o clipă scurtă, nu am fost sigură că va răspunde.

— Nu o voi face.

Nu eram sigură că îl cred.

— Promiţi?

Privirea lui Ren a găsit-o pe a mea.

— Promit!

— O să am grijă să te ţii de promisiunea asta.

M-am întins şi i-am sărutat colţul gurii. M-a strâns la piept. Au trecut câteva clipe, până am reuşit să mă forţez să mă desprind de el.

— Ar fi bine să plecăm.

— Da!

Vocea i-a devenit mai aspră.

— Dacă nu o facem, s-ar putea să nu mai ieşim din camera asta, cu sau fără copil apocaliptic.

M-am înroşit, în timp ce m-am întors şi am deschis uşa, ştiind că va ţine cont de avertizarea aceea mai degrabă plăcută. Am ajuns în hol şi am descoperit un grup destul de mare care ne aştepta lângă uşile pe care nu le mai văzusem deschise până atunci. Păreau să ducă în partea din faţă a clădirii.

Dane şi Kalen stăteau alături de Faye, toţi trei ducând genţi negre, aşa că am presupus că vin cu noi. Am cercetat grupul, uşurată să văd că Merle nu e acolo, dar puţin neliniştită de feţele elfilor pe care nu îi cunoşteam.

Tink era prezent, stând puţin la o parte de grup. Lângă el se afla o valiză destul de mare. Pe umăr avea atârnat un... rucsac cu *Femeia Fantastică.*

M-am despărţit de Ren şi m-am îndreptat spre el.

— De unde ai chestia aia?

— L-am furat de la o fetiţă elf.

A făcut o pauză.

— Hashtag viaţă de golan.

— Poftim?

Am rămas cu gura căscată.

— Glumesc, a zis el, iar eu n-am ştiut dacă să îl cred sau nu. L-am comandat de pe Amazon, acum câteva luni. Se

potriveşte cu costumul meu mulat.

L-am fixat cu privirea, în timp ce Ren mi s-a alăturat, ţinând în mână două pahare de unică folosinţă cu cafea. Mi l-a întins pe unul dintre ele şi mi-a făcut semn cu ochiul.

— Mulţumesc!

Apoi, m-am întors din nou spre Tink.

— De ce ai bagajele aici?

— De ce?

Tink a strâmbat din nas.

— Habar n-avem cât timp vom fi plecaţi şi nu am de gând să port aceleaşi haine.

— Tu nu vii, Tink! Rămâi…

— Nu rămân aici! La naiba, nu! Te duci la San Diego, vin şi eu! Ai nevoie de mine!

Frustrarea m-a făcut să explodez.

— Tink…

— Nu mă lua cu Tink! a ripostat el. Înţeleg că vrei să fiu în siguranţă şi aşa mai departe, dar pot să mă descurc.

Ştiam că poate să se descurce, dar tot nu voiam să se pună în pericol.

— Şi Dixon? Nu-l poţi lua cu tine.

— Ştiu. Să-l vânezi pe prinţ şi, eventual, să-l omori nu e o activitate potrivită pentru un pisoi adorabil, a zis el. Brighton are grijă de el în locul meu.

Am ridicat din sprâncene, apoi am clătinat din cap şi am făcut un pas mai aproape de Tink.

— Nu vreau să te pun în pericol.

Tink a zâmbit.

— Ivy-Divy, ştiu că sunt al naibii de drăguţ şi adorabil, dar cred că uiţi de ce sunt capabil. Aveţi nevoie de mine în călătoria asta.

Ren mi-a atins uşor braţul, atrăgându-mi atenţia.

— Oricât de mult mă doare să recunosc asta, Tink are dreptate. Ne-ar putea fi de folos.

— Nu-mi lua asta!

Tink şi-a coborât vocea.

— Vă riscaţi vieţile cu toţii. Am irosit deja destul timp doar privind cum faceţi asta. E timpul să mă implic şi eu.

Am vrut să mai protestez, dar Tink și Ren aveau dreptate. Aveam nevoie de el. Nu puteam să-i iau asta. Am oftat.

— Bine!

— Bun!

Tink s-a uitat la Ren.

— Stai aşa! Voi nu vă mai certaţi? Oh, regina mea Mab, sunteţi din nou îndrăgostiţi!

Ochii mi s-au mărit, în timp ce am privit în jur, văzând că mai mulţi dintre străini ne priveau cu o atenţie detașată.

— Tink…

— Niciodată nu am fost altfel decât împreună, a zis Ren, punându-și braţul pe după umerii mei.

Geanta albastru cu roşu a alunecat pe podea, când Tink a bătut din palme ca o focă surescitată.

— Sunteţi! Uimitor!

— Tink! am zis din nou, de data aceasta, cu ceva mai multă forţă.

— Slavă tărâmului elfilor, nu voi fi victima unui divorţ!

— Pentru ultima dată, nu suntem părinţii tăi, Tink!

Am clătinat din cap şi am vrut să mă întorc să plec, dar m-am oprit.

— Ia-ți geanta!

Ren s-a aplecat spre mine, în timp ce Tink lua geanta de pe podea.

— Vorbeşti de parcă ai fi mama lui.

— Ţine-ţi gura! am şuierat.

— Iată-vă!

Tanner a ieşit din grup. Nu s-a uitat la mine, de parcă nici nu ar fi trebuit să fiu acolo.

— Să vă prezint consulilor lui Fabian!

Străinii au făcut un pas în faţă şi, după o înşiruire rapidă a unor nume cu rezonanţă de elfi, cu excepţia ultimului tip, care a fost prezentat ca fiind Fred, mi-am dat seama că nu-mi voi aminti cum îi cheamă.

Toţi au zâmbit şi au dat din cap cu amabilitate, fiind mult mai politicoşi decât prinţul lor.

— Avem trei maşini care vă aşteaptă afară, a zis Tanner, iar Faye a făcut un pas înainte, ţinând în braţe câteva pachete.

— Fiecare dintre noi va avea la dispoziţie un telefon echipat cu GPS, care va fi urmărit de aici, în cazul în care se întâmplă ceva şi trebuie să ne despărţim, a explicat Faye, înmânându-mi un plic.

Mi-am pus cafeaua pe masa din apropiere, am pipăit plicul şi am simţit înăuntru patru telefoane. Mă gândisem că Tink va merge cu mine şi cu Ren.

— De ce sunt patru?

— Pentru că voi merge cu voi.

Maxilarul mi s-a încleştat, în timp ce m-am întors. Sosise Fabian, arătând foarte spilcuit.

— Mda, va trebui să găseşti o altă maşină cu care să mergi.

— Ivy! s-a plâns Tink, în şoaptă. O să mă călărească.[3]

Ren s-a înecat cu cafeaua şi s-a întors, suflând încet. M-am uitat la Tink.

---

[3] Joc de cuvinte. în engleză, *ride* înseamnă şi „a călări”, şi „mijloc de transport” (n. tr.).

— Poate vrei să te mai gândeşti la ceea ce tocmai ai spus?

— Oh, nu! Am spus-o bine.

— Dacă va fi în maşină cu noi, nu te va *călări* în timp ce suntem acolo, da?

Nu-mi venea să cred că fusesem nevoită să spun asta.

— Cred că o să aflu cine e în maşină cu Faye…

— Oh, nu!

Ren m-a prins de spatele tricoului.

— Nu mă laşi cu ei!

Fabian s-a apropiat de Tink.

— Ce ai în geamantan? Pare destul de… voluminos pentru haine.

Dacă stau să mă gândesc bine, prinţul din Regatul de Vară avea dreptate.

Apucând mânerul geamantanului mare, Tink s-a uitat la Fabian.

— E pentru cazuri extreme. Înseamnă că acest geamantan nu trebuie deschis decât dacă suntem în rahat până-n gât.

Ren m-a înghiontit.

— Ce crezi că are acolo?

— Habar n-am, dar mă gândesc că probabil ar trebui să aflu.

Am pornit spre el, dar uşile s-au deschis, iar lumina soarelui a pătruns înăuntru. La fel ca mai devreme, pentru o clipă, am fost surprinsă să ştiu că putem pleca de acolo. Şi la fel simţea toată lumea. L-am urmat pe Ren afară, până la locul unde Faye şi echipa ei urcau într-unul dintre SUV-uri, consulul lui Fabian a urcat în ceea ce părea a fi un Porsche de lux, iar nouă ne rămăsese un SUV care era de mărimea unui tanc mic.

Nici măcar nu am încercat să iau cheile de la Ren.

După ce ne-am ocupat de bagajele pe care eu şi Ren le împachetaserăm în grabă înainte de a ieşi din cameră, am ocolit maşina spre scaunul pasagerului. Tink a venit în urma mea.

— Crezi că prinţul l-a găsit deja pe halfelin?

— Sper că nu!

Am deschis portiera.

— Pentru că asta ar complica lucrurile al naibii de mult.

— Ar face mai mult decât să complice lucrurile.

Fabian s-a uitat cu atenţie la mine.

— Dacă prinţul din Regatul de Iarnă a găsit-o şi face ceea ce ne-am temut, va trebui să ne ocupăm de asta.

M-am încordat. Degetele lui Ren mi-au atins talia, în timp ce trecea pe lângă mine.

— Aşa vom face!

Să ne ocupăm de asta…

Ştiam ce înseamnă. Uram asta. Pentru că aş fi putut să fiu eu în situaţia aceea… Aş fi putut să fiu eu cea de care să se ocupe, aşa cum spusese Merle, când ajunsesem acolo prima dată. Dar dacă prinţul o găsise pe femeia halfelin şi reuşise să facă sex cu ea, trebuia să împiedicăm naşterea copilului şi ştiam că grupul alături de care călătoream nu avea să fie de acord să aibă o conversaţie foarte jenantă cu nefericita, în speranţa că aceasta urma să facă ceea ce ar fi corect într-o astfel de situaţie.

L-am privit pe Fabian cum se îndrepta spre cealaltă parte a SUV-ului, apoi privirea mi s-a dus spre celelalte maşini. Ştiam ce aveau să facă. Aveau să o omoare pe femeie fără să stea pe gânduri. Ideea de a ucide o femeie nevinovată şi pe copilul ei mă dezgusta. Nu voiam să fac asta. Nu voiam ca vreunul dintre noi să facă asta. Aşa că ne rămânea o

singură opţiune.

— Ar fi bine să o găsim înainte! am zis eu, hotărâtă. Şi să ne asigurăm că nu rămâne însărcinată.

Capitolul douăzeci şi unu

Nici măcar nu ieşiserăm din statul Louisiana şi deja îmi venea să pun bandă adezivă pe gurile lui Tink şi Fabian, ca să-i fac să tacă. La câteva ore după ce porniserăm, învăţasem două lucruri. Fabian putea să facă totul să sune de parcă m-ar fi insultat, iar Ren avea abilitatea magică de a-i ignora pe toţi şi de a se concentra pe condus.

Frecându-mi fruntea, m-am uitat pe fereastră, în timp ce înaintam pe I-10. Pe lângă noi trecea un amalgam de clădiri şi copaci, iar conversaţia de pe bancheta din spate trecuse cumva la mine şi la părul meu.

— Sincer, nu cred că îl poate peria! spunea Tink.

Se aplecase în faţă, astfel încât era la jumătatea distanţei dintre scaune.

— Pentru că atunci când o face se transformă într-un puf uriaş.

Numărând până la zece, am aruncat o privire spre Ren. Avea un zâmbet abia schiţat pe buze şi, dacă n-ar fi condus, l-aş fi pocnit.

— Deci nu se piaptănă deloc? a întrebat Fabian, părând cu adevărat confuz.

M-am uitat peste umăr.

— Mă pieptăn, tâmpiţilor!

Ren a pufnit.

— Am văzut-o făcând asta. Când e ud.

— Hai să vorbim despre altceva în afară de părul meu, bine? am sugerat eu, înainte să ajung să mă caţăr pe bancheta din spate ca o maimuţă-păianjen turbată şi să-i sugrum pe toţi.

— Cum ar fi?

Tink s-a lăsat pe spate.

— M-am plictisit.

— Te-ai plictisit deja şi mai avem încă vreo douăzeci şi ceva de ore, i-am reamintit.

Tink a gemut.

— N-o să reuşesc.

— Aş putea să te distrez eu, a sugerat Fabian. Am putea…

— Nu! am intervenit, pentru că aveam sentimentul că versiunea lui de distracţie pentru Tink nu era pentru minori şi nu voiam să asist la aşa ceva.

Mi-am aţintit privirea asupra prinţului din Regatul de Vară. Era evident că îi plăcea Tink, dar elfilor le plăcea cam de orice avea două picioare şi o gaură. Am simţit că devin protectoare.

— Hai să vorbim despre tine, Fabian!

Prinţul din Regatul de Vară a întins un braţ pe spătarul scaunului şi a înclinat capul.

— Nu am nicio problemă cu asta!

— Bineînţeles că nu! a murmurat Ren în barbă.

M-am luptat cu un zâmbet.

— Câţi ani ai?

Prinţul din Regatul de Vară a ridicat o sprânceană blondă. Arăta la vreo douăzeci şi ceva de ani, dar instinctul îmi spunea că asta nu era vârsta lui reală.

— Mai bătrân decât unii dintre copacii plantaţi de-a lungul acestui drum.

Deci bănuielile mele erau corecte. M-am uitat la Ren şi am văzut că asculta.

— Atunci, asta înseamnă că te hrăneşti, deoarece, categoric, nu îmbătrâneşti, ca Tanner.

— Eu sunt prinţul. Toată curtea regală se hrăneşte.

— Serios? am zis, cu pumnul încleştat în poală.

Era încă ceva ce Tanner nu-mi spusese.

— Nu-ţi place să auzi asta! a rânjit el. Totuşi, te-ai hrănit, pentru a-ţi salva viaţa.

— Nu a fost alegerea mea, am spus.

Tink s-a aplecat din nou în faţă.

— Ceea ce omite Fabian este că ei au oameni care se oferă voluntari pentru a se hrăni. Nu sunt forţaţi.

Am ridicat din sprâncene.

— Voluntari sau sub constrângere? Îmi amintesc de oamenii pe care îi avea Drake în casa aceea. Unii păreau să vrea să fie acolo, dar mă îndoiesc că vreunul dintre ei ştia în ce se bagă.

O umbră a traversat expresia lui Fabian.

— Cei care ne permit onoarea de a ne hrăni din ei nu o fac sub nicio constrângere. Ştiu ce suntem. Aleg să ne ajute, aşa cum îi ajutăm şi noi pe ei.

Nu am crezut asta nici măcar o secundă.

— Şi cum îi ajutaţi voi?

— În comunitatea mea, îi protejăm pe muritorii care ne permit să ne hrănim. Nu duc lipsă de nimic. Bani. Asistenţă medicală. Securitate.

Îmi amintea cumva de escorte, dar m-am gândit să ţin asta pentru mine.

— Iar ei ştiu de ce sunteţi capabili? Cum îi puteţi secătui, până la punctul în care se transformă în creaturi psihotice fără minte?

Ochii i s-au mijit.

— Nu luăm niciodată mai mult decât avem nevoie. Dacă vreunul dintre supuşii mei ar face-o, ar fi executat pe loc.

— Serios?

Privirea lui Ren a alunecat spre oglinda retrovizoare.

— Asta e destul de dur, pentru nişte fiinţe care întotdeauna s-au pus pe primul loc.

— De parcă ai şti ceva despre rasa noastră, a replicat Fabian. Suntem aici de mult mai mult timp decât ştii tu. Gândeşte-te la asta!

— Mă gândesc la asta, a răspuns Ren sec.

— Nu ştiaţi nimic despre Regatul de Vară sau despre faptul că regatele noastre şi-au stabilit reşedinţa aici. Există un motiv pentru asta. Nu ucidem. Nu-i abuzăm pe muritori. Credeţi sau nu, îi vedem ca pe nişte egali.

— Ştiu că pare greu de crezut, dar spune adevărul, a intervenit Tink.

— De unde ştii? l-am întrebat.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— De ce ar minţi?

— Oh, nu ştiu! Ca să nu-l omorâm? am zis.

Prinţul din Regatul de Vară a pufnit.

— Nu sunt uşor de ucis.

— Apropo de asta! Dacă tu eşti exemplul perfect de elf care nu omoară, care iubeşte şi preţuieşte oamenii, atunci de ce nu vrei să ne spui cum să-l slăbim pe Drake?

A râs, iar sunetul a fost prea rece pentru un prinţ din Regatul de Vară.

— Nu aveţi încredere în mine. Eu de ce aş avea încredere în voi? Poate că tu eşti un halfelin, iar el e Băiatul Minune…

— Băiatul Minune? s-a strâmbat Ren.

— Iar Ordinul ne-a trădat deja o dată, a continuat Fabian, cu o privire dură. Faptul că lucrăm acum cu voi pentru a-l opri pe prinţul de Iarnă ne pune pe mine şi pe oamenii mei într-un dezavantaj incredibil. Crezi că doar pentru el am ales să vin în aceeaşi maşină cu voi?

A aruncat o privire spre Tink.

— Cineva trebuie să fie cu ochii pe voi doi și nu îmi voi pune în pericol niciunul dintre consuli pentru a face asta.

Tink nu părea deloc deranjat de afirmația aceea.

— Cum a trădat Ordinul Regatul de Vară? a întrebat Ren, manevrând volanul. Tanner a pomenit de asta. Acum ai făcut-o și tu. Habar n-avem ce s-a întâmplat.

— Habar n-aveți de o mulțime de lucruri, a zis prințul, apoi a zâmbit, și jur că am simțit aburi ieșindu-mi din urechi. Te-ai gândit vreodată la asta?

Privirea i-a întâlnit-o pe cea a lui Ren în oglindă.

— Te-ai gândit cu adevărat la motivul pentru care Ordinul și prețioasa ta Elită ți-au ascuns atât de multe, începând chiar cu informații legate de oamenii dispuși să ucidă și să moară pentru ei, fără remușcări și fără să se căiască? S-a gândit vreunul dintre voi că poate omorâți ființe inocente? Că nu toți elfii vor să conducă lumea muritorilor? În viețile voastre incredibil de scurte, s-a întrebat vreunul dintre voi vreodată dacă luptați de partea corectă?

Stânjenită de toate lucrurile adevărate pe care le spunea, m-am întors cu spatele și am privit prin parbriz. A trecut o clipă și m-am uitat la Ren. Un mușchi îi zvâcnea de-a lungul maxilarului, în timp ce privea fix în față. Întrebările prințului din Regatul de Vară atinseseră o coardă sensibilă și în el. Cum altfel? Avea dreptate. Noi omorâserăm și muriserăm pentru o organizație care ne mințise. Și iată-ne aici, judecându-l pe Fabian și pe cei ca el.

— Ce au făcut? am întrebat încet, nefiind sigură că sunt pregătită să aud sau că vreau să aud.

Fabian a rămas tăcut un timp atât de îndelungat, încât am crezut că nicio să mai răspundă vreodată, însă într-un final a zis:

— Practic, tot ceea ce ştiţi voi este o minciună.

Degetele lui Ren erau albite de la cât de strâns ţinea volanul.

— Ai de gând să ne spui?

— Nu noi am început războiul ăsta cu muritorii, a zis el, uitându-se pe geam, în timp ce Tink îl privea în tăcere. Nu noi am fost cei care au încălcat tratatul dintre semenii noştri.

Am ridicat o sprânceană.

— Ce tratat?

A zâmbit într-un fel în care mi-am imaginat că o fac părinţii înainte de a-şi dori să îşi poată dresa copiii.

— Cândva, puteam să călătorim mai liber între lumile noastre. Unii luau oameni şi îi aduceau înapoi, dar, crede-mă, când se întâmpla asta, de obicei, erau oameni cărora nu le-aţi fi simţit lipsa niciodată. Oameni care îşi meritau soarta.

Tink a arcuit o sprânceană.

— Alţii mergeau de bunăvoie.

A ridicat dintr-un umăr într-un fel elegant.

— La urma urmei, suntem frumoşi, iar muritorii sunt atraşi de lucrurile frumoase. Pe vremuri, existau mult mai mulţi halfelini.

Mi-am muşcat buza. Încă nu ştiam dacă mama mea sau tatăl meu era din neamul elfilor. Probabil că nu aveam să aflu niciodată.

— Ordinul a fost creat încă de când am trecut aici pentru prima dată, iar tratatul a rămas în vigoare sute de ani. Membrii ordinului i-au vânat pe cei care au ucis muritori în această lume şi i-au lăsat în pace pe cei care nu au făcut-o, iar când lumea noastră a început să se clatine şi mai mulţi elfi au trecut dincoace, am lucrat împreună, încercând să ne asigurăm că ceea ce se întâmpla cu lumea noastră nu se va întâmpla şi cu a voastră. Le-am mărturisit slăbiciunea

noastră. Le-am împărtăşit secretele noastre şi i-am ajutat să închidă porţile, dar în cele din urmă au folosit împotriva noastră tot ceea ce le-am arătat şi i-am învăţat. Nu faptul că au luat de la noi cristalul a creat o ruptură între lumile noastre. Asta ţi-a spus Tanner? Sunt sigur că da. Nu a vrut să te copleşească, spunându-ţi adevărul.

Interiorul maşinii părea de gheaţă.

— Şi care este adevărul?

S-a întors de la fereastră.

— După ce am sigilat porţile, Ordinul i-a măcelărit pe toţi elfii alături de care au luptat, a luat Cristalul pe care l-am folosit pentru a închide porţile şi apoi ne-a ucis regele, în cele din urmă, slăbind întregul Regat de Vară şi forţându-ne să ne izolăm.

Am oftat surprinsă.

— Eram deja slăbiţi după ce ne pierduserăm regina şi pe fratele meu, cu multe decenii înainte, în lupta cu Regatul de Iarnă, a continuat Fabian. Ordinul ştia asta, şi am avut încredere în el.

— De ce? am întrebat, după un moment. De ce a făcut-o?

Fabian şi-a înclinat capul într-o parte.

— Asta este o întrebare la care am aşteptat mulţi ani să primim un răspuns. Am o presimţire că vom afla acel răspuns, mai devreme sau mai târziu.

Cu siguranţă, discuţia despre trădarea cu sânge-rece şi despre ceea ce echivala cu o crimă a schimbat atmosfera din maşină. Singura binecuvântare a fost că i-a făcut pe Tink şi pe Fabian să tacă pentru următoarele câteva ore.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului gândindu-mă la ce spusese Fabian. Iniţial, am vrut să resping

totul, pentru că era greu să renunţ la ani şi ani de istorie diferită, dar ştiam că cei din Ordin minţiseră. Văzusem dovezile. Întrebarea era cât de mult minţiseră și de ce se întorseseră împotriva elfilor care îi ajutaseră? Nu aveam răspunsurile, dar, când ne-am oprit, după vreo opt ore de condus, undeva, în nesfârşitul stat cunoscut sub numele de Texas, să alimentăm şi să luăm ceva de mâncare, am folosit timpul scurt în care Ren alimenta cu benzină pentru a-i afla gândurile. Tink şi Fabian erau în magazinul de lângă fast-food. Eram împreună cu ceilalţi, cu excepţia elfului pe nume Fred. Acesta se uita din afară la geamurile magazinului, evident, stând de pază.

— Ce părere ai despre tot ce a zis Fabian?

M-am sprijinit de portiera pasagerului, mijind ochii în lumina soarelui care apunea.

— Sincer?

S-a întors, astfel încât să fie cu faţa la mine.

— Nu știu de ce ar minţi. Ce rost ar avea?

— Știu!

Am oftat şi mi-am dat o şuviţă de păr la o parte de pe faţă.

— Şi toată chestia cu hrănitul?

— Amândoi știm că există oameni cărora le place.

A scos capacul.

— Este foarte posibil să aibă un harem de oameni dispuși să dea câte puţin din ei înșiși, în schimbul banilor și al protecţiei.

Am pufnit. Harem de oameni? Nu știu de ce, mi-am imaginat o grămadă de oameni îmbrăcaţi sumar, care îi făceau vânt prinţului din Regatul de Vară cu nişte frunze de palmier.

— Şi, sinceră să fiu, nici măcar nu știu care este poziţia

mea în toată chestia asta. Acum câteva luni? Aş fi fost categoric împotrivă, dar acum? Totul s-a schimbat.

Ren a pus capacul la loc şi şi-a şters mâinile pe pantaloni.

— Cred că trebuie să renunţăm la unele dintre convingerile noastre.

Am încuviinţat din cap încet.

— Cred că ai dreptate.

— Întotdeauna am dreptate, nu ştii?

Am pufnit.

— Continuă să-ţi spui asta!

Zâmbind, s-a oprit în faţa mea.

— Nu e uşor să procesăm tot ce aflăm despre Ordin. Te obligă să te gândeşti la unele dintre lucrurile pe care le-am făcut.

Mi s-a strâns un pic stomacul.

— Da, aşa e!

Mai exact, m-am gândit la câţi elfi nevinovaţi probabil că omorâsem. Nu toţi elfii pe care îi vânasem fuseseră prinşi în flagrant. Unii fugiseră de mine. Iar eu îi urmărisem ca pe nişte animale şi îi omorâsem.

— Hei! a zis Ren încet, atrăgându-mi atenţia.

Am ridicat privirea şi am văzut îngrijorare în ochii lui.

— La ce te gândeşti în clipa asta?

— Mă gândesc la cei pe care i-am vânat. Dacă au fost nevinovaţi sau nu. Poate că am omorât…

— Opreşte-te!

S-a aplecat, ochi în ochi cu mine.

— Nu putem să ne întoarcem în timp şi să schimbăm ce am făcut. Trebuie să trăim cu asta şi să mergem mai departe. Asta nu înseamnă că e mai uşor să accepţi. Înseamnă doar că trebuie să o facem.

M-am trezit încuviinţând din nou din cap, pentru că avea dreptate. Nu puteam schimba ceea ce făcuserăm sau nu făcuserăm.

— Putem să schimbăm doar ceea ce vom face de acum înainte.

— Exact, a răspuns el, uitându-se peste capota SUV-ului.

— Vrei să mergi cu mine sau rămâi aici?

— Rămân aici!

Ren şi-a lăsat în jos bărbia, sărutându-mă pe tâmplă, apoi pe colţul gurii.

— Ce vrei să îţi iau de mâncare? Şi nu zice că nu vrei nimic. Nu ai mâncat de câteva ore.

— Cam faci pe șeful.

M-a sărutat, iar când s-a retras, m-a muşcat uşor de buza de jos, într-un fel care a făcut să mi se înfioare toate părţile interesante ale corpului.

— Ce vrei să-ţi aduc?

— Un burger şi nişte cartofi prăjiţi, am cedat.

— Imediat, a murmurat, înainte să mă sărute din nou, iar apoi a traversat ţanţoş parcarea.

Chiar mi-a adus un burger şi cartofi prăjiţi, iar eu am mâncat tot – cu excepţia roşiilor, deoarece… bleah. Ren a luat de la mine felia de roşie moale, punând-o peste burgerul lui. Burgerul şi cartofii mi s-au aşezat ciudat în stomac, după care m-a lovit o poftă bruscă de altceva. Era aproape ca atunci când îţi vine să fumezi după cină. M-am concentrat însă la Ren, Tink şi Fabian, care se certau pe limita de viteză, nici mai mult, nici mai puţin, până când pofta a trecut.

Undeva, pe la mijlocul nopţii, Tink a adormit, la fel şi Fabian. M-am oferit să conduc eu, dar Ren a insistat să nu ne oprim. Am sfârşit prin a adormi cu mâna lui Ren pe coapsa mea. Câteva ore mai târziu, o hurducătură şi braţul lui Ren,

care m-a lovit în piept, m-au trezit. Am mormăit şi am deschis ochii brusc. La început, am văzut doar drumul întunecat şi strălucirea slabă a unor faruri.

— Ce se întâmplă?

— Faye a oprit mai în faţă.

Ren a întins mâna după telefonul mobil, în timp ce Tink şi Fabian s-au foit pe bancheta din spate.

— N-avea de ce să oprească.

M-am uitat pe geam şi n-am văzut literalmente nimic altceva decât întuneric.

— Unde suntem?

— Pe cale să trecem în Arizona.

A dus telefonul la ureche.

— Celălalt grup este…

Luminile s-au aprins la câţiva metri în faţă, intensitatea lor orbitoare străpungând întunericul.

Fabian s-a aplecat brusc între cele două scaune din faţă.

— Ce nai…

În aerul nopţii s-au auzit focuri de armă.

Capitolul douăzeci şi doi

La început, am rămas cu toţii încremeniţi, şocaţi de sunetul care sfâşia cerul nopţii. Focurile de armă nu ajunseseră la noi, dar asta nu însemna nimic. Gloanţele puteau să străbată o distanţă destul de mare.

— Cineva trage în ei!

Tink aproape că s-a ascuns cu totul în spatele meu.

— Lăsaţi-mă să ies! Oh, regina mea Mab, lasă-mă să ies!

A zdruncinat mânerul portierei.

— O să-i omor, pentru că trag în noii mei prieteni! Să vezi ce le face Tink!

— Ai blocat încuietorile de siguranţă pentru copii? am întrebat.

— Normal că da.

Ren s-a răsucit spre spate.

— Vreau ca voi doi să staţi în maşina asta nenorocită, până când vom şti ce naiba se întâmplă!

Fabian s-a aplecat în faţă.

— Eu sunt prinţ. Pot…

Ren a apăsat pe acceleraţie şi a intrat brusc pe banda din stânga, cu o secundă înainte să văd maşina care se îndrepta în direcţia noastră.

— Sfinte Sisoe! am strigat, apucându-mă de mânerul de deasupra geamului.

Maşina aceea apăruse de nicăieri, din nenorocitul acela de deşert! Motorul SUV-ului a mugit, în timp ce prindeam viteză şi ne apropiam de locul unde era blocată Faye.

— Mă doare-n cot ce eşti, a zis Ren. Dar dacă se trage în noi e foarte posibil să ştie cine e în aceste maşini. Vreau să spun că alea nu sunt gloanţe obişnuite.

Atunci mi-am dat seama.

— Crezi că e vorba despre Ordin?

— Cine altcineva ar trage în noi în toiul nopţii, în pustietate?

— Dacă e aşa, atunci ştiau că venim.

Nu aveam timp să aprofundăm cu adevărat teoria respectivă, adică nu chiar în clipa aceea.

— Avem nevoie de tine în viaţă, i-a spus Ren lui Fabian. Încearcă să rămâi în maşina asta şi să nu mori, pentru că sunt destul de sigur că un glonţ în scăfârlie te va pune la pământ suficient de mult timp pentru ca ei să-ţi ia capul ăla mare de pe umeri.

— Da, dar eu sunt mai rapid decât un glonţ.

— Nu puteţi rămâne amândoi unde sunteţi? am întrebat. Măcar…

Geamul nostru din spate a explodat pe neaşteptate. Cioburile s-au împrăştiat prin maşină. M-am răsucit pe scaun şi am văzut cel mai ciudat lucru. Fabian îl ţinea pe Tink imobilizat pe scaun, acoperindu-i corpul cu al lui. Bun! Fabian tocmai câştigase câteva puncte bonus, dar Tink era rănit?

— Tink?

— Mă descurc de minune! a strigat el, cu vocea înăbuşită.

— Lasă-te jos, Ivy!

Ren a întins o mână spre mine, trăgându-mă în jos, astfel încât să mă lipesc de consola centrală.

— Dar tu? am protestat.

— Voi fi bine.

— Asta e…

— Vezi că este o armă în torpedo.

Ren m-a mângâiat pe spate.

— Ia-o, dar nu te ridica!

Mormăind în barbă, m-am apropiat şi am deschis torpedoul. Am băgat mâna înăuntru şi am luat Glock-ul. Era greu în palma mea. Ca membri ai Ordinului, fuseserăm învăţaţi să folosim şi armele, dar nu apelam la ele prea des, preferând metodele mai silenţioase, cum ar fi înjunghierea.

— Ştiu să trag.

— Dă-mi-o!

— La naiba cu asta! am şuierat. Tu conduci!

— Pot să fac mai multe lucruri în acelaşi timp.

M-a apăsat pe spate, exact când geamul meu s-a spart. Am tresărit, când cioburile m-au atins pe spate.

— Ren!

Mâna lui mi-a prins spatele tricoului. Cauciucurile au scrâşnit, când a călcat din nou frânele.

— Sunt bine! Dă-mi arma, Ivy!

Înjurând în barbă, m-am desprins din mâna lui Ren şi m-am ridicat pe scaun. M-am repezit spre geamul spart, ignorând cioburile. Am întins braţul şi am tras câteva focuri de armă spre berlina care patina în faţa noastră.

— La naiba! a strigat Ren, apucându-mă de umăr din nou şi împingându-mă în jos. Ţi-ai ieşit din minţi?

— Dar tu? Nu poţi să conduci şi să tragi, în acelaşi timp. Nu eşti James Bond.

— Lasă-l să fie James Bond! a zis Tink, de unde era, lipit de scaun. Lasă-l să…

Geamul din dreapta spate a explodat, lovindu-l pe Fabian, în timp ce cioburile au zburat în lateral. Am aruncat o privire printre scaune, observând că sedanul era acum în spatele nostru, în timp ce treceam pe lângă maşina în care se afla Faye. Ren s-a strecurat printre cele două, ieşind de pe şosea. Au început hurducăturile, şi am cotit la stânga. Am

simţit cum SUV-ul se ridică pe două roţi, în timp ce ne învârteam.

— Sunt din nou în spatele nostru, a zis Fabian, destul de calm. Cred că fie au de gând să tragă în noi până murim, fie o să ne facă să ne izbim cu maşina de ceva.

Praful pătrundea prin geamurile sparte. Fabian avea dreptate. Era evident că încercau să ne omoare pe toţi. Înjurând din nou, m-am ridicat, în timp ce Ren striga la mine.

— Stai jos! am ţipat la Fabian.

Ochii elfului s-au mărit când am îndreptat pistolul spre capul lui şi am apăsat pe trăgaci. Sedanul din spatele nostru a virat brusc spre stânga, patinând, până când s-a oprit la câţiva metri distanţă.

— Sfinte Sisoe! am şoptit. Cred că l-am nimerit pe şofer.

— Asta e fata mea! a murmurat Ren, cu o secundă înainte să mă tragă înapoi jos.

Chiar dacă îl omorâsem pe şofer, nu se terminase. Probabil că erau mai mulţi în maşină. Faye şi echipajul ei erau blocaţi, pentru că maşinile lor nu se urniseră. Cine ştie dacă mai erau în viaţă? Trebuia să scoatem artileria grea. Şi aveam pe cineva, dar era cineva care ne era util în viaţă şi care probabil că ar fi reuşit să dezlănţuie un adevărat kraken4 asupra ticăloşilor în cauză.

— Opreşte maşina!

— Poftim? a întrebat Ren.

M-am eliberat din strânsoarea lui.

— Opreşte maşina!

S-a uitat la mine şi nu ştiu ce a văzut pe chipul meu, dar a scos o înşiruire impresionantă de înjurături, apoi a frânat.

M-am uitat la bancheta din spate.

— Poţi să-i scoţi din maşină pe cei care mai sunt acolo?

---

[4] Monstru marin din mitologia scandinavă (n. tr.).

Şi fără să fii ucis?

Fabian s-a uitat de la Tink la mine, iar apoi a zâmbit.

— Pot!

— Atunci fă-o! Te acopăr eu!

Înainte ca Ren să mă poată opri, am deschis portiera şi m-am strecurat afară, aplecată.

— Ce naiba faci? a întrebat Ren, coborând din SUV.

— Le distrag atenţia.

M-am furişat de-a lungul maşinii.

— Nu-ţi mai face griji pentru mine! Mă descurc! Acum e rândul tău să te descurci, adică să faci rost de o afurisită de armă.

M-a privit fix o clipă, apoi îmi place să cred că şi-a dat seama că nu avea să câştige disputa aceea.

— Sunt nişte arme în spate. Ivy…

— Aş lua una dintre ele, în caz că lucrurile merg prost.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre sedanul care staţiona şi am deschis focul.

— Acum, Fabian!

Portiera din spate s-a deschis brusc, iar prinţul din Regatul de Vară a ţâşnit afară. A trecut pe lângă mine, cu părul fluturându-i în vântul fierbinte, care se pornise brusc din deșert. Am continuat să trag până am rămas fără gloanțe, apoi am aruncat arma cât colo, când Fabian a scos un răget care nici pe departe nu suna omenesc… sau a elf. O strălucire gălbuie i-a radiat din corp, învăluindu-l în lumină şi făcându-l să arate de parcă soarele răsărise în toiul nopţii, special pentru el. În depărtare, l-am auzit pe Ren deschizând SUV-ul, dar nu mi-am putut lua ochii de la Fabian.

Portierele sedanului s-au deschis larg. Două… nu, trei persoane au ţâşnit afară. Le vedeam cum ridică mâinile. Arme! Rahat!

Aerul din jurul lui Fabian s-a deformat parcă şi apoi s-a extins. Mi s-a ridicat părul pe tot corpul şi am făcut un pas înapoi, cu gând să mă îndepărtez, exact când o explozie de o forţă supranaturală a ieşit din corpul lui, traversând luminişul şi izbindu-se de sedan. Maşina a zburat în aer, cel puţin doi oameni fiind azvârliţi în direcţii diferite şi aterizând cu bufnituri. Automobilul a explodat cu un zgomot asurzitor, de parcă ar fi fost lovit de o minge de foc.

— Sfinte Sisoe! am exclamat, împleticindu-mă în spate şi întinzând mâna după pumnal.

Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

Fabian a ţâşnit înainte ca un fulger, ajungând la prima persoană aflată pe jos, un bărbat, înainte să apuc măcar să clipesc. I-a frânt gâtul într-o clipită. S-a întors apoi la cel de-al doilea bărbat – vedeam doar că e îmbrăcat în negru. Prinţul din Regatul de Vară şi-a pus mâna pe capul bărbatului.

Şi asta a fost tot. Bărbatul a scăpat arma ţipând, în timp ce se dădea înapoi. Flăcări i-au izbucnit pe tot corpul, de parcă era victima unei combustii spontane.

Fabian a izbucnit în râs, apoi s-a învârtit, luându-l în vizor pe al treilea om, care era încă în picioare. Acesta s-a întors să fugă, dar nu a reuşit să ajungă prea departe. Fabian a fost la el într-o secundă, şi curând am simţit miros de carne carbonizată în nări.

Am continuat să merg cu spatele, până când m-am lovit de SUV. M-am întors şi l-am găsit pe Ren stând acolo, cu o armă în mână.

— Poate… poate că ar fi trebuit să-l lăsăm să iasă din maşină mai devreme.

— Doamne, Dumnezeule! a murmurat el, cu ochii mari.

Puterea pe care o avea prinţul era mai mult decât

înspăimântătoare. O armă de distrugere în masă, cu urechi ascuţite şi cu o aparentă erecţie când dădea cu ochii de Tink. Dacă era capabil de aşa ceva, oare prinţul din Regatul de Iarnă ce era în stare să facă?

Tink şi-a scos capul pe geam.

— Asta a fost cam fierbinte. La propriu. Şi la figurat.[5]

M-am întors spre Tink.

— Cred că ar trebui să fii foarte, foarte atent cu el.

— Trebuie să ajungem la ceilalţi.

Ren mi-a întins un alt pistol.

— Încă se mai aud focuri de armă acolo.

M-am întors exact la timp să-l văd pe Fabian eliminându-i pe cei doi bărbaţi care fuseseră aruncaţi din maşină. Mi s-a întors stomacul pe dos şi m-am întors spre Ren.

— Te rog să ai grijă! Să nu fii împuşcat!

Ren mi-a zâmbit diabolic.

— Ai grijă să rămâi întreagă, pentru că atunci când se va termina asta, am o mulţime de idei pentru a scăpa de o parte din adrenalina pe care ne-o provoacă lupta.

Oh, Doamne!

Cu siguranţă, era o supermotivaţie să rămân în viaţă.

Întinzându-mă, l-am apucat de bărbie şi i-am tras gura spre a mea. L-am sărutat cât de intens am putut, dur şi feroce. Când m-am retras, aproape că nu îmi mai venea să-i dau drumul.

— Te iubesc!

Mâna lui mi-a trecut peste şold.

— Dovedeşte-mi-o mai târziu.

Apoi a dispărut, grăbindu-se să ocolească partea

---

[5] Joc de cuvinte pornind de la faptul că termenul *hot* înseamnă „fierbinte”, dar şi „sexy” (n. tr.).

laterală a SUV-ului, spre farurile strălucitoare.

M-am întors spre Tink.

— Rămâi…

— Nu!

A deschis portiera, forţându-mă să fac un pas înapoi.

— Nu sunt un copil, Ivy! Pot să am grijă de mine! Ai încredere!

— Ştiu că nu eşti un copil, Tink!

Pe autostradă a răsunat altă succesiune rapidă de focuri de armă.

— Dar e foarte periculos.

— Ştiu.

A închis portiera în urma lui.

— Pot să vă ajut. Aşadar, dacă vrei să anulezi Amazon Prime, fă-o, dar nu rămân în maşina asta, în timp ce voi toţi vă riscaţi vieţile.

S-au auzit un strigăt şi paşi alergând. Dacă stăteam să mă cert cu Tink, aveam să sfârşim ucişi amândoi.

— Ţine-te aproape de Fabian!

Un zâmbet sălbatic i s-a întins pe faţă.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori.

În timp ce Tink se îndepărta, m-am întors şi am văzut un bărbat alergând spre mine. Nu l-am recunoscut, dar, cu siguranţă, era om. A ridicat o mână, iar lumina lunii a strălucit pe un pumnal.

Un membru al Ordinului!

Rahat!

S-a lansat spre mine, iar eu m-am ghemuit. Am ţâşnit în sus apoi, m-am învârtit şi l-am lovit cu piciorul în spate. S-a auzit un trosnet dezgustător, care m-a făcut să tresar. Bărbatul a căzut la pământ, cuprins de spasme.

— Ce…?

M-am dat înapoi, șocată că o simplă lovitură în spate… Oh, Doamne! Eram mai puternică acum. Cum putusem să uit asta? O lovitură în spate îi frânsese omului coloana vertebrală. În timp ce mă roteam, am simţit cum mi se răzvrăteşte stomacul, dar nu am avut timp să procesez cu adevărat tot ce se întâmplase. Un al doilea bărbat s-a repezit la mine, aşa că am făcut o fandare. Tipul s-a întors, dar i-am prins braţul. Răsucindu-l brusc, am tresărit când am auzit trosnetul şi am încercat cu disperare să-i ignor ţipătul de durere. A scăpat pumnalul.

— Nu vreau să te omor, i-am zis apăsându-l, până când omul a căzut în genunchi.

Chiar nu voiam să o fac. Omorâtul de oameni, ei bine, nu se compara cu omorâtul de elfi. Adică cei dintâi nu dispăreau, aşa cum se întâmpla în cazul elfilor. În schimb, era o treabă sângeroasă și murdară, și nu o uitai mult timp după aceea.

— Aşadar, dacă îţi dau drumul, o să fii cuminte, da?

Bărbatul a râs răgușit.

— Ar fi bine să mă omori, pentru că, dacă îmi dai drumul, o să te omor eu, căţea.

— Uau!

De ciudă, am mărit presiunea.

— Îţi ţin braţul rupt, amice.

— Omoară-mă! a gâfâit el. Dă-i drumul şi fă-o, târfă trădătoare!

Fălcile mi s-au încleştat, când cineva din depărtare a strigat. S-a văzut o străfulgerare de lumină portocalie, şi am presupus că Fabian dădea foc unor oameni în cel mai rău mod posibil.

— Eşti membru al Ordinului.

— La fel ca tine, a zis, răsucindu-şi capul într-o parte.

Dar tu ne-ai trădat.

— Nu am trădat nimic. De unde aţi ştiut că suntem aici?

— De unde crezi? Tu…

S-a întins şi a apucat pumnalul. Am înjurat, în timp ce el l-a ascuns la spate. I-am dat drumul şi am sărit într-o parte. Bărbatul s-a ridicat, împleticindu-se.

— Orice crezi despre mine este greşit. Nu am trădat Ordinul. Încerc să împiedic…

A venit spre mine ca un marfar, iar instinctul meu a preluat controlul. Nu voiam să-l omor, dar nici nu voiam să mor înjunghiată. Ştiam deja cât de naşpa e. M-am aruncat înainte şi i-am înfipt celălalt pumnal în piept, între coaste. L-am smuls, în timp ce-i şopteam:

— Îmi pare rău!

S-a prăbuşit în faţă, fără o vorbă.

Înghiţind în sec, am tras în zona SUV-ului, spre faruri. Am rămas în zona întunecată, alergând spre maşina în care era blocat consulul prinţului. Toată partea laterală era găurită de gloanţe. Geamurile dispăruseră. Am încetinit, iar hamburgerul pe care îl mâncasem mai devreme aproape că a sfârşit pe jos.

Toţi… începeau să dispară încet, cu ochii larg deschişi şi plini de teroare şi durere, şi cu pielea desprinzându-se de ei. Gurile le dispăruseră. Nu mai puteau scoate niciun sunet.

— Doamne, am zis şi mi-am ferit privirea, apoi m-am uitat din nou.

Privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Fred. Nu ştiam ce să spun, dar am văzut… Am văzut-o în ochii lui.

Mă implora.

M-am uitat în jos, la pumnal, ştiind ce voia, ştiind că puteam să termin totul repede. Întreaga mea fiinţă se răzvrătea împotriva acestei idei, care era de-a dreptul

nebunească. Puteam să ucid în timpul luptei, dar îmi era greu să omor din milă? Totuşi, erau chestiuni diferite.

Pentru o clipă, am închis ochii strâns, m-am forţat să iau o decizie, apoi… am făcut-o. M-am ocupat de toţi, iar când am terminat, îmi venea să las naibii *totul,* deoarece feţele lor îndurerate şi privirile chinuite, ştiind că îi trimiteam înapoi, într-o lume care murea, aveau să mă bântuie pentru tot restul zilelor.

Dar lupta era departe de a se fi terminat.

M-am întors, oprindu-mă brusc, când l-am văzut pe Fabian stând acolo şi uitându-se în maşină.

— A trebuit să…

— Ştiu!

Privirea i s-a îndreptat spre mine.

— Mulţumesc!

— Nu spune…

Am văzut o mişcare peste umărul lui şi am reacţionat fără să mă gândesc, trăgând cu arma. Fabian s-a răsucit tresărind, exact când un alt membru al Ordinului a căzut.

— Să nu-mi mulţumeşti pentru asta! am spus, apoi am luat-o la fugă spre cealaltă maşină, de unde nu se mai auzeau focuri de armă.

Tink era în faţă; nu rămăsese aproape de Fabian. Era îngenuncheat lângă ceva – cineva – şi fără tricou pe el.

Faye! Era lângă Faye.

— E…

— Sunt bine! Nu am fost lovită de glonţ, ci de o bucată de sticlă, care aproape că mi-a retezat braţul, a răspuns ea cu voce încordată.

Atunci am văzut că Tink îşi înfăşură tricoul în jurul bicepsului ei.

— Mă voi vindeca. Dane este… e mort.

Am simţit un nod în gât. La naiba!

— Kalen?

— E cu Ren, a răspuns Tink, fără să ridice privirea. Eu rămân cu ea.

Am vrut să plec, dar m-am oprit.

— Îmi… Îmi pare rău pentru Dane!

Faye a închis ochii.

Inspirând adânc, am luat-o la fugă. În faţă era un camion, genul acela cu lumini deasupra. Am fost atentă să nu fac zgomot, dar degeaba. Între noi era o altă maşină, una care părea că tocmai ajunsese acolo. Nici măcar o parte din mine nu spera că ar fi Echipa-Care-Nu-Ne-Voia-Morţi. Pur şi simplu, am ştiut că nu aşa stăteau lucrurile. Portierele s-au deschis, şi au coborât cinci persoane. Cinci. Minunat! Nu am văzut arme, măcar atât. Fabian s-a ivit brusc în spatele meu.

Şansele mele începeau să arate mult mai bine.

Am simţit un val de adrenalină, în timp ce am ţâşnit înainte, ajungând la primul membru al Ordinului. O femeie! S-a aruncat spre mine, dar am trecut pe sub braţul ei, fiind mai rapidă. Am ajuns în spatele tipei şi nu m-am mai gândit la nimic. Nu m-am gândit la faptul că e om sau că fusesem la un moment dat în aceeaşi tabără. Nu m-am întrebat dacă ne-am mai fi luptat, dacă ar fi ştiut cât de mult minţise Ordinul. Trebuia să fac asta pentru mine. Nu puteam să mă gândesc la faptul că voi apăsa pe trăgaci şi o voi împuşca direct în piept.

Întorcându-mă, am nimerit cu bocancul în spate pe altcineva, care a căzut într-un genunchi. Am coborât pumnalul şi l-am smuls repede, după ce am atins ţinta.

Auzind paşi grăbiţi în spate, m-am învârtit şi am sărit într-o parte, scăpând la limită de un pumnal care mi s-ar fi înfipt în piept. Am început să mă răsucesc, dar gâtul bărbatului a trosnit, răsucit într-o parte. A căzut, iar atunci l-

am văzut pe Fabian.

— Mulţumesc! am oftat.

— Îţi eram dator.

Fabian i-a rezolvat rapid pe membrii rămaşi, iar eu am încercat la Ren, sperând că încă mai era pe picioare. M-am apropiat de grilajul camionului, când s-a ivit o siluetă. Am ridicat pistolul, pregătită să fac o gaură în oricine ar fi fost. Kalen şi-a ridicat mâinile.

— Sunt eu… Doar eu.

— Rahat!

Am lăsat arma în jos.

— Puteam să te împuşc. Unde e Ren?

Elful a întors capul.

— L-a luat pe unul dintre ei.

Din câte se părea, Ren era singurul care avusese inteligenţa să-l lase pe unul dintre ei în viaţă. L-am urmat pe Kalen, ocolind camionul, cu ochii în patru, după alţi membri ai Ordinului.

L-am văzut pe Ren şi am vrut să mă arunc asupra lui, de uşurare. Am reuşit să nu fac asta, mai ales pentru că avea o armă îndreptată spre cineva şi m-am gândit că o îmbrăţişare nu ar fi ajutat în momentul acela.

— Acum, că ni se alătură Ivy, sper că o să te răzgândeşti şi o să începi să vorbeşti.

Vocea lui Ren era dură ca granitul.

— Ea are mult mai puţină răbdare decât mine.

Am rânjit când am ajuns lângă el. Privirea mi s-a îndreptat spre locul unde era îndreptată arma şi a trebuit să mă uit în jos, pentru că Ren îl ţinea în genunchi pe cel care era acolo. Am tresărit când l-am recunoscut pe bărbatul cu păr brunet. M-am încordat toată în timp ce mă holbam la bărbatul care îl omorâse pe cel mai bun prieten al lui Ren.

Omul care controla Elita şi care venise în New Orléans să mă vâneze.

Kyle Clare!

Capitolul douăzeci și trei

Kyle nu s-a răzgândit. Nu că aş fi fost complet surprinsă. Ca membri ai Ordinului, practic, eram antrenaţi în aşa fel, încât să ne ţinem gura, în cazul în care eram capturaţi de inamic.

Iar pentru Kyle, noi eram inamicul.

În concluzie, trebuia să-l forţăm să vorbească, aşa cum procedaserăm și cu Marlon, dar nu eram nerăbdătoare să fac asta. Chiar dacă Kyle era un mare nemernic, care avea nevoie de o doză sănătoasă de karma.

Din moment ce era doar o chestiune de timp până când mica noastră înfruntare de pe drum avea să fie observată de vreun neştiutor ghinionist, trebuia să ieşim de pe șosea şi să mergem într-un loc sigur, unde să-l putem interoga pe Kyle și să aflăm cum de ştiuseră că ne îndreptam spre San Diego.

Cei rămaşi din grupul nostru s-au îngrămădit în SUV, unde l-am băgat inclusiv pe Kyle, legat și cu călușul în gură. Am ajuns la un motel de rahat, unde în mod normal nici măcar nu m-aş fi gândit să stau, dar avea camere libere şi părea genul de loc unde era ceva obişnuit să se audă ţipete în toiul nopţii.

Am plătit trei camere cu bani gheaţă şi l-am băgat pe Kyle în cea din mijloc, cu călușul în gură şi legat de unul dintre incomodele scaune de birou. Eram doar eu și Ren în cameră cu el. Ne-am gândit că prezenţa unui elf nu l-ar fi convins să se poarte frumos.

În plus, Kalen era pe undeva, pe acolo, încercând să scape de maşinile avariate şi să facă rost de altele, iar Faye se odihnea, astfel încât braţul ei să se vindece. În ce-l priveşte pe Kalen, am presupus că avea să îşi folosească

farmecele asupra cuiva ca să obţină cheile, iar în clipa aceea, pur şi simplu, nu eram în stare să decid dacă e corect să facă asta sau nu.

Ren stătea chiar în faţa lui Kyle, cu braţele încrucişate pe piept.

— Sunt pe cale să scot căluşul şi sper că eşti suficient de inteligent să nu faci prea mult zgomot.

Kyle a ridicat privirea spre Ren, însă habar n-aveam dacă urma să fie suficient de deştept sau nu.

— Vrem să vorbim cu tine şi e important să ne asculţi, a zis Ren, apropiindu-se mai mult. Suntem în aceeaşi tabără.

După câteva clipe, Kyle a încuviinţat din cap. Ren a scos căluşul, iar primul lucru care a ieşit din gura bărbatului mai în vârstă a fost:

— Nu suntem în aceeaşi tabără, băiete. Am încetat să mai fim în aceeaşi tabără, în momentul în care ţi-ai dat seama ce este ea şi nu ai omorât-o.

Am ridicat o sprânceană.

— Va fi o discuţie plăcută.

Privirea întunecată a lui Kyle s-a îndreptat spre mine.

— Ar fi trebuit să îmi ascult instinctul de prima dată când te-am întâlnit. De când am auzit poveşti despre cum te-ai luptat cu prinţul şi ai supravieţuit? Rahat!

— Contrar a ceea ce crezi tu, m-am luptat cu prinţul şi am supravieţuit. Şi nu numai atât, am fost apoi răpită şi tot am supravieţuit.

I-am susţinut privirea.

— Nu ştiam că eu sunt halfelinul.

A rânjit.

— De parcă asta ar conta.

— Cred că nu contează, am meditat eu, pentru că sunt sigură că ai omorât o grămadă de halfelini, oameni care

habar n-aveau ce sunt sau de ce i-ai omorât.

— De ce nu-l întrebi pe el câţi a omorât, înainte să te cunoască?

Ren s-a încordat în faţa mea.

— Nu a avut curajul să-l elimine pe Noah. Sau pe tine, se pare.

Kyle a zâmbit.

— Dar a ucis...

— Taci odată! am izbucnit.

— Parcă voiaţi să vorbesc?

S-a aplecat în faţă cât de mult i-a permis frânghia pe care Ren o găsise Dumnezeu ştie unde.

— Cum te face să te simţi, ştiind că motivul pentru care a venit în New Orléans a fost să tragă un glonţ între ochii halfelinului, să te omoare... Dar bănuiesc că ai o pizdă de aur, pentru că...

Ren s-a mişcat atât de repede, încât abia i-am văzut pumnul atingând faţa lui Kyle, dându-i capul pe spate şi înclinând scaunul pe două picioare. Maxilarul lui Ren era atât de încordat, încât ar fi putut sparge pietre, în timp ce stătea acolo, uitându-se la Kyle.

Am făcut un pas înainte.

— Doar ca să ştii, îmi place ideea ca vaginul meu să fie de aur. Asta nu e o insultă.

— Da, te cred! Kyle a scuipat sângele care îi umplea gura, adăugând: Lumina e de rahat aici, dar te văd.

Mi-am cam dat seama la ce se referea şi am constatat că nu-mi pasă. M-a lovit ca un tren în viteză, dar asta era! Ştiam că arăt diferit. Ştiam ce înseamnă asta, dar *nu* îmi păsa.

— Mă doare în cot de ce vezi tu.

— Cum? Cum ai ascuns felul în care arăţi cu adevărat? m-a întrebat. Sunt al naibii de sigur că, dacă ar fi văzut ce eşti

cu adevărat, Daniel nu te-ar mai fi apărat.

Mi-am înclinat capul într-o parte, când Ren s-a uitat spre la mine.

— Daniel mă apără?

Pentru o clipă, am crezut că nu o să răspundă.

— Nu credea că ai trădat Ordinul. Evident, s-a înșelat.

— Nu am trădat Ordinul.

Am făcut o pauză. Faptul că Daniel încă mai credea în mine era o veste surprinzător de bună. Am strâns din buze.

— Ei bine, faptul că i-am omorât pe membrii Ordinului care ne-au atacat probabil că ar însemna trădare, dar, de fapt, ne-am apărat.

Kyle m-a aţintit cu privirea. Ochiul stâng i se umflase, o rană pe care am presupus că o avea de la maşină.

— Arăţi ca un nenorocit de elf. Eşti dezgustătoare!

Cu viteza fulgerului, Ren a aplicat o lovitură cu pumnul în abdomenul lui Kyle. Bufnitura a răsunat în toată camera. Dând dovadă de prezenţă de spirit, Ren l-a prins pe Kyle de umăr, împiedicând scaunul să cadă pe spate.

— Cred că ai vrut să spui că este frumoasă, dar înţeleg. Cuvintele nu au fost niciodată punctul tău forte.

— Să-ţi faci datoria nu a fost niciodată punctul tău forte.

Kyle s-a uitat la Ren şi a râs.

— Acum a fost?

Erau ochi în ochi.

— Știi foarte bine că mi-am făcut datoria chiar mai mult decât a trebuit.

— Dar nu şi atunci când a contat.

— Te înşeli! Când contează, fac ceea ce trebuie.

Ren s-a dat un pas înapoi, iar scaunul s-a îndreptat.

— Nu suntem aici să vorbim despre ce trebuia să fac eu. Cum ai știut unde suntem?

Kyle a scuipat şi mai mult sânge.

— Du-te naibii!

— Ai grijă cum vorbeşti! a murmurat Ren, lăsându-şi braţele să atârne pe lângă el.

Liderul Elitei a râs, cu gura plină de sânge.

— Ce informaţii crezi că vei obţine de la mine? Amândoi ştim cum se va sfârşi asta.

M-am uitat de la unul la altul.

— Cum se va sfârşi?

Buza superioară a lui Kyle s-a strâmbat.

— O să mă omoare.

M-am uitat la Ren şi am aşteptat să răspundă, iar când nu a făcut-o, am decis că e timpul să intervin.

— Bun! Să revenim la treburile noastre! Ştii că prinţul a găsit un alt halfelin?

Un muşchi a zvâcnit de-a lungul maxilarului lui Kyle, care se învineţea repede.

— Nu zău!

— Așadar, te-ai gândit vreodată că, dacă prinţul e în drum spre San Diego în căutarea unui alt halfelin, poate că nu am fost de acord să rămân însărcinată şi să grăbesc sfârşitul lumii pe care o ştim?

A mai trecut o clipă.

— Asta nu schimbă cu nimic ceea ce eşti sau pericolul pe care îl reprezinţi.

Am expirat zgomotos.

— Bine, îţi dau dreptate! Dar de ce crezi că ne îndreptăm spre San Diego? Să nu îndrăzneşti să spui că vrem să ne întâlnim cu prinţul, pentru că s-ar putea să te pocnesc şi ghici ce? Lovesc mult mai tare decât Ren.

— Călătoreşti cu o grămadă de elfi, a răspuns el. E destul de evident.

— Încercăm să-l oprim, ticălosule!

Ren s-a mutat în spatele scaunului lui Kyle.

— Dar tu te-ai cam băgat în drum şi ne faci să întârziem. Ar fi bine să speri că nu a găsit-o.

— Ordinul din San Diego l-a urmărit. Nu suntem proşti.

Ren a bătut cu palma pe umerii lui Kyle, făcându-l să tresară.

— Asta e discutabil.

Mi s-a aprins în piept un pic de speranţă că nu vom ajunge prea târziu.

— Cei din Ordin nu l-au văzut încă pe prinţ?

Kyle nu a zis nimic.

— Asta nu înseamnă că prinţul nu este acolo, că nu a găsit-o deja.

Mâinile lui Ren s-au strâns pe umerii bărbatului.

— Şi în timp ce tu eşti aici, lătrând pe lângă copacul greşit, el obţine exact ce vrea.

— Ştii că aproape nu mai avem timp să-l oprim! am apelat din nou la raţiunea bărbatului. Nu trebuie să îţi placă ce sunt. Poţi să crezi ce vrei, dar deja ar cam trebui să îţi dai seama că nu lucrăm pentru prinţ.

— Dar lucraţi cu elfii.

— Şi nu este prima dată când Ordinul lucrează cu elfii.

Ren a zâmbit când Kyle a făcut o grimasă.

— Vrei să vorbim despre asta?

Kyle a tăcut.

— Ăsta e lucrul interesant în toată povestea asta.

Mâinile lui Ren au alunecat de pe umerii lui Kyle, apropiindu-se de gât.

— Îmi vorbeşti despre datorie, dar voi toţi sunteţi o adunătură de nenorociţi mincinoşi. Aţi crezut că niciunul dintre noi nu se va intersecta niciodată cu cei din Regatul de

Vară şi că nu vom afla despre colaborarea cu Ordinul şi Elita? Cum au ajutat la închiderea porţilor? Că nu ucid oameni şi nici nu se hrănesc cu ei?

Mă rog, cu excepţia celor din familia regală. Se hrăneau, dar m-am gândit că era mai bine să păstrăm asta pentru noi, în momentul acela.

Ochii lui Kyle au sclipit.

— Toţi aţi fost antrenaţi să ucideţi elfi, nu să staţi cu ei la ceai şi biscuiţi.

Am ridicat din sprâncene.

— Ordinul ne-a minţit – pe noi toţi, de altfel – şi continuă să o facă, pentru că s-a crezut că niciunul dintre noi nu va vorbi vreodată cu vreun elf din Regatul de Vară?

— A funcţionat până acum.

Pentru o clipă, m-am uitat la el uimită.

— Asta e o prostie!

Kyle a rânjit, cu gura însângerată.

— Membrii Ordinului nu au fost antrenaţi niciodată să vorbească şi să-i asculte pe elfi. Voi aţi fost antrenaţi ca mai întâi să atacaţi. Întotdeauna.

— Repet, asta e prostie şi neglijenţă.

— Ştii ce e prostie? Să te gândeşti că o să scapi vie din asta.

— Nu mai pot de frică.

Am dat ochii peste cap.

— Presupun că ne-aţi dat în urmărire şi am fost reperaţi. Aşa ne-aţi găsit.

— În Texas, probabil, a zis şi Ren, lăsând o mână să-i alunece în jurul gâtului lui Kyle. Când ne-am oprit să luăm mâncare. De asemenea, bănuiesc că sectorul din sudul Californiei ne caută.

Bărbatul a înghiţit în sec, în mod vizibil. Se prefăcea că

el e dur, dar, în realitate, era speriat. Kyle a tras aer în piept, în timp ce Ren i-a dat drumul şi a făcut un pas în spate.

— Nu am nimic să vă spun.

— E în regulă! i-am spus şi i-am zâmbit. Pentru că deja ne-ai spus ceva care ne poate fi de folos.

Kyle a mijit ochii.

— Nu v-am spus nimic.

— Oh, ai făcut-o!

Am râs încet când privirea lui Ren s-a ridicat spre a mea.

— Mi-ai spus exact pe cine trebuie să contactăm. Pe Daniel.

A făcut ochii mari, când şi-a dat seama.

— Deci…

Am ridicat mâna, arătându-i degetul mijlociu.

— Mulţumesc pentru asta!

Nu există cuvinte să descriu satisfacţia pe care am simţit-o când a pălit.

— Daţi-i drumul şi omorâţi-mă!

— Mi-ar plăcea!

Ren a trecut pe lângă el, dându-i una după ceafă.

— Dar asta nu ar face decât să-ţi demonstreze că ai dreptate şi că suntem inamici.

I-am aruncat o privire tăioasă, însă am reuşit să tac. După expresia lui Kyle, mi-am dat seama că era la fel de surprins ca mine. Ren i-a zâmbit.

— Dacă te lăsăm în viaţă, poate o să treacă şi prin craniul ăla gros al tău ideea că suntem în aceeaşi tabără. Nu o să-mi mânjesc mâinile cu sângele tău. Şi nici Ivy nu o va face.

Capitolul douăzeci şi patru

Înăbuşindu-mi un căscat, l-am urmat pe Ren în camera de alături. Înainte de a pleca, îi puseserăm căluş lui Kyle şi porniserăm televizorul, pentru orice eventualitate. Totuşi, nu avea cum să iasă de acolo. Doar dacă nu cumva îşi dezvolta nişte puteri superspeciale şi reuşea să se elibereze de unde îl lăsasem… Legat de ţevile din baie.

— Chiar ai de gând să-l suni pe Daniel? a întrebat Ren, oprindu-se în faţa patului, care avea o adâncitură în mijloc.

M-am întrebat câte femei or fi rămas însărcinate sau câţi oameni or fi murit pe patul ăla. Apoi, am simţit că îmi vine să vomit şi am decis că nu e nevoie să mă gândesc la aşa ceva.

— Cred că este cea mai bună opţiune a noastră, dacă va trebui să deschidem porţile ca să-l trimitem pe prinţ înapoi.

— Este un risc.

A cercetat camera mică şi murdară, ridicând din sprâncene, când a văzut televizorul ce părea venit din anii ’80.

— Poate că nu va considera că l-ai trădat, dar când…

În timp ce vocea lui Ren se stingea, l-am privit cum îşi scoate pumnalul şi ţepuşa din lemn de copac spinos. Le-a aşezat apoi pe noptiera aflată cel mai aproape de uşă. Un pistol li s-a alăturat.

— … când va vedea cum arăt acum? am terminat fraza pentru el.

Ren s-a întors spre mine.

— Nu ar trebui să schimbe nimic, dar s-ar putea.

Mi-am muşcat buza.

— Ştiu. De aceea e mai bine dacă îl sun după ce ajungem

în San Diego. Să-l sun acum este prea riscant. Am putea da peste un alt blocaj, dacă mă înşel în privinţa lui.

— Da!

Şi-a dat jos ghetele.

— Nu putem rămâne mult timp aici. Unii membri ai Elitei îl vor căuta pe Kyle. Probabil că avem câteva ore. Trebuie să ne odihnim şi apoi să plecăm.

— De acord!

— Cred că ai dreptate, a zis el, trecându-şi o mână prin părul dezordonat. Îl vom contacta pe Daniel când ajungem în San Diego şi vedem apoi.

Am încuviinţat din cap, privindu-l în timp ce-şi trăgea tricoul peste cap, lăsând să i se vadă abdominalii şi pectoralii bine definiţi. Era ceva ciudat la tonul lui, iar privirea o ocolea pe a mea ori de câte ori ochii ni se întâlneau.

— Ce facem cu Căpitanul Tâmpit? Chiar îl lăsăm în viaţă?

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet discret.

— Ar trebui să-l omorâm. Îmi doresc asta. Foarte mult. Din mai multe motive.

S-a aşezat pe marginea patului, şi am fost surprinsă că nu s-a prăbuşit cu el.

— Dar dacă tu sau eu îl omorâm nu facem decât să îi dăm dreptate. Ar dovedi ceea ce şi alţi membri ai Ordinului cred, probabil.

— Aşadar, îl vom lăsa aici?

Trecându-şi din nou mâna prin păr, a aprobat din cap.

— Cred că aşa ar fi corect.

Nu credeam deloc că aşa e corect. Să îl lăsăm pe Kyle în viaţă însemna că urma să ne uităm peste umăr în fiecare secundă, până aveam să rezolvăm cu Drake şi cu toate celelalte. Trebuia să vorbim despre asta.

— Kyle are dreptate.

Clipind, m-am încruntat.

— În legătură cu ce?

Ren s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi braţele pe picioare.

— În legătură cu faptul că i-am ucis pe halfelini.

Toate gândurile despre uciderea lui Kyle au dispărut.

— Ren…

— Ştii câţi am omorât?

Şi-a coborât bărbia şi a clătinat uşor din cap.

— Eu ştiu!

Oh, nu!

— Asta nu contează.

— Nu contează? Eu cred că da!

A tăcut un moment.

— Te-aş fi omorât, dacă nu aş fi ajuns să te cunosc, dacă aş fi aflat că eşti halfelin, înainte de a te descoperi cu adevărat.

Era dificil să aud asta, dar m-am îndreptat spre el.

— Dar nu asta s-a întâmplat.

— Ar fi putut să se întâmple.

Şi-a ridicat capul. Privirea îi era atât de tulburată, încât m-a durut sufletul.

— Erau ca tine, Ivy. Unii nu erau membri ai Ordinului, dar alţii erau şi habar n-aveau că sunt halfelini. N-aveau nicio idee de ce se aflau la câteva secunde de moarte. Nici măcar nu au ştiut ce i-a lovit.

Mi s-a tăiat respiraţia şi am rămas fără replică.

— Uneori, nu ştiu cum poţi fi cu mine, a zis el, iar cuvintele acelea mi-au frânt inima. Cum poţi să te uiţi la mine, să mă iubeşti, ştiind de ce am venit în New Orléans.

Am înghiţit nodul din gât.

— Ei bine, mă ajută faptul că nu ai încercat să mă omori.

Ren nu a zâmbit, aşa cum credeam că va face. Am îngenuncheat în faţa lui, punându-i o mână pe picior şi luându-i bărbia în cealaltă.

— Uită-te la mine!

Încet, privirea lui s-a ridicat spre a mea.

— Mă uit la tine, scumpo. Întotdeauna o fac, chiar şi atunci când ochii mei nu sunt asupra ta.

Mi s-a strâns inima, auzindu-i cuvintele. Doamne, Ren era… era prea bun pentru toate astea! Brusc, am înţeles foarte clar. Dacă nu s-ar fi născut în lumea aceea, probabil că ar fi fost medic, salvând vieţi, sau profesor, modelând un tineret mai bun, pentru ziua de mâine.

Şi poate că, dacă nu m-aş fi născut în lumea aceea, şi eu aş fi fost… prea bună.

— Cine ai fost şi ce ai făcut nu te reprezintă acum şi nici pe viitor.

Mi-am trecut degetul mare pe sub buza lui.

— Amândoi am făcut lucruri pe care ne dorim să nu le fi făcut şi îmi place să cred că am fi procedat altfel dacă am fi fost învăţaţi altfel. Nu mai suntem cine am fost.

Ren a închis ochii şi a întors capul, sărutându-mi palma, dar puteam să simt cum începe să se elibereze de tensiune.

— Azi am ucis oameni – oameni cu care am lucrat cândva. I-am recunoscut pe cel puţin trei dintre ei.

Am tras aer în piept.

— Ştiu că a trebuit să o facem. Dacă nu am fi făcut-o, ne-ar fi ucis fără să stea pe gânduri.

L-a străbătut un fior.

— Dar asta nu face să fie mai uşor.

— Îmi pare foarte rău! i-am şoptit.

Ren nu a răspuns şi, în timp ce îl priveam fix, am ştiut că

nu putea să-şi mânjească mâinile cu sângele lui Kyle. Nu trebuia să mai insist asupra uciderii lui.

Stresul a continuat să se reverse din el, iar eu am decis că trebuie să fac ceva. Orice pentru a-i uşura problemele. Somnul l-ar fi ajutat, şi amândoi aveam nevoie de asta, dar tot ce-mi doream în momentul acela era să-i alung durerea şi dezgustul de sine, şi nu ştiam decât un mod de a face asta.

Nu m-am gândit la covorul subţire şi murdar, în timp ce m-am lăsat în genunchi între picioarele lui şi m-am întins spre nasturele pantalonilor lui.

S-a îndreptat, ridicându-şi capul, în timp ce îmi prindea încheietura mâinii.

— Ivy…

I-am făcut semn să tacă, în timp ce m-am întins şi l-am sărutat uşor, cu mâinile pe fermoarul lui. Atunci l-am simţit deja tare şi încordat. M-am desprins din sărut şi m-am lăsat din nou în jos, în timp ce privirea mi s-a îndreptat spre a lui.

— Te rog? am şoptit.

Ren mi-a eliberat încheietura mâinii, ridicând încet câte un deget. Am tras fermoarul în jos până la capăt şi am smucit de pantaloni şi boxeri. Şi-a ridicat şoldurile şi am reuşit să-i trag peste genunchi şi să-i scot. Apoi l-am luat în mână, minunându-mă cum putea fi la fel de fin ca mătasea şi totuşi tare ca oţelul.

A expirat încordat, în timp ce mi-am plimbat mâna de la vârf la bază şi înapoi în sus. Am văzut lucind o picătură de lichid. Tot corpul i-a tresărit când mi-am mişcat degetul mare de-a lungul vârfului, iar privirea mi-a fugit spre a lui. Cu ochii aţintiţi asupra mea şi cu buzele uşor întredeschise, mi-a scos agrafa din păr. Buclele mi-au căzut pe umeri, iar apoi mâna i-a rătăcit prin ele înainte de a-mi prinde ceafa. A apăsat uşor, dându-mi de înţeles ce voia.

I-am simţit gustul sărat pe limbă, iar urechile mi s-au umplut de sunetul răguşit pe care l-a scos. N-am stat pe gânduri. Nu era momentul pentru joacă şi preludiu. Trebuia să-l scap de gândurile negre. Trebuia să-l liniştesc. L-am luat în gură şi, chiar dacă nu aveam cine ştie ce experienţă în sexul oral, am învăţat repede că atunci când un tip te place nu prea ai ce să greşeşti.

Mă rog, doar să nu foloseşti dinţii într-un fel nu prea seducător, presupun, dar… în fine…

— Ivy! a gemut el, tot corpul încordându-i-se, în timp ce îl sugeam şi mă mişcam, rotindu-mi limba de-a lungul capului.

A înjurat, iar corpul i s-a încordat.

Căldura m-a inundat, alunecându-mi prin corp. Tânjeam după el, însă într-un mod diferit de momentele de până atunci. L-am luat în gură cât de mult am putut şi am înţeles că e suficient, după felul în care mâna i se strângea în jurul capului meu şi după sunetele guturale pe care le scotea. Apoi, mâna i-a alunecat spre gâtul meu, și degetul lui mare mi-a găsit pulsul, locul acela ciudat de sensibil pentru mine, şi mi-a masat uşor pielea, până când mi-am strâns coapsele una de alta. Am simţit cum se umflă în gura mea cu o secundă înainte de a încerca să mă îndepărteze, dar nu l-am lăsat, nu în timp ce zvâcnea şi îmi rostea numele cu voce răgușită.

Când a terminat, m-am lăsat pe spate, mândră de mine. Sau cel puţin am încercat să mă las pe spate. Totuşi, nu asta s-a întâmplat. Ren s-a mişcat repede, m-a apucat de sub braţe şi m-a ridicat în picioare. Am tresărit când degetele lui şi-au croit repede drum în pantalonii mei şi, înainte să pot zice măcar „mmmm”, mi-a dat jos pantalonii, chiloţii şi ghetele.

Iisuse, era bun!

Şi puternic – foarte puternic.

M-a ridicat pe pat, iar el s-a lăsat în jos, ţinându-mă în aşa fel, încât o parte foarte intimă a mea era în dreptul gurii lui. Nu a zis nimic, în timp ce mă uitam în jos, la el. Inima îmi bubuia din cauza intensităţii feroce, brute, care se vedea pe trăsăturile lui frumoase. Uimită, mi-am unit picioarele, încercând să îmi păstrez echilibrul, în timp ce el m-a apucat de şolduri şi de fund, iar degetele i-au pătruns în carnea mea.

Apoi gura i-a fost pe mine.

Fără niciun avertisment. Fără preludiu. Buze. Limbă. Supt. Tras. Am tresărit, ţinându-mă de capul lui. M-a devorat cu gura lui fierbinte, umedă şi flămândă.

Am încercat să-i rostesc numele, dar mi-am pierdut controlul complet, în timp ce corpul mi se încolăcea strâns. Nu eram în stare să spun nimic coerent, nu ştiam nimic, în afară de ceea ce făcea gura lui între coapsele mele. Credeam că o să mor, că eram pe moarte, iar apoi s-a întâmplat.

Am strigat, iar corpul mi s-a topit, în timp ce eliberarea m-a inundat, m-a făcut să vibrez şi să mă zvârcolesc la nesfârşit. M-a terminat complet.

Iar Ren m-a ţinut.

M-am prăbuşit în braţele lui – slăbită, satisfăcută şi epuizată. Abia dacă am înţeles cum s-a răsucit, astfel încât amândoi am ajuns întinşi pe o parte, cu obrazul meu lipit de pieptul lui. Niciunul dintre noi nu a rostit niciun cuvânt, iar el a adormit aşa, ţinându-mă în braţe, de parcă s-ar fi temut că o să mă îndepărtez de el.

Eu însă nu am dormit.

Nu am putut, deoarece atunci când ceaţa plăcută a eliberării s-a estompat, m-am gândit la ce aveam de făcut.

La ce trebuia să fac pentru el.

Capitolul douăzeci și cinci

Ren era încă la duș când m-am strecurat afară din cameră. I-am spus că mă duc să văd ce face Kyle și să mă asigur că e în regulă, înainte să pornim la drum. Am insistat, pentru că nu voiam ca Ren să se apropie de nenorocitul ăla.

Era devreme, iar soarele dimineţii m-a făcut să tresar, când am văzut că parcarea era deja încinsă. Când am ajuns afară, am constatat că nu sunt singură. Fabian stătea în faţa uşii camerei în care era Kyle.

— Ai stat aici toată noaptea? am întrebat.

— Din când în când, a răspuns el, cu faţa inexpresivă. Am vrut să mă asigur că rămâne acolo unde trebuie să fie.

— Nu pleacă nicăieri. Crede-mă!

— Nu va pleca.

Răceala din vocea lui m-a făcut să simt un fior pe şira spinării. M-am uitat în jur şi n-am văzut pe nimeni altcineva.

— Unde e Tink?

— Doarme în camera din capăt. E cu Faye.

A înclinat din cap.

— De ce îi pui aşa? Tink?

Am ridicat din sprâncene și mi-am dat o buclă la o parte de pe faţă. Întrebarea m-a surprins.

— Eu doar… Ei bine, niciodată nu mi-a spus numele lui adevărat, și mi-a amintit de Tinkerbell.

Fabian a strâmbat din buze.

— Interesant!

A urmat o pauză.

— V-am auzit aseară.

Am făcut ochii mari, iar căldura mi-a încins faţa. Oh, Doamne, abia dacă făcuserăm zgomot! Ei bine, au fost

gemete… gemete sexuale clare, de diverse feluri. Pereţii de acolo probabil că erau la fel de subţiri ca nenorocitul de covor.

— Nu ştiu ce crezi că ai auzit, dar nu am fost noi.

S-a încruntat, uitându-se la mine.

— V-am auzit pe tine şi pe Ren vorbind cu bărbatul dinăuntru.

— Oh. *Oh!*

Am lăsat să îmi scape un râs înecat. Doamne! Mă făceam de râs!

— Aşa!

Încruntarea i-a dispărut, dar privirea îi era încă grea.

— De-asta aştept.

Privirea mi-a fugit spre el. A trecut o clipă plină de subînţeles, apoi, Fabian s-a dat la o parte. M-am dus spre uşă.

— V-am auzit şi gemând, a adăugat Fabian. Parcă erai un elan sălbatic, la păscut.

Am rămas cu gura căscată.

— Un elan sălbatic, la păscut?

— Da! Exact. A fost destul de… neplăcut.

Doamne, nu fac ca un elan!

Cu faţa în flăcări, i-am arătat degetul mijlociu, apoi am deschis uşa motelului. Camera era tăcută, dar lăsasem lumina de la baie aprinsă, aşa încât puteam să îl văd de la intrare. Moţăia, cu bărbia sprijinită de piept şi cu încheieturile legate de ţeavă. Totuşi, omul avea simţuri de pisică, pentru că am făcut un pas spre el, şi s-a trezit imediat.

— Bună dimineaţa! l-am salutat, îndreptându-mă spre el. Ţi-aş fi adus o cafea şi o gogoaşă, dar apoi mi-am amintit că nu-mi place de tine.

A pufnit, uitându-se în altă parte.

— Dacă ai venit să mă omori, în sfârşit, termină odată, pentru că ești al naibii de enervantă!

— Nu pentru asta am venit.

Am intrat în baie şi m-am aşezat pe capacul lăsat al wc-ului.

— Vreau să vorbim.

— Iar eu vreau să folosesc wc-ul ăla, aşa că, dacă nu ai nevoie de el, ce-ar fi să-ţi mişti fundul şi să mă dezlegi?

Am râs.

— Nu se va întâmpla aşa ceva. Nu încă.

Privirea i-a alunecat încet spre mine.

— Ştii că vin după mine. Probabil că deja se apropie şi vă încercuiesc pe toţi.

— Ştiu.

M-am aşezat picior peste picior.

— Aşadar, nu avem mult timp.

— Aproape că nu mai aveţi timp deloc.

— Aproape.

I-am remarcat tremurul care îi străbătea corpul.

— Poate că nu crezi, dar am fost răpită de prinţ. Am fost luată cu forţa. M-am luptat să rămân în viaţă şi să nu cedez. Habar n-ai ce a trebuit să fac pentru asta.

Vocea mi-a răgușit, dar am continuat.

— Poţi să mă urăşti. Poţi să îl urăşti pe Ren. Cu toate astea, suntem cea mai bună şansă a lumii în acest moment. Am fost de aceeaşi parte.

Un muşchi îi zvâcnea de-a lungul maxilarului.

— Am fost?

Nu i-am răspuns la asta. Nu încă.

— Ești căsătorit? Ai copii? l-am întrebat.

— Poftim? a izbucnit el.

— Eram doar curioasă. O mulţime de membri ai

Ordinului se căsătoresc între ei. Au copii. Tu ai făcut-o?

Mi-am sprijinit bărbia în palmă.

— Nu arăţi ca unul căsătorit. Nu ai verighetă. Tot ce ştii e slujba. Datoria.

— Da! a spumegat el. Înlăturarea elfilor e datoria mea.

— Chiar şi a celor care au ajutat Ordinul? Regatul de Vară?

Kyle n-a răspuns.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu poţi să-mi spui? Am auzit versiunea lor, dar ştiu că trebuie să fie mai mult. Trebuie să mai fie ceva, ca Ordinul să se întoarcă împotriva lor.

Şi-a strâns buzele, până au devenit o linie subţire, şi şi-a lăsat capul pe spate, rezemat de marginea chiuvetei. Mi-am încleştat maxilarul şi am clătinat din cap. Îmi venea să-l pocnesc peste faţă, dar mă îndoiam că asta avea să-l facă să vorbească.

— Nu poate fi doar din cauză că sunt elfi.

Capul i-a ţâşnit spre mine.

— Nu?

Am înlemnit.

— Nu contează dacă se hrăneau sau nu, sau dacă au ajutat Ordinul. Sunt nişte nenorociţi de monştri care ne otrăvesc lumea… O boală nenorocită. Ordinul nu vedea asta, dar noi vedeam.

Ochii i-au sclipit.

— Am făcut ce trebuia să facem, ca întotdeauna.

Vorbea serios?

— Voi – Elita – v-aţi întors împotriva elfilor din Regatul de Vară, pentru că sunt elfi?

— Mai există vreun motiv pe care nu-l cunosc?

— Sfinte Sisoe! am şoptit, şocată până în măduva oaselor. Asta e tot? I-aţi trădat. I-aţi ucis. Le-aţi luat cristalul.

Aţi făcut toate astea pentru că sunt elfi. Uau! Chiar m-ai lăsat fără cuvinte.

M-a înjurat şi m-a făcut idioată, dar tot ce am reuşit a fost să mă holbez la el. Nu exista nicio motivaţie profundă, nicio motivaţie ascunsă. Doar… fanatism şi frică. Dacă asta era Elita, atunci… membrii ei nu erau mai buni decât elfii care voiau să stăpânească lumea muritorilor.

Eu însă nu eram deloc ca el. Nici Ren nu era. În momentul în care aflaserăm că există elfi care încearcă doar să trăiască pe cât de bine pot, fără să le facă rău altora, făcuserăm un armistiţiu.

Nu era uşor, dar eram…

Eram oameni buni.

În majoritatea zilelor.

Nu și în ziua aceea, totuşi. În ziua aceea, nu eram o persoană bună.

Eram cea mai rea dintre cei mai răi.

Şi nu aveam nicio problemă cu asta.

Kyle a oftat greu.

— Va trebui să mă omoare, ştii asta? Mai devreme sau mai târziu. Pentru că te voi găsi şi te voi ucide. Apoi, el va veni după mine, iar dacă nu mă va ucide el pe mine, îl voi ucide eu. E un trădător.

Mi-am desfăcut braţele. Discuţia aceea se încheiase.

— Nu te va ucide.

Kyle a zâmbit.

— Eşti o căţea proastă, dacă ai impresia că asta este o mişcare inteligentă.

— Ghici ce? Sunt o căţea, dar nu sunt proastă.

M-am ridicat de pe wc.

— Înţeleg de ce crede că, dacă te lasă să trăieşti, va ajuta la construirea unei legături noi cu Ordinul. Aşa e el! Un om

bun. Mai bun decât tine.

— Şi-o trage cu un halfelin, a scuipat Kyle.

Am lăsat să-mi scape un râs trist, în timp ce ieşeam din baie cu spatele.

— Şi îi place! Foarte mult!

O expresie de dezgust i s-a citit pe faţă.

— O s-o facă. Îţi promit! Eu şi el ne vom revedea.

— Te înşeli, te înşeli foarte mult în privinţa asta.

M-am oprit în faţa uşii principale.

— Ren nu te va ucide mai târziu. Nu am de gând să permit asta.

A râs.

— Ce? O s-o faci tu? Iar mai târziu o să-l minţi în legătură cu asta? E cam greu să mă omori tocmai de acolo.

— Nu!

Am aşteptat până s-a uitat la mine, apoi am zâmbit.

— Nu o s-o fac nici eu, pentru că am promis să nu-l mai mint.

— Ce drăguţ! mi-a replicat, clătinând din cap.

— Este!

Mi-am pus mâna pe după uşă şi am deschis-o.

— Dar nu am spus că nu te va ucide nimeni, Kyle.

M-am dat la o parte.

Şi a intrat prinţul din Regatul de Vară.

Capitolul douăzeci şi şase

Kalen ne găsise un SUV mare, în care încăpea o echipă de fotbal, aşa că, acum, eram cu toţii într-o singură maşină.

Toţi cei care mai rămăseserăm.

O zi pe drum, şi deja pierduserăm cinci oameni. Era greu să ne gândim la asta sau să o recunoaştem măcar. Cred că de aceea Faye şi Kalen erau tăcuţi, pe ultimul rând din spate. Nu-l cunoşteam bine pe Dale, dar îmi plăcea de el, chiar dacă îmi zisese micuţă halfelin. Fabian era şi el tăcut, şi eram sigură că avea legătură cu faptul că îşi pierduse toţi consulii. Muriseră toţi în maşina aceea, până la ultimul, ciuruiţi de gloanţe de fier.

Mi-am muşcat buza, uitându-mă la Ren. Nu știa ce făcusem. Aşa cum plănuisem, plecaserăm fără ca Ren să verifice în ce stare e Kyle şi nici nu mă întrebase ce face. La rândul meu, nici eu nu îl întrebasem pe Fabian ce-i făcuse lui Kyle, dar, când am plecat, prinţul din Regatul de Vară era vizibil mai relaxat. Eram sigură că îl făcuse pe Kyle să plătească pentru fiecare dintre cei morţi.

O parte din mine încă era uimită de ceea ce îmi spusese Kyle.

Elita fusese cea care trădase Regatul de Vară, pentru simplul fapt că erau elfi. Nu voiam să cred asta. Îmi doream să existe vreun motiv care să mă ajute să înţeleg de ce Elita făcuse ce făcuse. Dar nu exista nimic, în afară de fanatism şi frică. Şi tot ce puteam spera era ca fanatismul și frica să nu se extindă prea mult în Ordin. Ştiam că probabil se întâmplase deja, dar Kyle zisese că Daniel nu voia să creadă că aş fi trădat. Aveam o şansă.

Degetele mi s-au strâns pe telefonul cu cartelă. Nici

măcar nu îmi aminteam să-l fi scos din buzunar, dar cred că îl ţineam în mână de câteva ore, pentru că îl simţeam fierbinte. Să îl sunăm pe Daniel era un risc uriaş, dar unul pe care eram nevoiţi să ni-l asumăm. El era singura noastră speranţă pentru deschiderea porţilor, pentru a-l trimite pe prinţ înapoi.

— Hei!

Tink s-a aplecat în faţă, între scaune, vorbind pe o voce joasă.

— Mă gândeam la ceva.

Cu Tink, niciodată nu ştiai ce îi trece prin cap. M-am întors spre el.

— La ce anume?

— Crezi că e posibil ca Ordinul să fi descoperit cine este halfelinul şi să fi pus mâna pe ea, adică, nu ştiu, să o fi luat în custodie, pentru protecţie? m-a întrebat.

Un muşchi din maxilarului lui Ren a zvâcnit.

— Elita e în San Diego, asta este evident. Dacă s-a descoperit cine e halfelinul, atunci nu e în siguranţă.

Ren avea dreptate. Elita ar fi ucis-o imediat. Nu ar fi încercat să o protejeze.

— Asta e cam aiurea, a zis Tink.

— Abia acum îţi dai seama de asta?

S-a uitat la mine.

— Pur şi simplu, nu e corect.

Da!

Da, aşa era!

Tink s-a lăsat la loc, iar când m-am uitat la Fabian, privirea mea a întâlnit-o pe a lui.

— Dacă femeia halfelin este încă în viaţă şi nu este compromisă, va fi sub protecţia Regatului de Vară, a spus. Nu vom permite să i se facă rău.

— Şi dacă este compromisă?

— Atunci, ne vom ocupa de asta când va veni momentul, dacă se va ajunge acolo, a răspuns Fabian, uitându-se pe fereastră.

A fost un răspuns diferit de cel de la începutul călătoriei.

— Să sperăm că nu va fi cazul.

Nu eram sigură cât de mult funcţionase pentru noi speranţa în trecut, dar eram dispusă să încerc. Nu avea cum să strice. Ne-am petrecut restul călătoriei discutând despre planul pe care îl aveam odată ce ajungeam în San Diego. După spusele lui Faye, Tanner se ocupase de cazare. Urma să stăm într-un loc mai izolat, chiar la marginea oraşului San Diego, în Del Mar. Habar n-aveam dacă îl cunoştea pe proprietar sau dacă era un fel de Airbnb, lucru care m-a făcut să râd. Faye ştia de unde să ia cheile proprietăţii şi, în ciuda gravităţii vizitei noastre, am fost încântată să aflu că e pe o plajă.

Îmi doream să merg desculţă pe nisip, măcar o dată.

Priorităţi!

De acolo aveam de gând să îl sun pe Daniel de pe telefonul cu cartelă. Telefoanele pe care ni le dăduse Tanner erau criptate şi nedetectabile, şi se conectau la wifi şi nu la antenele de telefonie mobilă. Asta nu însemna că Daniel nu ne putea da de urmă prin internet, dacă foloseam un IP static, ceea ce însemna că aveam nevoie de o reţea publică de wifi, pentru orice eventualitate.

După care, ei bine, puteam doar să sperăm.

Să sperăm că Daniel avea să mă asculte şi să fie de acord să se întâlnească cu noi. Să sperăm că aveau vreo idee despre locul unde se afla prinţul şi că nu ajunseserăm prea târziu.

Am ajuns la San Diego pe la ora cinei şi ne-am oprit la un fast food care avea wifi gratis ca să sun şi să luăm ceva de mâncare. Am oprit în zona din spate a parcării şi am rămas în maşină cu Ren, iar ceilalţi au intrat în restaurant. Tink avea să îmi aducă nu una, ci două porţii de cartofi prăjiţi, iar eu eram fericită, pentru că abia aşteptam să le devorez.

Nu mai simţisem nevoia să mă hrănesc, aşa că era semn bun, m-am gândit.

— Eşti pregătită să faci asta?

Privirea lui Ren a întâlnit-o pe a mea. Stătea pe locul şoferului şi îşi sprijinea braţul de spătarul scaunului meu. Am încuviinţat din cap şi am inspirat adânc.

— Mai pregătită ca niciodată.

Degetele mi s-au oprit deasupra tastaturii. Ştiam numărul lui Daniel pe de rost.

— Şi dacă nu o să răspundă?

— Atunci continuă să suni, până răspunde.

Am încuviinţat din nou din cap. Aveam stomacul foarte strâns. Şi dacă ne minţise Kyle? Dacă Daniel nici măcar nu era în San Diego? Erau atât de multe riscuri!

Ren mi-a atins obrazul, atrăgându-mi atenţia. Privirea i-a căutat-o pe a mea.

— O să te descurci.

— Da!

Am încercat să zâmbesc, dar mă simţeam ciudat.

— Daniel e ca…

— Da?

Am clătinat uşor din cap.

— Este ca un tată pentru mine. Ştiu că sună stupid…

— Nu sună stupid.

Şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu.

— Deloc.

De data aceasta, zâmbetul a venit mai uşor.

— Doar că… atunci când Kyle a spus că Daniel nu crede că am trădat Ordinul a însemnat ceva pentru mine. Dar dacă el crede totuşi că am trădat? Vreau să spun, Daniel poate fi un mare nesuferit, dar… dar m-ar durea.

Ren s-a aplecat spre mine, sărutându-mă pe frunte.

— Aş vrea să pot spune ceva care să îmbunătăţească situaţia, însă nu mă pot opri decât la atât: dacă aşa gândeşte despre tine înseamnă că nu te cunoaşte deloc.

Am întors capul, i-am sărutat buzele, iar când m-am retras, a trebuit să înghit nodul pe care îl simţeam brusc în gât.

— Trebuie să-l sun!

— Trebuie!

Şi asta am făcut. I-am format numărul, am apăsat pe difuzor şi apoi am aşteptat. A sunat o dată, de două ori, iar la al patrulea apel am început să-mi fac griji că nu va răspunde. A făcut-o însă la al cincilea apel.

— Ce e?

Mi s-a strâns stomacul, cu ochii pe telefon. Categoric era Daniel. Numai el putea răspunde astfel când îl suna un număr necunoscut. M-am uitat la Ren, iar el a încuviinţat din cap.

— Daniel? am zis, făcând o grimasă, când vocea mi-a cedat. Sunt Ivy.

Prezentarea mea a fost întâmpinată cu o tăcere lungă, apoi:

— Trăieşti.

Am clipit.

— Da, trăiesc! La fel şi Ren!

— Ai de gând să-mi spui unde ai fost şi ce ai făcut? m-a

întrebat.

— Vreau să-ţi spun. De aceea te-am sunat. Sperând că eşti unde sunt eu.

— Şi unde anume e asta?

— San Diego.

Telefonul era pe cale să se spargă, de la cât de tare îl strângeam. A urmat o altă tăcere.

— Ciudat! Acolo sunt şi eu!

Ei bine, cel puţin asta era o veste bună. Așa am presupus.

— Ştiu că probabil nu ai încredere în mine, numai Dumnezeu ştie ce crezi, dar nu am trădat Ordinul. Sunt aici să-l opresc pe prinţ. La fel şi Ren.

— Habar n-ai ce gândesc, crede-mă. Probabil că ăsta e un lucru bun, dar ar fi bine să începi să vorbeşti şi să-mi spui unde naiba ai fost.

Daniel a făcut o pauză.

— Mă gândesc că există o mulţime de lucruri pe care trebuie să mi le spui, fato.

Chiar erau o mulţime de lucruri pe care trebuia să i le spun, dar am început cu cel mai evident.

— Eu sunt halfelinul.

Daniel a rămas tăcut.

— Probabil că ştii deja asta, am continuat cu respiraţia tăiată. Dar eu nu ştiam, până când n-a venit Prinţul… Mă rog, de fapt, mi-am dat seama chiar înainte de asta. M-am tăiat în ţepuşa din lemn de copac spinos, dar până atunci nu am ştiut. Nu am avut habar. Nici Ren nu a ştiut.

Am închis ochii, urând să spun ceea ce trebuia să spun.

— Prinţul l-a răpit pe Ren şi apoi pe mine. M-a ţinut captivă o vreme, dar eu am fugit… Noi am fugit. Iar dacă l-ai urmărit pe prinţ până aici, probabil că ştii că nu a obţinut de

la mine ce a vrut.

— Poate că ştiu asta.

A urmat o pauză.

— Poate că nu.

Instinctul îmi spunea că Daniel ştia că prinţul e pe urmele unui alt halfelin.

— Vreau să mă întâlnesc cu tine – doar eu și Ren. Trebuie să vorbim!

— Chiar că trebuie.

— Şi prin asta mă refer la faptul că nu vrem să intrăm într-o capcană, Daniel. Suntem în aceeaşi tabără.

— De ce crezi că ar fi o capcană?

— Oh, nu ştiu…

Am deschis ochii şi m-am uitat la palmierii care se mişcau în vânt.

— Poate pentru că un întreg convoi de membri ai Ordinului şi ai Elitei a încercat să ne ucidă în Arizona.

— Poftim? a exclamat el.

M-am uitat la Ren, nesigur dacă reacţia lui Daniel e sinceră. Atunci a intervenit Ren:

— Nu ştiai despre asta, Daniel?

— Ei bine, bună ziua, domnule Owens. Mă bucur să ştiu că sunt pe un difuzor. Mai este cineva care vrea să mă salute?

— Nu mai e nimeni altcineva cu noi în acest moment, am zis, subliniind acel ultim aspect. Dar nu am venit singuri. Am venit cu întăriri.

— Pentru ce?

— Pentru a-l elimina pe prinţ, pentru ce naiba?

— Fato, tu şi tonul ăla! Ai grijă! m-a avertizat Daniel.

Nu ştiu de ce, mustrarea m-a făcut să zâmbesc, pentru că era atât de… atât de tipică pentru Daniel.

— Scuze!

La celălalt capăt s-a auzit un oftat greu.

— N-am știut despre chestia cu Arizona. Bănuiesc că a fost Kyle. Şi bănuiesc că de aceea nu am mai avut veşti de la el.

Am simţit privirea lui Ren asupra mea.

— Vrem să ne întâlnim și să vorbim.

— De ce aş crede că nu este o capcană din partea ta?

— Pentru că, dacă aş lucra pentru prinţ, nu aş mai fi îngrijorată de o capcană a Ordinului. Aş fi însărcinată şi aş sta cât mai departe de voi.

— Voi? a râs el amar. Credeam că eşti una de-ale noastre.

— Întotdeauna voi face parte din Ordin, dar m-am gândit că, după tot ce s-a întâmplat, asta nu mai e o opţiune, am recunoscut. Suntem de aceeaşi parte, Daniel. Nu contează că sunt halfelin. Îţi jur asta.

Daniel a tăcut atât de mult timp, încât am început să mă îngrijorez că a închis, dar apoi a zis:

— Bine! Ne întâlnim la ora unsprezece, în seara asta, în Gaslamp Quarter, vizavi de Convention Center. Voi fi lângă indicator.

Apoi a închis, iar eu m-am uitat la telefon, timp de câteva secunde, înainte să vorbesc.

— Ei bine, cred că a fost în regulă?

Casa din Del Mar nu era chiar o casă. Era o vilă ciudată – o vilă din piatră, ca un palat, situată pe o stâncă ce dădea spre Oceanul Pacific, chiar în Rezervaţia Torrey Pines. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Niciodată!

— Noi de ce nu locuim în *așa ceva?* a întrebat Tink, trăgându-și geamantanul pe treptele largi.

Înainte să apuc să-i răspund, Fabian a fost lângă el.

— Unde locuiesc eu, vila asta ar fi nimic.

Ochii lui Tink s-au mărit.

— Aveţi Amazon Prime?

— Bineînţeles! a zâmbit Fabian.

Tink s-a uitat la mine.

— Mă mut.

— Îhî, am murmurat eu, mult prea distrasă de casă şi de viitoarea întâlnire.

Faye era în faţă, deschizând uşile duble. Interiorul era la fel de uimitor. Ne-au întâmpinat un atrium mare şi o scară elegantă, în spirală.

— Eu vreau dormitorul!

Tink a trecut în fugă pe lângă noi, ţinându-şi geamantanul la piept. Rucsacul cu *Femeia Fantastică* i se bălăngănea atârnat pe o parte.

— Întotdeauna e aşa? a întrebat Fabian, uitându-se după Tink, care dispăruse deja pe hol.

Kalen a pufnit, în timp ce trecea pe lângă el, cu geanta neagră de voiaj în mână. A fost primul sunet pe care l-a scos de când urcase în maşină.

— Cam aşa ceva, i-am spus prinţului din Regatul de Vară.

— Îmi place!

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Pofta lui de viaţă este… contagioasă.

— Tu îi spui poftă de viaţă, eu îi spun tulburare hiperactivă.

A intrat şi Ren, cărându-ne bagajele. Fabian a ridicat din umăr, în semn de răspuns. L-am privit cu atenţie.

— Îţi place Tink, chiar îţi place, nu-i aşa?

Prinţul din Regatul de Vară s-a răsucit din mijloc, cu faţa

spre mine.

— Dacă îţi faci griji că îi voi face cumva rău sau că îl voi răni, nu ai de ce să te temi.

Nu era chiar răspunsul pe care îl căutam.

— Tink este ca un frate pentru mine – un frate foarte ciudat, adesea enervant. Ştiu că ai spus că nu-i vei face rău, dar, dacă o vei face, voi găsi o cale să te termin. Şi nu va fi plăcut.

Fabian a zâmbit.

— În mod ciudat, încep să te simpatizez.

M-am încruntat, gândindu-mă că e un răspuns ciudat.

— În regulă, atunci!

Când m-am întors spre el, Ren zâmbea. Nu știam ce să zic despre Fabian, care urca scările în căutarea unei camere sau a lui Tink, sau a amândurora. Venind spre noi, Faye a scos o cheie de pe inel și mi-a înmânat-o.

— Aveţi câteva ore, înainte să plecaţi la întâlnire.

Ren a încuviinţat din cap.

— Am nevoie de un duș și de un somn bun.

— Tot nu-mi place ideea ca voi doi să mergeţi acolo singuri, a zis Faye, încrucişându-şi braţele. Nu-mi place deloc.

— Nu mergem singuri, i-am reamintit. Tu şi Kalen veţi veni cu noi, dar nu veţi fi văzuţi.

Eu şi Ren nu eram atât de proști, încât să mergem fără întăriri. La fel cum știam că nu o va face nici Daniel.

— Ştiu, dar să nu fim văzuţi înseamnă că s-ar putea să nu avem prea mult timp să reacţionăm! a protestat ea.

Kalen ni s-a alăturat, cu o privire întunecată.

— Dacă vreun membru al Ordinului se uită măcar la voi doi într-un mod care nu-mi place este terminat.

— Ei bine, probabil că Daniel se va uita la mine într-un

mod în care nu o să-ţi placă. El se uită urât cam la toată lumea, i-am explicat. Chiar nu cred că Daniel o să facă ceva.

Cel puţin speram că nu.

— Ar fi bine! a zis Kalen.

Poate că era mai bine ca el să rămână în urmă, dar s-a întors şi a plecat, dispărând în casa imensă.

— Crezi că se va descurca? a întrebat Ren, gândindu-se la acelaşi lucru. Va fi destul de riscant şi fără ca vreuna dintre părţi să acţioneze în pripă.

Faye a oftat, dându-şi părul la o parte de pe faţă.

— Se va descurca.

— A fost foarte apropiat de Dane, nu-i aşa? am întrebat.

Ea a încuviinţat din cap.

— A fost, da… Ştiam însă cu toţii în ce ne băgăm atunci când am plecat.

Şi-a ridicat bărbia, iar buza de jos îi tremura.

— Nu există onoare mai mare decât să mori pentru dreptate, pentru Regatul de Vară şi pentru omenire.

Vocea ei a cedat puţin.

— Acum, scuzaţi-mă!

— Da! am şoptit, dorindu-mi să pot spune mai multe.

Ren m-a înghiontit cu braţul.

— Hai să găsim o cameră!

Asta am şi făcut, şi era o cameră frumoasă, la capătul holului de la etajul al doilea. Un perete întreg era din sticlă şi dădea spre ocean. Într-o oră, soarele apunea peste întinderea de apă şi… îmi doream să văd asta.

Aveam nevoie să văd asta.

— Uau!

Ren a lăsat bagajele pe băncuţa din faţa patului.

— Camera asta e o nebunie… Toată casa asta e o nebunie.

— Este!

Privirea mi-a rămas blocată pe patul uriaş.

— Crezi că Tanner ştie cine locuieşte aici?

— Aş zice că da. Adică, închirierea unui loc ca ăsta ar costa o avere.

Ren s-a uitat la televizorul uriaş montat chiar vizavi de pat.

— Fabian a zis că are o locuinţă ca asta? Aş putea încerca să mă mut şi eu cu el.

— Ţine-ţi gura!

De fapt, îmi era dor de apartamentul meu. Tink îmi spusese că fusese plătită chiria, aşa că încă îl aveam. Slavă Domnului!

— Mă duc să mă bag la duş.

Ren a zâmbit.

— Vrei să mi te alături?

Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult, dar aveam mintea împrăştiată.

— Cred că o să mă duc să văd plaja.

A zâmbit din colţul buzelor.

— O să-mi fie dor de tine!

Am râs.

— Cel puţin nu o să folosesc eu toată apa.

— Adevărat!

A întins o mână spre mine.

— Vino aici o clipă!

M-am dus la el, strecurându-mi mâna într-a lui. M-a tras la piept, cuprinzându-mă în braţe şi ţinându-mă strâns. N-a zis nimic, doar şi-a înclinat capul, iar eu l-am ridicat pe al meu spre el. Nu era nevoie de vorbe. Tot ce simţea era în sărutul acela, şi probabil că era un lucru bun că nu mă duceam cu el la duş, deoarece, categoric, nu s-ar mai fi

odihnit.

— Nu stau mult, i-am promis.

Şi-a trecut buzele peste fruntea mea.

— Ai grijă!

— Întotdeauna!

Ieşind din cameră, m-am întors şi am reuşit să găsesc uşa din spate, care dădea pe o verandă… care ducea la o piscină imensă. Una mai mare decât cea de la Hotelul Elfilor Buni. M-am îmbujorat toată pentru că imediat mi-am amintit ce făcuserăm eu şi Ren în piscina aia. Probabil că niciodată nu aveam să mai privesc o piscină într-un mod obişnuit.

Ajungând la capătul terasei, am văzut cărarea care ducea spre plajă. Mi-am dat jos ghetele şi şosetele, iar apoi mi-am suflecat pantalonii. Nu mi-a luat foarte mult timp să cobor pe poteca abruptă. M-am oprit, expirând brusc, când degetele de la picioare mi s-au cufundat în nisipul rece. Temperaturile erau mai scăzute decât mă aşteptam şi probabil că era din cauza faptului că prinţul din Regatul de Iarnă era acolo, dar valurile aurii şi nisipul erau încă extraordinar de frumoase.

Am traversat spre plajă, apropiindu-mă de ţărmul scăldat de valuri, şi mi-am desfăcut părul, lăsând vântul să-mi treacă prin bucle. Apa rece îmi mângâia degetele de la picioare şi, pentru o clipă, mi-am lăsat mintea să se golească de tot stresul, grijile şi temerile. Nu voiam să mă gândesc sau să simt altceva decât ce era în faţa mea.

Apa a căpătat o nuanţă de un portocaliu-aprins, în timp ce soarele săruta oceanul. Pentru o clipă, parcă lumea era gata să ia foc, în punctul unde apa şi cerul formau o diversitate uimitoare de nuanţe de roşu şi albastru, iar apoi soarele a dispărut, alunecând mult dincolo de ceea ce putea vedea ochiul.

Am inspirat sacadat şi am simţit o durere în spatele pleoapelor. Nu am crezut niciodată că voi vedea apusul soarelui pe Coasta Pacificului, şi era cu adevărat o priveliște minunată.

Am făcut un pas înapoi, până am fost sigură că valurile nu mă mai ating, şi m-am aşezat pe nisip, conştientă că încă am pumnalele prinse de coapse.

Habar n-aveam de cât timp eram acolo, dar stelele acopereau cerul şi era atâta linişte şi atâta calm, încât nu se auzeau decât valurile și traficului îndepărtat.

Poate că în seara aceea avea să fie bine. Poate că Daniel avea să ne creadă, iar împreună aveam să îl găsim pe prinţ şi să-l oprim înainte să pună mâna pe halfelin, după care puteam fie să îl omorâm, fie să îl trimitem înapoi în Lumea de Dincolo. Sau poate că în seara aceea lucrurile aveau să meargă extraordinar de prost. Eu şi Ren puteam intra într-o capcană, una pe care Kalen şi Faye n-ar fi izbutit s-o împiedice, indiferent cât de repede s-ar fi mişcat.

Cu toate acestea, trebuia să mergem înainte.

Am simţit un vârtej de furnicături la ceafă. M-am răsucit din talie, deloc surprinsă să văd silueta înaltă a lui Ren înaintând pe nisip.

— Parcă trebuia să te odihneşti.

— M-am odihnit.

S-a apropiat de mine.

— Vreo cincisprezece minute, apoi m-am uitat pe fereastră și te-am văzut stând aici.

Uitasem că se vedea din dormitor.

— Ren, ne aşteaptă o noapte lungă. Eu am moţăit pe drum.

— Ştiu.

S-a aşezat în spatele meu, întinzându-și picioarele de o

parte şi de alta a trupului meu. Mi-a cuprins talia cu braţele şi m-a tras spre pieptul lui.

— Când te-am văzut aici, afară, m-am gândit: „Aş putea să o las în pace.” Dar apoi mi-am zis: „Nu, nu vreau.”

Am râs, în timp ce mă relaxam în îmbrăţişarea lui. A rămas tăcut câteva clipe.

— E frumos aici.

— Este! Ar fi trebuit să vezi apusul. A fost… uimitor.

— Ai locui aici?

Am vrut să răspund aşa cum aş fi făcut-o cu câteva luni în urmă, dar mi-am dat seama că circumstanţele mele, ale noastre, nu erau aceleaşi.

— Îmi place foarte mult în New Orléans, dar şi locul ăsta pare să merite. Aş putea trăi aici.

— Şi eu! a zis el. Pe de altă parte, aş fi dispus să locuiesc oriunde te-ai duce tu, chiar dacă ar fi Alaska.

— Serios? Alaska?

— Chiar şi în Alaska.

Am râs din nou.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că voi alege vreodată Alaska.

M-a sărutat pe obraz.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!

Zâmbetul mi-a dispărut de pe buze.

— Ai emoţii pentru seara asta?

— Ar fi o prostie să nu am.

— Adevărat!

Ren a tăcut foarte mult timp, apoi a spus:

— Ştiu!

Mi s-a tăiat respiraţia. Instinctul îmi spunea despre ce e vorba, fără să fie nevoie să întreb. Se referea la Kyle, şi n-am ştiut ce să zic. Nu mă gândeam că Ren nu va afla niciodată,

dar speram să treacă măcar 24 de ore până să își dea seama.

— Îmi pare rău! am spus în cele din urmă. N-am putut să te las să o faci. Eu nu am putut s-o fac, dar nici să rămână în viață nu era o opțiune. Ar fi venit după tine...

— Nu-ți cere scuze!

Am vrut să mă întorc spre el.

— Dar ar trebui, pentru că nu ți-am spus. Ar fi trebuit...

— Știu de ce nu mi-ai spus.

Vocea lui avea o notă dură.

— Faptul că am vrut să îl las în viață a fost o prostie.

— Nu a fost.

Am tras aer în piept.

— Și a fost. Adică, înțeleg de ce ai vrut să-l lași în viață. Poate că le-ar fi dovedit celorlalți membri că nu i-am trădat, dar el tot ar fi venit după noi și i-ar fi omorât pe mulți dintre ai noștri.

— Ai dreptate! Iar eu aș fi fost cel care l-ar fi omorât pe el. Nenorocitul s-ar fi asigurat de asta, pentru că știa... da, știa că asta m-ar afecta.

— De aceea nu am putut să las să se întâmple asta, am recunoscut încet.

A rămas tăcut o clipă.

— Te-ai asigurat că nu... că nu o să am moartea lui pe conștiință. Mulțumesc!

Mi-a înclinând ușor capul pe spate și m-a sărutat.

— Mulțumesc, scumpo!

Chiar nu știam ce să răspund la asta. N-aveam nicio idee. Apoi Ren și-a strâns din nou brațele în jurul meu și m-a ținut bine, protejându-mă de răcoarea aerului. Chiar atunci și acolo, am trimis o rugăciune către orice zeu asculta ca această întâlnire cu Daniel să meargă așa cum aveam nevoie și să nu fie o capcană.

Pentru că, dacă era, nu aveam de gând să mor în seara aceea. Nu aveam de gând să-i văd pe Ren, Faye sau Kalen murind în seara aceea. Asta însemna că trebuia să ucidem şi nu voiam nici asta.

Dar aveam s-o fac, dacă era nevoie.

Capitolul douăzeci şi şapte

Eu şi Ren am ajuns în Gaslamp District, din San Diego, cu treizeci de minute înainte de ora stabilită, să putem verifica zona. Faye şi Kalen erau şi ei cu noi. Nu-i vedeam, dar ştiam că sunt acolo. Cu toţii eram înarmaţi, dar armele ne erau bine ascunse. Am înţeles imediat de ce alesese Daniel locul acela. Era în aer liber şi plin de oameni. Străzile cu baruri şi restaurante îmi aminteau de Cartierul Francez.

— Ar fi fost mişto să vedem câteva dintre locurile astea, am zis fericită când am simţit mirosul de hamburgeri la grătar, iar stomacul meu nu s-a revoltat.

Ren m-a strâns uşor de mână.

— Ar trebui să ne întoarcem, când se va termina totul. Ne-ar prinde bine o vacanţă.

Am zâmbit, îmi plăcea cum sună – ideea de a face planuri. Mă făcea să simt că există un viitor pe care să-l aştept cu nerăbdare. Am vrut să-i spun asta, dar Ren a vorbit din nou.

— Iată!

A înjurat în barbă, în timp ce mă trăgea la o parte de pe mijlocul trotuarului.

— Daniel e deja aici. Şi nu e singur.

— Poftim?

Nu am fost deloc surprinsă că Daniel făcuse exact ce făcuserăm şi noi, adică să ajungă mai devreme, încercând să controleze situaţia. Am urmărit privirea lui Ren şi mi-a luat o clipă să-l găsesc pe Daniel. Stătea pe mijlocul unei bănci, cu braţele pe spătar şi cu picioarele lungi întinse şi încrucișate la glezne. Pentru un străin, părea un tip normal care se bucura de noaptea răcoroasă. În spatele lui era Miles Daily,

cel care trebuia să preia conducerea, în caz că Daniel păţea ceva.

Umerii mi s-au încordat. Niciodată nu am ştiut cum stau cu Miles. Era mai în vârstă decât mine, având poate în jur de treizeci de ani, şi părea imposibil de citit.

— Nu-l pot învinovăţi că a venit însoţit, a zis Ren. Şi mă îndoiesc că ei doi sunt singurii de aici.

Am cercetat perimetrul mic al parcului, dar faptul că nu am zărit nicio faţă cunoscută nu însemna că oamenii de acolo nu puteau face parte din Ordin. Puteau să ne înconjoare cu zecile, iar noi să n-avem habar, pentru că nu îi cunoşteam pe membrii din San Diego.

Ridicându-mi privirea spre Ren, i-am strâns mâna.

— Eşti gata? l-am întrebat.

Privirea mi s-a îndreptat spre locul unde stătea Daniel, iar el a făcut semn din cap. M-am întins şi l-am sărutat.

— Haide!

Ren mi-a dat drumul la mână, în timp ce traversam strada. Inima îmi bubuia în piept. Mă îndoiam că ar fi încercat ceva într-un loc public, dar mă mai înşelasem şi cu alte ocazii.

— Salut! a zis Ren primul, sărind pe trotuar. Nu ne-am mai văzut de mult.

Daniel şi Miles s-au uitat la noi din cap până-n picioare, dar ştiam că ne văzuseră deja.

— Aţi venit devreme, a zis Daniel.

— Şi voi, am răspuns.

— Credeam că vii singur.

Privirea lui Ren a fugit spre adjunctul lui Daniel.

— Ce mai faci, Miles?

Acesta şi-a ridicat bărbia în chip de salut.

— Nu mă pot plânge.

Dacă amândoi erau aici, oare cine conducea filiala din New Orléans? Eram pe punctul să întreb asta când am pășit sub felinar, dar nu am mai apucat. În clipa aceea, cei doi m-au văzut, m-au văzut cu adevărat.

Atitudinea relaxată a lui Daniel s-a schimbat într-o clipă. Şi-a tras picioarele în sus şi s-a aşezat drept, iar ochii i s-au mărit. Pentru prima dată în viaţă, am văzut o reacţie la Miles. Acesta rămăsese cu gura căscată, în timp ce îmi cerceta chipul.

— Ar trebui să vezi urechile, am zis, pentru că aveam părul desfăcut.

Miles a închis gura.

— Ce naiba? a exclamat Daniel, care arăta de parcă era pe punctul de a se ridica, dar nu reuşea să se mişte.

Ren a vrut să pășească în fața mea, dar am ridicat braţul și l-am oprit.

— Arăt altfel. Ştiu! E o poveste lung!

Atunci, Daniel s-a ridicat în picioare şi a făcut un pas spre mine. Am simţit cum Ren se încordează.

— Cum? a întrebat Daniel, cu o voce aspră. Cum este posibil aşa ceva? Doar nu…

— E mai degrabă ceva recent.

Începeam să mă simt un pic stânjenită din pricina privirilor lor intense.

— Și am să vă spun totul, dar cred că…

Am aruncat o privire spre Ren, care arăta de parcă mai avea câteva secunde şi avea să se asigure că în scurt timp urmau să se holbeze la altcineva sau la altceva.

— Cred că ar trebui să începem cu începutul.

— Da!

Expresia lui Miles s-a calmat, devenind imposibil de citit.

— Cred că aşa trebuie să facem.

În concluzie, aşa am procedat şi eu, şi Ren. Le-am spus totul, începând cu felul în care îmi dădusem seama că sunt halfelin, cum reuşise prinţul să ne captureze pe amândoi şi cum fugiserăm. Le-am spus chiar şi despre hrănirea forţată şi despre faptul că un elf mă ajutase să fug. Le-am spus apoi cum fusesem atacată şi cum fusesem vindecată.

Ren a fost cel care a explicat asta, cu voce joasă.

— Eu am făcut alegerea. Nu a fost alegerea lui Ivy. Ea nu ar fi fost de acord niciodată, motiv pentru care nu s-ar fi aflat aici, acum.

Când s-a rezemat de spătarul băncii, Daniel părea oarecum uimit, dar Miles nu-şi schimbase deloc expresia.

— Mi-a salvat viaţa; hrănirea mi-a salvat viaţa.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Nu aş fi fost de acord cu asta. Ren are dreptate. N-aş fi fost de acord, aşadar am fost furioasă pe el, dar aş fi făcut acelaşi lucru pentru a-i salva viaţa. De aceea… arăt aşa cum arăt acum. Chestia asta a făcut ca partea din mine care e halfelin să fie mai puternică, dar sunt tot Ivy. Am ridicat bărbia, în timp ce am spus ultimele cuvinte: Nu a schimbat cine sunt.

— E cam greu de crezut aşa ceva, când mă uit la tine şi văd că te-ai schimbat, a zis Miles.

— Doar pentru că e mai frumoasă decât înainte nu înseamnă că nu este în continuare Ivy cea puternică, cea care luptă de partea binelui, a intervenit Ren.

Era foarte posibil să mă îndrăgostesc şi mai mult de el. Miles şi-a înclinat capul într-o parte, cu sprâncenele strânse.

— Nici nu aveţi idee prin ce am trecut ca să ajungem unde ne aflăm acum. Habar n-aveţi, a continuat Ren, cu vocea înăsprindu-i-se. Iar dacă noi chiar am lucra cu prinţul

sau împotriva Ordinului, nu am fi aici. Să nu puneţi la îndoială loialitatea mea şi ar fi bine să nu o puneţi la îndoială nici pe a ei.

— Asta e tot? a întrebat Daniel, oarecum circumspect.

— Da! a răspuns Ren.

Oarecum. Le spusesem totul – totul, exceptând unde e Regatul de Vară şi că elfii veniseră cu noi. De asemenea, nu le spusesem despre Tink.

— De ce nu m-ai contacta – nu ne-ai contactat? m-a întrebat Daniel şi am simţit cum furia i se strecura în voce. Am pus oameni să vă caute. Pe amândoi. Săptămâni întregi, până când am presupus că aţi fost omorâţi…

— Sau aţi presupus că am trădat Ordinul, am terminat fraza pentru el. Niciuna dintre astea nu s-a întâmplat, dar era prea riscant să vă contactăm. Eram încă în curs de vindecare, iar mintea mea… Am inspirat sacadat şi am încercat din nou: Nu eram pregătită să vorbesc cu tine sau cu altcineva.

Pentru o clipă, privirea lui Daniel a întâlnit-o pe a mea, apoi, s-a uitat în altă parte.

— Şi Kyle? a întrebat Miles. Daniel a menţionat că te-ai întâlnit cu el pe drum încoace. Nu avem veşti de la el.

— E mort.

Eu am fost cea care a răspuns.

— A încercat să ne omoare, iar dacă ar fi rămas în viaţă, ar fi continuat să încerce să o facă. Aşa că e mort – un mincinos mort.

— Cuvinte îndrăzneţe! a murmurat Daniel.

— Cuvinte adevărate!

Am aşteptat, până când un cuplu tânăr a trecut pe lângă noi.

— Ştiţi cum au reuşit Elita şi Ordinul să închidă porţile,

pe vremuri?

Miles nu a răspuns. Nici Daniel nu a făcut-o.

— Am aflat că Ordinul a lucrat cândva cu elfii pentru a închide porţile. Că astfel aţi pus mâna pe cristal şi că Elita i-a trădat pe elfii aceia – pe elfii care nu vânau muritori –, pe elfii care îi vânau pe cei din specia lor care făceau asta.

L-am văzut cum tresare.

— Kyle a spus că Elita a fost cea care s-a întors împotriva lor, dar e imposibil ca Ordinul să nu fi aflat. Ştiu că asta a fost înainte de vremurile noastre şi că lucrurile s-au schimbat de-a lungul anilor, dar eu sunt în viaţă datorită elfilor buni.

— E greu de crezut că o asemenea creatură există, a zis Miles.

— Ai fi surprins – Ren l-a fixat cu privirea – de ceea ce ai crezut cândva că este adevărat. Am fost antrenat de Elită. Ştiu că am fost antrenat cu multe minciuni.

— Iar această afirmaţie este aproape de trădare.

Miles a ocolit banca.

— Îţi dai seama de asta.

— Totuşi, e adevărat.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Ordinul ştia că au existat elfi buni, că elfii ne-au ajutat. De ce nu ni s-a spus niciodată asta?

— Tratatul dintre neamurile noastre a fost încheiat cu atât de mult timp în urmă, încât nu mai contează cum era înainte, a spus Daniel. Dacă îmi amintesc corect, Regatul de Vară a fost cel care ne-a ajutat cândva, însă, după ce porţile au fost închise, nu a mai existat Regat de Vară. Ar fi fost prea periculos pentru membrii noştri, dacă ar fi ştiut că poate – doar poate – există elfi care nu vor să le facă rău lor sau altor muritori. De fiecare dată când ar fi ezitat, încercând să-şi dea

seama dacă elfii cu care au de-a face le vor răul sau nu, ar fi fost vulnerabili.

— Înţeleg asta, dar ar fi trebuit să ştim.

Am încleştat pumnii.

— Ei au fost acolo, mereu au fost acolo. Ar fi putut să ne ajute în tot acest timp.

— Ar fi putut. Şi mulţi membri ai noştri ar fi murit încercând să îşi dea seama care elfi sunt buni şi care sunt răi, a argumentat Daniel. Şi uiţi că n-am avut niciun motiv să credem că aceşti elfi din Regatul de vară sunt încă aici. Ni s-a spus că au fost ucişi cu toţii.

— Măcelăriţi ar fi un cuvânt mai potrivit.

Am înţeles ce voia să spună, dar nu mă făcea să mă simt bine, şi trebuia să trecem cu toţii peste asta, dacă aveam vreo speranţă să-l învingem pe prinţ.

— Putem sta aici toată noaptea şi să ne certăm despre cine sunt cei mai mari trădători, dar, în timp ce facem asta, presupun că prinţul se mai apropie un pic de halfelinul din San Diego.

— De asta sunteţi încă aici, nu? Dacă aţi fi găsit femeia halfelin, aţi fi omorât-o şi nu am mai fi avut această discuţie.

Ren şi-a ridicat bărbia.

— Suntem aici pentru a-l opri pe prinţ, la fel ca voi.

— Ştim cum să-l trimitem înapoi în Lumea de Dincolo, am spus, iar asta le-a atras atenţia. Drake are cristalul. Ştim că există un ritual care îl va închide din nou în Lumea de Dincolo. Dacă însă nu putem obţine cristalul şi nu putem săvârşi ritualul, atunci îl vom ucide. Şi cum nu avem idee despre cum să-l slăbim pe nenorocit suficient de mult ca să-l omorâm cu o ţepuşă din lemn de copac spinos sau, ştiţi voi, să-l decapităm, atunci, vom avea nevoie de ajutorul Ordinului.

— Vom avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putem primi, a zis Ren. Trebuie să lucrăm împreună, iar după aceea, ne puteţi da afară din Ordin. Să ne exilaţi. Cum doriţi! Dar, în acest moment, trebuie să trecem peste toate astea.

— Ştiu că cer prea mult, dar te rog să crezi ce îţi spunem! am intervenit.

Daniel a făcut o grimasă şi apoi a expirat zgomotos, în timp ce privirea i-a întâlnit-o pe a mea.

— Te cunosc de ani întregi, fato. Ştiu că ai luat o mulţime de decizii de-a dreptul stupide.

Hm…

— Adesea eşti nesăbuită şi impulsivă, a continuat Daniel, şi chiar nu eram sigură unde voia să ajungă cu lista asta de defecte ale mele. Dar niciodată nu te-am considerat o trădătoare. Te cred!

M-am simţit atât de uşurată, încât aproape că am căzut. M-am uitat la Ren şi am văzut că umerii i se relaxaseră.

— Mulţumesc! am zis, pentru că era tot ce puteam să spun. Şi tu?

— Juriul nu s-a pronunţat încă în privinţa asta, a răspuns Miles după o clipă. Dar voi doi aveţi dreptate. Avem nevoie de toţi cei pe care putem conta ca să îl oprim pe prinţ. Trebuie să lucrăm împreună. Cu toţii!

— Atunci, ce urmează?

Ren şi-a pus o mână pe şalele mele. Daniel s-a ridicat în picioare.

— Facem un plan.

— Acum nu e momentul potrivit. Aşa, afară.

Miles şi-a încrucişat braţele.

— Filiala din San Diego ne-a instalat în una dintre casele lor din port. Ne putem întâlni – toţi. Asta îi include şi pe cei cu care aţi venit, oricine sunt ei.

— Am venit cu elfi, a răspuns Ren. Eşti sigur că aceşti membri ai Ordinului vor fi de acord cu asta? Elita?

— Vor accepta să mă vadă? am insistat.

— Îi vom face să accepte, a promis Daniel. Cu toţii trebuie să lăsăm multe lucruri deoparte, dacă sperăm să-l oprim pe prinţ.

M-am uitat la Ren, care a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Spune-ne când şi unde!

Capitolul douăzeci şi opt

Când ne-am întors, casa din Del Mar era liniştită. Lui Faye şi Kalen le spuseserăm deja totul, dar nu i-am putut găsi pe Fabian şi pe Tink. Mă rog, nu am căutat prea mult, gândindu-ne că sunt ascunşi într-unul dintre numeroasele dormitoare. Când am dat să mă îndrept spre scări, Ren m-a oprit, m-a apucat de mână şi m-a tras spre partea din spate a casei, luând în trecere o pătură moale de pe canapea. M-a condus pe veranda care înconjura piscina, spre unul dintre şezlongurile confortabile.

Acolo am stat după întâlnirea noastră cu Daniel şi Miles, cu pumnalele pe masă, la îndemână, şi cu pantofii băgaţi dedesubt. Eu stăteam întinsă pe o parte, între picioarele lui Ren şi cuibărită la pieptul lui. Pătura ne acoperea în timp ce priveam stelele care acopereau cerul nopţii, atenţi doar la sunetul discret şi deopotrivă liniştitor al valurilor.

Mă bucuram că mă adusese acolo. Era ceva atât de normal în asta, încât îmi doream să pot încetini timpul, iar momentele petrecute acolo să dureze o veşnicie.

— Da! a zis Ren în cele din urmă, în timp ce degetele i se mişcau leneş prin părul meu. Cred că aş putea trăi aici.

Am rânjit un pic.

— Mai ales dacă am avea casa şi priveliştea asta.

— Adevărat! a murmurat el. Dar tot ce mi-ar trebui ar fi să pot vedea stelele şi să te am lângă mine, aşa cum eşti acum.

Rânjetul s-a transformat în zâmbet.

— Poftim, mereu spui exact ce trebuie!

Braţul i s-a strâns în jurul meu.

— Nu spun întotdeauna ce trebuie. Cred că ştii asta.

— Dar când o faci, compensezi prostiile care îţi ies pe gură.

Ren a chicotit, trăgându-mă de o buclă. A trecut o clipă.

— Cred că seara asta a decurs bine.

Am închis ochii.

— Da!

— Nu pari să crezi asta cu adevărat.

Mi-am muşcat buza în timp ce stomacul mi se strângea din cauza unei agitaţii şi a încă ceva. Foamea… era acolo, dar era controlabilă.

Mi-a eliberat bucla, iar degetele i-au alunecat pe obrazul meu.

— La ce te gândeşti?

Impulsul aproape că m-a făcut să nu spun nimic, dar m-am oprit, înainte ca acel obicei prost să preia controlul.

— Mă… mă întreb dacă în seara asta nu a fost, ştii tu, prea uşor. Ştii ce vreau să spun? Poate că sunt doar paranoică…

— Nu! Nu eşti paranoică. Având în vedere tot ce s-a întâmplat, a fost uşor.

Mi-am înclinat capul ca să mă pot uita la el.

— Crezi că e o capcană?

Lumina argintie a lunii i-a trecut peste pomeţi.

— S-ar putea să fie, dar vom fi pregătiţi, dacă este aşa.

Da, corect, dar am continuat să mă gândesc la reacţia lui Daniel din nou şi din nou. Atât el, cât şi Miles fuseseră şocaţi, dar mă aşteptasem la o luptă mai mare pentru a-i convinge că nu îi trădaserăm. Totuşi, Daniel mă cunoştea. Poate că nu-l cunoştea pe Ren atât de bine, dar pe mine, da, și încă foarte bine.

— Slavă Domnului că Daniel e încă aici! Dacă nu ar fi fost, nu cred că am fi reușit să îl convingem pe Miles.

— Habar n-am cum să-l citesc pe tipul ăla! a recunoscut Ren.

— Nu trebuie să te simţi prost. Îl cunosc de ani întregi şi tot nu pot.

M-am cuibărit din nou la pieptul lui. Stomacul a început să mi se potolească, dar mintea mea nu făcea nici pe departe la fel.

— Mi-e… Mi-e foame!

— Sunt sigur că există mâncare…

Vocea lui Ren s-a stins.

— Nu te referi la mâncare, nu-i aşa?

— Nu! am şoptit, iar mâna mi s-a încleştat pe tricoul lui.

Ruşinea îmi ardea gâtul. Degetele lui Ren continuau să se mişte de-a lungul obrazului meu.

— Pot să fac ceva să te ajut?

Am înghiţit nodul din gât şi am închis ochii din nou.

— Nu cred! Nu e chiar atât de rău. Senzaţia… se estompează. Doar că… nu ştiu… Am vrut doar să o spun cu voce tare.

Braţul de pe talie mi s-a strâns, cumva.

— Mă bucur că ai făcut-o. Mi-aş dori să pot face ceva, să îţi fie mai uşor.

O parte din tensiunea pe care o simţeam în muşchi s-a mai diminuat, iar ruşinea a dispărut. Ren nu era deranjat de asta. Cel puţin nu suficient de mult, încât să aibă o reacţie pe care să o pot cântări. Nu ştiu cum mă aşteptam să reacţioneze, dar faptul că nu s-a speriat şi a fost doar, mă rog, aşa cum e el de obicei mi-a fost de folos mai mult decât şi-a dat seama.

— Mă ajuţi, chiar şi acum.

— Mă bucur să aud asta, chiar dacă nu mi se pare că fac cine ştie ce.

— Faci totul!

L-am strâns în braţe şi am oftat. Trebuia să mă concentrez.

— Deci, să spunem că următoarea întâlnire cu ei nu este o capcană. Îl găsim pe halfelin înaintea prinţului, dar tot trebuie să găsim cristalul sau va trebui să aflăm cum naiba să-l slăbim suficient de mult pentru a-l ucide. Găsirea halfelinului înaintea lui este doar un mic pas în direcţia bună.

— Dar e un pas.

Ren a tăcut şi au trecut câteva minute înainte să vorbească din nou.

— Există ceva despre care niciunul dintre noi nu a vorbit cu adevărat.

— Ce anume?

— Ritualul.

Am simţit tensiunea care pusese stăpânire pe el.

— I-am întrebat pe Tanner şi pe Faye despre asta. Chiar şi pe Merle. Niciunul dintre ei nu ştie cum anume ar trebui să ducem la îndeplinire şi în siguranţă ritualul.

— Vrei să spui cum ar trebui să pun pe cristal sângele meu şi al prinţului, în timp ce sunt în Lumea de Dincolo?

Am pus mâna pe braţul lui Ren.

— Da, nu-mi place ideea acestui ritual, Ivy! Nimeni nu vorbeşte despre el, iar tu trebuie să fii în Lumea de Dincolo, pentru a-l săvârşi?

Mi-a cuprins ceafa cu mâna, iar degetele i s-au încurcat în părul meu.

— Nu trebuie să ştiu multe, ca să îmi dau seama că există o mulţime de rahaturi care pot merge prost.

Un fior şi-a croit drum prin mine.

— Da, cum ar fi… să rămân blocată în Lumea de Dincolo.

— Asta nu se va întâmpla!

Vocea îi era dură. Îmi doream să cred asta. Trebuia să cred asta, pentru că, altfel, simpla idee de a fi prinsă în Lumea de Dincolo, cu un prinţ foarte supărat, mă îngrozea. Totuşi, nu deţineam suficiente informaţii despre acest ritual. De exemplu, cât de mult timp aveam la dispoziţie de la începerea lui şi până la întoarcerea prin poartă.

Cu toate acestea, o mică parte din mine era curioasă în legătură cu posibilitatea de a vedea Lumea de Dincolo, chiar şi numai pentru câteva secunde.

— Presupun că vrei să găseşti o cale de a-l slăbi pe prinţ, a zis Ren. Să te lupţi cu el e periculos, dar nu este un risc la fel de mare ca ritualul. Trebuie doar să aflăm cum.

Dacă Fabian nu avea de gând să vorbească, nu eram sigură că urma să aflăm. Începeam să cred că nu prea mai aveam de ales. Asta, dacă ajungeam până acolo.

— Şi crezi că e înţelept? a întrebat Fabian, în dimineaţa următoare, la micul-dejun.

Stăteam în bucătărie, la o masă suficient de mare să încapă zece persoane.

— Să avem încredere în ei.

— La fel de mult cum puteţi avea încredere în noi, am zis, descojind o banană. Şi ei îşi asumă un risc întâlnindu-se cu noi.

— Dar ne depăşesc numeric, a zis Kalen, repetând ceea ce spusese cu o seară în urmă.

— Noi însă avem un prinţ din Regatul de Vară.

Ren s-a lăsat pe scaunul de bar de lângă mine.

— Sunt sigur că poate să elimine o duzină de oameni în aproximativ cinci secunde, dacă lucrurile merg prost.

Am arcuit o sprânceană, în timp ce ronţăiam banana.

— Hai să sperăm că nu se va ajunge la asta!

Fabian şi-a înclinat capul.

— Ţi-au spus ceva despre prinţul din Regatul de Iarnă sau despre halfelin?

— Nu încă. Sper că astăzi ne vor da…

Am prins o mişcare, cu coada ochiului. M-am întors.

Sfinte Sisoe!

Am lăsat banana jos, în timp ce Tink intra în cameră bâzâind, Tink cel de 30 de centimetri, cu aripi vaporoase. Am rămas cu gura căscată. Ren mi-a urmărit privirea şi a scos un sunet înăbuşit. Trecuse atât de mult timp de când nu-l mai văzusem în forma aceea, încât am şi uitat despre ce vorbeam.

A zburat prin bucătărie, cu aripile mişcându-se în tăcere, dar toată lumea se holba la el. Faye părea gata să cadă de pe scaun, în timp ce Kalen chiar… uau, chiar începea să zâmbească. Îmbrăcat cu pantaloni negri, dar fără tricou și pantofi, spiridușul a bâzâit în jurul abajurului, apoi a coborât.

— Tink!

Am făcut ochii mari, când a plutit pe deasupra umărului lui Fabian.

— Ești… de mărimea lui Tink.

— Am auzit că vom face o excursie în această dimineaţă. M-am gândit că sub forma asta sunt prea drăguţ să fiu omorât, a spus și a aterizat pe umărul lat al prinţului din Regatul de Vară. În plus, sunt mai puţin intimidant aşa. De aceea nu m-a omorât Ren, la început.

— Nu de aceea nu te-am omorât la început, a răspuns Ren sec.

M-am uitat cum Tink se aşeza pe umărul lui Fabian. Kalen s-a uitat la Faye, iar apoi din nou la Tink.

— Nu am văzut niciodată un spiriduş în forma asta.

— Nu ai văzut niciodată un spiriduş, a subliniat Tink, în timp ce îşi cobora picioarele de pe partea superioară a pieptului lui Fabian. Deci, în ce formă îţi place mai mult de mine? Mare sau mic?

M-am încruntat.

— Cred că… așa, a răspuns Kalen. Da! Aşa!

— Mie, nu! a murmurat prinţul din Regatul de Vară.

Tink s-a aplecat şi a luat o şuviţă din părul prinţului. S-a tras înapoi și a şoptit ceva la urechea lui Fabian, ceva care l-a făcut să râdă răgușit.

Chiar nu voiam să ştiu ce îi spusese.

Am terminat banana, apoi a fost timpul să plecăm. M-am dat jos de pe scaun şi l-am urmat pe Ren pe hol. Tink a zburat de pe umărul lui Fabian și a venit spre al meu. A aterizat, echilibrându-se cu o mână pe capul meu.

— Abia aştept să-i cunosc pe membrii Ordinului, a zis în timp ce se apropia mai mult de mine.

— De ce?

— Pentru că ard de nerăbdare să le văd feţele când se vor uita la mine!

Râsul îi era mai degrabă un chicotit copilăresc.

— O să se sperie.

Mi-a venit să râd.

— Probabil. Așa că vreau să stai aproape de mine sau de Fabian, da? Cel puţin la început.

— Bineînţeles… Oh!

În timp ce mă apropiam de uşă, s-a întors pe umărul meu, strigând. Am făcut o grimasă.

— Fabian, nu-mi uita geamantanul!

Ren s-a răsucit.

— Geamantanul tău?

— Da! E planul B.

— Avem un plan B care îți implică geamantanul? m-a întrebat.

— Avem.

Tink a zburat de pe umărul meu și a aterizat pe geamantanul pe care Fabian îl ținea nemișcat. M-am oprit, în timp ce Faye și Kalen se îndreptau spre ieșire.

— Ăăă, poate că ar trebui să ne spui ce e în valiză, Tink!

— Lucrurile mele.

Se ținea de mâner, în timp ce Fabian îl ducea spre ieșire, cu tot cu valiză. Tink a fluturat o mânuță spre mine.

— *Prietenii* mei.

— Ce vrei să spui prin „prietenii tăi”?

M-am grăbit după ei, în soarele strălucitor.

— Tink!

— Nu-ți face griji!

În secunda următoare a zburat de pe geamantan, pe care prințul l-a ridicat și l-a pus în spatele SUV-ului.

— Nu-ți face griji pentru asta, Ivy-Divy!

Dar îmi făceam griji, chiar foarte mari, pentru că habar n-aveam ce naiba ducea în geamantanul ăla. Am pornit după el, dar Faye a pășit în fața mea.

În ochii de un albastru-deschis i se citea îngrijorarea.

— Știu că ai încredere în oamenii ăștia, dar dacă e o capcană…

— Dacă e o capcană, o să luptăm! Sper că nu va fi cazul, dar nu avem alte opțiuni. Avem nevoie de ajutorul lor.

Oftând, și-a întors privirea.

— Da!

Chiar speram ca eu și Ren să avem dreptate. Speram să nu regretăm asta, dar eram deja prea implicați în povestea asta și nu puteam să ne oprim. Kalen a urcat la volan, cu

Faye pe scaunul pasagerului. Eu şi Ren ne-am aşezat pe rândul din mijloc, iar prinţul din Regatul de Vară s-a aşezat pe locul din spate. Tink zbura de colo-colo, între noi şi Fabian, distrăgându-ne complet atenţia în timp ce ne îndreptam spre port şi spre adresa indicată.

— Cred că asta este, a anunţat Kalen. Dar nu e o casă…

M-am aplecat peste Ren, ca să mă uit mai bine pe geamul lateral. Kalen avea dreptate. Adresa era a ceea ce părea să fie ori o casă în coproprietate, ori o clădire de apartamente, pe Ocean Front Walk. Clădirea avea trei etaje.

— Asta e adresa.

Ren a bătut cu degetul în geam, arătând spre ceea ce părea a fi o curte împrejmuită, la parter. Afară erau mai mulţi bărbaţi. Nu erau îmbrăcaţi de parcă erau pregătiţi să meargă pe jos spre dunele de nisip. Aveau ochii protejaţi de ochelari de soare, iar blugii şi cămăşile largi nu reuşeau să le mascheze pumnalele pe care ştiam că le poartă.

Eram gata să pariez că balustrada şi gardul erau din fier.

Inima mi-a luat-o la goană când m-am lăsat pe spate. Oare toată clădirea aceea de apartamente era controlată de Ordin? Ren s-a întins şi mi-a strâns uşor genunchiul, în timp ce Kalen parca.

— Hai să vedem!

M-am întors spre locul unde era Tink, care acum stătea pe scaunul de lângă prinţ.

— Rucsacul tău mai e aici? Cel cu *Femeia Fantastică?*

Sprânceana lui mică s-a încreţit.

— Da, chiar îl am! E în spate.

— Bine! Vreau să intri în el.

Tink a strâmbat din nas.

— Dar o să mă sufoc!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu îl închid de tot. Cred că e mai bine să nu fii văzut la început.

— Bine! Fie! Dar dacă mă sufoc, o să mă întorc şi o să te bântui tot restul vieţii tale.

Ignorând asta, m-am uitat la Fabian.

— Poţi să îmi dai rucsacul? Te rog?

— Uau! Ai spus „te rog”!

Prinţul din Regatul de Vară s-a răsucit din talie.

— Cred că te-a durut sufletul.

— Exact! am mormăit şi am aşteptat ca Tink să intre în rucsac.

A făcut un întreg spectacol, desigur. A tropăit şi a mormăit, în timp ce Fabian trăgea fermoarul, lăsându-l deschis doar câţiva centimetri, în partea de sus. Am luat rucsacul, surprinsă de cât de greu era.

— Uite-l pe Daniel!

Ren a făcut semn cu capul spre fereastră.

— Ieşim noi primii, apoi voi, ceilalţi, bine?

Au fost de acord, iar când m-am uitat din nou la Fabian, a încuviinţat din cap.

Ren a ieşit, iar eu l-am urmat pe aceeaşi portieră. Odată ce am fost afară, mi-am pus rucsacul în spate. O secundă mai târziu, un pumn micuţ mi-a aterizat pe mijlocul spatelui. Am mârâit şi am întors capul, şoptindu-i:

— Termină, Tink!

— E cald aici! s-a plâns.

— Taci odată! am şuierat, întrebându-mă dacă nu ar fi trebuit să-l lăsăm acasă, în timp ce Daniel se îndepărta de fereastra terasei.

Daniel i-a făcut semn din cap lui Ren, dar, la fel ca toţi ceilalţi membri ai Ordinului, care stăteau în picioare pe

terasă, a continuat să se uite spre SUV.

— Cine e în mașină? m-a întrebat.

— Sunt elfi.

Am ignorat lovitura rapidă în rinichi.

— Prietenii noștri! Își asumă un risc uriaș venind aici.

— Iar noi ne asumăm un risc uriaș primindu-i.

I-am cercetat pe membrii Ordinului și am observat momentul exact în care și-au dat seama că pielea mea are o nuanță argintie. Am ignorat asta. Ren s-a întors și le-a făcut semn celorlalți să ni se alăture.

— Ei sunt Kalen și Faye, din Regatul de Vară. Ei ne-au ajutat… Ne ajută.

Un mușchi a tresărit de-a lungul maxilarului lui Daniel când cei doi elfi s-au apropiat încet de noi. N-a zis nimic. A făcut un semn din cap spre ei, iar cei doi elfi au răspuns la fel.

— Sfinte… Sisoe! a șoptit un alt membru al Ordinului, iar acela a fost momentul în care am știut că a apărut Fabian, care s-a îndreptat spre ei de parcă ar fi ieșit la o plimbare matinală.

Briza îi flutura părul blond, în timp ce ocolea balustrada din fier.

— El este Fabian, am spus. *Prințul* Fabian din Regatul de Vară.

Nu mi-a scăpat tresărirea lor. Nici încordarea membrilor Ordinului. Sau felul în care unii au întins mâinile spre pumnalele ascunse. Ren a făcut un pas spre Fabian, iar acesta a zâmbit, pur și simplu.

— Nu te așteptai la cineva din familia regală, nu-i așa?

Fabian a înclinat capul. Daniel mi-a aruncat o privire lungă.

— Nu, nu ne așteptam.

Am ridicat din umăr.

— Ar trebui să înţelegi un lucru, un singur lucru!

Fabian a făcut încă un pas, şi jur că în clipa aceea nu se auzea nici măcar traficul.

— Dacă ne ameninţaţi pe vreunul dintre noi, pot să vă omor până la ultimul, înainte să ştiţi ce s-a întâmplat. Nu vreau să se întâmple asta. Vreau să lucrăm împreună, aşa cum am mai făcut, dar puneţi-mă la încercare, şi consecinţele vă vor veni de hac!

Tink m-a lovit cu pumnul în spate, în semn de încuviinţare, am presupus. Ei bine, probabil că nu asta voia să audă Daniel, dar a spus:

— În regulă!

Daniel a făcut un pas înainte şi a ajuns faţă în faţă cu prinţul din Regatul de Vară.

— Iar dacă vreunul dintre voi îi face ceva unuia dintre membrii noştri, ne vom da suflarea să vă omorâm până la ultimul.

Zâmbetul lui Fabian s-a lărgit.

— *În regulă!*

— Bun, atunci!

Ren şi-a lovit palmele una de alta.

— Acum, că am rezolvat asta, putem trece la treabă?

Daniel a zâmbit.

— Urmaţi-mă!

Prinţul din Regatul de Vară a ridicat o sprânceană spre bărbaţi, însă apoi l-a urmat pe Daniel pe uşile terasei. Ren a fost următorul, apoi Faye şi Kalen. Eu am rămas la urmă.

— Frumos rucsac! a pufnit unul dintre membrii Ordinului, când am trecut pe lângă el.

M-am întors.

— Este, nu-i aşa?

Am primit încă o lovitură în spate şi am jurat că o să trag apa la toaletă după Tink, odată ce o să terminăm. Intrând prin curte, mi-am dat seama imediat că nu era o clădire de apartamente obişnuită. Doar părea aşa, din exterior. Un hol îngust ducea spre un spaţiu deschis, despre care am presupus că e o sală de şedinţe mare, una care mi-a amintit de sediul central din Cartier. Pe perete era o hartă uriaşă a ceea ce am presupus că reprezenta San Diego şi oraşele din jur. Erau mai multe mese în stil cafenea, cu bănci, şi cel puţin trei duzini de membri ai Ordinului. Toţi stăteau în picioare şi se holbau la noi.

Cele mai multe priviri arătau ostilitate deschisă. Doar câţiva păreau curioşi. L-am văzut pe Miles stând lângă un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare, a cărui expresie era aproape la fel de indescifrabilă ca a lui.

— Oamenii ăştia par prietenoşi, a zis Ren în barbă.

— Nu-i aşa? i-am răspuns în şoaptă.

Daniel a făcut o rundă rapidă de prezentări, iar când a ajuns la femeie, am aflat că se numeşte Liz şi conduce filiala din San Diego a Ordinului.

— Ni s-a spus că luptăm cu toţii de aceeaşi parte, a zis ea, încrucişându-şi braţele. După cum vă puteţi imagina, ne este greu să acceptăm asta.

— La fel cum nouă ne este greu să acceptăm acelaşi lucru din partea Ordinului, a răspuns Faye, stând lângă Kalen. Dar suntem cu toţii aici.

— Suntem.

Liz a ridicat o mână. Membrii Ordinului s-au aşezat, în timp ce privirea ei s-a oprit asupra mea.

— Aşadar, tu eşti halfelinul?

Am ridicat bărbia.

— Eu sunt! Cei mai mulţi îmi spun Ivy, totuşi.

Femeia mi-a ignorat replica.

— Tu eşti cea pe care prinţul a ţinut-o captivă, dar a scăpat?

Am încuviinţat. Şi-a înclinat capul, iar eu am presupus că era un fel de „bună treabă!”

— Ce ai în rucsac?

Tink a încetat să se mai zbenguiască, iar Fabian s-a întors spre mine.

— Prietenul meu… Prietenul meu este în rucsacul acela.

Daniel a ridicat din sprâncene.

— Prietenul tău?

— Da!

— Ai un prieten într-un rucsac? a insistat el.

Ren a strâns din buze.

— Da!

Cu grijă, am lăsat rucsacul să-mi alunece pe braţ. Am îngenuncheat şi l-am pus pe podea. Am întins mâna spre spaţiul deschis şi am simţit o durere. Mi-am tras mâna înapoi.

Tink îmi muşcase degetul!

Ticălos mic!

— Poartă-te frumos! l-am avertizat, scuturând mâna.

Un râs uşor s-a auzit din interiorul rucsacului.

— Ce naiba?

Daniel a făcut un pas înainte.

— Ce ai în rucsac, Ivy?

— O pacoste, am murmurat, în timp ce am desfăcut fermoarul. Vino afară!

Mai mulţi membri ai Ordinului s-au ridicat în picioare, în timp ce alţii încercau să vadă peste ei. Oftând, m-am îndreptat, în timp ce o mână micuţă a ieşit din rucsac şi s-a agăţat de el, urmată de o alta. Liz a mijit ochii.

— Ce…

Au apărut părul blond ţepos şi o frunte, urmată de doi ochi mari şi rotunzi. Apoi, pentru că Tink ştia că toată lumea se uită, şi-a ridicat încet aripile, astfel încât să devină vizibile.

Cineva a înjurat.

Liz a rămas cu gura căscată, dar nu a zis nimic.

— Ăla e un…? a zis Daniel, dar vocea i s-a stins când Tink a ridicat o mână şi a fluturat din degete.

— Ce circ! a oftat Ren, încrucişându-şi braţele la piept.

M-am silit să nu zâmbesc.

— El este Tink. Este un… Ei bine, este un spiriduş.

— Un spiriduş? a clătinat Liz din cap. Există în lumea noastră?

— Nu! Doar Tink.

Spiriduşul a profitat de moment şi a zburat din rucsac, până pe umărul meu. A aterizat acolo, mi-a ridicat părul şi s-a ascuns sub el. Am rezistat impulsului de a-mi da ochii peste cap.

— Oricum, era în rucsac. Este… un micuţ timid.

Ren a scos un chicotit.

— Ai un spiriduş? a clipit Miles rapid. Credeam că…

— … au fost ucişi toţi de Regatul de Iarnă? i-a răspuns Fabian. Aproape toţi. Tink este singurul din neamul lui, pe lumea asta.

Tink a tras cu ochiul pe lângă capul meu, în timp ce-şi strângea pumnii în părul meu, şi mi-a şoptit:

— Arăt adorabil, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

Mi-am dres vocea.

— Într-o bună zi, mi-ar plăcea să vă povestesc cum l-am întâlnit pe Tink.

O licărire de uimire s-a strecurat în expresia lui Liz.

— Mi-aş dori foarte mult să aud povestea asta!

Am zâmbit.

— Dar trebuie să vorbim despre prinţ şi despre halfelin.

— Aşa e!

Liz s-a uitat cum Tink se mută pe celălalt umăr al meu, încă nevenindu-i să creadă. A clătinat din cap, imperceptibil.

— Nu am reuşit să aflăm cine este halfelinul, dar ştim unde este prinţul. Din câte ştim noi, nu a intrat în contact cu halfelinul.

Eram prea realistă să mă las purtată de speranţă. Doar pentru că aveau impresia că prinţul nu ajunsese încă la halfelin nu însemna că nu se întâmplase.

— Şi unde este prinţul?

— S-a ascuns într-una dintre staţiuni, a răspuns Miles.

— Valencia.

Nu auzisem niciodată de ea, dar puteam să pariez că e frumos acolo. După cum suna.

— Şi câţi elfi are cu el? a întrebat Kalen.

— Pe cei cam o duzină care au venit cu el, a răspuns Liz. Plus mulţi alţii. Elfii de aici s-au adunat în staţiune.

— Ordinul nu s-a dus după el? s-a încruntat Fabian.

— Sunt oameni în staţiune. Prea mulţi care ar fi prinşi la mijloc, dacă s-ar lăsa cu împuşcături. Ar atrage atenţia. Iar cei doisprezece elfi pe care i-a adus cu el sunt cavaleri.

Maxilarul lui Liz s-a încordat.

— Membrii Ordinului sunt curajoşi şi suntem dispuşi să murim pentru cauza noastră, dar nu prosteşte.

— Şi de ce credeţi că nu s-a întâlnit cu halfelinul? a întrebat Ren.

— Când a plecat din New Orléans, am avut noroc şi l-am văzut. Am şi reuşit să-l urmărim, a explicat Miles.

Unul dintre membrii Ordinului, care stătea lângă mese,

a intervenit. Fusese prezentat când intrasem. Cred că îl chema Rob.

— Am reuşit să-l urmărim după ce a intrat în oraş, după numerele de înmatriculare ale celor care călătoreau cu el. A ajuns în staţiune, şi am fost cu ochii pe el tot timpul. Nu a plecat nici măcar o dată.

Ceva… ceva din toată povestea asta nu avea logică.

— Doi dintre cavalerii lui au venit şi au plecat; păreau să aibă ceva treburi.

Liz s-a apropiat de hartă, arătând spre o piuneză neagră.

— Aici e staţiunea! Credem că halfelinul este undeva, în această zonă.

Un fior ciudat şi-a croit drum pe şira spinării mele, în timp ce mă uitam la Ren şi la Fabian, iar Tink se agăţa de părul meu.

Oamenii prinţului din Regatul de Vară aflaseră că Drake părăsise New Orléans. Marlon ne spusese unde se dusese Drake, iar, între timp, Ordinul îl văzuse pe prinţ plecând.

Erau… prea multe coincidenţe sau prea multe neglijenţe din partea prinţului. Ultima variantă era greu de crezut, din moment ce Drake reuşise să treacă neobservat în tot acest timp, instalându-şi o tabără de bază chiar la marginea New Orléans, fără ca Ordinul să-i descopere vreodată casa. Şi acum? Toată lumea îl văzuse.

Nu-mi plăcea asta… Nu-mi plăcea deloc.

Am făcut un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tink, vorbindu-mi în ureche. Brusc, umerii tăi sunt încordaţi ca un curcan în preajma Zilei Recunoştinţei.

Sprâncenele mi s-au încreţit.

— Eu… Nu ştiu…

— Probabil ştiu că sunteţi aici, a zis Faye cu o expresie încordată. Şi probabil că se întreabă cum de nu aţi atacat încă.

Daniel a încuviinţat din cap, depărtându-şi picioarele.

— Probabil se gândesc că ne este prea frică să o facem.

— Aşa este? a întrebat Fabian.

— Oooh! a murmurat Tink.

Liderul sectorului din New Orléans a mijit ochii.

— Nu ne e teamă! Suntem deştepţi. Am planificat totul.

— Ce presupune planul, mai exact? a întrebat Ren.

— Ştim că prinţul are cristalul, s-a întors Liz dinspre hartă. Cu halfelinul aici, putem îndeplini ritualul şi să-l trimitem înapoi.

Ren s-a încordat şi, deodată, faptul că membrii Ordinului erau atât de dispuşi să accepte prezenţa noastră a căpătat logică. Îşi dăduseră seama că aveau nevoie de noi – aveau nevoie de mine, pentru a-l trimite pe prinţ înapoi, dar mai era ceva care mă frământa.

— Ritualul ăsta, a zis Miles, cum se numeşte?

— Sânge şi piatră, a răspuns Fabian.

— Aşa! Am citit puţin despre el.

Privirea lui Miles a găsit-o pe a mea.

— Ştii ce presupune ritualul?

— Ştiu că sângele meu şi sângele prinţului trebuie să fie pe cristal, am zis şi am făcut o grimasă, când Tink mi-a călcat pe păr, trăgându-mă de el. Şi ştiu că trebuie îndeplinit în Lumea de Dincolo.

Miles a ridicat din sprâncene.

— Dar ştii ce se întâmplă la finalizarea ritualului?

— Ies naibii din Lumea de Dincolo? am presupus.

Cineva a pufnit, iar Miles a făcut un pas înainte, cu o încruntarea uşoară pe chip.

— Poate că nu am interpretat eu bine ritualul, dar, din câte am înţeles, oricine are sângele pe acel cristal rămâne prins în Lumea de Dincolo.

Groaza mi-a explodat în stomac.

— Poftim?

— Vă va prinde pe amândoi în Lumea de Dincolo. Nu doar pe prinţ.

Miles s-a uitat la Fabian.

— Bănuiesc că cine ţi-a spus despre ritual a uitat să menţioneze asta.

Capitolul douăzeci şi nouă

Uimită, mi-am lăsat braţele să cadă pe lângă mine. Nu putea fi adevărat. O mare parte din mine a intrat în negare, pentru că asta ar fi însemnat că toţi… toţi mă minţiseră.

— Nu! a şoptit Tink. Asta nu poate fi adevărat! a zis apoi mai tare şi a ieşit la capătul umărului meu. *Nu!*

Nu reuşeam să mă mişc, în timp ce începeam să înţeleg totul. Nimeni nu fusese sincer cu Ren în privinţa ritualului. Cei care ştiau despre ritual acceptaseră cu uşurinţă schimbarea prin care trecusem şi aveau încredere în mine – în noi.

— Ce naiba?

Furia se simţea în tonul lui Ren, în timp ce s-a întors spre Faye şi spre ceilalţi elfi din Regatul de Vară.

— Este adevărat? Ivy ar fi prinsă în Lumea de Dincolo?

Faye a pălit, şi în clipa aceea am înţeles că e adevărat, şi parcă mi s-a căscat podeaua sub picioare. Am simţit un gol în piept.

— Acum înţeleg…

Ren s-a întors spre mine.

— Nu are nicio nenorocită de logică.

— Are!

Vocea îmi era răguşită şi nu reuşeam să-mi iau ochii de la Faye.

— De aceea m-aţi ajutat să evadez şi v-aţi asigurat că nu păţesc nimic. Nu aţi făcut-o din bunătate. Aveaţi nevoie de mine – aveaţi nevoie de mine în viaţă, în caz că nu găseaţi un alt halfelin. Unul care să reuşească să ajungă în Lumea de Dincolo cu prinţul şi să poată săvârşi ritualul.

Daniel şi Miles, împreună cu filiala din San Diego, mă

priveau în tăcere. Habar n-aveam la ce se gândeau.

— Ştiai că e nevoie de tine în viaţă pentru a desăvârşi ritualul, s-a întors Fabian spre mine. Trebuie să fie sângele unui halfelin şi al prinţului din Regatul de Iarnă. Trebuie să fii în viaţă ca asta să se întâmple.

— Nu mai spune! a răbufnit Ren. Ştim asta! Mai ştim şi că ritualul trebuie să fie făcut în Lumea de Dincolo. Nimeni, în niciun moment, nu a menţionat că ea va rămâne prinsă acolo.

— *Este* un lucru destul de important, ca să uiţi să îl spui cuiva, a intervenit Miles.

— Nu am uitat.

Faye s-a întors cu faţa spre noi, implorând din priviri să înţelegem.

— Am sperat să găsim o modalitate prin care să ne asigurăm că nu vei rămâne prinsă acolo.

Mi-a scăpat un râs înecat.

— Aţi sperat?

— E ciudat! a murmurat Liz în barbă.

— Gata!

Ren s-a îndreptat spre mine.

— Am plecat.

— Poftim?

M-am întors spre el, iar Tink s-a întors pe umărul meu, punându-mi o mână pe partea laterală a capului, încercând astfel să-şi păstreze echilibrul.

— Am terminat cu rahatul ăsta!

Privirea lui de un verde strălucitor a întâlnit-o pe a mea.

— Am terminat, să fie clar!

Kalen a pornit spre el.

— Ren…

— Nu, futu-i! a zis Ren şi i-a aruncat masculului elf o

privire periculoasă, de avertizare, una de care Kalen a ţinut cont, căci s-a oprit. Nu ne-am angajat la aşa ceva. *Ivy* nu s-a angajat la aşa ceva. Nu se va sacrifica. La naiba cu rahatul ăsta!

Am de ales?

Întrebarea asta m-a făcut să simt un fior pe şira spinării. Exact cum mă temusem cu o seară înainte, rămăsesem cu o singură opţiune. Să găsim o cale de a-l slăbi pe prinţ suficient de mult ca să-l ucidem. Gustul trădării s-a amestecat cu furia, în timp ce mi-am ridicat bărbia și m-am uitat spre membrii Ordinului.

— Ştiţi cu toţii cum să-l ucidem pe prinţ?

Daniel și Liz s-au uitat unul la altul. Ea a fost cea care a vorbit:

— O ţepuşă din lemn de copac spinos…

— Ştim că o ţepuşă din lemn de copac spinos îl poate ucide… Poate ucide orice prinţ.

M-am uitat spre Fabian, care a arcuit o sprânceană.

— Dar v-aţi luptat cu un prinţ? Cu un cavaler sau cu un străvechi?

Buzele lui Liz s-au subţiat.

— Noi nu…

— Atunci, nu vă daţi seama cât de incredibil de greu este chiar şi să te lupţi cu un străvechi, şi nu se compară deloc cu a înfrunta un prinţ, le-am spus. Aşadar, presupun că nu aveţi nicio idee despre cum să slăbiţi puterea prinţului din Regatul de Iarnă.

— Avem chiar în faţa noastră unul care ar putea să ne răspundă la această întrebare, a subliniat Daniel.

— Ivy! a zis Ren, iar în ton i se simţea frustrarea. Hai să…

Cineva de afară a strigat, iar eu m-am răsucit atât de

repede, încât Tink mi-a zburat de pe umăr şi a plutit pe lângă mine.

Uşa pe care intraserăm a sărit din balamale. Un corp a zburat prin aer, apoi s-a izbit de podea, cu o bufnitură. Era un membru al Ordinului, unul dintre bărbaţii care rămăseseră afară. Gâtul lui… Doamne, fusese sfâşiat, iar ţesuturile îi erau la vedere.

— Rahat!

Am dus mâinile spre pumnale. Membrii Ordinului au sărit de pe scaune, şi tot ceea ce tocmai aflasem mi-a ieşit din minte. Sentimentul de mai devreme a revenit, cel care îmi spusese că toate cele întâmplate de când prinţul plecase din New Orléans fuseseră prea simple. În adâncul meu, ştiusem că e o capcană şi intraserăm cu toţii drept în ea. Un alt trup a aterizat lângă celălalt, azvârlit din capătul holului.

— Suntem atacaţi! a strigat Liz, scoţând la iveală armele.

— Pregătiţi-vă!

— Dă-te înapoi, Tink!

Am strâns mai bine pumnalele şi m-am rugat lui Dumnezeu să mă asculte, în timp ce aerul rece a pătruns în sala de şedinţe, trecând peste podele. Ren a venit lângă mine, cu o ţepuşă din lemn de copac spinos în mână.

— Nu e în regulă!

— Nu, nu este!

Un urlet care a zguduit pereţii a făcut să mi se strângă stomacul. Inima mi-a tresărit când au pătruns pe uşă. Kalen şi-a tras în spate braţul, aruncând pumnalul pe care îl avea în mână. Acesta s-a lovit de pieptul primului elf, l-a doborât, dar apoi, prin deschizătura îngustă, s-a ivit altul, apoi altul, până când încăperea s-a umplut de elfi. Cei mai mulţi nu erau elfi obişnuiţi. Cei mai mulţi erau străvechi – cavaleri ai

prinţului.

— Rahat! am şoptit, simţind muşcătura fricii.

I-am înfruntat direct.

Instinctul a preluat controlul, în timp ce ţepuşele zburau prin aer. Unele au căzut, zdrăngănind pe podeaua prăfuită, iar altele au mers drept la ţintă. Ţipete şi strigăte se amestecau cu sunetul de carne sfâşiată şi oase care se rupeau. Era haos, şi imediat l-am pierdut din vedere pe Tink în mulţimea de trupuri care se mişcau cu viteză.

Ren l-a doborât pe cel mai apropiat elf, mişcându-se la fel de fluid şi de graţios precum un dansator. M-am răsucit şi am înfipt ţepuşa adânc în pieptul unui elf, în timp ce Fabian a început să strălucească precum soarele. L-am văzut cum a înaintat, ridicând un braţ. O minge de lumină intensă s-a format în mâna lui, în timp ce Daniel se pregătea să înfrunte un cavaler.

Am pornit spre ei, dar am fost oprită de un elf care m-a atacat. Am sărit într-o parte, gheata alunecându-mi pe ceva ud – sânge. Îndreptându-mă, am ridicat privirea şi am văzut apropiindu-se un elf femelă. A ţâşnit spre mine, dar nu m-a atacat. Apoi, mi-am dat seama. Mă *împiedica* să mă lupt. Nu încercau să se lupte cu mine. Ştiau că sunt halfelin şi că… că trebuie să rămân în viaţă, dar dacă exista un alt halfelin, eram…

Nimic din toate acelea nu mai conta în clipa aceea.

Am ţâşnit spre ea şi i-am prins braţul, în timp ce încerca să se ferească. A ţipat când m-am răsucit, învârtind-o. I-am înfipt pumnalul în piept, apoi l-am scos, în timp ce îi dădeam drumul. Până să ajungă pe podea, deja dispărea.

Temperatura a scăzut din nou şi m-am învârtit spre uşă, când o femeie înaltă şi subţire a intrat în cameră. *Breena!* Târfa aia nenorocită era aici. Fiecare părticică din creier mi

s-a oprit, când m-am apropiat de ea. Dacă era să moară cineva în ziua aceea, ea avea să fie. Am jurat pe Dumnezeu şi pe toţi puii de lamă de pretutindeni că târfa aia avea să piară.

Un alt membru al Ordinului a ajuns primul la ea. Era Rob. Şi-a ridicat braţul, dar ea era rapidă, foarte rapidă. Mâna i-a zburat şi a trecut direct prin pieptul bărbatului. M-am oprit brusc şi am rămas cu gura căscată de groază. Stai aşa! Nu avea logică! Nu era posibil! Breena şi-a tras mâna înapoi, plină de sânge. Inima lui… Ţinea în mână *inima* lui Rob. Dar Breena nu era străvechi. Era un elf obişnuit. Cum de…

Inima mi-a sărit în gât când l-am văzut pe prinţ. A intrat pe uşă, în timp ce Breena a scăpat organul mutilat. Frica şi furia s-au răsucit în mine, în timp ce mă uitam la prinţ. Privirea i-a măturat camera, până când buzele acelea expresive s-au curbat într-un rânjet. Mă găsise.

Drake a zâmbit.

— Salutare, Ivy! Nu ne-am văzut de prea mult timp.

Corpul mi s-a transformat în gheaţă, când un urlet furios a răsunat în spatele meu. Ren! Ren a fost cel care a făcut să mi se ridice toţi perişorii de pe corp. Fabian s-a răsucit, şi am simţit şocul în singurul cuvânt rostit şi care era într-o limbă necunoscută. Umerii prinţului s-au încordat, iar privirea i-a trecut de la mine la prinţul din Regatul de Vară. Un fel de emoţie a străbătut chipul lui Drake, în timp ce îl cerceta cu băgare de seamă pe celălalt prinţ. Dumnezeule, semănau atât de mult! De parcă erau…

— Nu!

Fabian şi-a coborât braţul, iar strălucirea puternică s-a estompat când s-a împleticit… Chiar s-a împleticit, dându-se un pas înapoi.

— Nu! Privirea mă înşală! Nu eşti tu! Eşti mort.

Ce naiba se întâmpla? Ce vorbea Fabian și de ce se holbau unul la altul în felul acela?

— Ivy! Ivy!

Tink zbura pe lângă tavan, dând din aripi frenetic, în timp ce îmi striga numele într-un mod care făcea ca panica să explodeze în mine.

— Ea este aici! Ea este…

S-a întâmplat atât de repede!

Căţeaua aia de Breena şi-a întors capul brusc, privirea ei urmărindu-l pe Tink. O sclipire de surpriză i s-a văzut în expresie, şi a întins braţele.

O undă de șoc a străbătut camera. M-a prins de genunchi, ridicându-mă în aer și răsturnându-mă. L-am văzut pe Tink zburând cu spatele, când am aterizat. O ceaţă ca de gheaţă s-a revărsat în încăpere, iar eu m-am rostogolit pe o parte. Îmi pierdusem unul dintre pumnale.

Genul acela de putere… nu era ceva normal.

— Ren! am strigat, în timp ce mă ridicam în genunchi. Ren…

— Aici! a mârâit el, iar din fumul alb și gros i-am văzut mâna. Degetele îi erau însângerate, când le-au prins pe ale mele. Ren mi-a strâns mâna și apoi mi-a dat drumul. Un râs slab a străbătut ceaţa – un râs care m-a făcut să simt un fior de groază pe şira spinării. M-am ridicat încet, respirând greu, în timp ce strângeam singurul pumnal pe care-l mai aveam. Ceaţa de gheaţă s-a rostogolit înapoi, lăsându-i la vedere pe cei care mai erau în picioare. Nu erau mulţi, dar i-am văzut pe Daniel şi Miles, stând lângă Kalen şi Faye. Am văzut-o şi pe Liz. Nu l-am văzut pe Tink. Am simţit un nod în stomac.

Dar prinţul era acolo, cu pieptul ridicându-se și

coborând repede.

Nu era singur. Ceva ca o fantomă se ridica, înaltă şi subţire, iar când ceaţa s-a risipit am văzut o coroană din os şi mi-am dat seama ce e Breena.

Ren a gemut.

— Oh, *la dracu'!*

În spatele prinţului din Regatul de Iarnă stătea o regină cu un zâmbet sângeros.

Capitolul treizeci

— Rahat! am şoptit, încremenind locului.

Atunci am înţeles ţipetele de avertizare ale lui Tink. Un spiriduş putea să o vadă pe Breena – putea să vadă prin orice mască pe care o purta. O văzuse pe regină şi încercase să ne avertizeze.

Dar era prea târziu.

O blestemată de regină stătea în faţa noastră şi arăta ca Breena, dar parcă nu era ea. Părul îi era acum de un argintiu ca de gheaţă şi îi ajungea aproape până la talie. Avea chipul Breenei, dar bărbia îi era mai ascuţită, ochii erau mai mari, iar buzele, mai pline. Ochii ei albaştri erau luminoşi, în contrast cu argintiul acela parcă topit.

Iar coroana… Chiar părea făcută din oase curbate în formă de semicerc, din care se înălţau trei vârfuri, cel din mijloc fiind cel mai înalt. Şi-a trecut mâna peste umărul lui Drake, care şi-a luat privirea de la prinţul din Regatul de Vară.

— Concentrează-te, dragostea mea! a murmurat ea. Concentrează-te.

Prinţul a rămas nemişcat.

Erau flancaţi în spate de trei cavaleri şi încă doi elfi. Omorâserăm o grămadă, dar nu suficienţi, nici pe departe suficienţi, cu regina acolo.

Cineva, un nebun curajos, s-a năpustit asupra ei, fluturând ceea ce părea a fi o ţepuşă din lemn de copac spinos. Un membru al Elitei. Ea a prins braţul bărbatului şi, cu o mişcare a încheieturii, i-a rupt osul. Bărbatul a ţipat în timp ce l-a tras spre ea. Era ca o cobră care atacă, îngropându-şi gura în gâtul lui. Ţipătul bărbatului s-a

încheiat cu un gâlgâit, în timp ce sângele a ţâşnit prin ceaţă. Regina și-a ridicat capul şi i-a dat drumul. Bărbatul a căzut pe podea, cu gâtul sfâșiat şi cu faţa la noi.

— Sfinte Sisoe! a tresărit Miles în spatele meu.

Sângele curgea pe bărbia reginei când şi-a înclinat capul.

— Surpriză?

Am tras aer în piept. Un nod de frică mi s-a format în gât. În tot acel timp, Breena fusese regina?

— Spiriduşul? a vorbit ea. Unde este?

Habar n-aveam unde e Tink, dar oriunde s-ar fi dus, mă rugam să fie departe de locul acela.

— Căţea! a mârâit Fabian. Mincinoaso, trădătoareo!

— Ai grijă! a zis ea, ştergându-şi gura cu dosul mâinii. Cred că eşti ultimul din regatul tău? Ei bine…

A râs şi şi-a aruncat privirea spre Drake cel nemişcat şi tăcut. Și-a pus o mână pe pieptul lui.

— Ultimul care *ştie* că el este.

Nările lui Fabian s-au umflat.

Stai aşa. Drake era…

Privirea reginei s-a îndreptat spre mine.

— Uită-te la tine! Trebuie să recunosc, schimbările reprezintă o îmbunătăţire. Dar nu prea mult.

Ochii ei de gheaţă l-au găsit pe Ren.

— Și tu? Ești la fel de delicios precum îmi amintesc.

M-a cuprins o furie puternică.

— Ştii ce-mi amintesc eu? Că aproape ţi-am scos ochii. Zâmbetul ei plin de sânge s-a întins.

— Da, îmi amintesc şi eu asta, şi am de gând să îţi întorc această favoare foarte, foarte curând, dar încă avem nevoie de tine în viaţă, pentru moment.

M-am încordat, iar mâna mi s-a strâns pe pumnalul din

fier.

— Nu a existat niciodată un alt halfelin aici, nu-i aşa?

— Nu, căţea prostuţă! E *posibil* să existe vreunul pe aici.

A ridicat din umăr cu ciudat de multă graţie.

— Habar n-am! Te-ai ascuns şi a trebuit să te facem să ieşi.

Regina a râs când Ren a înjurat în barbă.

— La urma urmei, crezi că am fi fost atât de transparenţi?

Ştiam eu.

La naiba, *ştiusem!*

Fuseserăm păcăliţi cu toţii, deşi ar fi trebuit să ne dăm seama. Acum eram blocaţi acolo toţi, cu Drake sau cine naiba era el și cu o regină nenorocită.

— De ce San Diego? a întrebat Liz. De ce aici?

— Pentru că aici sunt cei mai mulţi membri ai Ordinului. În nici un alt oraş nu sunt atât de mulţi adunaţi într-un singur loc, a răspuns Daniel. Dacă elimini filiala din San Diego, va avea un efect de domino.

S-a întâmplat foarte repede.

Mai mulţi membri ai Ordinului au făcut un pas în faţă, fluturând pumnalele din fier. Kalen a scos un strigăt de avertisment, dar a fost prea târziu. Au apucat de umerii altor membri, în timp ce le-au trecut lamele peste gâturi.

M-a cuprins groaza când m-am întors și l-am văzut pe Daniel trăgând o lamă de-a lungul gâtului lui Liz.

— Nu! am țipat, și nici măcar nu ştiam de ce.

A fost prea târziu. Mâinile lui Liz au zburat spre gât, încercând să oprească sângele, dar s-a împleticit şi a căzut în genunchi. După doar câteva secunde, li s-a alăturat celorlalţi membri ai Ordinului de pe podea.

Ochii mei măriţi de groază s-au îndreptat spre Daniel, şi

am simţit cum mi se frânge inima. Nu-mi venea să cred. Daniel ne trădase – pe toţi. Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte, în timp ce mă uitam la omul care îmi fusese ca un tată. Parcă retrăiam povestea cu Val, dar cumva mai rău, mult mai rău.

— Nenorocitule! a răcnit Miles şi pentru prima dată în viaţă i-am văzut o emoţie reală pe chip, în timp ce se uita la Daniel cu groază şi încă nevenindu-i a crede. Cum? Cum ai putut să faci asta?

— Pentru că acesta este un război pe care nu-l vom câştiga.

Daniel şi-a şters lama de pantaloni, curăţând-o de sânge. Privirea i-a găsit-o pe a mea.

— Nu te-ai întrebat nici măcar o dată de ce am acceptat atât de uşor ceea ce ai devenit? Sau ce i-ai făcut lui Kyle? Ştiam că s-a dus după tine. Şi ştiam că unul dintre voi sau amândoi l-aţi ucis.

Când am inspirat din nou, aerul mi s-a blocat în gât. Pusesem asta la îndoială. Amândoi o făcuserăm, dar ne doriserăm să *sperăm.* Ce prostie. Cu toţii fuseserăm al naibii de proşti.

— În clipa asta, în tot oraşul, membrii Ordinului vor avea aceeaşi soartă. Iar în New Orléans? La fel, conform planului. Dar ce nu am luat în calcul a fost un spiriduş.

Buzele reginei s-au întins, lăsând să i se vadă dinţii ascuţiţi şi tăioşi.

— Unde este?

Trăgând aer în piept, am alungat gândurile legate de Daniel şi i-am înfruntat privirea. Plănuiam să mă ocup mai târziu de trădarea aceea nouă, dacă avea să mai existe un mai târziu.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bine! Vrei să ne jucăm! Îmi plac jocurile!

Şi-a împreunat mâinile.

— Ăsta e un joc pe care îmi place să îl numesc „Ucide pe toată lumea!” Cu excepţia ta. Încă mai am nevoie de tine, dar restul sunt pe cale să moară. S-a uitat apoi către Faye şi a zis: Începând cu tine.

Pieptul lui Faye s-a ridicat, inspirând abrupt, dar a rămas pe poziţie, în timp ce Kalen a păşit lângă ea.

— Sau poate că nu cu tine. Poate cu el.

Inima mea mi-a tresărit. Se uita la Ren.

— Dacă te atingi un fir de păr de pe capul lui, o să regreţi amarnic!

— Cumva, mă îndoiesc de asta!

S-a mişcat mai repede decât puteam să ţin pasul cu ea. O secundă mai târziu, era în picioare în spatele lui Ren, cu degetele lungi în jurul gâtului lui.

— Îţi place jocul ăsta, Ivy?

Maxilarul lui Ren s-a încleştat şi a rămas cât se poate de nemişcat, întâlnindu-mi privirea. Inima îmi bătea repede, prea repede, când am ridicat pumnalul la propriul gât. Nu am ezitat. Nici măcar o secundă.

— Dacă îl răneşti, îmi voi tăia singură gâtul şi atunci chiar va trebui să găsești un alt halfelin. Ce zici de jocul ăsta?

Buzele i s-au subţiat când şi-a înclinat capul într-o parte.

— Te-ai sinucide ca să-l salvezi?

— Într-o clipită!

— Ivy! a oftat Ren.

Pe faţa lui se vedea uimirea.

— Nu ai…

Sunetul unor roţi de plastic alunecând pe podeaua din lemn a atras atenţia tuturor spre uşă. La început, nu mi-a

venit să cred ce vedeam. Am clipit, gândindu-mă că probabil aveam vedenii, dar ochii nu mă minţeau.

Geamantanul lui Tink a alunecat pe podea, pe lângă prinţ, oprindu-se chiar lângă Fabian. Apoi, Tink a intrat în cameră, zburând rapid, ca o rachetă mică, până la geamantan. Apucând fermoarul cu mâinile lui mici, a tras de el. O parte a geamantanului s-a deschis şi sute de păpuşi troll s-au împrăştiat pe podea, într-o mare de păr albastru neon şi roz-aprins.

— Ce…

M-am dat un pas în spate.

Regina şi-a înclinat capul într-o parte, în timp ce îl ţinea pe Ren. Toată lumea se holba, pentru că erau sute de păpuşi troll care se rostogoleau pe podea, prin sânge, şi, da, era cât se poate de bizar.

Zburând înainte, Tink a plutit pe deasupra mării lui de păpuşi troll şi a înălţat braţele.

— Ridicaţi-vă, copilaşii mei!

Păpuşile au vibrat pe podea, apoi s-au scuturat. Toate. Trupurile lor mici din plastic s-au legănat, după care… nu au mai fost din plastic. Picioarele li s-au îndoit. Braţele li s-au mişcat. Capetele li s-au întors, iar ochii lor erau de un albastru-deschis, ca al tuturor creaturilor din Lumea de Dincolo.

Nu aveam cuvinte.

Păpuşile troll s-au ridicat pe picioarele lor butucănoase. Gurile li s-au deschis, iar un ţipăt ascuţit a izbucnit din ele, ridicându-mi perişorii de pe braţe. Ei bine, toată viaţa urma să am coşmaruri cu asta.

— Să fiu a naibii! am şoptit. În loc să fie Regele Nopţii, el e Regele *Trolilor.*

Capetele păpuşilor s-au întors spre regină. Scoţând un

ţipăt de furie, aceasta l-a aruncat pe Ren la o parte, făcându-l să alunece pe podea câţiva metri. Ren a căzut pe un genunchi, iar eu am sărit lângă el, l-am apucat de mână şi l-am tras în sus.

— Trebuie să plecăm de aici! a zis el, cu ochii mari la păpuşi. Acum!

— De acord!

Ţinându-mă strâns de mâna lui, am strigat după Tink, în timp ce păpuşile tropăiau pe podea, alergând spre regină. Tink a zburat pe umărul meu, în timp ce mă roteam spre Faye şi Kalen. Elful mascul mi-a prins privirea şi a încuviinţat din cap.

Păpuşile au ajuns la regină, mânuţele lor prinzându-i rochia. I s-au căţărat pe picioare cu zecile. Regina a ţipat, smulgându-şi o atacatoare de pe coapsă. Gura mică a păpuşii era plină de sânge. Muşcau? Regina a zdrobit-o în mână, ţipând de furie. Alte câteva zeci se căţărau pe ea, ajungându-i la abdomen, băgându-şi în ea mâinile şi… gurile.

Cavalerii au pornit spre regină, dar şi ei au fost copleşiţi de păpuşi. Îi înghiţeau întregi, ca un covor de păpuşi troll mâncătoare de carne.

Urma să am nevoie de terapie – ani de terapie.

Ren a pornit spre uşă, iar Tink a sărit de pe umărul meu pe al lui, dar cu mâinile pe spatele meu, smucindu-mă departe de Ren. Mâna mi-a scăpat, în timp ce mă învârteam. Am ajuns faţă în faţă cu Daniel.

— Nu te pot lăsa să pleci! a zis el şi m-a prins strâns. Îmi pare rău, Ivy!

Nu m-am gândit la ceea ce făceam, dar pieptul mă durea, iar ochii îmi ardeau, în timp ce am strâns mâna pe pumnal.

— Daniel! am zis cu voce răguşită.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea cu o secundă înainte de a-i înfige pumnalul adânc în mijlocul pieptului. Gura lui Daniel s-a deschis, dar nu a rostit niciun cuvânt. Niciunul. I-am văzut privirea împăienjenită.

Expirând brusc, am dat drumul pumnalului, în timp ce clipeam, să alung lacrimile fierbinţi. Am tresărit, când o altă mână mi-a atins braţul. M-am întors şi l-am văzut pe Miles lângă mine.

— Trebuie să plecăm! a zis el. Acum!

Incapabilă să vorbesc, mi-am pus picioarele în mişcare. Am traversat în fugă încăperea, picioarele noastre alunecând prin sânge. La uşă, mi-am dat seama că Fabian nu e cu noi. Stătea în picioare în faţa lui Drake, vorbind prea repede să înţeleg ce spune.

Regina era în mijlocul camerei, învârtindu-se, în timp ce azvârlea maleficele păpuşi troll în toate direcţiile. Fabian a ridicat de pe jos un pumnal căzut. M-am oprit, cu inima în gât. Era din fier. Nu l-ar fi ucis pe Drake… Dar Fabian nu l-a înjunghiat pe prinţul din Regatul de Iarnă. S-a tăiat în palmă, până a sângerat, şi-a ridicat palma însângerată, apoi a tras-o în jos, pe mijlocul feţei lui Drake, apăsându-i-o peste gură.

Întregul corp al prinţului din Regatul de Iarnă s-a zgâlţâit, înconjurat de ceea ce păreau să fie o mie de licurici, învăluindu-i întregul corp într-o strălucire aurie. După o secundă sau două, luminile strălucitoare şi orbitoare s-au retras.

Prinţul din Regatul de Iarnă a rămas pe loc, cu ochii lui albaştri căscaţi larg şi orbi. Parcă un văl de întuneric a trecut peste ei. Părul brunet i-a devenit auriu. Umbrele i s-au desprins din obraji. Trăsăturile lui erau aceleaşi, dar nu mai era din Regatul de Iarnă. Era…

Ce nai…

— Ivy!

Ren era din nou lângă mine.

— Uite! am șoptit. Uită-te la el!

Ren mi-a urmat privirea.

— Ce naiba?

Prințul a făcut un pas înapoi, ochii lui măriți plimbându-se de la Fabian la noi. M-a privit, și întreaga față i s-a schimonosit, de parcă l-ar fi durut. M-am lovit de Ren, în timp ce prințul s-a întors și a scos un sunet pe cât de înfricoșător, pe atât de inuman și de primitiv. Mirosul de ars a umplut aerul, în timp ce o rafală de energie s-a rostogolit pe podea. I-a lovit mai întâi pe Cavaleri. Aceștia s-au dezintegrat pe loc.

Pielea s-a desprins de pe membrii Ordinului care ne trădaseră. Oasele lor au fost făcute praf. Impactul a fost atât de intens, încât le-a lipit umbrele de podea.

Încă luptându-se cu păpușile troll, regina s-a răsucit spre prinț. Ochii i s-au mărit, iar apoi valul de energie a lovit-o. Ea și păpușile au zburat cât colo. Regina s-a izbit de perete... și a trecut prin el.

— Cred că trebuie să plecăm!

Ren m-a apucat de braț și a început să se dea înapoi.

— Pe bune!

Mi-am desprins privirea de la scena aceea bizară și am luat-o la fugă pe hol, ajungând din urmă restul grupului.

— Dar Fabian? a întrebat Tink, când am ajuns la ușile terasei.

— Lasă-l pe el! a răspuns Ren.

— Poftim?

Tink a zburat de pe umărul lui Ren.

— Oh, la naiba, nu!

L-am înșfăcat pe Tink din aer, prinzându-l de talie.

— Nu te întorci acolo!

— Dar…

— Nu!

L-am ţinut strâns pe Tink, în timp ce am ieşit în curte.

— Şi să nu îndrăzneşti să mă muşti sau să-ţi schimbi forma!

Faţa lui Tink s-a întristat, dar am ignorat-o, traversând în fugă parcarea. Kalen avea deja cheile scoase, în timp ce alerga spre portiera şoferului. Faye a urcat pe scaunul din faţă, iar Miles s-a îndreptat spre scaunele de pe rândul din mijloc. Ren a urcat şi s-a răsucit spre mine, întinzând o mână. Privirea i-a trecut peste capul meu.

— Ce naiba? a zis el şi a dat să coboare din maşină.

M-am întors şi am rămas cu gura căscată. Fabian năvălea afară pe uşi, iar cu el era Drake, cu faţa încă însângerată.

— Ce naiba faci?

Am întins mâna după pumnal, dar mi-am dat seama că nu mai aveam niciunul.

— Ce faci cu Drake?

— Nu e Drake!

Fabian se ţinea de braţul prinţului.

— Prostii! Ştiu cine e, chiar şi cu părul mai deschis.

— Te înşeli!

— Fabian, ăla e prinţul din Regatul de Iarnă.

Faye a lăsat geamul în jos.

— L-am văzut în fiecare zi. E Drake.

Prinţul din Regatul de Iarnă a pus mâna streaşină la ochi, în timp ce se legăna nesigur pe picioare.

— Eu sunt…

Vocea i s-a stins, tresărind, de parcă ceva sau cineva s-ar fi apropiat de faţa lui.

— Acesta nu este prinţul din Regatul de Iarnă.

Tink m-a lovit în pumn.

— L-am mai văzut, Ivy. Ştiu cum arată Drake. L-am văzut în Lumea de Dincolo, ai uitat?

Nedumerită, am clătinat din cap.

— Trebuie să plecăm! a avertizat Kalen. Trebuie să plecăm naibii de aici!

— Lasă-ne să urcăm! a zis Fabian.

— În niciun caz!

Ren m-a împins pe scaun.

— O să-l omor pe nenorocitul ăla. Nu-mi pasă dacă în clipa asta arată ca Prinţul Plajelor.

Ren a ieşit din SUV, înainte să-mi dau seama ce are de gând să facă. Într-o clipă, pumnul lui s-a izbit de falca prinţului, dându-i capul pe spate. Am ţâşnit înainte, simţind în gât gustul amar al fricii. Prinţul… Prinţul şi-a întors încet capul spre Ren. Buza îi era despicată. Nu a ridicat mâinile sau altceva, în timp ce pumnul lui Ren s-a ridicat din nou, lovindu-l sub barbă şi dându-i capul pe spate.

— Opreşte-te! a strigat Tink. Trebuie să te opreşti, Ren!

Acesta şi-a tras din nou braţul în spate, dar Fabian i-a prins pumnul.

— Mai loveşte-l o dată şi mă voi asigura că nu rămâne nimic din tine!

Cu mâna liberă, l-am apucat pe Ren de cămaşă şi l-am tras înapoi. Nu s-a mişcat, nu până nu mi-am înfăşurat braţul în jurul taliei lui.

— Ajunge!

— Nu! a clătinat Ren din cap. Nu este nici pe departe suficient!

— Nu e Drake! Uită-te la el! E diferit! a strigat Tink, iar apoi micul ticălos şi-a înfipt dinţii în mâna mea.

— Au!

I-am dat drumul, trăgându-mi mâna înapoi şi scuturând-o de durere. Tink a zburat din maşină, spre umărul prinţului.

— Nu avem timp pentru asta, Tink! Pleacă de lângă…

— Dacă nu-i laşi pe amândoi să intre în maşina asta, eu nu vin!

M-am holbat la afurisitul de spiriduş.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

— Dar tu? a protestat Tink.

— Acesta nu este Drake, a zis Fabian, cu voce frântă. Acesta este fratele meu.

Capitolul treizeci şi unu

Drumul înapoi spre Del Mar a fost… ciudat şi tensionat. Probabil că avea legătură cu faptul că prinţul care ne răpise pe Ren şi pe mine, care încercase să mă seducă pentru a-i aduce pe lume un copil al apocalipsei elfilor şi care era un criminal şi un psihopat, stătea pe bancheta din spate a SUV-ului, privind tăcut pe geam.

Asta, plus armata de păpuşi troll, trădarea lui Daniel şi apariţia reginei categoric făceau să fie cea mai proastă zi de luni din toate timpurile. Pe durata drumului spre casă, Ren a stat, practic, cu faţa spre bancheta din spate. La fel am făcut şi eu, şi Miles.

Ceva era în neregulă cu prinţul.

Nu vorbea. Nu se uita la niciunul dintre noi. Nici măcar nu a răspuns la comentariile laconice despre el. Doar stătea acolo, şi nu-mi venea să cred că eram în maşină cu el şi că nu încercam să-l omor.

— Era sub efectul unei vrăji, mi-a explicat Fabian, privindu-l fix pe Drake.

Era clar că sunt fraţi. Văzusem asemănarea şi înainte, iar acum, cu schimbarea culorii părului, era evidentă.

— Am crezut că a murit în Marele Război cu Regatul de Iarnă. L-am văzut căzând şi n-am reuşit să ajung la el. Regina Morgana i-a luat trupul. Am presupus că a făcut asta pentru a ne refuza tradiţia înmormântării. Acum ştiu. L-a pus sub vraja ei.

Iar acum ştiam cu ce fel de regină avem de-a face. Desigur, probabil că ea era baubaul tuturor elfilor. Super! Ghinionul nostru nenorocit!

— Deci, vrei să spui că nu e responsabil pentru nimic

din ce a făcut, pentru că era sub o vrajă? a întrebat Ren.

— Da!

Fabian s-a uitat la Ren.

— Exact asta vreau să spun.

— Prostii! a mârâit Ren. Ticălosul ăla…

— Era sub vraja ei, i-a tăiat-o Fabian. La fel ca un om care ar fi sub o vrajă. Este o vrajă puternică, pe care numai un rege sau o regină ar putea să o facă. Una care este interzisă.

Ren s-a aplecat spre spătarul scaunului.

— Nu. Îmi. Pasă!

— Ştiu că e greu de acceptat. Şi mie îmi este greu să accept asta. Crede-mă! a spus Faye, după ce s-a răsucit pe scaun. Dar când unul dintre semenii noştri se află sub o vrajă, nu putem controla ceea ce facem. Ar fi la fel pentru un muritor.

Miles s-a încordat.

— A omorât zeci de membri ai Ordinului, fie cu propriile mâini, fie dând ordin.

— Iar omul care vă era şef ne-a trădat pe noi toţi şi pe oamenii lui, i-a reamintit Faye.

Am închis ochii strâns la adevărul acelor cuvinte. Nici măcar nu puteam să mă gândesc la ce făcuse Daniel sau la faptul că îl omorâsem. Miles nu a răspuns la asta, pentru că… ce ar fi putut să spună? Am deschis ochii.

— Nu e acelaşi lucru, totuşi. Noi nu ştiam ce făcea Daniel sau de cât timp o făcea. Noi ştim ce făcea *el.*

— Dar nu este el.

Tink a aterizat pe spătarul scaunului nostru.

— Nu era el cu adevărat. Aţi văzut ce a făcut când a ieşit de sub vrajă. A trecut-o prin perete pe căţeaua aia de regină.

— Nu. Îmi. Pasă!

— Asta e o porcărie, a murmurat Ren.

— Lasă-mă să ghicesc. Nu-şi aminteşte nimic din toate rahaturile oribile pe care le-a făcut? am întrebat.

Capul prinţului s-a întors încet, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Îmi amintesc tot ce am făcut. *Totul.*

Am inspirat adânc, în timp ce un fior mi-a străbătut pielea. Parcă era… parcă era prinţul pe care îl ştiam, dar în acelaşi timp nu era el. S-a întors să se uite din nou pe geam.

— Asta nu schimbă nimic, a spus Ren.

— Ba schimbă totul, a răspuns Fabian. O să vezi. Dă-mi timp. Vei înţelege!

Râsul lui Ren a fost aspru.

— Este incredibil!

Chiar era. Totul era incredibil, dar asta era, iar eu aveam nevoie de o distragere a atenţiei, pentru că îmi venea să iau ţepuşa aia din lemn de copac spinos din mâna lui Ren şi să o înfig în pieptul nenorocitului ăluia, cu sau fără vrajă.

Privirea mi s-a îndreptat spre Tink.

— Ai de gând să ne explici ce e cu păpuşile alea?

Tink a oftat, în timp ce trecea prin spatele scaunului nostru, lovind cu piciorul în ceva ce niciunul dintre noi nu putea vedea.

— Urăsc să le las acolo. Sunt copiii mei!

Copii? Erau o chestie de coşmar.

— Cum ai reuşit să le faci să se mişte?

Mi-am amintit când le găseam prin apartament.

— Întotdeauna au fost capabile de aşa ceva?

— Ei bine, iau o picătură din sângele meu şi o amestec în părul lor, să le pot reanima.

Am făcut ochii mari.

— Şi am încercat de câteva ori când eram acasă, a

ridicat el din umeri, uitându-se la mine. Uneori, a mers!

Oh, Doamne!

Păpușile alea blestemate fuseseră vii!

— Frate, nici nu știu ce e mai nasol azi, a mormăit Ren.

— Regina! a răspuns Faye. Ea e cel mai nasol lucru.

— Și ce o să facem acum? a întrebat Miles.

Nimeni nu a răspuns.

Pentru că nimeni n-avea niciun răspuns. În tot acest timp crezuserăm că avem de-a face cu un prinț psihopat, iar acum aveam de-a face cu o regină, și niciunul dintre noi nu era pregătit pentru asta.

Ren m-a prins de mână, ținându-mă în spate pe scări, în timp ce toți ceilalți se îndreptau spre casă.

— Vino aici! a zis el.

Nu prea aveam de ales. Nu că aș fi avut nevoie. Ținându-mă de mână, m-a tras la pieptul lui și și-a pus brațele în jurul meu. Inspirând sacadat, am închis ochii și i-am savurat apropierea și căldura. A trecut o vreme până să vorbească.

— Îmi pare foarte rău!

M-a sărutat pe frunte și apoi pe fiecare dintre pleoape.

— Știu ce ai simțit pentru Daniel.

M-am înfiorat.

— De aceea m-a acceptat atât de ușor, de aceea a acceptat ceea ce am devenit. Rahat! Am crezut că era…

Nu am reușit să-mi termin gândul. Nu în clipa aceea.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred! Nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit că se va întoarce împotriva noastră.

— Știu!

După ce m-a mângâiat ușor pe spate, și-a răsfirat degetele prin părul meu.

— Când s-a întâmplat asta? A lucrat mereu cu regina? A

ştiut că e aici sau a ajuns ea cumva la el?

— Nu vom şti niciodată.

Braţul i s-a strâns pe talia mea.

— Dar ai făcut ce trebuia.

Da!

Asta nu făcea deloc ca lucrurile să fie mai uşoare. Am înghiţit din nou.

— Niciodată în viaţa mea nu mi-a fost mai frică decât atunci când te-a apucat de gât.

— Trebuie să recunosc, nici eu nu am fost tocmai fericit.

A făcut o pauză.

— Dar nu păreai deloc speriată. De fapt, ai reacţionat destul de dur.

— Aş fi făcut-o. Îţi jur că…

— Ştiu! a şoptit el. Iar *asta* mă sperie.

— Şi tu ai fost destul de dur. Să-l loveşti pe prinţ şi aşa mai departe.

— Vreau să-i smulg gâtul, Ivy!

M-am înfiorat.

— El… el nici măcar nu a încercat să te împiedice.

Încet, mi-am ridicat privirea spre a lui.

— Nu a ripostat. Prinţul pe care îl ştiam eu ar fi făcut-o, Ren. Ştii asta!

Ren şi-a ferit privirea, iar un muşchi din bărbie i-a zvâcnit.

— Ce o să facem? am şoptit răguşit. Îl avem *pe el* în casa aia şi o regină nebună şi foarte puternică, pe cale să facă Dumnezeu ştie ce. Nici măcar nu avem habar câţi membri ai Ordinului au mai rămas…

Vocea mi s-a stins.

— Asta e… e înspăimântător.

Şi-a aşezat bărbia deasupra capului meu.

— O să găsim o soluţie! a zis după o vreme. Trebuie să găsim una.

Nu vedeam cum ar fi posibil. Dacă nu ştiam cum să învingem un prinţ, cum naiba puteam să o învingem pe regină?

Mâna din păr a alunecat spre obrazul meu. Ren mi-a înclinat capul pe spate, iar ochii mei s-au închis. M-a sărutat, şi a fost blând şi delicat, şi cumva mi-a amintit că încă mai aveam parte şi de lucruri bune. Că noi doi încă eram împreună, în toată nebunia aceea.

Am deschis ochii, m-am tras înapoi şi i-am cuprins obrajii în palme, ştergând o pată de sânge.

— Ar trebui să mergem înăuntru!

— Da! Ar trebui!

Am intrat în casă şi amândoi ne-am încordat la vederea prinţului. Fabian i-a pus o mână pe umăr, îndepărtându-l tăcut.

— Nu-mi place asta!

Ren şi-a încrucişat braţele, în timp ce Fabian îşi conducea fratele spre bucătărie.

— Deloc!

— Nici mie nu-mi place!

M-am uitat cum Tink a zbârnâit după ei. Nu îmi venea să cred că prinţul fusese cu noi în maşină, iar acum era în aceeaşi casă. Erau atât de multe motive de îngrijorare! Prea multe!

— Măcar suntem în siguranţă aici?

— Nu cred că Daniel ştia unde staţi, dar asta nu înseamnă că nu vor afla.

Miles şi-a trecut o mână peste cap.

— La naiba! Ce-o să-i spun soţiei lui?

— Crezi că ştia cu ce se ocupa bărbatul ei? a întrebat

Faye.

— Aş vrea să spun că nu, dar, la naiba, nu m-am aşteptat la asta din partea lui Daniel! S-ar putea să fie implicată şi ea.

Cu umerii încordaţi, s-a uitat în altă parte.

— Trebuie să iau legătura cu cineva din sectorul din New Orléans. Trebuie să…

Trebuia să se asigure că cei de acolo erau în viaţă.

Dumnezeule!

Nu-mi puteam permite să mă gândesc la cei pe care îi cunoşteam, la cei la care ţineam… închipuindu-mi că ar putea fi morţi. Dacă o luam în direcţia aia infernală, probabil că nu aveam să mai ies la suprafaţă niciodată.

Miles s-a întors spre mine şi, pentru a doua oară în noaptea aceea, am văzut emoţie în expresia lui. Era tristeţe, de data asta, o tristeţe profundă.

— Ce s-a întâmplat acolo… cu Daniel? A trebuit s-o faci.

Am clipit şi am înghiţit, simţind o arsură bruscă.

— Vreau doar să ştii asta.

Miles s-a înfiorat şi a oftat, uitându-se la Faye şi la Kalen.

— Am rămas doar noi.

Kalen şi-a ridicat bărbia.

— Nu putem sta mult timp aici. Poate că prinţul a trecut-o prin perete, dar asta n-o omoară. Nici măcar nu o scoate din joc o anumită perioadă.

— Regina! a oftat Faye. Nu-mi vine să cred! Breena a fost, în tot acest timp.

— De parcă aveam nevoie de un motiv în plus să o urăsc.

Mi-am frecat palma de şold.

— Nu înţeleg ceva: dacă Breena a fost întotdeauna regina, cum am reuşit să o înving atunci?

— Cred că ai prins-o cu garda jos.

Un zâmbet discret s-a ivit pe buzele lui Faye, dar a dispărut repede.

— Nu cred că se aştepta să ataci. Am crezut că a fost doar aroganţa Breenei. În realitate, a fost aroganţa reginei.

Încă nu puteam să înţeleg cum de nu ne dăduserăm seama că ea este regina. Pe de altă parte, ca membri ai Ordinului, eu şi Ren fuseserăm crescuţi şi antrenaţi să credem că nu existau nici regate, nici prinţi, nici regine. Fuseserăm făcuţi să credem că dispăruseră.

Am început să umblu de colo-colo.

— Trebuie să ne ocupăm de ceva mult mai important în acest moment, a zis Ren. Ce naiba o să facem cu el? Chiar o să-l lăsăm să umble în voie pe aici? El…

— Ştiu, Ren! Dar îţi spun că omul acela de acolo nu este Drake… Nu mai este el…

Faye s-a aşezat pe unul dintre fotoliile capitonate.

— Ăla e fratele mai mare al lui Fabian. Moştenitorul Regatului de Vară. În realitate, el ar trebui să fie regele.

Am clătinat din cap scurt. Nici măcar nu ştiam ce să spun despre toate acelea.

— Şi unde e adevăratul Drake? Presupun că există, nu? Tink l-a văzut o dată, în Lumea de Dincolo.

— Probabil că a murit în război, a răspuns Kalen. Iar regina Morgana l-a insuflat pe fratele lui Fabian în locul lui.

— Şi niciunul dintre voi nu ştia asta? a întrebat Ren.

— Noi nu am crescut în Lumea de Dincolo, a zis Faye, clătinând din cap. Nu l-am văzut niciodată pe Drake sau pe fratele lui Fabian. Nu aveam cum să ne dăm seama. Am văzut ce voia regina să vedem. Cineva care putea trece drept Drake. Atât de puternică este vraja ei.

Dacă Tink îl văzuse în Lumea de Dincolo, înainte de

Marele Război, atunci câţi ani avea Tink cu adevărat? Doamne! Dar asta nu era important.

— Şi dacă e un truc?

— Nu-l vezi?

Faye s-a tras până la marginea fotoliului.

— Nu mai este același bărbat pe care îl detestam şi de care mă temeam. Nu a ripostat când l-a atacat Ren. Doar acest lucru ar trebui să fie o dovadă suficientă.

I-am întâlnit privirea.

— Nu-mi pasă dacă face parte din echipa elfilor buni, acum şi pentru totdeauna. Este tot bărbatul pe care *eu* îl urăsc şi de care mă tem.

Faye şi-a strâns buzele.

— Pot să înţeleg de ce. Chiar înţeleg. Dar i-a atacat pe cavaleri şi pe regină. Trebuie să ai încredere în mine când îţi spun…

— Să am încredere în tine?

Am râs şi m-am oprit din patrulat exact în faţa ei.

— M-aţi minţit cu toţii încă de la început. Aţi ştiut că voi fi prinsă în Lumea de Dincolo şi nu mi-aţi spus asta.

— Asta e o porcărie! a intervenit Miles.

I-am aruncat o privire.

— Mă bucur că ne-am întors la porcăria asta.

Vocea lui Ren a devenit dură ca piatra.

— În niciun caz Ivy nu va săvârşi ritualul ăla. În niciun caz.

Faye s-a încordat.

— Vreau doar să precizez că nu ştiam despre asta.

Kalen a ridicat mâna.

— Deloc.

M-am uitat la el.

Kalen a ridicat din umeri.

— Zic doar.

— Speram să găsim o modalitate prin care să ne asigurăm că nu rămâi prinsă acolo, a început Faye. Noi…

— Aţi sperat să găsiţi o modalitate prin care să vă asiguraţi că nu rămân prinsă acolo? Îţi baţi joc de mine? Ce crezi că s-ar fi întâmplat cu mine, dacă am fi săvârşit ritualul şi aş fi rămas prinsă acolo, cu versiunea malefică a prinţului?

— Nu am avut de ales!

Faye a sărit în picioare, cu o privire aprigă.

— Eşti singurul halfelin pe care îl cunoaştem, singurul suficient de puternic pentru a săvârşi ritualul. Ce altă opţiune aveam? Deschiderea porţilor ar distruge lumea. Nu sunt dramatică spunând asta. Ar distruge totul.

— Să sacrificăm unul, pentru a salva mulţi? am râs eu, cu amărăciune.

— Am sperat că nu se va ajunge la aşa ceva.

Ren a făcut un pas înainte.

— Ştii cât de mult îmi doresc în clipa asta să vă curm vieţile tuturor?

— Ştiu, Ren, dar cum te va ajuta asta?

Miles a ridicat din sprâncene.

— O să rezolvăm! Iar dacă nu ai încredere în ei, înţeleg asta. Ultimul lucru la care m-am aşteptat vreodată a fost să mă trezesc stând alături de elfi şi să fiu de acord cu ei.

— Eşti de acord cu ei, în privinţa prinţului? am întrebat, răsucindu-mă spre Miles. Serios?

— Vom avea nevoie de el, nu-i aşa?

Miles mi-a întâlnit privirea, apoi pe cea a lui Ren.

— Dacă el chiar nu e Drake şi e fratele tipului ăluia mare şi blond, atunci vom avea nevoie de amândoi, ca să o învingem, pentru că ce am văzut acolo… ce am văzut că poate să facă… nu am mai văzut vreodată.

Am făcut un pas înapoi, surprinsă.

— Atunci ce vom face?

Faye s-a aşezat la loc.

— Regina este aici. Ai idee ce înseamnă asta? Pentru muritori şi elfi, deopotrivă?

— Oh, bănuiesc că ne aşteaptă pe toţi obişnuita baie de sânge, am spus.

— Ştiu ce trebuie să facem!

Ne-am întors cu toţii la auzul vocii. Era el. Prinţul! Cunoscut în mod oficial ca Drake, în clipa aceea, încă tipul care ocupa locul întâi pe lista cu fiinţe pe care voiam să le omor. Sângele îi fusese spălat de pe faţă, iar acum părul blond era umed şi dat pe spate.

— Trebuie s-o oprim pe regină!

Capitolul treizeci şi doi

În timp ce mă uitam la prinţ, inima a început să-mi bată puternic. Puteam să simt furia şi tensiunea care emanau dinspre Ren, dar era nimic în comparaţie cu tumultul de emoţii din interiorul meu. În spatele lui erau Fabian şi Tink, care nu mai era în versiunea micuţă. Era adult şi, din fericire, îmbrăcat.

— Vrei să ştii ce trebuie să facem? a spus, iar vocea îi era acum aşa cum mi-o aminteam.

Profundă. Ciudat de fermă. Îmi venea să vomit.

— Noi toţi trebuie s-o oprim!

— Nu zău! am izbucnit eu, iar sprânceana lui stângă s-a ridicat uşor. Nu există niciun „noi” în toate astea.

Fabian a expirat zgomotos.

— El…

Prinţul a ridicat mâna, reducându-şi fratele la tăcere.

— Are tot dreptul să fie supărată. Să mă urască. La fel şi el.

— Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, a intervenit Ren, cu maxilarul încordat. Realmente am nevoie de fiecare gram de autocontrol ca să nu iau ţăruşul ăsta şi să ţi-l înfig în ochi.

Am tras aer în piept, în timp ce privirea mi se muta de la Ren la prinţ. Faţa celui din urmă era impasibilă, atât de impasibilă, încât Miles trebuie să fi fost impresionat de lipsa totală de emoţie.

— Şi nu te-aş împiedica.

Am fost surprinsă. Doar nu vorbea serios! Era imposibil să stea acolo şi să-l lase pe Ren să-l ucidă.

— Serios?

Ren a făcut un pas înainte.

— Hai să încercăm!

Fabian s-a încordat, dar Tink a fost cel care a vorbit.

— Băieţi, înţeleg că vreţi să vă înjunghiaţi, să vă ucideţi, dar chiar trebuie să renunţaţi la asta!

M-am holbat la el.

— Uşor de spus pentru tine!

— Nu e chiar atât de uşor!

Tink mi-a întâlnit privirea.

— Ştiu ce ţi-a făcut, dar cel de acum nu este prinţul pe care îl ştiai.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— În niciun caz nu aş putea avea încredere în ce are de spus. Cu sau fără farmece, el este prinţul. M-a ţinut…

— Ştiu ce ţi-am făcut. Din momentul în care te-am văzut pe holul ăla, după ce vraja a fost ruptă, mi-am amintit. Închid ochii şi văd. Când e linişte, te aud…

— Ajunge!

Vocea lui Ren era joasă, cu un ton de avertizare. Privirea prinţului aluneca de la mine la Ren.

— Îmi amintesc ce ţi-am făcut, cum ţi-am luat locul…

— Serios? Îţi doreşti să mori?

Îmi tremurau mâinile, aşa că le-am încleştat.

— Poate, a murmurat el, iar eu am clipit. Nu mi-am dorit ce şi-a dorit regina. Niciodată! Nu am nicio intenţie de a duce la bun sfârşit planul ei.

— Deci, acum nu vrei să mă laşi gravidă?

Maxilarul i s-a încleştat.

— Fără supărare, dar nu.

Am ridicat din sprâncene.

— Uşurată.

— Ştiu că nu există aproape nimic care să te facă să mă

crezi…

— De fapt, există.

Tocmai atunci, mi-a venit o idee.

— Cum am putea slăbi un prinţ suficient de mult pentru a-l ucide?

— Trebuie să…

— Frate!

Fabian l-a apucat de umăr pe fratele lui.

— Dacă le spui, vor folosi asta împotriva ta, împotriva noastră.

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, a răspuns prinţul, eliberându-se din mâna fratelui său. Există două moduri prin care ne puteţi slăbi. Dacă magia se întoarce împotriva noastră, ne poate răni grav, astfel încât să avem nevoie de câteva luni să ne vindecăm. Şi mai există ceva care este chiar toxic pentru noi, dacă ne atinge pielea. Şi mai rău, dacă ne ajunge în sânge. Voi trei aveţi asta asupra voastră.

— Ce anume?

Miles a făcut un pas înainte.

— Un trifoi cu patru foi, a răspuns prinţul, iar Fabian a închis ochii. Este otrăvitor nu numai pentru noi, ci şi pentru cavaleri şi alţi străvechi.

Am rămas cu gura căscată, în timp ce mâna mi s-a dus la lănţişorul de la gât. Trifoiul încapsulat devenise parte din mine într-atât, încât nici nu mă gândisem la asta.

— Vorbeşti serios?

A încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Cei mai mulţi dintre voi purtaţi deja cea mai mare slăbiciune a noastră. Folosiţi asta şi o ţepuşă din lemn de copac spinos, şi nu o să mai fim atât de greu de ucis.

Ducându-şi mâna la ceafă, Fabian şi-a întors privirea.

— Dar o regină? a întrebat Kalen, vorbind pentru prima dată de când venise prinţul. Asta ar slăbi şi o regină?

— Da! În mod normal. Totuşi, de-a lungul anilor, regina Morgana a dezvoltat o toleranţă la trifoi. Nu o va afecta.

— Bineînţeles că nu, am murmurat, încrucişându-mi braţele la piept, în timp ce mă uitam la Ren.

Încă mai ţinea strâns în mână ţepuşa din lemn de copac spinos şi nu îşi luase ochii de la prinţ. Nici măcar o dată. Nu îmi dădeam seama ce simţea în legătură cu toate astea, în afară de furia ucigătoare care i se citea clar pe chip.

— Ce are de gând să facă regina? a întrebat Faye încet, în timp ce încă rumegam faptul că în tot acel timp un trifoi cu patru foi ar fi putut să-i slăbească pe blestemaţii de străvechi şi pe prinţ. Tot vrea să deschidă porţile, nu-i aşa?

Miles s-a aşezat pe braţul unei canapele din apropiere.

— Nu poate, fără un prinţ dispus să îi îndeplinească cererile.

— Ce se întâmplă dacă găseşte un halfelin mascul şi face sex cu el? a întrebat Tink.

— Profeţia nu menţionează ce s-ar întâmpla dacă o regină sau un rege ar procrea cu un halfelin, dar îmi imaginez că ar funcţiona, a zis prinţul.

Fabian s-a întors cu faţa spre noi.

— Ar avea acelaşi efect. Regele, regina nu fac parte din această lume, aşa cum se întâmplă în cazul halfelinilor şi al copiilor proveniţi dintr-o astfel de uniune. Aşa ceva ar desface sigiliile.

Am expirat brusc.

— Acum trebuie să ne facem griji că regina va găsi pe cineva cu care să rămână însărcinată?

— Morgana nu poate să aibă copii, a răspuns prinţul.

— Şi de unde ştii asta? l-a provocat Ren.

— Nu! Are dreptate!

Speranţa a scânteiat în ochii lui Faye.

— Îţi aminteşti? Ţi-am spus asta.

Aşa era. În ziua în care îl întâlnisem pe Fabian.

— Potrivit legendei care ne-a fost spusă, Morgana a comis o greşeală mare şi, ca să nu îi fie luate puterile, a renunţat la abilitatea de a crea viaţă.

— Asta sună a roman *fantasy* foarte prost, a murmurat Ren, iar eu am clipit încet.

Totul părea aşa, dar nu era ceva nou.

— Ce mare nelegiuire a comis? a întrebat Tink curios.

Maxilarul prinţului s-a încordat, iar scânteierea din ochii lui o oglindea pe cea a lui Ren. Aveam o bănuială că orice făcuse regina îl implicase şi pe prinţ.

— Ce va face ea acum? am întrebat, asigurându-mă că nu schimbăm subiectul. Mă îndoiesc că se va ascunde.

— Dacă planul iniţial a eşuat, sigur are unul de rezervă, a explicat prinţul. Vrea să se întoarcă în Lumea de Dincolo, iar noi trebuie s-o împiedicăm.

Buzele mi s-au întredeschis, în timp ce mă uitam fix la el. Credeam că nu auzisem bine.

— Dacă ea vrea să se întoarcă în Lumea de Dincolo, de ce ar trebui să o împiedicăm?

Kalen s-a încruntat.

— Nu înţelegi, a intervenit Fabian. Ea are cristalul. Dacă îl duce în Lumea de Dincolo, va putea să redeschidă porţile oricând, de pe partea aceea.

— Se va întoarce cu toată armata pe care o poate aduna, iar în lumea noastră există… creaturi care ar face ravagii cum niciun muritor n-a mai văzut, a izbucnit prinţul. Din pură răutate şi răzbunare, ar distruge oraşe. Milioane de oameni ar muri.

— Stai aşa! s-a încruntat Ren. Porţile sunt zăvorâte…

— Erau zăvorâte când am trecut *noi,* nu-i aşa?

Prinţul i-a întâlnit privirea.

— Pot fi redeschise. Există străvechi dornici să îşi pună capăt zilelor pentru a deschide din nou porţile, dar, la o adică, regina nu are nevoie de ei. Ar putea deschide porţile cu ajutorul cristalului.

Mi-am amintit de momentul când trecuse el în lumea noastră. Fusese o noapte pe care nu aveam să o uit vreodată.

— Dacă regina a fost întotdeauna capabilă să deschidă porţile către Lumea de Dincolo, atunci de ce nu a făcut-o? De ce nu a adus armata, pur şi simplu, în loc să încerce să lase însărcinată o halfelină?

— Pentru că nu poate trece decât prin poarta prin care a venit, a zis el. Iar cu ajutorul cristalului nu va mai avea nevoie să aştepte până la solstiţiul de iarnă. Cristalul este suficient de puternic pentru a deschide orice poartă.

Umerii mi s-au încordat. Aproape toate porţile din Lumea de Dincolo fuseseră distruse de către spiriduși – cu excepţia celei din New Orléans. Copilul apocalipsei le-ar fi deschis pe toate, indiferent dacă fuseseră distruse sau nu.

— Ştie că deschiderea tuturor porţilor ar avea un impact mai mare decât dacă ar deschide una singură. Ordinul nu ar reuşi să-i oprească pe cei care ar intra pe toate porţile deodată.

Prinţul a încuviinţat din cap.

Ren începea să înţeleagă, am văzut asta pe chipul lui.

— Regina va încerca să treacă prin poarta din casa de lângă clădirea Lalaurie.

— Trebuie să ne întoarcem acolo înaintea ei.

Privirea prinţului a trecut peste noi.

— Trebuie să o ucidem! Dacă nu o facem, va lua

cristalul cu ea şi se va întoarce şi mai puternică.

— Şi probabil şi mult mai furioasă, a presupus Tink.

— Cum omorâm o regină? Ai spus chiar tu că nu poate fi slăbită de trifoi, a întrebat Miles.

— Îi va avea cu ea pe cavalerii rămaşi, dar, dacă vă ocupaţi voi de ei, eu şi fratele meu ne vom ocupa de regină.

Am deschis gura, să intervin.

— Noi doi ar trebui să fim în stare să o eliminăm.

Fabian şi-a ridicat bărbia.

— Regina este cea mai puternică dintre semenii noştri, dar nu este de neoprit. Nu şi dacă lucrăm împreună.

M-am uitat în ochii lui Ren. Am expirat lent. Chiar dacă ne spusese ce îl putea slăbi, încrederea în el era un risc uriaş.

— Nu aveţi niciun motiv să aveţi încredere în mine, şi nu vă învinovăţesc pentru asta, a spus prinţul, parcă citindu-mi gândurile. Dar nu aveţi altă opţiune.

Nu se înşela. Nu exista altă opţiune decât să avem încredere în el.

Trebuia să plecăm spre New Orléans imediat, aşa că eu şi Ren ne-am întors în camera în care ne petrecuserăm noaptea ca să ne luăm bagajele. Ren a închis uşa în urma noastră.

— Nu-mi place asta! Deloc.

Am oftat obosită şi mi-am îndepărtat o şuviţă de pe faţă. O clipă mai târziu, a căzut la loc.

— Nici mie.

— Totuși, nenorocitul ăla are dreptate.

Ren a traversat camera, apucând una dintre genţi şi aproape smulgându-i fermoarul.

— Nu o putem lăsa pe regină să ia cristalul înapoi în Lumea de Dincolo.

Ren avea dreptate. În clipa aceea, Faye lua legătura cu Tanner, punându-l la curent cu ce se întâmplase şi cu ce aflaserăm. Aşteptau să ne întoarcem – toţi – în New Orléans. Niciunul dintre noi nu ştia sigur pe cine puteam contacta din sectorul New Orléans şi care să nu lucreze pentru regină, aşa că am sfârşit prin a nu mai suna pe nimeni.

Cred că niciunuia dintre noi nu îi plăcea ce se întâmplă, dar, aşa cum spusese prinţul, nu aveam altă opţiune decât să continuăm pe drumul pe care porniserăm. Mi-am muşcat buza.

— Pur şi simplu…

Aruncând în geantă tricoul pe care îl purtase cu o zi înainte, Ren s-a uitat la mine, peste umăr. Orice o fi văzut pe faţa mea l-a făcut să se oprească din ce făcea. După o vreme, m-a întrebat:

— Unde eşti, Ivy?

Ştiam ce înseamnă întrebarea aceea, dar nu ştiam cum să răspund la ea. M-am îndrepta spre pat şi m-am aşezat.

— Pur şi simplu, nu mai înţeleg nimic.

Am clătinat încet din cap.

— De fiecare dată când cred că ştiu ceva, de fiecare dată când cred că ştiu ce se întâmplă, totul se schimbă. Totul!

Ren a rămas tăcut, privindu-mă. Mi-am ridicat mâinile, neputincioasă.

— El este chiar în capătul holului. El! Prinţul, dar… nu mai este el. Cel puţin, aşa pare. Dar parcă poţi să ştii? S-ar putea să fie o altă capcană. Uită-te la Daniel! Nici într-un milion de ani nu aş fi crezut că e capabil să ne trădeze. Dar a făcut-o. Şi atunci, ce ştim? Ar putea…

— Nu cred că e o capcană, a zis Ren, lucru care m-a surprins.

A îngenuncheat în faţa mea, atingându-mi genunchii.

— Nu îmi pasă dacă ticălosul ăla habar n-avea ce face în timp ce era sub vrajă. Asta nu înseamnă că nu îl cred, dar nu pot să mă uit la el şi să nu văd ce ţi-a făcut, ce a vrut să-ţi facă. Nu contează că regina îl controla. Îmi vine să-i înfig un ţăruş în piept, mai degrabă decât să lucrez cu el.

— Idem, am murmurat.

— Dar eu… La naiba, nu-mi vine să cred că spun asta, dar tind să pun bază pe ce a spus despre regină. Nu ştiu care naiba e istoria lor, dar este evident că o urăște la fel de mult cum îl urâm noi pe el.

Ultima parte mi-a adus un zâmbet ironic pe buze.

— Tot nu-mi place de el, dar dacă vrem să o oprim pe regină, avem nevoie de el şi de Fabian.

Mi-a strâns genunchii.

— Dar mai avem o opţiune.

— Cum? Cum adică mai avem o opţiune?

Ochii aceia uimitori, ca de smarald, s-au întâlnit cu ai mei şi mi-au susţinut privirea.

— Plecăm.

La început, am crezut că nu l-am auzit bine.

— Poftim?

— Plecăm, scumpo! Plecăm naibii de aici, nu spunem nimănui ce facem şi plecăm cât mai departe posibil! Putem să îl luăm şi pe Tink, dacă vrea să vină.

A zâmbit din colţul buzelor.

— Am putea călători, am putea vedea lumea, înainte ca, inevitabil, să se ducă naibii. Am putea trăi. Am dat Ordinului mulţi ani din vieţile noastre, ne-am făcut datoria. Nu trebuie să le mai dăm nici măcar o secundă în plus.

Mi s-a oprit respiraţia în gât, în timp ce o dorinţă sălbatică a prins viaţă în adâncul meu. Oare puteam face asta? Aveam să fim căutaţi de Ordin, dar ce mai rămăsese din

Ordin? Atât de mulţi erau morţi, iar în cei rămaşi nici măcar nu ştiam dacă putem avea încredere. Ar fi venit măcar să ne caute, în timp ce totul se ducea naibii? Probabil că nu! Puteam să trăim… să trăim vieţi normale, până când ar fi trebuit să înfruntăm ceea ce urma să se întâmple cu lumea.

— Avem de ales, Ivy!

Privirea lui nu s-a clintit.

— Orice vrei să faci, sunt alături de tine. Sută la sută!

Aerul mi s-a oprit în gât. Era aproape prea uşor să spun da, pentru că să spun da ar fi fost o variantă foarte bună. Nu mai trebuia să-mi fac griji că Ren avea să fie rănit sau să moară, pentru că nu mai trebuia să ne confruntăm cu regina și nu mai aveam să pierdem pe nimeni. Statistic, era imposibil. Puteam să îl conving pe Tink să plece cu noi. Am fi fost în siguranţă şi fericiţi, cel puţin pentru o vreme.

Dacă închideam ochii, aproape reuşeam să îmi închipui cum noi trei călătoream prin lume, vizitând locuri pe care nu am avut niciodată ocazia să le vizităm. Nu ne-am fi făcut griji că trebuie să o împiedicăm pe regină şi nu ne-am fi întrebat dacă putem avea încredere în prinţ. Așa cum zisese Ren, am fi trăit cât de mult am fi putut.

Doar că… n-am reușit să zic da.

Cuvântul nici măcar nu mi-a venit pe vârful limbii. Nu era vorba de datorie. Nici măcar nu era vorba despre a trăi nişte vieţi normale. Nu aveam curaj să plec, când ştiam ce se întâmpla, ce urma să se întâmple, şi ştiam că Ren ar fi făcut asta pentru mine, dacă aş fi ales să întorc spatele Ordinului.

— Nu pot, am şoptit. Nu pot pleca! Îmi pare rău!

— Nici nu credeam că o vei face.

Ridicându-se pe jumătate, mi-a cuprins obrajii în palme.

— Eşti prea neînfricată să fugi şi să te ascunzi, dar avem această opţiune. Numai că alegem să rămânem și să luptăm.

— Da, aşa e!

Capitolul treizeci şi trei

Am ajuns în New Orléans miercuri dimineaţă devreme, după ce ne-am oprit doar ca să alimentăm cu benzină şi să mâncăm ceva rapid. Habar n-am cum am adormit în maşina aia, între Miles şi Ren, dar am reuşit, cu jumătatea superioară a corpului în poala lui Ren. A adormit şi el cu capul lipit de geam şi cu mâna pe şoldul meu. Când m-am trezit, l-am găsit pe Tink încolăcit pe scaunul lui, uitându-se la mine.

— Bună! mi-a şoptit.

— Bună!

M-am ridicat, trezindu-l pe Ren, şi mi-am trecut o mână peste faţa.

— Mă priveai cum dorm?

— Poate…

Ren şi-a ridicat braţul, întinzându-şi gâtul.

— Ești un ciudat!

— Sunt, a zâmbit Tink. Aproape am ajuns, apropo. Mai avem un pic.

M-am uitat la Miles şi am văzut că se holba la ceea ce părea o clădire abandonată.

— Mi-au spus că e o vrajă puternică, a zis el, cu vocea răgușită. Nu-mi vine să cred că a fost aici, în tot timpul ăsta, iar eu n-am avut nici cea mai mică idee.

— Cam aşa am simţit şi eu.

Am căscat.

— Stai să vezi interiorul!

SUV-ul s-a oprit, iar uşile s-au deschis. Fabian s-a întors spre Miles, înainte de a coborî.

— Ţi se acordă încredere într-o chestiune despre care

ştiu foarte puţini oameni. Dacă îi trădezi pe elfii de aici, mă voi asigura personal că o să-ţi doreşti să fii mort.

Miles i-a susţinut privirea lui Fabian.

— Nu am nicio intenţie să îi trădezi pe elfii de aici, dacă sunt ceea ce spui tu că sunt.

— O să vezi că nu am minţit.

Am rezistat impulsului de a sublinia că s-ar putea să nu mintă în legătură cu locul acela, dar elfii de acolo erau tot nişte mincinoşi. Fabian l-a studiat pe Miles pentru o clipă, apoi a ieșit din SUV. După atâtea ore de stat în mașină, mă durea tot corpul, iar când am început să merg, am simţit crampe prin muşchi.

Vraja asupra clădirii era încă intactă, când uşa acoperită de rugină s-a deschis. Am intrat repede, din bezna nopţii. Miles avea aceeași expresie pe care o avusesem prima dată când văzusem efectul vrăjii dispărând și lăsând să se vadă hotelul luxos din interior.

— Iisuse! a murmurat el, trecându-și o mână peste faţă, în timp ce privea holul impunător.

— Sunt multe de asimilat, nu-i aşa? am zis, întorcându-mă spre el. Tu chiar nu ai știut că elfii au lucrat cu Ordinul, la un moment dat?

— Auzisem poveştile, dar credeam că sunt zvonuri. Nu credeam că există elfi care nu se hrănesc. Pur şi simplu, nu credeam că…

S-a oprit, în timp ce îl privea pe Tanner apropiindu-se de noi. Şi mi-am dat seama de ce tăcuse. Tanner era dovada vie şi ambulantă că nu toţi elfii se hrănesc. În spatele lui se aflau Brighton şi mama ei.

— Merle?

Miles a lăsat mâna în jos, în timp ce se uita la femeie.

— Arăţi de parcă a trecut o fantomă peste mormântul

tău, a zis Merle, ridicând din sprâncene, iar fiica ei a inspirat adânc.

Brighton avea părul despletit şi cred că era prima dată când o vedeam purtându-l aşa. Cădea în valuri mătăsoase de bucle lejere, ajungându-i până la mijlocul spatelui. A zâmbit spre mine şi Ren. Miles a rămas cu gura căscată, privind spre ea.

— Ştiai despre asta?

— Ştia de ceva timp.

Tanner s-a oprit în faţa lui Miles, întinzând o mână.

— Eu sunt Tanner!

— Miles!

A trecut o vreme până să dea mâna unul cu altul.

— Ăăă, îmi pare bine!

Tanner a vrut să răspundă, dar privirea i-a alunecat în spatele nostru. A lăsat mâna lui Miles şi a făcut un pas înapoi.

— Fabian? El e…

— Da!

Fabian stătea lângă Tink.

— Acesta este fratele meu.

Tanner a pălit, apoi i-a ocolit pe Kalen şi pe Faye, cu ochii mari, plini de uimire.

— Regele nostru!

— Rege?

Ren s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri. Prinţul nu a reacţionat când Tanner s-a înclinat în faţa lui.

— Este o onoare! a zis Tanner.

Aşteptam să sărute mâna prinţului.

— Cam ciudat! i-am şoptit lui Ren.

— Totul este ciudat.

Prinţul s-a uitat la noi, apoi a vorbit:

— Ar trebui să facem un plan.

— Bineînţeles! a zis Tanner şi s-a îndreptat de spate. Vă rog să veniţi pe aici! Am pregătit câte ceva, să vă revigoraţi!

Am ridicat o sprânceană, în timp ce Tanner s-a răsucit pe călcâie. Merle l-a privit pe prinţ cu dezgust, precum şi cu o doză mare de neîncredere.

— O vrajă! a mormăit. Ce clişeu!

Privirea rece a prinţului a trecut peste ea.

— Aşa e.

Merle s-a încruntat când s-a uitat la el. Urmându-l pe Tanner, prinţul a trecut pe lângă Brighton. Mi-am dat seama că s-a uitat spre ea doar după cât de mari s-au făcut ochii acesteia şi după cum s-a dat un pas înapoi, lovindu-se de perete.

Săraca Brighton!

Am ajuns cu toţii într-una dintre sălile de conferinţă mari, unde am găsit diverse. Cafea. Sucuri. Covrigi. Fructe. Un întreg bufet cu mezeluri.

Eu, una, nu avusesem parte de un astfel de tratament, când ajunsesem acolo.

În fine!

M-am aşezat pe canapea, mi-am întins picioarele şi m-am lăsat pe pernele groase.

— Aşadar, ştiţi despre ce e vorba? am întrebat, în timp ce Tink s-a aşezat pe braţul de lângă mine.

Tanner a încuviinţat din cap, în timp ce s-a aşezat pe scaunul de vizavi de noi.

— Îmi pare foarte rău să aud despre trădarea liderului vostru!

Muşcându-mi buza, am tras aer în piept.

— Şi nouă!

Ren s-a aşezat lângă mine, cu piciorul lipit de al meu.

— Ne-a părut rău să aflăm şi că voi ştiaţi că Ivy va fi

prinsă în Lumea de Dincolo, dacă va săvârşi ritualul.

Tanner s-a înroşit până în vârful urechilor.

— Aşa cum sunt sigur că v-a explicat Faye, speram să găsim o modalitate să evităm asta.

— Sigur! am murmurat.

Nu era vorba că nu-i credeam. Doar că nu credeam că exista o cale, iar ei probabil că știau asta. Eram întruchiparea vie a sacrificiului câtorva pentru a-i salva pe cei mulţi. Puteam să înțeleg asta. Nu însemna însă că eram și de acord.

— Nu mai contează acum, nu-i aşa? a zis Merle, întorcându-se cu o ceaşcă de cafea în mâini.

M-am uitat în jur, pentru că nu o vedeam pe Brighton.

— Prinţul nostru nu mai este interesat să-ţi pună o sămânţă în burtă.

Am gemut, afundându-mă şi mai mult în canapea, în timp ce Tink râdea în barbă. Totuşi, lui Ren nu i s-a părut un comentariu la fel de amuzant. Şi nici prinţului.

— Nu! În schimb, avem o regină puternică, aproape imposibil de ucis, și nu prea avem suficient timp să facem un plan și să ne pregătim pentru încercarea ei de a deschide poarta.

Merle i-a zâmbit prinţului.

— Ah, da, asta este o problemă, dar nu la fel de gravă cum ar fi dacă toate porţile s-ar deschide deodată!

Ren a oftat.

— Ambele sună oribil! Suntem cu toţii de acord în privinţa acestui lucru. Când crezi că va ajunge regina aici?

Prinţul nu s-a aşezat şi nici nu a mâncat. A rămas în picioare, în spatele scaunului pe care stătea Fabian, cu braţele încrucișate.

— Cel mai probabil, va ajunge aici în seara asta, târziu. Nu va pierde timpul, ştiind că ne va înfrunta atât pe Fabian,

cât şi pe mine.

Am expirat zgomotos.

— Aşadar, cât avem? Aproximativ douăsprezece ore?

— Cam aşa ceva. Nu mult.

Ren s-a ridicat în picioare.

— Atunci trebuie să ne pregătim! Să ne odihnim cât de mult putem! Cu toţii!

— Şi apoi? a întrebat Tink.

— Voi vedea în cine din Ordin mai putem avea încredere, a zis Miles de lângă bufetul cu mâncare, de care nimeni nu se atingea. Sper că mai sunt câţiva.

Mi-am amintit expresia lui Dylan când ne trădase Val. Speram că nu trecuse şi el de partea răului, dar nici măcar nu ştiam dacă mai era în viaţă. Sau dacă mai trăia Jackie, sau oricare dintre ceilalţi membri ai Ordinului pe care îi cunoscusem.

— Îi veţi avea cu voi pe cei mai pricepuţi războinici ai noştri, a zis Tanner. Unii sunt deja la poartă. Regina nu a apărut încă, dar ei sunt acolo şi sunt pregătiţi.

— Şi mă aveţi şi pe mine, a intervenit Tink.

Am deschis gura, dar Fabian mi-a luat-o înainte:

— Tu trebuie să rămâi aici!

Am ridicat din sprâncene.

— Pentru prima dată, sunt de acord cu tine.

Tink s-a ridicat de pe braţul canapelei.

— Asta e o prostie! Pot să vă ajut.

— Ştiu că poţi, dar, dacă regina ar reuşi cumva să pună mâna pe tine şi să te controleze, n-ar mai exista nicio speranţă.

Fabian s-a ridicat.

— Avem nevoie să stai cât mai departe posibil de ea. De asemenea, avem nevoie de tine aici. În acest fel ne ajuţi.

— Ştii că pot ajuta. Ştii cât de tare sunt şi ce puteri am.

Maxilarul lui Tink era tare ca granitul, dar pentru prima dată mi-am ţinut gura închisă.

— Regina a reuşit să mă controleze pentru că am fost rănit în luptă. Eram slăbit, iar ea a profitat din plin de asta. Vocea prinţului era grea, în timp ce vorbea: Din această cauză am devenit un monstru. Ar face acelaşi lucru cu tine. Ştie ce ar însemna să aibă sub control un spiriduş. Nu putem risca. Nu puteţi risca asta.

Încrucişându-şi braţele, Tink a tăcut.

— Tink! am zis, aplecându-mă în faţă.

Nu s-a mişcat o clipă, apoi s-a întors spre mine.

— Ştiu că vrei să rămân aici.

— Vreau! Avem nevoie de tine.

I-am întâlnit privirea furioasă.

— Pentru că, dacă e să dăm greş, avem nevoie de cineva care să îi protejeze pe elfii de aici. Vor fi singurii rămaşi între regină şi încercarea ei de a distruge lumea cu armata. Tu vei fi ultima noastră speranţă.

Tink s-a holbat la mine.

— Ca Obi-Wan?

Am strâns din buze.

— Da, ca el!

Tanner s-a răsucit în scaun ca să îl poată vedea pe Tink.

— Ne vei apăra! Avem nevoie de tine aici.

Pieptul lui s-a umflat.

— Eu… Aşa voi face! Mă voi asigura că nu li se întâmplă nimic celor de aici.

S-a tras spre mine şi a îngenuncheat, astfel încât să fie la nivelul ochilor mei.

— Dar o să vă întoarceţi! Toţi!

A strâmbat buza în direcţia lui Ren.

— Chiar şi el!

— Chiar şi el! i-am zis, o promisiune pe care intenţionam să o respect. Ne vom întoarce!

Am închis uşa în urma noastră şi m-am sprijinit de ea, în timp ce Ren s-a îndreptat spre dulap, desprinzându-şi pumnalele de pe şold. Îl priveam tăcută, dar inima îmi bătea cu putere.

Îl iubeam pe bărbatul acela!

Îl iubeam, pentru că venise după mine când fugisem. Îl iubeam, pentru că nu renunţase niciodată la mine, nici atunci când fusesem ţinută captivă, şi nici atunci când mă închisesem în mine, îndepărtând pe toată lumea. Îl iubeam, pentru că era un om bun şi pentru că, dacă în clipa aceea aş fi zis „La naiba cu toate astea, hai să fugim”, ar fi plecat cu mine. Îl iubeam, pentru că ştiam că avea să fie lângă mine mai târziu, gata de luptă.

Îl iubeam, pur şi simplu.

Când a terminat de dat jos ceea ce pentru oricine ar fi fost un număr alarmant de arme, s-a întors spre mine.

Trebuia să dormim toată ziua.

Trebuia, pentru că aveam nevoie să fim bine odihniţi şi pregătiţi pentru ceea ce urma să înfruntăm peste noapte.

Niciunul dintre noi nu a zis nimic, în timp ce privirile ni s-au întâlnit. Nu au existat cuvinte. Nu a fost nevoie. În ochii aceia de un verde intens se citea dorinţa. Mi s-a tăiat respiraţia, când emoţia brută mi s-a umflat în gât. M-am îndepărtat de uşă şi am pornit spre el.

Ren m-a apucat de şolduri, ridicându-mă. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul taliei lui zvelte. Mâinile lui puternice m-au prins de fund, iar buzele mi s-au lipit de ale lui. M-a sărutat într-un fel sălbatic, scăpat de sub control.

Când m-a lipit de șoldurile lui, era plin de dorință și nerăbdător, uimitor și disperat. Am gemut când m-a sărutat și i-am apucat tricoul, pentru că voiam să îl dea jos chiar în clipa aceea.

Ren m-a pus jos, aplecându-se ușor, în timp ce îi trăgeam tricoul de pe el. M-am întins spre pantalonii lui, iar el m-a ajutat, dându-și jos pantofii și scuturându-se de pantaloni și de chiloți în timp record.

— Goală! a mârâit el. Acum!

M-am înfiorat, apoi am făcut cum mi-a ordonat, dezbrăcându-mă. A devenit nerăbdător, ajutându-mă cu pantofii și pantalonii, astfel că, în câteva minute, eram goală și întinsă pe spate, iar gura lui Ren se mișca din nou peste a mea. Lungimea lui tare era lipită de mine, iar eu m-am agățat de umerii lui, gemând, în timp ce el îmi prindea cu buzele bărbia și partea laterală a gâtului.

Ce am făcut în momentele acelea…

A fost rapid, intens și frumos. El a trecut deasupra mea, apoi a fost în mine. M-am arcuit, vibrând plină de dorință, în timp ce el a preluat controlul complet. Mă mistuia dorința, dar și ceva mult mai puternic, în timp ce șoldurile i se mișcau pe ale mele, la început, adânc și lent. Reținerea i-a dispărut apoi și a început să se împingă mai adânc, mai tare, și niciodată nu m-am simțit mai plină și mai animată de o nevoie imperioasă de mai mult, în timp ce trupurile ni se mișcau frenetic. De fiecare dată când împingea mai adânc și mai puternic, intensitatea sporea, până când am ajuns la un ritm febril. Picioarele mi s-au strâns în jurul lui, apoi, senzația aceea extraordinară, din adâncul meu, care fremăta, și fremăta. Capul îmi vâjâia, în timp ce el se mișca mai repede, izbindu-și șoldurile de ale mele, prinzându-mă de bărbie și ținându-mi gura cu a lui.

Apoi, am explodat, spulberându-mă în milioane de bucăţele şi strigând, cu gura lui pe a mea. Azvârlită foarte sus de valurile de plăcere ameţitoare, am crezut că nu o să mai pot suporta, dar am reuşit. Din nou şi din nou, când el s-a aşezat pe genunchi şi m-a ridicat, intrând în mine, într-un abandon complet, încât am crezut că o să mor. Punându-şi un braţ în jurul taliei mele, m-a ridicat în genunchi, spre buzele lui. A mai împins o dată, iar braţele i s-au strâns în jurul meu, lipindu-mi trupul de al lui, în timp ce şi-a dat drumul, cu tot corpul lui mare zvâcnind.

Muşchii îmi erau moi şi complet inutili, în momentul în care m-a lăsat în jos, astfel încât eram pe jumătate întinsă pe pieptul lui, după care niciunul dintre noi nu s-a mai mişcat mult timp, chinuindu-ne să ne recăpătăm respiraţia.

Eu am fost cea care a rupt tăcerea.

— A fost…

Pieptul i s-a ridicat, respirând greu.

— Ştiu!

I-am sărutat pielea lucioasă de pe piept, în timp ce mi-am lăsat ochii să se închidă, ghemuindu-mă lângă el.

— Ivy?

— Mmm?

— În seara asta… după ce scăpăm de regină? Vreau să ne întoarcem în apartamentul meu. Vreau să dormim în patul meu. Mâine vreau să mă trezesc cu tine în patul meu.

Am zâmbit, chiar dacă stomacul mi se umpluse de noduri, alungând plăcerea languroasă. Era minunat să facem planuri, dar era al naibii de înfricoşător în acelaşi timp.

— Mi-ar plăcea asta!

— Da?

— Da!

M-a tras mai aproape de el.

— Bine.

Am încercat să zâmbesc din nou, dar n-am putut. Nu în timp ce gheme de teamă şi de nelinişte mi se adunau unele peste altele în stomac. Oare urma să mai avem o seară?

Oare urma să mai avem un mâine?

După ce am dormit cea mai mare parte a zilei şi ne-am odihnit cât mai mult posibil, echipajul nostru, mai puţin Tink, a ajuns la casa de lângă faimoasa vilă Lalaurie, puţin după ora şapte. Am coborât pe Royal, pentru că era imposibil ca SUV-ul să intre pe drumul îngust fără să treacă peste turişti. Eram din nou agitată, dar, de data asta, parcă era altfel, era o agitaţie tăioasă. Ştiind că eram pe cale să ne confruntăm cu cel mai periculos elf cunoscut, parcă vedeam întreaga lume într-un fel de transparenţă absolută.

Totul se schimbase şi parcă nu de ultima dată când mă plimbasem pe Royal. Eram aceeaşi Ivy, care cu săptămâni în urmă umblase pe strada aceea şi intrase în casa aceea, pregătită să lupte şi să moară, pentru a proteja oraşul. Eram tot ea. Dar, da, căram după mine ceva mai multă experienţă. Da, fusesem minţită şi trădată, dar eram mai puternică. Eram mai pregătită şi gata să protejez din nou oraşul.

Faptul că păşeam pe trotuarul de pe Royal parcă era… Doamne, parcă reveneam acasă, în sfârşit. Trecuse atât de mult timp de când nu mă mai plimbasem pe străzile acelea! Prea mult timp! Am aruncat o privire la clădirile vechi şi la trotuarele pline cu turişti şi localnici, ascultând râsetele şi strigătele, claxoanele asurzitoare şi sirenele care urlau în depărtare.

Acasă!

Acolo eram acasă – casa mea, casa noastră. Nu aveam de gând să las o afurisită de regină să strecoare un fel de

armată prin poarta aceea şi să distrugă oraşul. La naiba, nu! M-am simţit cuprinsă de hotărâre.

— Să fiu a naibii dacă o las să câştige!

— Poftim? a întrebat Ren, păşind pe bordură.

M-am întors spre el şi am schiţat un zâmbet.

— Gândeam cu voce tare.

M-a privit pieziş în timp ce fraţii au trecut pe lângă noi. Oamenii se opreau şi se holbau la ei, când au cotit spre ceea ce se numea cândva Hospital Street. Nu puteam să-i învinovăţesc. Cei doi aveau peste 1,80 metri înălţime şi arătau ca nişte cuceritori vikingi.

Faye şi Kalen ne urmau, în timp ce mergeam în spatele fraţilor. Casa era la fel de înfricoşătoare şi de dărăpănată precum îmi aminteam, dar de data aceea un elf din Regatul de Vară stătea afară, păzind-o.

Asta era diferit!

Ciudate zile!

Ajuns înăuntru, nu aveai cum să-ţi reprimi fiorul pe care ţi-l provoca mereu locul acela, chiar şi cu camerele pline de oameni. Miles era deja acolo, la fel şi câţiva membri ai Ordinului. Am fost foarte uşurată s-o văd pe Jackie, aşa că am ţâşnit şi am îmbrăţişat-o scurt. Evident că a surprins-o, pentru că a durat ceva până să îmi întoarcă gestul. M-am întors şi m-am uitat la Dylan. Acesta a făcut un pas înapoi şi mi-am dat seama că nu voia să îl îmbrăţişez.

— Mă bucur foarte mult să vă văd pe amândoi!

Jackie m-a privit cu intensitate, în timp ce Dylan se holba la urechile mele.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Ivy?

— O poveste lungă! am spus, conştientă că Ren ne privea şi, cu siguranţă, ne asculta. Dar nu sunt…

— Rea? a sugerat Jackie. Halfelin sau nu, întotdeauna ai

fost un pic rea.

— Nimic mai adevărat, a zis Dylan.

Am schiţat un zâmbet.

— Adevărat!

— Totuşi, e teribil de nasoală povestea cu Daniel, a zis Jackie, clătinând din cap. N-aş fi crezut, dar…

— Dar în ultimele câteva săptămâni au fost prea multe morţi inexplicabile printre membrii Ordinului, majoritatea fiind găsiţi morţi acasă.

Un muşchi din bărbia lui Dylan a zvâcnit.

— Membri pricepuţi, care nu erau neglijenţi, astfel încât să fie urmăriţi până acasă. Odată ce am vorbit cu Miles, totul a început să aibă logică.

— Soţia lui Daniel?

Umerii lui Jackie s-au încordat.

— De câteva săptămâni, nimeni nu a mai auzit nimic de ea. Nu știm dacă e moartă sau nu, dar le-am verificat casa după ce am vorbit cu Miles. Geanta îi era acolo, la fel şi telefonul, dar ea nu era.

— Ăsta nu e un semn bun, am spus.

— Nu! a fost de acord Dylan. Nu ştim dacă avea habar de ce făcea Daniel, dar nici nu prea contează. Am pierdut mai mult de jumătate dintre membrii activi de aici.

Am simţit un nod gât. Moartea lor era atât de nedreaptă, atât de lipsită de sens!

— Aşadar, oraşul va fi cu adevărat terminat, dacă regina se întoarce prin această poartă, însoţită de o hoardă de creaturi din Lumea de Dincolo?

Jackie a încuviinţat din cap.

— Hei!

Ren a făcut un semn din cap către cei doi şi şi-a pus un braţ pe după umerii mei. Înclinându-şi capul, m-a sărutat pe

obraz, iar inima mi s-a strâns de emoţie. Îmi plăceau la nebunie toate săruturile acelea scurte şi nu mă săturam niciodată de ele. Speram doar să am şansa să dovedesc asta.

— Mă duc sus!

— Bine! Urc imediat!

Ren a luat-o înainte, cercetând interiorul. Nimic nu se schimbase de ultima dată când fusesem acolo. Cel puţin din câte îmi aminteam, dar aerul… da, aerul era mai greu. Nu credeam că avea vreo legătură cu faptul că poarta era acolo, ci mai degrabă cu toţi cei care muriseră prima dată când fusese deschisă.

Şi aveam o presimţire oribilă că aveau să se adauge şi alţii.

— Ivy!

Încordându-mă la auzul vocii prinţului, m-am întors. Tensiunea mi s-a infiltrat în muşchi când i-am întâlnit privirea. S-a oprit în faţa mea.

— Eşti pregătită pentru seara asta?

Am ridicat din umeri.

— Pe cât de pregătită pot fi. Tu eşti?

Buzele i-au zvâcnit, de parcă ar fi vrut să zâmbească, dar nu ştia cum.

— Pe cât de pregătit pot fi.

— Mişto!

Am vrut să mă întorc.

— Îmi pare rău, a zis aproape în şoaptă.

Mi s-a tăiat respiraţia când m-am întors din nou cu faţa spre el.

— Poftim?

— Îmi pare rău! Ştiu că scuzele mele nu înseamnă nimic. Lucrurile pe care ţi le-am făcut, lucrurile pe care am încercat să le fac…

Vocea răguşită i s-a frânt.

— Nu-ţi cer iertare pentru lucrurile pe care nici eu nu mi le-aş putea ierta vreodată, dar îmi pare rău pentru durerea şi teroarea pe care le-am provocat…

— Opreşte-te! am zis răguşit şi am închis ochii pentru o clipă.

Un amestec de emoţii amare mi s-a strâns în piept.

— Apreciez scuzele! Serios, dar…

M-am gândit la ce se întâmplase şi îmi părea că fusese cu o veşnicie în urmă.

— Cândva, am fost sub constrângerea unui elf. Faptul că am ajuns sub constrângere a fost din vina mea. Am fost proastă şi am plătit pentru asta. Fiind complet sub farmecul lor, am lăsat elfii să intre într-o casă unde i-au ucis pe toţi cei care erau importanţi pentru mine. Aşa că ştiu cum e să simţi că nu ai control şi să faci lucruri pe care nu le-ai face niciodată, dar…

— Înţeleg! a zis el simplu, după ceva vreme.

L-am privit cu atenţie şi m-am gândit… m-am gândit că poate înţelegea ceea ce eu, una, nici măcar nu puteam exprima în cuvinte. Nu era vorba că nu înţelegeam că fusese lipsit de control. Chiar fusese vrăjit şi în imposibilitatea de a face o alegere conștientă, și am presupus că asta era mai rău decât orice suferiserăm eu şi Ren. Înţelegeam asta, dar tot era greu. Puteam să înţeleg cum devenise prinţul care mă îngrozea și faptul că nu fusese responsabil, dar astea nu schimbau faptul că poate avea să se dovedească imposibil să iert şi să uit vreodată.

Prinţul a făcut o plecăciune scurtă, apoi m-a ocolit, îndreptându-se spre etaj, iar eu am rămas pironită locului, privind în gol.

Trăgând aer în piept, am încercat să scap de amestecul

de amintiri şi de emoţii asociate cu capturarea mea şi m-am îndreptat spre etaj. Nu era momentul să mă gândesc la nimic din toate acelea. Trebuia să am mintea limpede, dacă voiam să am vreo şansă de supravieţuire în noaptea aceea.

Miles m-a urmat, iar eu am luat-o pe holul îngust şi întunecat. În timp ce mă apropiam de dormitor, am simţit cum mi se face pielea de găină. Când am intrat şi l-am găsit pe Ren stând în picioare lângă un scaun şi o fereastră acoperită cu scânduri, inima a început să mi se agite în piept, într-un ritm haotic.

— Parcă am închide cercul, nu-i aşa? i-am zis lui Ren.

El a aprobat din cap, privind spre uşa zăvorâtă a dulapului – poarta de acces.

În momentul acela arăta ca orice uşă normală, dintr-o casă al naibii de veche, cu o clanţă din ceramică albă, care cel mai probabil se zgâlţâia. Exista un spaţiu între partea de sus a uşii şi tocul ei. Stătea uşor strâmbă.

— Da!

A făcut o pauză şi a zâmbit din colţul buzelor.

— Într-un fel cu adevărat dat naibii.

Mi-am pus un braţ în jurul lui, fără să-mi pese ce credeau ceilalţi. Voiam să-i simt pielea tatuată sub a mea cât mai mult timp posibil. Nu ştiu cât timp a trecut. Poate câteva minute. Poate o oră. Parcă timpul încetinise şi în acelaşi timp se accelerase.

Totuşi, nu a trebuit să aşteptăm prea mult.

Prinţul s-a încordat şi apoi s-a întors spre uşă. În cameră s-a făcut o linişte ciudată.

— A sosit momentul!

Capitolul treizeci şi patru

Am simţit un fior pe şira spinării, iar mâinile mi s-au dus automat spre ţepuşele din fier, de pe coapse. Toţi perişorii de pe corp mi s-au ridicat. În jurul meu, oamenii au început să reacţioneze la tensiunea ciudată care pătrundea în casă.

Dylan a răsuflat răguşit, iar aerul s-a transformat într-un nor de ceaţă.

— Mi se pare mie sau temperaturile au scăzut cu 20 de grade?

— Nu ţi se pare, a răspuns Ren.

S-a format gheaţă pe tocul uşii şi pe pereţi, în timp ce un chicotit delicat, extrem de feminin, s-a ridicat de la parter. Un vânt rece, care te pătrundea până la oase, s-a simţit prin cameră.

— Au venit! a şoptit Jackie, cu şuviţele de păr ridicându-i-se.

M-a cuprins o senzaţie oribilă de déjà-vu când am auzit tropăit de paşi şi scârţâitul podelei. Mai trecuserăm prin asta. Totul începuse acolo şi fusese o baie de sânge.

M-am uitat la Ren.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

Mi-a făcut cu ochiul.

Am zâmbit din colţul buzelor.

— Te iubesc!

— Dovedeşte-mi mai târziu!

— O voi face! am promis, în timp ce aerul mi se bloca în gât.

Elfii de din Regatul de Vară au făcut un pas în faţă, ridicând arbaletele, când elfii reginei au ajuns în hol, iar apoi

înăuntru. Primul care a trecut prin uşa îngheţată a fost un elf obişnuit, iar Kalen l-a nimerit în piept, cu o lovitură rapidă şi curată. Apoi a mai venit unul, iar Jackie l-a eliminat pe următorul.

Şi au tot continuat să vină, revărsându-se prin uşa deschisă, ca o invazie de lăcuste. Erau atât de mulţi, încât au umplut camera, iar podeaua zăngănea sub greutatea lor, de parcă răsunau nişte oase seci şi ameninţătoare. Valul de elfi ai reginei i-a înghiţit pe ai noştri, doborându-i. Ţipetele străbăteau aerul, în timp ce pumnalele şi dinţii sfâşiau carnea.

Mi-am forţat plămânii să se umfle şi apoi am lăsat să iasă frica şi groaza, care însoţeau întotdeauna o astfel de înfruntare. Am sărit în acţiune, aşa cum fusesem antrenată să fac, aşa cum fusesem născută să fac. L-am prins pe cel mai apropiat elf, lovind cu pumnalul. Instinctul a preluat controlul. M-am învârtit, întinzând braţul şi prinzând un alt elf, exact când Ren a ţâşnit înainte, la apariţia primului cavaler.

Aceştia nu erau prea uşor de ucis.

Lăsându-se în jos, l-a lovit pe străvechi cu umărul în abdomen. Forţa loviturii ample l-a răsturnat pe străvechi, care a aterizat pe spate, cu un mormăit de surpriză. Ren s-a rotit cu îndemânare, înfigându-şi ţepuşa din lemn de copac spinos adânc în pieptul străvechiului. Apoi, s-a răsucit, cu umerii încordaţi şi cu gura doar o linie îngustă.

M-am întors la zgomotul tropăiturilor. Un străvechi se îndrepta spre mine, cu ochii plini de ură. Muşchii mi s-au încordat, aşa cum făceau întotdeauna înainte de a se angaja într-o luptă cu un inamic care nu era uşor de doborât. Am aşteptat momentul perfect, ştiind că trebuia să mă mişc inteligent. Străvechiul avea o grămadă de muşchi, în

comparaţie cu mine, dar eu eram mai puternică decât ultima dată când fusesem în casa aceea. S-a întins spre mine, iar eu am ţâşnit pe sub braţul lui. M-am ridicat în spatele lui şi l-am izbit cu piciorul. A scos un urlet de durere, în timp ce i-am tras pumnalul din fier de-a lungul gâtului, folosindu-mă de toată forţa pe care o aveam să tai prin os și ţesuturi. Sângele a ţâşnit, împroşcându-mi pieptul și faţa. Urletul lui s-a terminat într-un gâlgâit, când pumnalul a trecut prin partea cealaltă. Mi-am smucit braţul spre dreapta şi i-am tăiat capul. Corpul s-a prăbușit în faţă, iar scăfârlia a căzut pe jos, aterizând cu un plescăit care mi-a întors stomacul pe dos.

Scârbos!

Al dracului de scârbos!

Un strigăt puternic mi-a atras atenţia, aşa că m-am răsucit. Mi-am simţit inima ca un bolovan. Ren era înconjurat, având doi străvechi în spate şi trei elfi în faţă. Sângele i se scurgea din colţul gurii, în timp ce se ferea de o lovitură care cel mai probabil l-ar fi pus la pământ sau mai rău. A fost împins înapoi, iar un elf i-a sărit în spate. La propriu. Ca o afurisită de maimuţă-păianjen.

Am sărit şi am apucat elful de tricou, smulgându-l de pe Ren. L-am aruncat pe ticălos pe podea şi m-am năpustit în jos, înfigându-i pumnalul adânc în piept. Până când m-am îndreptat şi m-am uitat peste umăr, elful nu mai era.

Ren îl eliminase pe unul dintre străvechi, judecând după trupul fără cap de lângă el, dar încă era înconjurat, iar de-a lungul frunţii avea o tăietură urâtă, care mi-a tăiat respiraţia. Am pornit spre el, chiar când i-am zărit pe prinţi.

Fraţii tăiau la elfi de parcă erau din hârtie. În învălmăşeală, nu-i vedeam pe Kalen sau pe Faye, sau pe altcineva. Am sperat că mai trăiau. Apucându-l pe elful cel mai apropiat de Ren, m-am rotit. Ochii elfului s-au făcut mari

de şoc, în clipa în care ţepuşa i-a trecut prin piele, ca un cuţit fierbinte prin unt. Am smuls arma, privirea mea îndreptându-se deja spre…

Un corp s-a izbit de mine. Dezechilibrată, am căzut pe o parte. M-a cuprins un val de panică, în timp ce m-am sprijinit în genunchi. Am vrut să mă ridic, dar durerea mi-a explodat de-a lungul spatelui, când un bocanc s-a lăsat pe el, punându-mă la pământ. Nici măcar nu mi-am dat seama cum am reuşit să ţin armele în mâini, în timp ce bărbia mi se lovea de podeaua din lemn.

Am scrâşnit de durere şi am mormăit, când nişte degete puternice mi-au apăsat umerii, întorcându-mă cu brutalitate. Nici măcar nu am apucat să reacţionez. O clipă mai târziu, un străvechi era deasupra, cu mâinile în jurul gâtului meu.

Am rămas fără oxigen, în timp ce mă strângea, apăsându-mi oasele fragile. Avea să-mi frângă gâtul ca pe un vreasc! Panica mi-a explodat în stomac. Am reacţionat fără să mă gândesc. Ridicându-mi ambele braţe, i-am înfipt câte o ţepuşă de o parte şi de alta a gâtului. Mâinile elfului mi-au eliberat gâtul, dar era prea târziu să mă oprească. Strigând, am tras ţepuşele, secţionându-i măduva spinării. Sângele a ţâşnit, în timp ce străvechiul tremura, apoi a căzut pe o parte.

Rostogolindu-mă, am sărit în picioare şi m-am întors spre Ren. M-am dus în spatele celor doi elfi, înfigând ţăruşul în dosul unuia dintre ei. Celălalt s-a răsucit spre mine, ţipând.

— Salutare! am ciripit eu, lăsându-mă în jos, când s-a aruncat spre mine.

Am ţâşnit în sus apoi, lovind cu piciorul şi doborându-l.

— Pa!

Am împins pumnalul în jos, am omorât elful, apoi am

sărit în picioare. Trecând pe sub braţul lui Ren, m-am îndreptat spre străvechi, furişându-mă pe lângă el. Răsucind ţepuşa, am învârtit braţul, exact când străvechiul mi-a sărit în faţă. Ochii i s-au mărit, apoi, din orbitele lui au erupt flăcări. A deschis gura, iar din ea a ieşit foc, scurgându-i-se pe obraji și pe gât. S-a clătinat în faţă… Când a căzut, am sărit din calea lui, iar privirea mi s-a îndreptat spre locul unde fusese până atunci. Acolo era prinţul.

— Foc? am zis eu prosteşte.

Văzusem de ce fusese capabil Fabian, dar asta… asta era altceva. Privirea prinţului a trecut peste mine.

— Ai sânge… peste tot.

— Da, am șoptit și m-am împleticit un pas înapoi. Trucul ăla ingenios mi-ar fi fost de folos acum un minut.

— Îmi pare rău! Am fost ocupat.

S-a răsucit spre uşă. M-am întors şi am văzut o femelă elf care se năpustea spre mine, practic, înfigându-mi-se în pumnal. Am clipit, când a făcut implozie.

— Bun aşa!

Apoi, am văzut-o pe Faye. A sărit cu agilitate pe un scaun și s-a învârtit ca o dansatoare. Ţintind arbaleta, a tras mai multe săgeţi, una după alta. Fiecare săgeată a nimerit ţinta, doborând trei elfi. În timp ce cădeau, l-am văzut, în sfârşit, pe Miles. Era lovit şi însângerat, dar era încă în picioare. M-am simţit uşurată.

— La pământ! a strigat Fabian.

M-am răsucit exact când Ren a apărut lângă mine. Punându-și un braţ în jurul taliei mele, m-a tras în jos, chiar când aerul din jurul nostru a explodat şi s-a umplut de bucăţi de gheaţă.

— Ce naiba? am gâfâit, când ceea ce păreau a fi ţurţuri s-au spart deasupra noastră, lovind pereţii şi spulberând

lemnul.

Unii au lovit carnea elfilor şi a muritorilor, a celor care nu au fost suficient de rapizi. Am ţipat când Kalen a căzut cu un ţurţur gros înfipt în coapsă. Ren a înjurat, iar degetele lui mi-au apucat partea din spate a tricoului. Chicoteli delicate, aproape copilăreşti, au ricoşat din pereţi, în timp ce mă holbam la intrare, iar apoi s-au auzit cuvinte într-o limbă pe care nu o mai auzisem niciodată. Năvăleau peste noi ca un jet de apă rece şi mă făceau să simt fiori pe şira spinării.

M-am răsucit, înghesuindu-mă în Ren, când în uşă s-a ivit o siluetă înaltă şi subţire, apoi a apărut ea. Regina!

A intrat în cameră, căutându-l din priviri pe prinţ. Nu avea în mână cristalul. Străvechiul din spatele ei îl ţinea. Era cam de mărimea unei mingi de baschet, alb, parcă de gheaţă, iar când străvechiul a intrat în cameră, a început să strălucească, devenind de un albastru irizant.

Fabian a ajuns primul la regină, iar corpul a început să-i strălucească, devenind de nuanţa unui răsărit de vară. Regina a făcut un semn din încheietura mâinii, apoi el a zburat în spate, ţintuit de perete cu ţurţuri zimţaţi, câte unul în fiecare umăr, de parcă ar fi fost o muscă.

— Dumnezeule! a murmurat Ren.

Prinţul a vrut să sară pe ea, dar n-a fost nevoie decât ca regina să mişte încă o dată din încheietură, iar el s-a prăvălit pe podea.

— Renunţă şi vei rămâne în viaţă! i-a zis ea, iar din gură i-au ieşit fum şi umbre. Stai în calea mea şi vei muri!

Eu şi Ren ne-am înfipt bine pe picioare, în timp ce prinţul s-a împins dinspre perete. Un zăngănit a zguduit podeaua, devenind tot mai asurzitor şi mai rapid. Am aruncat o privire în spate, iar Ren a făcut acelaşi lucru. O lumină de un albastru palid a apărut în partea de jos a porţii.

— Poarta! am oftat. Deschide poarta!

Regina s-a întors spre locul în care stăteam şi a ridicat mâna, dar eu şi Ren văzuserăm deja de ce e capabilă. Ne-am despărţit; el a luat-o într-o direcţie, iar eu, în alta. Sărind peste trupurile căzute, am ajuns la vreo cinci paşi, înainte să fiu doborâtă de pe picioare şi azvârlită în spate, dându-mă peste cap. M-am izbit de perete. Impactul m-a lăsat fără aer, iar o ţepuşă mi-a sărit din mână. Pentru o clipă, am rămas uluită, incapabilă să mă mişc.

Regina își eliberase calea.

Cât ai clipi.

Chiar şi cu doi prinţi, cu o armată de elfi din Regatul de Vară și cu membrii rămaşi ai Ordinului, reuşise să îşi elibereze calea. Fabian şi prinţul îşi supraestimaseră serios abilităţile. Regina a înaintat, cu cristalul în braţe. Acum strălucea atât de puternic, încât era dureros să o priveşti. Mi-am reţinut o înjurătură, împingându-mă în picioare.

— Ajută-mă.

M-am întors şi l-am văzut pe Fabian. Ţâşnind spre el, m-am întins după ţurţuri. Erau înfipţi adânc.

— Îmi pare rău!

Icnind, l-am scos pe primul. Întregul lui corp a zvâcnit, când am scăpat prima bucată de gheaţă, dar nu a scos niciun sunet, până când nu l-am smuls şi pe al doilea. Abia atunci a ţipat, căzând în genunchi. Faye s-a ivit brusc lângă el, apăsându-și palma pe rană şi oprind fluxul de sânge.

Prinţul s-a răsucit în direcţia noastră şi acela a fost momentul în care străvechiul care intrase cu regina l-a atacat, împingându-și umărul în abdomenul lui. S-au prăbușit în spate, izbindu-se de perete. Fiind din rigips, a cedat, iar praful a umplut aerul. Zidul s-a zguduit, apoi jumătate din el s-a făcut bucăţi, iar ei au căzut în cealaltă

cameră.

— Foloseşte-i! a gâfâit Fabian, lăsându-şi capul să cadă pe spate. Foloseşte-i împotriva ei!

Privirea mi-a căzut pe ţurţurele gros. Era atât de rece, încât îmi ardea mâna. Am ridicat privirea. Regina era aproape de uşă. Cu inima în gât, m-am răsucit, fără să mă gândesc la ce fac. Am traversat încăperea în fugă şi am ajuns la ea chiar în momentul în care s-a întors spre mine. I-am văzut surpriza pe chip când am ridicat braţul şi am lansat ţurţurele în direcţia ei. S-a dat la o parte, aşa că nu am nimerit-o în piept. Dar am nimerit-o. Ţurţurele i-a intrat în umăr, pătrunzând adânc, până la os. Am simţit impactul până în sus, pe braţ, zguduindu-mi întreg corpul.

Ţipând de durere şi furie, regina s-a dezlănţuit. Nici măcar nu mi-am dat seama dacă m-a lovit cu vreo parte a corpului ei sau dacă a fost doar furia. Oricum a fost, am zburat înapoi, prăbuşindu-mă pe podea şi rostogolindu-mă câţiva metri. Cu urechile ţiuindu-mi, m-am oprit şi încet-încet mi-am dat seama că nu mai am arme.

M-am ridicat, sprijinindu-mă pe coate şi respirând greu, în timp ce mă uitam în cealaltă parte a camerei. Regina era şi ea la pământ, în genunchi, sfâşiindu-şi umărul rochiei argintii. Partea din faţă îi era pătată de un sânge întunecat.

Uşa dulapului s-a deschis brusc, iar din el s-a revărsat o lumină de un albastru intens. Deschisese poarta.

Rahat!

Vântul s-a înteţit, puternic şi fioros. Podelele s-au zguduit, în timp ce buclele libere mi-au acoperit faţa. M-am ridicat în genunchi, ignorând durerea din oase. Privirea mea a întâlnit-o pe cea a reginei, iar ochii i-au fugit undeva, spre stânga mea. M-am uitat şi eu acolo. *Cristalul!* Regina îl scăpase.

Rostogolindu-mă, m-am chinuit să mă ridic în picioare, simţind un bolovan în stomac. Regina era deja sus şi mult mai aproape. Picioarele mi-au alunecat pe podeaua udă de sânge. Ren s-a răsucit şi a pornit spre noi, dar era prea târziu. Regina a ajuns prima la cristal. Am strigat, în timp ce şi-a înfăşurat degetele subţiri în jurul lui. Ridicându-se, l-a strâns la piept. Nu s-a uitat la mine. Nu s-a uitat la Ren. S-a uitat la prinţ, la locul în care acesta se împleticea, cu spatele spre perete.

— Ne vom revedea, dragostea mea!

Bărbia lui s-a ridicat brusc când a răcnit cu furie, în timp ce dădea la o parte trupul cavalerului, apoi s-a repezit spre regină. Acesta însă a fost rapidă ca o umbră. S-a învârtit pe picioarele goale şi a fugit. Nici măcar nu am apucat să mai iau o gură de aer, înainte ca ea să treacă prin poartă, cu cristalul în mână. Lumina albastră s-a întins, formând un soi de fâşii. Acestea au atins-o pe regină şi au străfulgerat intens. Apoi, lumina s-a extins, biciuind, şi s-a răsucit în jurul piciorului meu. S-a încolăcit puternic şi rapid, doborându-mă. M-am lovit de podea, apoi am alunecat spre uşă.

Când mi-am dat seama ce se întâmplă, parcă m-a izbit un tren. Sânge… Eram plină de sânge! O parte trebuia să fie al meu, iar asta însemna…

Sângele meu trebuia să fie pe cristal.

Eram pe cale să fiu aspirată în Lumea de Dincolo, împreună cu regina.

— Ren! am ţipat, încercând să mă agăţ de podea.

Unghiile mi s-au rupt. Un alt ţipăt m-a sfâşiat, când am fost trasă dincolo de deschiderea porţii. Fluturând din braţe, m-am lovit de tocul uşii. Cu ochii mari, m-am uitat în jur, dar, dincolo de lumina albastră, n-am văzut decât întuneric. Forţa Lumii de Dincolo mă atrăgea, întinzându-mi braţele, până

când am simţit că muşchii încep să mi se rupă. Degetele mi-au alunecat şi m-am desprins. Peste mâinile mele s-au pus alte mâini, iar privirea mi-a zburat spre a lui Ren. Oh, Doamne, era acolo, cu picioarele înfipte de o parte şi de alta a uşii. Corpul mi s-a ridicat de pe podea.

— Ţine-te! a strigat el, cu faţa încordată, în timp ce trăgea.

— Ren, oh, Doamne, Ren! am strigat, panica şi teroarea pătrunzându-mi până la oase.

Forţa creştea, ridicându-l pe Ren, şi mi-am dat seama că e prea puternică. Avea să ne absoarbă pe amândoi acolo. Pe amândoi!

Nu!

Nu puteam lăsa să i se întâmple asta. Nu puteam!

M-am răsucit, astfel încât să-i pot vedea faţa. Privirile ni s-au întâlnit.

— Ren! Dă-mi drumul! Te rog! Te rog, dă-mi drumul! Trebuie să mă laşi.

O expresie îngrozită i s-a întipărit pe faţă.

— Niciodată… Doamne, niciodată!

— Trebuie s-o faci!

Întinse la limită, braţele şi umerii îmi ardeau, de parcă luaseră foc.

— Te iubesc, Ren! Te iubesc atât de mult, dar trebuie să…

— Încetează! a strigat, chipul lui frumos schimonosindu-se de suferinţă. Nu îţi dau drumul!

Lacrimile mi-au întunecat ochii.

— Trebuie să o faci! Tu…

Nişte braţe au înconjurat talia lui Ren, iar apoi am fost trasă în afara luminii, dincolo de uşă, în poala iubitului meu, în timp ce cădeam pe spate. M-am uitat în sus, peste umerii

lui Ren, în timp ce îşi strângea braţele în jurul meu.

Prinţul!

Oh, Doamne!

Prinţul mă trăgea – ne trăgea – şi ne scăpa.

Vântul a biciuit prin cameră, a fost smuls de acolo şi a fost aspirat înapoi prin poartă. Răsucindu-mă în braţele lui Ren, am făcut ochii mari când lumina albastră şi strălucitoare a pulsat o dată, apoi de două ori, după care a fost absorbită, până când a ajuns doar un punct luminos în bezna nesfârşită, iar în cele din urmă a rămas doar un întuneric înfiorător.

Poarta către Lumea de Dincolo s-a închis, zăvorâtă, cu regina şi Cristalul înăuntru.

Capitolul treizeci şi cinci

Încet-încet, ne-am ridicat, unul câte unul. Prinţul îl ajuta pe fratele lui să se ridice, iar Faye era alături de Kalen, cu un braţ în jurul umerilor lui, ţinându-l în picioare. Miles era lângă Dylan şi Jackie. Cu toţii eram încă în viaţă, dar…

— N-am reuşit! am şoptit, uitându-mă la uşa zăvorâtă. Chiar n-am reuşit.

Am fost întâmpinată de tăcere, în timp ce Ren şi-a strecurat un braţ în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape. I-am simţit buzele atingându-mi tâmpla, dar o dezamăgire amară m-a cuprins, lăsându-mă fără puţina putere care îmi rămăsese.

Nu reuşiserăm.

Regina dispăruse, dar avea să se întoarcă însoţită de o armată rea, monstruoasă. Probabil, în câteva zile. Ore, dacă aveam ghinion.

M-am împleticit în spate.

— Dar chiar nu am reuşit? a întrebat Dylan. Regina a dispărut. La fel şi toţi străvechii…

— Nu ştim sigur dacă toţi străvechii au dispărut, dar probabil că i-am eliminat aproape pe toţi.

Miles a înaintat, şchiopătând, şi a luat de jos o ţepuşă.

— Dar regina are cristalul, în Lumea de Dincolo. Se poate întoarce oricând…

— Nu se va întoarce mult timp de acum încolo.

Vocea lui Fabian era răguşită.

— Ai înjunghiat-o cu unul dintre ţurţuri, nu-i aşa?

Întorcându-ne, ne-am uitat la el, iar eu am rămas cu gura căscată. Avea o culoare fantomatică. Privirea mi s-a îndreptat spre Kalen. La fel era şi el.

Amândoi abia stăteau în picioare, iar membrele le tremurau.

— Da! Am nimerit-o în umăr. Şi încă destul de adânc.

Prinţul mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Ai făcut-o? Eşti sigură?

— Da! Am lovit osul. Ce e?

M-am îndepărtat de Ren.

— Ce se întâmplă?

— Dacă regina a fost rănită cu propria magie, cu propriile arme, va…

Vocea prinţului s-a stins, apoi a făcut ceva ce nu îl mai auzisem să facă, de când vraja fusese ruptă.

Prinţul a izbucnit în râs – un râs profund şi puternic.

Ren a înaintat, deşi avea mişcările rigide.

— Poţi să ne pui la curent cu ce se întâmplă? Pentru că nu prea înţeleg ce este amuzant în clipa asta.

— Nici eu, a mormăit Miles, punându-şi ţepuşa la şold.

— Dacă un elf oarecare ar fi rănit de unul dintre ţurţurii aceia, ar avea nevoie de ceva timp să-şi revină. Pe un muritor l-ar fi ucis.

Prinţul s-a întors spre fratele lui, punându-i un braţ în jurul taliei.

— Dar ca regina să fie rănită cu propria magie este catastrofal. La fel ar fi pentru oricare dintre noi.

— Şi ce înseamnă asta? a întrebat Jackie, ştergându-se de sângele de pe obraz. O va ucide?

— Nu!

Prinţul l-a condus pe Fabian spre uşă.

— Dar o va slăbi foarte mult, pentru o perioadă extrem de lungă.

Nu am îndrăznit să las să crească în mine nicio speranţă, în timp ce şchiopătam în urma lor, dar mi-am

amintit că pomenise de asta, atunci când ne spusese ce anume îi poate slăbi pe ei.

— Cât de mult timp înseamnă o perioadă extrem de lungă?

— Luni, a răspuns el.

— Luni? Glumeşti? Asta nu înseamnă mult timp.

Era mai bine decât săptămâni sau ore, dar tot nu era suficient. S-a oprit şi s-a uitat peste umăr.

— Luni în Lumea de Dincolo sunt ani în lumea muritorilor.

— Ani? a repetat Ren. La plural?

— La plural, a răspuns prinţul. Şi cât timp este slabă nu va fi capabilă să adune o armată. Cu puterile diminuate şi rănită, nu va câştiga mulţi susţinători. Nu în Lumea de Dincolo, unde doar cei de neînvins şi cu puteri depline câştigă sprijin.

Inima îmi bubuia în piept.

— Deci, ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă că am reuşit, a răspuns el, zâmbind uşor.

Era un zâmbet cald, dar nu-i atingea ochii. Cred că niciun zâmbet nu-i atingea ochii.

— Vom avea câţiva ani să ne pregătim pentru întoarcerea ei.

Am coborât scările şchiopătând, cu mintea un amestec de gânduri şi emoţii contradictorii. Oare reuşiserăm? Da? Nu? Nu eram sigură şi eram al naibii de obosită să mă gândesc cu adevărat la asta, dar şi prea extaziată că eram cu toţii în viaţă, ca să îmi bat capul că nu luaserăm cristalul sau că n-o omorâserăm.

Am lăsat asta pentru ziua următoare.

Pentru că avea să fie o zi următoare.

— Ivy! a ţipat Tink, în momentul în care am ajuns în capătul scărilor.

M-am oprit brusc, în timp ce el se îndepărta în fugă de Fabian şi de toţi ceilalţi şi se izbea de mine, punându-şi braţele lungi în jurul meu.

— Eşti în viaţă!

— Da! am scâncit. Şi eu care credeam că trebuia să stai la hotel.

— Am stat, dar nu am mai putut aştepta. Am apărut exact când toată lumea cobora scările.

M-a legănat înapoi şi înainte.

— Am ieşit singur şi v-am găsit!

— Nu a fost singur, l-am auzit pe Tanner. Era îngrijorat şi, mă rog, nu l-am putut opri.

Am închis ochii strâns şi l-am îmbrăţişat şi eu, prea fericită că pot face asta, ca să fiu supărată că nu ne-a ascultat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tink, iar eu m-am tras în spate, când Faye a început să explice totul.

În timp ce Tink era pus la curent, Ren s-a dus spre prinţi, şi am văzut că Tanner nu venise singur. Brighton era cu el, zăbovind în spate. Se uita fix la la cei doi prinţi, cu faţa ei frumoasă şi palidă.

— Trebuie să-l ducem pe fratele meu înapoi la hotel, a spus prinţul din Regatul de Vară. Are nevoie să se odihnească, la fel şi Kalen.

Tink s-a îndepărtat de mine, grăbindu-se să ajungă lângă Fabian.

— Va fi bine?

— Va fi.

— Ce putem face să-i ajutăm? am întrebat.

— Nimic, a răspuns el. Tot ce putem face este să aşteptăm ca efectele să dispară.

Mă uitam la feţele palide şi trase de oboseală ale lui Fabian şi Kalen şi mi s-a făcut foarte milă de ei.

— Cât timp?

— Prea mult, a mârâit Fabian. Ar trebui să fim bine… în câteva săptămâni.

Săptămâni? Ochii mei s-au mărit.

— Am… am adus un SUV.

Brighton şi-a dres vocea, apoi a vorbit mai tare.

— Pot să îi duc eu înapoi.

Am tras aer în piept și m-am îndreptat spre locul unde erau prinţii. Ren era deja acolo.

— Hei, am zis, aruncând o privire de la unul la altul. Vreau doar să vă mulţumesc pentru că ne-aţi salvat, că m-aţi salvat. Dacă nu aţi fi făcut-o…

S-a holbat la mine.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Niciodată!

M-am foit stânjenită.

— Dar trebuie să o fac. Noi trebuie să o facem.

— Are dreptate!

Umerii lui Ren s-au încordat, când a întins o mână către prinţ.

— Mulţumesc, prinţe!

Privirea prinţului a trecut de la mâna lui Ren la faţa lui, și apoi, după ceva vreme, a acceptat mâna întinsă şi a strâns-o.

— Cu plăcere!

Lăsând mâna lui Ren, a aruncat o privire spre mine.

— Iar numele meu nu este „prinţe”. Mă cheamă Caden.

O lumină slabă se strecura pe sub draperiile grele, peste podeaua dormitorului, până spre pat. Habar nu aveam cât e ceasul, deoarece, din câte se părea, lui Ren nu-i plăceau

ceasurile în dormitor, dar ştiam că trebuie să fie după-amiaza târziu.

Așa cum vorbiserăm cu o zi înainte, nu ne întorseserăm la Hotelul Elfilor Buni noaptea trecută, când toată lumea părăsise casa de pe Royal Street. Veniserăm la Ren, pentru că... pentru că puteam, iar acum aveam senzaţia că dormisem o veşnicie, iar în timp ce mă uitam la particulele mici de praf care dansau în lumină, nu eram sigură că sunt pregătită să mă trezesc.

Am închis ochii strâns şi mi-am mişcat șoldurile, în timp ce m-a cuprins un val de nelinişte. Braţul din jurul taliei mele s-a strâns, trăgându-mă înapoi spre un piept tare şi cald.

— Ar trebui să fii încă adormită, a zis vocea profundă a lui Ren, cu gura lipită de pielea gâtului meu.

Am dus mâna la locul unde palma lui se odihnea pe abdomenul meu și mi-am trecut degetele printre ale lui.

— N-ar trebui ca și tu să dormi încă?

— Tu eşti trează.

M-a sărutat pe gât.

— Așa că... şi eu sunt treaz.

Uneori, mă întrebam dacă nu cumva avea în corp vreun sistem de alarmă Ivy şi dacă plătea vreo taxă lunară pentru el. I-am strâns mâna uşor, în semn de răspuns. A urmat o clipă de tăcere, apoi m-a întors pe spate şi m-am trezit uitându-mă în ochii aceia verzi, somnoroși și frumoși. Părul șaten și creţ îi cădea în faţă, atingându-i sprâncenele, în timp ce se ridica pe cot, deasupra mea.

— Nu o să te întreb dacă ești bine.

Mi-a dat la o parte o şuviţă de păr, în timp ce mă privea cercetător.

— Doar să nu reprimi tot ce simţi. S-au întâmplat multe și, chiar dacă mai avem ani până să o înfruntăm din nou pe

regină, tot se vor mai întâmpla multe.

Am înghiţit o grămadă de emoţii tăioase şi am şoptit:

— Am promis că nu o să fac asta.

Ren a aşteptat, privindu-mă. Am inspirat sacadat şi am expirat încet.

— Chiar crezi că avem câţiva ani până să se întoarcă regina?

Vârfurile degetelor i s-au plimbat pe obrazul meu, evitându-mi vânătăile violacee și tăieturile proaspete, apărute peste noapte.

— Bazându-ne pe ce au spus ei, nu avem niciun motiv să credem că nu e aşa.

— Adevărat! am murmurat. Dar dacă se înşală?

— Şi dacă nu se înşală?

Şi-a trecut degetul mare pe sub buza mea.

— Și dacă mai avem ani în care să trăim și să ne asigurăm că suntem pregătiţi pentru momentul când se va întoarce? Ani, scumpo. Asta înseamnă mult timp. E mult de trăit.

O mică parte din nodul care mi se formase în stomac s-a relaxat. Nu a dispărut de tot, dar am respirat mai uşor. Ren avea dreptate. Nu exista niciun motiv ca fraţii să se înşele. Puteam avea la dispoziţie câţiva ani.

— S-a terminat, am spus, pentru că simţeam că trebuie să o spun. S-a terminat, deocamdată!

Ren m-a pupat scurt pe vârful nasului.

— Da, s-a terminat, deocamdată!

Am închis ochii, încercând să asimilez asta. Încă nu îmi părea real. Că nu mai trăiam secundă cu secundă, zi cu zi. M-a sărutat pe frunte.

— O să-ţi faci griji, dar va deveni mai uşor!

Mi-a sărutat colţul buzelor, apoi a oftat greu.

— Dar tu ştii deja asta.

Ştiam.

Trecând peste faptul că regina putea să se întoarcă şi cel mai probabil avea să o facă, nu avea să fie uşor. Dar nu puteam să trăiesc cu frică. O cantitate sănătoasă de teamă era una, dar noi… chiar reuşiserăm, în noaptea dinainte. Am deschis ochii.

— Când se va întoarce, vom fi pregătiţi s-o omorâm pe târfa aia.

Ren a zâmbit.

— Eşti atât de sexy când vorbeşti despre uciderea elfilor răi.

Mi-a scăpat un râs şi, pentru prima dată după mult timp, mi-am permis să privesc cu adevărat înainte. Practic, aveam o întreagă viaţă în faţa mea – o viaţă întreagă cu Ren. Bineînţeles, încă trebuia să ne facem datoria. Oricare dintre noi putea să moară în următoarea patrulă, dar, cu ajutorul Regatului de Vară, Ordinul nu mai era singur.

Viitorul era posibil.

Poate că, din când în când, avea să fie greu. Chiar dacă nu mai simţisem pofta, de când plecaserăm din California, ştiam că putea să revină oricând, dar, dacă avea să se întâmple, puteam să îi fac faţă. Aveam un viitor – unul pe care voiam să-l încep chiar în clipa aceea –, un viitor luminos şi plin de speranţă.

Mi-am ridicat bărbia şi, fără o vorbă, Ren mi-a oferit ceea ce îi ceream fără vorbe. M-a sărutat, şi a fost profund, mistuitor şi frumos, umplându-mi ochii de lacrimi. Tot ce simţea Ren pentru mine se regăsea în sărutul acela, în *fiecare* sărut, iar când a tras pătura dintre noi, a alunecat deasupra mea şi a intrat în mine.

Felul în care trupurile noastre s-au unit nu se asemăna

deloc cu noaptea dinainte, când ne întorseserăm în apartamentul lui Ren şi ne băgaserăm imediat la duş, ca să scăpăm de tot sângele acela. Fusese rapid şi intens, de parcă ar fi fost singurul mod prin care ne puteam dovedi că încă suntem în viaţă, că în final încă ne avem unul pe celălalt.

De data aceasta, a fost altfel. Ren s-a mişcat lent, de parcă eram pentru prima dată împreună. Gura nu i s-a desprins deloc de a mea. Nu în timp ce ne mişcam împreună, şoldurile noastre împingând şi îndepărtându-se. Nici măcar o dată, când mâinile i-au rămas înfăşurate pe ale mele, ţintuindu-mi-le de o parte şi de alta a capului. Nici măcar când mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui, ducându-l cât de departe posibil. Ne-am sărutat de parcă beam unul din celălalt, luând înghiţituri mari şi apoi înghiţind.

Nu am avut timp de cuvinte. Nu a mai rămas loc pentru ele, în timp ce ritmul şoldurilor noastre s-a accelerat. Erau doar gemete blânde şi gemete mai profunde, în scurtele secunde în care gurile noastre se desprindeau una de alta. Transpiraţia ne umezea trupurile, lucind pe piele. Fiecare muşchi din corpul meu părea să se strângă şi să se relaxeze în valuri nesfârşite.

Asta însemna… Asta însemna să faci dragoste plăcut, constant şi intens. Felul în care îşi prelungea fiecare sărut, fiecare împingere, mă distrugea. Niciodată nu m-am simţit mai aproape de Ren, mai îndrăgostită, ca în momentele acelea.

Când și-a dat drumul, a întrerupt sărutul, rostindu-mi numele foarte aproape de buzele mele, în felul lui profund, gutural, care m-a făcut să strâng degetele de la picioare și să mă prăbușesc în extaz. Corpul mi-a fost cuprins de frisoane de intensitate. Eliberarea mi-a învăluit trupul, spulberându-mi aproape toate gândurile și lăsând loc doar pentru

plăcerea care mă copleşea.

Când totul s-a terminat, inimile noastre au început să încetinească, iar eu am rămas ghemuită în braţele lui Ren, cu obrazul sprijinit pe pieptul lui, am vorbit.

— Ce facem acum? a întrebat Ren, în timp ce mâna i se mişca leneş de-a lungul spatelui meu.

A fost o întrebare cu subînţeles; ştiam că nu mă întreba ce urma să facem după partida aceea de sex-uluitor. Se gândea la ceva pe termen lung.

— Nu ştiu, am spus, după un moment. Cred că… Cred că aş vrea să mă întorc la şcoală.

— Da?

Degetele i s-au încurcat în părul meu, înainte să mi-l lase liber. Am inspirat adânc.

— Am ratat înscrierea de primăvară, dar aş putea începe în vară sau în toamnă.

— Cred că e o idee bună.

Am simţit cum îmi creşte entuziasmul în piept, desfăcându-se precum un trandafir care înfloreşte pentru prima dată. Arătam diferit, dar nu atât de mult încât muritorii să observe ceva. Puteam să ies în public. Nu era mare lucru.

— Chiar mi-ar plăcea asta.

— Pot să vin să te vizitez în campus, a sugerat el. Ştii tu, doar să te distrag.

— Mi-ar fi de mare folos.

— Încerc să fiu de folos.

Zâmbind, mi-am trecut degetele peste zonele ferme de pe abdomenul lui.

— Dar tu?

Nu i-a luat nici măcar o secundă să răspundă:

— Orice vrei să faci, oriunde vrei să fii, asta voi face şi

eu, acolo voi fi.

— Serios?

Mi-am ridicat bărbia, să-i pot vedea faţa.

— Serios, a repetat el. M-am gândit că am putea să ne luăm o vacanţă, totuşi. Cred că o merităm.

Nu mi-am putut opri zâmbetul care mi s-a întins pe faţă.

— O vacanţă ar fi grozavă!

Ochii aceia verzi şi frumoşi erau strălucitori.

— Unde vrei să mergi?

— Undeva unde este frig, am răspuns imediat. Undeva unde este zăpadă şi o să facem un om de zăpadă, şi o să bem ciocolată caldă, şi… o să facem sex în faţa focului din şemineu.

— Cred că ştiu câteva locuri bune în zona din care vin eu, a cugetat. Şi îmi place foarte mult ideea ta de vacanţă.

— Te-a convins partea cu sexul, nu-i aşa?

— Posibil.

Am râs şi m-am aşezat la loc, lipită de el. În timp ce stăteam întinsă, mi-am dat seama cu surprindere că aveau să existe mâine, săptămâna următoare şi încă mulţi ani. Nu ştiu de ce, până în clipa aceea, nu conştientizasem că aveam un viitor real, doar dacă nu cumva, ştiţi voi, muream la datorie sau trecea peste noi vreun troleibuz.

— Presupun că acum chiar putem face asta?

— Să facem ce?

— Să planificăm. Chiar putem planifica.

Mi-am muşcat buza.

— Pentru o vreme, chiar am crezut că nu va exista viitor pentru noi. Ştii? Încetasem să mă gândesc la… la ziua de mâine.

Mâna lui Ren s-a oprit pentru o clipă şi apoi a început să se mişte din nou. A rămas tăcut.

— Ce e?

Am ridicat capul, întâlnindu-i privirea.

— Ai vrut să-ţi dau drumul.

— Ren…

— Ai vrut să-ţi dau drumul, iar dacă aş fi făcut-o, n-ai mai fi fost aici.

— Nu am vrut să fii târât cu mine în Lumea de Dincolo, Ren. Eşti supărat din cauza asta?

O expresie uluită i-a apărut în ochii verzi.

— O parte din mine este supărată din cauza asta. Probabil că e partea din mine supărată că ai fost dispusă să-ţi iroseşti viaţa…

— Nu am fost *dispusă* să-mi irosesc viaţa.

M-am ridicat.

— S-a întâmplat atât de repede şi mi-am dat seama că vei fi atras acolo şi…

— Ai vrut să mă salvezi. Ştiu. Înţeleg asta.

Mâna i s-a lăsat pe şoldul meu gol.

— Asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă.

A coborât privirea.

— Dar îmi place *asta,* în clipa asta.

Am dat ochii peste cap.

— Nu te mai uita la sânii mei!

A ridicat o sprânceană, în timp ce şi-a mutat încet privirea spre ochii mei.

— Chiar îmi spui să nu fac asta? Mă cunoşti măcar?

Mi-a scăpat un râs reticent.

— Mă distrag prea tare, Ivy.

Şi-a trecut degetele peste un sân, făcându-mă să trag aer în piept.

— Sunt frumoşi şi par atât de singuri! Sânii frumoşi nu ar trebui să fie singuri niciodată.

I-am dat mâna la o parte. Un zâmbet jucăuş i s-a ivit pe buzele pline, apoi a dispărut, de parcă nici n-ar fi fost. Şi-a lăsat mâna pe pieptul lui, deasupra inimii.

— Ideea de a te pierde mă sperie al naibii, Ivy. Şocul şi furia pe care le-am simţit – şocul şi furia pe care încă le simt şi pe care probabil că le voi simţi mereu, într-o oarecare măsură – au fost alimentate de groaza de a şti că puteai fi prinsă acolo, cu regina şi Dumnezeu ştie cu ce altceva.

Un fior şi-a croit drum prin mine. Simplul gând că aş fi rămas prinsă în Lumea de Dincolo cu regina, chiar şi cu o regină grav rănită, era înfiorător, pentru că, din experienţă, ştiam ce ar fi însemnat asta.

Nu ar fi fost deloc frumos.

— Am trecut prin multe, am şoptit. Amândoi avem multe de procesat.

— Da! Avem!

Şi am ştiut că în anii următori aveam să fiu în continuare chinuită de coşmaruri. Poate că până în ziua morţii. Aveam să continui să mă trezesc din somn panicată că sunt din nou acolo, cu un lanţ în jurul gâtului, sau că sunt la câteva secunde distanţă de a fi prinsă în Lumea de Dincolo. La fel ca durerea pricinuită de pierderea cuiva, genul acela de groază nu avea să dispară uşor.

Am înghiţit nodul din gât, iar Ren şi-a îndoit un braţ sub cap, privindu-mă.

— Vreau să ştii că nu-ţi port pică pentru asta. Nu e vorba de asta. Pe bune!

Ştiam. Nu era stilul lui.

— Nu vreau să mai simţi asta.

— Şi nici nu simt. Chiar nu.

Pentru o clipă, a închis ochii.

— Doar că… atunci când mă gândesc la ce s-ar fi putut

întâmpla, la ceea ce aproape că s-a întâmplat… mă cutremur. Mă duce înapoi exact la clipa aceea, dar nu mă reţine prea mult timp acolo.

Mi-am dat părul peste un umăr şi mi-am pus mâna pe abdomenul lui ferm.

— Înţeleg! Serios. Aşa cum am mai spus, dacă ai fi fost tu cel care îmi cerea să îţi dau drumul, m-aş fi enervat.

— Mi-ai fi dat un pumn drept în boaşe.

Am zâmbit. Chiar aş fi făcut-o. Aş fi făcut-o, astfel încât să nu-şi poată mişca fundul frumos până în Lumea de Dincolo.

Mâna de pe şold mi s-a mutat la spate. Apăsându-mă foarte uşor, m-a adus înapoi la pieptul lui. M-a sărutat pe creştet.

— Şi, aşa cum am mai spus, înţeleg de ce ai crezut că trebuia să se întâmple asta. Urăsc să o spun, dar înţeleg.

Mi-am apăsat buzele pe pieptul lui, apoi l-am cuprins cu un braţ de talie, strângându-l atât de tare, încât a râs.

— Doamne! a mârâit el. Eşti mai puternică decât e nevoie.

Chicotind, l-am strâns din nou, dar de data asta nu la fel de tare. După câteva clipe, a zis:

— Ştiu că ţi-am mai spus asta, dar trebuie să o spun din nou. Mai ales acum.

— Crezi că sânii mei încă mai par singuratici?

A râs.

— Mă crezi sau nu, nu la asta mă gândeam.

— Ei bine, asta e şocant!

— Ştiu!

S-a ridicat în picioare, luându-mă şi pe mine cu el, iar părul mi-a căzut pe umeri. Am ajuns faţă în faţă. Pentru o clipă, aşa cum mi se întâmpla din când în când, m-am simţit

pierdută, uitându-mă în ochii aceia frumoşi.

— Am fost al naibii de speriat când am crezut că te voi pierde, dar am fost şi foarte impresionat de tine.

Am clipit.

— Poftim?

Ochii lui i-au căutat pe ai mei, în timp ce mi-a prins şuviţele rebele şi le-a dat în spate.

— Te-ai dus după ea cu ţurţurele, ştiind cât de periculos e. Dar ai făcut-o, oricum.

— Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru! am protestat.

— Nu asta e ideea.

Mi-a mângâiat obrazul.

— Ai făcut o alegere atât de altruistă. O parte din mine vrea să te ţină încuiată şi preferabil înlănţuită de un pat, dar nu cred că am fost vreodată mai uimit sau mai impresionat de cineva, în toată viaţa mea.

Căldura a început să-mi invadeze obrajii şi să mi se răspândească în jos, pe gât. Mâna lui Ren mi-a alunecat pe ceafă.

— Te iubesc, Ivy! Cred că eşti frumoasă şi al naibii de sexy! Eşti aşa de amuzantă şi de al naibii de inteligentă, încât uneori nu mă simt demn de tine.

— Ren, am şoptit, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi, în timp ce i-am atins pieptul.

— Şi te admir ca un nebun, a continuat Ren, cu vocea tot mai răguşită. Eşti atât de multe lucruri uimitoare, Ivy, dar mai presus de toate eşti al naibii de neînfricată.

Neînfricată! Din nou cuvântul acela.

Un cuvânt care însemna atât de mult pentru mine, şi ştiam că Ren are dreptate. Era mândru de mine, dar, mai mult decât atât, şi eu eram mândră de mine, de ceea ce aş fi fost dispusă să fac şi de ceea ce făcusem.

Am zâmbit şi m-am aplecat încet, apăsându-mi fruntea pe a lui. Eram *neînfricată* şi aveam toată viaţa la dispoziţie pentru a fi astfel.

— Te iubesc! i-am şoptit.

Buzele lui Ren s-au curbat într-un zâmbet jucăuş, lipite de buzele mele.

— Dovedeşte-o!

© FRANGGY YANES

JENNIFER L. ARMENTROUT

este una dintre cele mai îndrăgite, dar și mai prolifice scriitoare ale momentului. Cărțile sale au fost publicate în întreaga lume, devenind bestsellere *New York Times* încă de la lansare, iar serii precum LUX, TITANII, WICKED, LEGĂMÂNTUL și ORIGIN, publicate în România de Leda Edge, au milioane de fani. Când nu scrie, activitate căreia îi dedică aproape opt ore zilnic, își petrece timpul citind sau uitându-se la filme cu zombi foarte proaste. Visul ei de a deveni scriitoare a început la orele de algebră din liceu, când nu își bătea capul cu exercițiile date de profesori, ci imaginând povești, ceea ce îi explică notele mici la matematică. În prezent locuiește în Shepherdstown, West Virginia, alături de soțul ei și de animalele lor de companie, un Border Jack pe nume Apollo, un Border Collie pe nume Artemis, șase alpacale încăpățânate, două capre deloc manierate și cinci oi pufoase. La începutul anului 2015, Jennifer a fost diagnosticată cu retinopatie pigmentară, o afecțiune genetică rară, caracterizată de pierderea progresivă a vederii periferice și dificultăți ale vederii nocturne, cu posibilă evoluție spre orbire.

DESIGNUL COPERTEI: OANA ZORLESCU

Lupta finală bate la ușă…

Ivy Morgan nu prea s-a simțit în apele ei în ultima vreme. La urma urmelor, e normal să fie afectată după ce a fost prizoniera unui prinț psihopat, hotărât să deschidă porțile către Lumea de Dincolo.

Totuși, problemele nu se rezumă doar la asta. Ivy simte cum prin interiorul său se răspândește ceva întunecat și insidios, care se interpune între ea și Ren Owens, bărbatul de care s-a îndrăgostit profund.

Ren e în stare de orice pentru a o ști pe Ivy în siguranță. Totuși, alegerea pe care o face amenință să le distrugă povestea de iubire.

Dacă Ivy vrea să treacă peste această situație, atunci va trebui să dea uitării rănile, precum și sentimentul că a fost trădată, și să colaboreze cu un inamic pe care mai degrabă l-ar omorî decât să îl considere demn de încredere. Războiul se apropie și curând devine limpede că ceea ce Ivy și Ren credeau că știu despre Ordin, despre ei înșiși și chiar despre dușmanii lor nu era nimic altceva decât o grămadă de minciuni.

Pentru Ivy devine clar că trebuie să fie mai mult decât neînfricată pentru a-i salva pe cei dragi și, în cele din urmă, pentru a se salva pe ea însăși. Deoarece în spatele fiecărui prinț rău se află o regină...

„O lectură sexy, amuzantă și captivantă!"
The Rambling Book Nerd

„*Neînfricare* este ultimul volum al trilogiei WICKED și l-am citit cu un amestec de tristețe și bucurie. Ren, Ivy și memorabilul Tink sunt personaje foarte puternice, la care mă voi gândi mult timp de-acum încolo (s-ar putea chiar să fiu nevoită să recitesc toată seria)!"
The Bewitched Reader

17+

ISBN: 978-606-9740-31-6

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE fantasy